MELEK KAŞ

Aşk engel tanır mı?

Sesim OLUR MUSUN?

EFSUS
YAYINLARI

GİRİŞ

Sahip olduğunuz şeyleri görmek için gözlerinizi
değil, hayal gücünüzü kullanmalısınız.

(Alaattin Çağıl)

Hayallerine sıkı sıkı sarılıp, her zaman arzuladığı şehre, okula gitmek için otobüsten aşağı indi. Gözlerini kapatıp ellerinin arasındaki kitabı göğsüne sıkı sıkı bastırdı. Şimdiden hissetmişti İstanbul'un büyüsünü. Kulaklarına gelen insanların sesi, gökyüzünde uçan martıların sesi şimdiden huzur vermişti yüreğine.

"Ey İstanbul, adına çok şiir yazıldı biliyorum. Kalemime konuk olur musun? Ben de o şairler gibi hakkını verebilir miyim senin güzelliğinin?"

Gözlerini açıp muavinin yanına doğru yürüdü. Adama bavulunun fişini verdiğinde, bakışlarını etrafında dolaştırıp, yüzündeki tebessümle tekrar derin nefes aldı. Sevdiğin yer her zaman sana yuva olur diyen babasının sözleri geldi aklına. Bu şehre âşık olduğu için mi bu kadar seviyordu? Daha önce iki kere gelmesine rağmen, her defasında ilk kez geliyormuş gibi hissetmesi normal miydi, bilmiyordu. Bu şehri sevdiğini, denizin kokusunu, tarihi yapısını çok seviyordu. Bunu çok iyi biliyordu.

"Buyurun."

Muavinin elinden bavulu alıp, "Teşekkür ederim," dedi geri çekilirken. Bavulunu kaldırıma çıkarıp, kalacağı yurda gitmek için taksi durağına doğru yürüdü.

Gergindi, elleri terliyordu. Boynu su gibi olmuştu heyecandan. Yoksa İstanbul'un sıcağı onu rahatsız etmiyordu. Adana'dan gelmişti İstanbul'a, oranın sıcağına alışıkken İstanbul'un sıcağı boğmuyordu onu.

Taksi durağına geldiğinde, boş taksilerden birine yönelip bagajın içine bavulunu koydu. Arabanın arka koltuğunda yer aldığında kalacağı yurdun ismini şoföre söyleyip koltuğa yaslandı.

Geçen ay babasıyla geldiğinde görevli kalacağı odayı ona göstermişti. Kalacağı odanın penceresi denize bakıyordu. Bu yüzden çok mutluydu. Denize bakarken yazacağı şiirler şimdiden aklına geliyordu. Kalem tutmaya ihtiyaç duyan parmakları terleyince elini eteğine sildi. Gergin olduğu için düzgün olan şalının önünü on kere düzeltmesine rağmen tekrar düzeltme gereği duydu. Farkındaydı heyecan yaptığının ama elinde olan hiçbir şey yoktu. İlk defa ailesinden ayrı kalacaktı. Dört yıl boyunca yeni bir hayatı olacaktı bu koca şehirde. Gergin olmamak için ne kadar çaba gösterse de elinde olmadan bedeni kasılıyordu.

Çantasından telefonunun sesi gelince hemen telefonunu çıkardı. Babası arıyordu. Dudaklarını diliyle ıslatıp telefonu açtı.

"Babacım."

"Vardın mı kızım?"

"Taksideyim baba, yurda gidince seni arayacaktım."

"Öyle ama ben merak ettiğim için dayanamayıp aradım. Sonuçta İstanbul'a gidiyorsun insanın aklı kalıyor."

Gülümseyip başını arabanın camına yasladı. Aslında biraz da babasına çekmişti. Onun gibi en ufak bir olayda heyecan yapıyor, endişeleniyordu.

"İyiyim babam. Aklın ben de kalmasın. Yurda gidince seni görüntülü arayacağım."

"Tamam kızım. Allah'a emanet ol."

"Sen de babam. Selam söyle halamlara."

"Baş üstüne kızım."

Telefonu kapatıp dışarıyı izledi. İnsanlar sahil kenarlarında oturuyorlardı. Kimi kitap okuyor, kimi köpeğini oynatıyordu, kimi de ailesiyle vakit geçiriyordu. Yaz bitmeden kitabıyla denizin keyfini o da çıkaracaktı. Kimi zaman yürüyüş yapacak, kimi zaman çimenlere uzanıp saatlerce kitabını okuyacaktı. Belki de şiir bile yazabilirdi.

Yurda yaklaştığını fark edince oturuşunu düzeltip çantasının içine kitabıyla telefonunu koydu. Şoför taksiyi yurdun önünde durdurduğunda adamın söylediği parayı ona uzattı. Arabadan indiğinde şoförün yardımıyla bavulunu alıp geri çekildi. Şoför yoluna devam ederken o yurdun güzelliğini izliyordu.

Yurt A ve B bloktan oluşuyordu. Kızlar yurdu A bloktaydı erkekler ise B'deydi. İçinde biraz da olsa korku oluştu. Odayı bir arkadaşıyla paylaşacaktı ve onunla anlaşamamaktan çok korkuyordu. Yapısı gereği insanlarla kolaylıkla anlaşan biri olmasına rağmen karşısındaki insanın nasıl bir karaktere sahip olacağına emin olamıyordu. Bazen iyi niyetle yaklaştığında karşındaki kişi sert çıkıp onunla konuşmak istemiyor olabiliyordu. Böyle bir durumu yaşamak istemediği için duasını edip güvenliğe doğru yürüdü.

Güvenliğin olduğu kısma geldiğinde adam başıyla selam verip, "Buyurun," dedi.

"Merhaba. Ben Yasemin Öztürk, bugün yurda giriş yapacaktım."

Adam bilgisayardaki listeyi kontrol edip tebessüm etti.

"Anahtarınızı verdiler mi size?"

"Evet."

"Buyurun, girişte size yardımcı olacak görevli arkadaş var."

"Teşekkür ederim."

Açılan demir kapının ardından yurda giriş yaptı. Bavulunu çekiştirirken zorlanıyordu. Elleri su gibi olmuştu heyecandan. Avuç içleri terlediği için bavulun sapı avuçları arasından kayıyordu.

Bavulunu kaldırarak zorla basamakları çıktı. Yurdun kapısından içeri girdiğinde görevli kadın ona tebessüm ederek yaklaştı.

"Hoş geldiniz. Odanızın numarasını biliyor musunuz?"

"Evet, yüz yirmi."

Kadın tebessüm edip, "Buyurun, size eşlik edeyim," dedi. Birlikte yurdun içinde ilerlerken bakışlarını etrafta gezdirmeyi de ihmal etmiyordu. Babasıyla geldiğinde her yeri karış karış gezmişlerdi ama içindeki merak tekrar bakmasını söylüyordu. Yurt altı kattan oluşuyordu. Onun kalacağı kat beşinci kattı. Yanındaki görevli kadınla asansöre bindiğinde, derin nefes alıp aynada ona gülen kadına gülümsedi.

"Heyecanlı mısın?"

"Evet," diyerek şalının önüyle oynadı. Kadın kolunu sıvazlayıp, onun gibi içten güldü.

"Umarım heyecanın hiçbir zaman sönmez. Sahip olmak istediğin mesleğine doğru yürürken, yürüdüğün yolda canın acımaz inşallah kızım."

Omuzlularını kaldırıp indirdi. "Hedefe ulaşmak için ebette zorlu yollardan da geçeceğiz. Önemli olan pes etmemek, düştüysek kalkıp tekrar ilerlemesini bileceğiz."

"Aferin kızım."

Asansör durduğunda kadınla beraber koridorun sonunda olan odasına doğru yürüdü. Adımları o kadar hızlıydı ki bir an önce odasına kavuşmak istiyordu.

Odanın önüne geldiğinde, ceketinin cebine koyduğu odasının anahtarını çıkarıp kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim bana eşlik ettiğiniz için."

"Rica ederim. Bir sıkıntın olduğunda odandaki telefondan bizi arayabilirsin. Numaralar yazıyor telefonun yanında."

"Tamam."

Kadın başıyla selam verip ayrılınca, odanın kapısını içeri itti. Derin bir nefes aldı ciğerlerine.

Odanın halini görünce gözleri kocaman olsa da elini kapıya dayayıp başını iki yana salladı. Oda arkadaşıyla sorun yaşayacağı şimdiden belli olmuştu.

***

Genç adam odasında bavulunu hazırlarken annesiyle babası bahçede oturmuş onun evden gidişini konuşuyordu. Babası sakin olsa da annesi bir haftadır oğlu evden gideceği için doğru düzgün yemek yememiş, uyumamıştı.

Talha Bey karısının elini tutup gülümsedi.

"Sakin olur musun? Oğlumuz on dokuz yaşında, aralık ayında yirmi olacak. Ona küçük bir bebekmiş gibi davranma hayatım. Genç bir delikanlı oldu o."

Saçlarını elleriyle sırtına itekleyen Azra Hanım omuzlarını silkti.

"Ben oğlumu yanımda istiyorum. Okuduğu okul burnumun dibinde o gidip yurda yerleşti. Ne güzel geçen sene evden gidip geliyordu, şimdi durduk yere neden yurda yerleşti ki? Ya orada başına bir şey gelirse sonuçta durumunu biliyorsun."

Limonatasından içen Talha Bey sırtını sandalyeye yaslayıp başını yana eğdi.

"Oğlumuzun neyi var Azra? Duyamıyor ya da konuşamıyor diye içine kapanık biri mi? Hayır, Umut her istediğini rahatlıkla yapabilen bir çocuk. Yurtta kalmak istiyorsa bırak kalsın, yeni ortamlar görmek istiyor, yeni arkadaşlar tanımak istiyor. Oğlumuzu sürekli yanımızda tutamayız."

Başını eğen Azra Hanım sıkıntıyla iç çekti.

"Öyle ama ben oğlumu yanımda istiyorum. Daha doğrusu bütün çocuklarımı yanımda istiyorum. Ömer, Ali, Mina, bizimle ama Umut gidiyor. Sadece hafta sonları gelecek yanımıza."

Sandalyesini karısına yaklaştırıp sarıldı Talha Bey. "Emin ol böylesi Umut için iyi olacak. Yeni bir ortam ona çok iyi gelecek. Kocana güven."

"Güveniyorum. Senin bu ikna edici sözlerin olmasa ne yaparım ben bilmiyorum."

Kahkaha atan Talha Bey, "Ah," deyip karısının saçlarını öptü. Onlar birbirine sarılı vaziyette dururken, Umut elindeki bavulla dışarı çıktı. Anne babasına tebessüm ederek yanlarına ilerledi. Azra Hanım hemen oturuşunu düzeltip ayağa kalktı.

"Demek gidiyorsun oğlum?" dedi elleriyle.

Umut başını sallayıp annesinin zayıf bedenini kolları arasına aldı. On dokuz yaşında delikanlı olmasına rağmen olgun gözüküyordu. Boyu uzun, vücudu kalıplıydı. Neredeyse babasıyla yarışır hale gelmişti. Geri çekilip annesinin yanaklarını öptü.

Elleriyle, "Yemeklerini çok özleyeceğim," dediği an Azra Hanım dudaklarını büzdü.

"Aa, Umut."

Karısına sarılan Talha Bey oğluna yalandan kızar gibi kaşlarını çatıp, "Karımı ağlatma," dedi.

Umut tebessüm edip hem annesine, hem de babasına sarıldı. Geri çekildiğinde, "Gidiyorum," dedi.

"Bir sıkıntın olduğunda mutlaka bizi görüntülü ara oğlum. Hemen yanına geliriz."

"Tamam, baba," deyip ellerini indirdi. Bavulunu eline aldığında onu bekleyen taksiye doğru yürüdü. Arkasından gelen ailesine eliyle, "Görüşürüz," deyip taksiye bindi.

Yeni bir hayat bekliyordu onu. Bu toplumda güçlü bir birey olarak tek başına hareket etmek için kalacağı yurduna doğru gidiyordu. Bu zamana kadar ailesinin varlığını yanında hissettiği için tedirgin olsa da verdiği karardan mutluydu.

Cesaret etmezse istediği hiçbir şeyi yapamazdı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Belki de insanlar sisli bir denizde sürüklenen birer gemiden başka bir şey değiller, ara sıra uzaklarda birbirlerinin ışıklarını görüyorlar ve yan yana geçip giderken kısacık bir süre selamlaşıyorlar.

Theodore Zeldin

Odanın içine giriş yaptığımda gözlerim kocaman oldu. Bavulun sapını tutan elim boşluğa düştü. Buranın hali neydi böyle? Yerde kıyafetler, pencerenin önünde cips, çikolata paketleri doluydu. Ne olmuştu pencere kenarında şiir yazacağım odama?

Yüzümü buruşturup kapıyı kapadım. Sanırım oda arkadaşım beni oldukça zorlayacaktı. Bu kadar dağınık olunmaz ki. Oflayarak yerdeki kıyafetlere basmadan pencere kenarında olan yatağa doğru ilerledim. Benim yatağımın üstü bile kıyafetleri doluydu. Sanırım oda arkadaşımla ilk tartışmamızı bugün yaşayacaktık. *Umarım yaşamazdım.*

Bavulu yatağın yanına bırakıp kot ceketimi çıkardım. Şalımın önünü çözüp başımın üstünde doladım. Boynum açıldığı için biraz da olsa derin nefes alabilmiştim.

Kapalı olan pencereyi açtığımda, gözlerimi kapatıp denizden ve ağaçlardan gelen ferah kokuyu içime derin derin çektim. Doğa beni rahatlatıyordu. Pozitif düşünüp güzel şeylerin hayalini kurmalıydım. İlk başta karamsar düşüncelere kapılıp moralimi bozmamalıydım. Oda arkadaşım dağınık

olsa da onunla konuşup bu konuya çözüm getireceğimize eminim. Daha doğrusu emin olmak istiyorum. Dört yıl boyunca dağınık bir odada kalmam çok zor olurdu. Umarım anlayışlı biri olurdu.

Ellerimi pencerenin pervazına vurup arkamı döndüm. İlk önce yatağımın üzerindeki kıyafetleri toplayıp kendi yatağımı hazırlamam lazım. Ardından yerdeki kıyafetleri topladım mı en azından oda yaşanacak hale gelirdi.

Pencerenin önündeki çerez poşetlerine değmeden yatağımın yanına gelip, üzerindeki kısa şort ve tişörtleri katlayarak topladım. Yatağımın yanındaki yatağın üzerine bırakıp bavulun içinden nevresim takımını çıkardım. En sevdiğim renklerden biri olan mor nevresimi yatağa serip düzgün hale getirdim. Çarşafımla aynı renk olan mor pike ve yastık kılıfını da serince yatağım güzel olmuştu.

Mis gibi gül kokusunun içinde uyumak istiyordum. Halam benim için örtüleri sevdiğim sabunla yıkamıştı sağ olsun. Yakın bir zamanda alışverişe çıkıp çamaşırlarım için sabun almam lazımdı. Maalesef farklı kokuda yıkanan çarşafların içinde yatamıyordum. Babamla halam bu konuda ne kadar bana kızsalar da elimde olan bir şey değildi. Bu huyumu rahmetli annemden aldığım için onlar ne kadar kızsa da, annemle aynı özelliği taşıdığım için mutluyum.

Yatağım hazır olduğu için yerde olan kıyafetleri toplayıp yatağın üzerine koydum. Pencerenin kenarında olan çerez poşetlerini de alıp yerde duran market poşetinin içine doldurdum. Çöp poşetini kapının yanındaki kovanın içine bırakıp ellerimi belime yerleştirdim. İlk günden oda beni yormuştu. Gülümseyip başımı iki yana salladım. Odama gidince hemen pencerenin önüne geçip denize bakarak şiir yazacağım diyordum. Sanırım fazla hayal kurmamak lazımmış.

Bana bakan bavuluma melül bakış atarak ilerledim. Keşke sizi dolaba yerleştirecek özel bir gücüm olsaydı. Oturdu-

ğum yerden elimle tek tek dolaba assaydım sizi. Oflayıp, bavulun içinden kıyafetlerimi çıkardım. Yatağımın karşısında olan iki kapılı dolap bana aitti sanırım. Kapağını açtığımda içinin boş olduğunu görünce rahatladım. Hızlı olmaya çabalayarak elbiselerimi, etek ve pantolonlarımı astım. Otuza yakın şalımı özenle dolaba yerleştirdiğimde, kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip geri çekildim. Dolapta yerleştiğine göre banyoya girip duş alma zamanıydı. Umarım temizsindir banyo.

Gri eşofman takımıyla krem rengi şalımı aldım. Dolabın altına yerleştirdiğim beyaz spor ayakkabılarımı da alıp dolabın kapağını kapadım. Saat beşe geliyordu, öğle yemeğini kaçırmıştım ama akşam yemeğini kaçırmak istemiyordum.

Banyoya girdiğimde bir oh çektim. Neyse ki burası temizdi. Kapıyı kilitleyip kıyafetlerimi kapının arkasına astım. Havlu ve şampuanımı da koyup hızlı hareketlerle üstümü çıkardım. Belime kadar gelen kahverengi saçlarımı dağıtıp duşa kabinin içine girdim. Sabahtan beri sıcağın altında dolaştığım için terlemiştim. Ilık su çok iyi geldi yorgun bedenime. On dakika suyun altında oyalandıktan sonra kurulanıp üstümü giyindim. Yurda ait olan saç kurutma makinasıyla da saçlarımı kurutup topladım. Siyah bonemi takıp üzerine krem rengi şalımı taktım. Hazırdım işte.

Banyodan çıktığımda yatağın yanına gelip spor ayakkabılarımı giyerken odanın kapısı açıldı. Başımı kaldırdığım an yeşil gözlü kızla göz göze geldim.

Odanın kapısını kapatıp odanın içinde bakışlarını gezdirdi. Elini ensesine getirip, "Sorry," dedi utangaç bir sesle. Neyse ki asabi biri değildi.

"Odada tek kalınca sadece bana ait sanıp altını üstüne getirmiş olabilirim. Yapım gereği toplu olmayı sevmiyor da olabilirim."

Gülümseyip yataktan kalktım. Elimi uzatıp, "Merhaba," dedim gülen yüzüne.

"Merhaba Yasemin, ben Tuğba. Tekrar kusura bakma oda için, bundan sonra düzenli olmaya çalışacağım."

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Siteden."

Kaşlarımı kaldırıp, "Hangi site?" dedim şaşkın sesimle. Henüz geleli altı saat olmuştu hangi siteye düştüm? Üstelik odadan dışarı çıkmadığım halde.

"Senin haberin yok mu? Yurda yeni gelenlerin fotoğrafını paylaşıp hoş geldin yazıyorlar. Senin adını ve fotoğrafını orada gördüm."

Elimi alnıma vurup, "Doğru ya," dedim. "Müdür bahsetmişti böyle bir şeyden, bakarım birazdan. Neyse, oda konusunda biraz dikkatli olursak çok mutlu olurum. Burada dört yıl boyunca beraber kalacağız, temiz bir odanın içinde güzel bir şekilde yaşamak bence ikimize de huzur verir."

"Kesinlikle," deyip askılı badisini üstünden çıkarıp yatağının üstüne fırlattı. Bakışlarımı bedeninden çekip komodinin üzerinde duran telefonuma uzandım.

"Ben yemekhaneye gidiyorum. Gelmek ister misin?"

"Duş alayım, hemen geleceğim."

Arkamı döndüğümde gözlerimi hemen kapadım. "Ya neden karşımda soyunuyorsun?"

"Ne olmuş kız, kızız biz bir şey olmaz."

"Olur mu öyle şey, lütfen banyoda soyunup giyinir misin?"

"Tamam tamam. Sen de her şeye itiraz ediyorsun. Hadi ben banyoya giriyorum sen de gözlerini açıp yemekhaneye gidebilirsin. Yalnız yemekhane erkeklerle ortak kullanılan yer. Orada erkek gördüğünde nasıl yemek yiyeceksin?"

Gözlerimi açıp, ne alaka der gibi arkasından baktım.

"Erkekler yemekhanede çıplak gezmiyor sonuçta."

"Senin için namahrem değil yani?"

"Cevap vermiyorum sana," deyip kitabımla çantamı alıp odadan çıktım. İlk izlenim iyiydi oda arkadaşımla. Umarım bu böyle devam ederdi.

Koridoru ilerlerken telefon ekranını açıp yurdun sitesine girdim. Yeni gelenler kısmına gelip fotoğrafımı aradım. Üç fotoğrafın altında benim fotoğrafım vardı. Yasemin Öztürk, Akif yurduna hoş geldin yazıyordu. Beş yüz kişi beğenmiş, iki yüz kişide hoş geldin diye yorum yapmıştı. Tebessüm ederek fotoğrafı incelerken benim fotoğrafımın yanında duran fotoğrafa kaydı gözüm. Umut Aslan, Akif yurduna hoş geldin yazıyordu. Onun fotoğrafını yedi yüz kişi beğenmiş, beş yüzü geçkin yorum gelmişti. Erkekler hoş geldin yazarken kızlar çok yakışıklı yazmıştı. Neredeyse yorum yapan herkesin yorumunu beğenmişti. Acaba ben de benim fotoğrafımın altına yorum yapanların yorumlarını beğensem mi? O beğenmiş ben de beğeneyim, şimdi beğenmezsem havalı demesinler.

Asansörle alt kata indiğimde görevli kadına başımla selam verip dışarı çıktım. Ortak olan yemekhane binasına ilerlerken, yorum yapan kişilerin yorumlarını beğeniyordum. Binanın önüne geldiğimde telefonu cebime koyup yemekhanenin içine girdim. Fazlasıyla kalabalıktı. Çekingen bir şekilde yemek almak için sıraya giren insanların arkasına geçtim. Kalabalık ortamlarda çok geriliyordum. Yalnız kalıp kitabım, defterim ve kalemimle olmayı seviyorum. Kalabalık bana göre olmasa da mecbur alışmam gerekiyordu kalabalık ortamlarda durmaya.

Tepsiyi elime aldığımda görevli kadınların yemeklerini dolduruşunu izledim. Tabaklarım dolunca, "Teşekkür ederim," diyerek arkamı döndüm. Asıl sorun şimdi başlıyordu, nereye oturacağım ben? Bütün masalar hemen hemen doluydu. Bazılarında erkekler kendi başlarına otururken, bazılarında karışık ve kızlar tek oturuyordu. Sanki herkes bana bakıyormuş gibi tüm vücudumu ateş bastı. Ortada dikilmeye devam edersem sanırım ilk gün rezil olacaktım.

"Yasemin, buraya gelsene."

Biri Yasemin dedi. Bakışlarımı kaldırıp kalabalığa göz gezdirdim. Kapalı bir kız elini kaldırmış yanına çağırıyordu beni. Çölde su bulmuş kadar sevindim bu olaya. Sanırım bu siteyi kurana teşekkür etmem gerekiyordu. Fotoğrafım sayesinde herkes ismimi biliyor, beni tanıyordu.

Üçüncü sırada olan masaya ilerlerken kimseye çarpmamaya dikkat ederek masanın yanına ulaştım. Tepsiyi masanın üzerine bırakıp çekingen bir şekilde oturdum.

"Hoş geldin Yasemin, ben Sibel."

Beni yanına çağıran kıza tebessüm edip, "Hoş buldum," dedim. Diğer kızlarda hoş geldin dedikten sonra önlerine dönüp yemeklerini yemeye devam ettiler. Bakışlarımı onların üzerinden çekip yemeğime odaklandım. Sanırım onlar benden önce gelmişti, hepsi birbirini tanır gibi sohbet ediyordu. Onlarla ne konuşacağımı bilmediğim için telefonumun ekranını açıp yorum yapanların yorumlarını beğendim sırayla. Benim fotogramın yanında duran çocukta bana hoş geldin demişti. Acaba ben de ona yazsa mıydım? Yazmazsam ayıp olurdu. Sonuçta bugün o da yurda gelmesine rağmen bana hoş geldin yazmıştı. Yorumunu beğenip onun fotoğrafının altına geçip, *Hoş geldin, Umut* yazdım. Gönderdiğim an hemen beğendi. Nasıl yani, yorum yapanları tek tek bekliyor mu? Yok artık deyip kendi kendime gülümsedim. Kullanıcı adımım olduğu kısma bildirim gelince hemen tıkladım.

Hoş buldum, Yasemin yazmıştı. Yorumunu beğenip telefonun ekranını kapadım. Etrafı incelerken az önceki fotoğraftaki çocukla göz göze geldim. Yüzünde tebessümle beni izliyordu. Sanki onu gizli gizli stalklıyormuşum da yakalanmışım gibi hissettim. Yanaklarıma vuran ateşle başımı yere eğip nefesimi dışarı bıraktım.

Bence siteye fotoğraf koyma işi hiç iyi olmamış. Ne öyle herkes birbirini hemen tanıyor.

Zorla yemeğimi yiyip ayağa kalktım. Tableti yerine koyduğumda, yemekhaneden çıkıp oturmamız için yapılan dinlenme yerine geçtim. Çimenlerin üzerine bedenimi bıraktığımda derin nefes alıp kulaklığımı taktım.

Ruhumun huzura ihtiyacı vardı. Sakin bir şekilde müziği dinlerken, gözlerim kapalı, hafif esen rüzgârın keyfini çıkardım. Bahçede bulunan güllerin kokusunu burnuma geldikçe daha çok rahatlıyordum. Sanki hiçbir derdim, sıkıntım yokmuş gibi hissediyordum.

Bir süre müziği dinlerken sanki izleniyor hissine kapıldım. Gözlerimi açıp kulaklığı çıkardım. Bakışlarımı etrafıma çevirdim. Kimsenin olmadığını gördüğümde başımı iki yana salladım. Herkes kendi halinde takılıyordu kim beni, neden izlesin ki?

Oda arkadaşım Tuğba bana doğru koşarken elimi kaldırıp, "Aman yavaş," dedim. Yanıma oturup bacaklarını kalçasının altına alıp ısırdığı elmasını uzattı.

"Yer misin?"

"Teşekkür ederim, yedim az önce."

"E, anlat bakalım, nerelisin, nereden geldin İstanbul'a?"

Kulaklıkla telefonumu çantama koyup onun gibi bacaklarımı bağdaş yapıp oturdum.

"Adanalıyım. Buraya oradan geldim. Sen nerelisin?"

"Sivas. Ama burada yaşıyorum."

"Burada yaşıyorsan neden yurtta kalıyorsun ki?"

Omzunu silkip elmasından ısırdı. "Bazen evden kaçmak istersin, ben burada rahatım evi sevmiyorum."

"İnsan evini sevmez mi? Aynı evin içinde ailenle oturup kalkıyorsun, onlarla yemek yiyorsun, televizyon izliyorsun, aynı çatı altında uyuyorsun. Ailenin olduğu evde olmak güzeldir."

"Eğer o evde aile yoksa güzel değildir."

Asılan yüzü ve hareketleri ailesiyle arasının açık olduğunu gösteriyordu. Başımı anladım der gibi sallayıp, çimenlere attığı elma kabuğunu yerden aldım.

"Rica etsem bu elma kabuğunu çöp kovasına atar mısın?"

Gözlerini devirip elma kabuğunu elimden aldı. Küçük bir çocuk gibi ayaklarını yere vura vura çöp kovasına atıp yanıma geldi.

"Bugün işte çok yoruldum. Yoksa etrafa atmam çöpümü."

"Hımm," deyip parmakları arasındaki yaralara baktım.

"Ne işinde çalışıyorsun?"

"Bulaşık yıkıyorum. Günlük kazandığım için işimi seviyorum."

"Hem okul hem iş, zor olmuyor mu?"

"Oluyor tabii, ama mecburum. Kendi başıma olmayı seviyorum, kendi başıma olmam için para kazanmam lazım. Hem okuyor, hem de çalışıyorum. Belki bedenen yoruluyorum ama ruhum rahat oluyor."

Elinin üzerinde parmağımı gezdirip iç çektim. İncecik eli kurumuştu bulaşık yıkamaktan. Çantamdan çıkardığım kremi ona uzatıp, "Sür," istersen dedim. "Pamuk toplarken benim de ellerim çatlıyor ve kuruyordu. Bu krem çok iyi geliyor sür bak göreceksin."

Kapağı açıp içinden az miktarda krem alıp eline sürdü. "Sağ olasın." Kremi uzattığında çantaya koyup kahkaha atan gruba çevirdim bakışlarımı. Kızlarla erkekler karışık şekilde oturmuş yüksek sesle konuşuyor, gülüyorlardı. İçlerinde yeni gelen çocuk da vardı. O tebessüm ediyordu sadece. Yanında oturan kız sürekli kolunu sallıyor, yüzüne doğru eğiliyordu.

"Zengin kesim onlar. Cepleri dolu ama yurtta kalıyorlar, ilginç değil mi?"

Bakışlarımı onlardan çekip Tuğba'ya ne alaka der gibi baktım. "İstedikleri yerde kalabilirler, zenginler diye yurtta

kalamazlar mı? Ayrıca onların verdiği parayı seninle ben de buraya verdim. Biz de zenginiz o zaman."

Yüzünü buruşturup saçlarını topladı.

"Kızım, zengin derken istedikleri saatte yurda giriyorlar, istedikleri saatte çıkıyorlar. Hele şu dört kişi her şeyde öndeler. Okulda bile popülerler. Görsen sanki okul babaların her yere istedikleri gibi girip çıkabiliyorlar."

Gösterdiği kişi içinde yeni gelen çocukta vardı. Dışarıdan bakılınca sessiz görünüyordu ama demek ki kendini göstermiyordu. *Sadece bir kere göz göze geldiğin adamı nasıl çözdün Yasemin?* İç sesime hak verip Tuğba'ya, "Boş ver onları," dedim.

"Biraz dolaşalım mı?"

"Olur."

Oturduğumuz yerden kalkıp yurdun etrafını gezmek için yürüdük.

"Saat dokuza kadar yetişemezsek bizi yurda almazlar mı?"

"Kurallar konusunda katılar. Bir kere olunca bir şey demiyorlar ama ikinci de asla içeri almıyorlar."

"Sen nereden biliyorsun bunları? Sonuçta sen de benim gibi ilk kez gelmedin mi buraya?"

"Hayır, ben bir sene kaldım okulda. Burada geçen sene de kaldım. Az önceki gösterdiğim kişilerle aynı sınıftaydık, Umut ve Serkan iyi ama diğerlerine gıcık oluyorum. Hepsi kendini beğenmiş ukala insanlar. Özellikle Nur ve Seda'yla sakın göz göze bile gelme. Gözleriyle karşılarındaki insanı aşağılıyorlar."

Onlarla göz göze gelme gibi durumum olmazdı. Olurda gelirsem bana nasıl bakıyorsalar aynı şekilde karşılığını alırlardı. Kimse kimseden üstün değildi. Her insanın yapısı, görünüşü, hayatı farklıydı. Onunla aynı hayatı yaşamıyoruz diye onlardan aşağıda değiliz tabii ki.

Kolunu koluma dolayıp, "Ah," dedi bakışlarını gökyüzüne çevirerek. Sevmiştim oda arkadaşımı. Biraz dağınık ve pis

olabilirdi ama iyi biriydi. Okulda derslerimle ilgileneceğim için oradaki olan olaylar açıkçası dikkatimi çekmiyordu. Ama burası benim için önemliydi. Başımı yastığa koyduğumda güvenerek, huzurla uyumak istiyordum.

"Tuğba?"

"Hay lanet."

Bakışlarımı Tuğba'ya çevirdiğimde gözlerini devirmiş, dudakları arasından kısık sesle bir şeyler mırıldanıyordu. Arkasını dönünce ben de ister istemez döndüm. Az önce kötülediği insanlar karşımızdaydı. Gözlerim direkt yeni gelen çocuğa doğru kaydığı için kendime kızıp bakışlarımı hemen çektim.

"Nasılsın Tuğba? Selam vermeden yanımızdan geçip gidiyorsun. Aşk olsun, bir sene boyunca seninle aynı sınıfta okuduk. Selam verecek kadar bizi kendine yakın görmüyor musun?"

"Evet."

Tuğba'nın net cevabından sonra iki kız kahkaha atarak gülmeye başlayınca gözlerimi kısıp garip hallerini izledim. Ortada gülünecek bir şey yokken neden bağıra bağıra kahkaha atıyorlar anlamıyorum. Tuhaf!

"Ay canım, sınıfta kalmışsın, bulaşık yıkamaktan derslerine ilgilenemediğin için okulda kaldın. Yazık sana."

Patavatsız olduğu kadar saygısız da esmer olan kız. Sinirli bakışlarımı üzerine diktiğim için bakışlarını bana çevirmişti ama Tuğba'dan gelecek cevabı da bekliyordu.

"Gidelim mi Yasemin? Beyni olmayan parazitlerle aynı ortamda bulunmak istemiyorum."

"Gidelim."

Arkamızı dönüp gideceğimiz an, "Ezik," diyen kıza döndü bir hışımla Tuğba. Daha ilk günden kavga mı edeceğiz?

Sevgili oda arkadaşım, kaçıp yatağımızın altına saklansak olmaz mı? Hani olurda babamın kulağına gider de daha

ilk günden arkadaşlarınla kavga mı ettin kızım deyip azarı yedirmesen bize.

Ne kadar kendi kendime mırıldansam da Tuğba kıza her an dalacak gibiydi. Kolunu tutup geri çekeceğim an gözlerim yeni gelen çocukla keşişti. Gülüyordu! Şaka gibi, dudakları iki yana kıvrılmış tebessüm ediyordu. Birazdan burada kavga çıkacaktı beyefendi gülüyordu. Kaşlarımı çatıp Tuğba'nın kolundan sert bir şekilde tutup yurda doğru çekiştirdim.

"Bak kardeşim, hiç bulaşma. Bunlar madem her istediklerini rahatlıkla yapıyorlar seni yurttan attırabilirler. Şimdi kavga etmeye hiç gerek yok. Bundan sonra onlarla yüz yüze gelmeyiz olur biter."

"Asıl susarsak üstümüze gelmeye devam ederler. Bıraksaydın gösterseydim günlerini."

İlk günden kavgaya hayır. Zorla onu çekiştirerek binanın içine soktum. Asansörün içinde kızlara küfür ederken kulaklarımı kapatıp ettiği ağır küfürleri duymamaya çalıştım. Oda arkadaşımın dilinin kemiği de yoktu.

Odaya girdiğimizde o kendini yatağına atarken şalımın önünü çözüp yatağa oturdum. "Ah," deyip sırtımı yatağın başlığına yasladım. İlk günün heyecanlı ve adrenalin dolu geçti Yasemin. Bundan sonraki geçecek zamanların sakin geçer umarım.

Telefonumu almak istediğimde çantama uzandım. Fermuarı yarımdı, kapadığıma eminim. Yarım olan fermuarı açıp içini kontrol ettim. Telefonumla cüzdanım yerindeydi. Derin nefes verdim. Çantamın köşesinde duran beyaz kâğıt gözüme çarpınca kaşlarım çatılı kâğıda uzandım. Bunun burada ne işi vardı? Katlı olan kâğıdı açıp içinde yazan yazıyı şaşkın bir şekilde okumaya başladım.

Bu zamana kadar doğan güneş, benim için doğmamış bunu anladım bugün. Bugün güneş benim için ilk kez doğdu...

Bu da neydi böyle?

İKİNCİ BÖLÜM

Kaderin gelmesinden rahatsız olma, onu kimse döndüremez ve kimse engel olamaz. Takdir olunan şey mutlaka gerçekleşir.

Abdülkadir Geylani

Bu kâğıdı çantama kim koymuştu bilmiyorum, bildiğim bu işte bir yanlış olduğuydu. Kimseyi tanımıyordum, böyle not alacak kadar hiçbir erkekle uzun bir süre göz göze gelmedim. Notu çantama koyan kişi için üzgün olsam da yapacak bir şey yoktu. Bu notun sahibi bu güzel kelimeleri okuyamayacaktı. Birinin temiz sevgisine şahit olamayacaktı.

Her bir satırda kalpten akan düşünceleri tekrar okuyup tebessüm ettim. Umarım bir gün kalbinin sahibine ulaştırırsın bu notu.

Notu çekmeceye koyup şalı başımdan çıkardım. Tuğba uykuya çoktan dalmıştı. Tokayı başımdan çıkarıp yatağa uzandım. Saat uyumak için erken olsa da günün yorgunluğu bedenimi bitkin düşürdüğü için yastığım beni çağırıyordu. Başımı yastığa koyduğumda gözlerimi kapatıp gün içerisinde yaşadıklarımı düşündüm. Tuğba, kızlar, adı Umut olan çocuğun yüzü gözümün önüne sırayla gelirken uykuya yenik düştüm.

Kulağıma gelen ezan sesiyle gözlerimi aralayıp yatakta oturur vaziyete geçtim. Sabah ezanı okunuyordu. Onca saat deliksiz uyuduğum için yorgun olan bedenim dinlenmişti.

Tülbendimi saçlarıma takıp pencerenin önüne geldim. Hava karanlık olduğu için direklerin ucundaki lambalar cad-

deyi aydınlatıyordu. Seyrek bir şekilde arabalar geziyordu güzel şehrin caddesinde. Deniz gözükmüyordu ama dalgaların sesi yurda kadar geliyordu. Ezanın huzur veren sesine eşlik ediyordu sesi. Telefonumu alıp pencerenin önüne geçtim.

Ezan okunuyor, duyuyor musun? Denizin dalgaları içine işlemek için kayalara çarpıyor. Huzur bu iki sesin içinde. Kulaklarını iyi aç beyhude sesi dinle. Kalbini iyi aç Allah'ın sevgisini hisset.

Yurdun sitesine girip profilimde paylaştım satırları. Yurtta kalan çoğu öğrenci edebiyat öğrencisi olduğu için, birçok öğrenci profilinde yazılar paylaşıyor, kimi şiir, kimi söz, kimi de hissettiklerini. Yemek yerken incelediğimde fark etmiştim.

Yazdığım yazıya yüz beğeni gelince şaşırdım. Benim gibi yüz kişi ayaktaydı şu an. Yorum bildirimi gelince hemen bildirimi açtım.

Huzur Allah'a sığındığın andır. Ona sığındığın zaman yaşadığın dünya sana cennet bahçesi olur. Umut Aslan.

Huzur Allah'a sığındığın andır, ne kadar da doğru bir söz. Yorumu beğenip banyoya doğru ilerledim. Abdestimi aldığımda odaya tekrar dönüp dolaptan seccadeyi çıkardım. Kıbleye doğru serdiğimde niyet ettim. Allah'ımla baş başa kaldığım an ruhum huzura kavuşunca seccadeden kalkıp tekrar pencerenin önüne geçtim. Uykum olmadığı için kitap okuma gözlüğümü takıp polisiye romanını açıp okumaya başladım.

İnsanlarla çok fazla vakit geçirmediğim için babam kızsa da, kitaplarda bir sürü arkadaşım olduğunu bilmiyordu. Her bir satırda hayali arkadaşlarımla kendi dünyamda maceralara karışıyorduk. Kimsenin kalbini kırmıyor, canlarını yakmıyordum. Benim arkadaşım olan kitaplar kimseye zarar vermediği için onlar bu dünyadaki en masum dostlarımdı.

Hava aydınlanıncaya kadar kitabı bitirdim. Bir romanın sonuna daha geldiğim için içim buruk olsa da bu güzel kitabı okuduğum içinde mutluydum.

Oturduğum sandalyede gerilip ayağa kalktım. Tuğba yatağın içinde gerilirken dolabın içinden pudra pembe dar kesim eteğimle kalçama kadar gelen beyaz gömleğimi aldım. Eteğimle gömleğimin üstüne şalımı koyup banyoya doğru ilerledim. Eşofmanlarımı çıkarıp kıyafetleri giydim. Bugün okulun ilk günü olduğu için biraz gergin hissediyordum. Edebiyat dersini çok seviyordum, bu konuda çekingenliğimde yoktu ama sınıfta ki insanların nasıl olacağını merak etmiyorum desem yalan olurdu.

Banyodan çıktığımda Tuğba uyanmıştı. Üstünü giyinmiş, yatağını topluyordu. "Günaydın," deyip dolaba doğru yürüdüm. Eşyaları dolaba yerleştirdiğimde yanıma gelip yanağımı öptü. "Hayırdır," deyip dağınık saçlarını karıştırdım.

"Normalde benimle aynı odada kalmak istemeyen çok kişi olurdu. Sanırım yirmiye yakın oda arkadaşım olmuştur. Hepsi ertesi gün şikâyet edip başka odaya gidiyorlardı. Ama sen şikâyet bile etmedin. Ve bana günaydın dedin güler yüzünle."

"Öncelikle, o kişiler sanırım seninle konuşma gereği duymamış. Ben doğruyu da yanlışı da söylerim. Odayı ortak kullandığımız için temiz olması emin ol ikimiz için iyi olur. Giyinirken benim yanımda çıplak olmazsan sevinirim, bundan rahatsız oluyorum. Kendi kuzenlerimi de bu konuda uyarıyorum lütfen yanlış anlama."

Asker selamı verir gibi elini alnına vurup, "Dikkatli olacağım," dedi gülerek. Yanaklarını sıkıp, "Hadi acele et, okula geç kalacağız," dedim aynanın karşısında şalımı yaparken.

"Sen önden git benim işyerine uğramam lazım. Okulda seni bulurum."

"Tamam."

O banyoya giderken çantamı alıp odadan çıktım. Dün boş olan koridor şimdi kalabalıktı. Kızlarla hep bir anda asansöre doğru ilerledik. Kimi günaydın diyor, kimi hiçbir şey demeden ilerliyordu. Benimle konuşmak istemeyenlerle

ben de konuşmuyordum. Ne kadar ilk adım atmaya çalışsam da yüzüme bakmadıkları için geri duruyordum.

Dışarı çıkınca yemekhaneye ilerledim. Kahvaltı etmeden okula gidersem otobüste midem bulanabilirdi. Aceleyle yürüdüğüm için kayan şalımın önünü sürekli düzeltiyordum. Sürekli arkaya doğru kaymasından nefret ediyordum. Bazen o düzgün dursa da bu ben de alışkanlık haline geldiği için elim sürekli başıma gidiyordu.

Merdivenleri çıkıp kapıya uzandım. Kapının kolunu biriyle aynı anda tutunca başımı ağır bir şekilde sağ tarafıma çevirdim. Yazıya yorum yapan çocukla göz göze geldiğim an başımı hemen eğdim. Elimi kapının kolundan çekip bir adım geri çekildim. Neden sürekli onunla karşılaşıyorum ki? Kapıyı içeri itip geçmem için eliyle içeriyi gösterdi. Yüzüne bakmadan başımı eğdim, teşekkürümü edip hemen içeri girdim. Arkamdan geliyordu. Parfümü mü fazla sıkmış, burnumun içi onun kokusu doldu. Parmaklarımı burnuma bastırıp, kahvaltı almak için tepsiyi elime aldım. Benim ardımdan da o aldı. Sadece arkamdan gelip kendine kahvaltı alıyordu, neden geriliyorum bilmiyorum. Hayır, tanımıyorum bile. Elim ayağım niye birbirine karışıyor?

Kahvaltılıkları alıp her hangi bir yere oturdum. Şu an kiminle oturuyorum ilgilenmek istemiyordum. Bir an önce kahvaltımı yapıp okula gitmek istiyordum.

Başımı yerden kaldırmadan hızla kahvaltımı yaptım. Tepsiyi elime alıp hızlı olmaya çabalayarak yerine koydum. Yemekhaneden dışarı çıkınca temiz havayı içime çekip yurdun çıkışına doğru yürüdüm. Ayıp mı etmiştim sesli bir şekilde teşekkür ederim demediğim için. Sonuçta dün bana hoş geldin demişti, bu sabahta yazımı beğenip yorum yapmıştı. Oflayıp yurttan çıktım. Olmamıştır umarım.

Durağa doğru yürürken yine aynı koku burnuma ilişti. Tövbe ya, neden kokusu içime işlemiş gibi. Elimle burnumun

ucunu sıvazlayıp, etrafıma bakındım. Gözlerim kocaman oldu, arkamdan geliyordu. Ben de diyorum kokusunu neden bu kadar yakından geliyor.

O da mı otobüsle gelecekti? Tuğba onların zengin olduğunu söylemişti, maden zenginler neden otobüsle gidiyor ki? Kolumu cimcikleyip adımlarımı hızlandırdım. Sana ne Yasemin, istediği araçla okula gider seni ne ilgilendiriyor ki.

Durağa geldiğimde insanların arasına karışıp otobüsün gelmesini bekledim. Sağ tarafımda duran çocuğu düşünmemeye çalışıp okuldaki yeni ortamı düşünmeye çalıştım. Umarım güzel olurdu. Of, olmuyor, aklım yanımdaki çocuğa gidiyor hep.

Allah'ım affet, normalde böyle biri değilim beni biliyorsun. Hep o Tuğba'nın yüzünden, aklım azıcık kayıyor yanımdaki çocuğa. Onlarla ilgili gizemli olaylar anlattığı için azıcık merak edip bakmak istiyor olabilirim ama sen beni biliyorsun kalbim temiz benim, kesinlikle kötü niyetle bakmak istemiyorum.

Başım yukarıda, içimden konuşurken arkamdan kıkırtı duydum. Başımı indirip gülen insanlara ne der gibi baktım. Allah'ımla konuşuyorum burada niye gülüyorlarsa. Yanımda duran Umut'a gözüm kenardan kayınca onunda güldüğünü gördüm. Önüme dönüp yüzümü astım. Aferin Yasemin, içinden konuşmaya devam edersen etrafındaki insanlar tarafından deli olarak tanınacaksın.

Ayağımın ucunu yere vururken, bir an önce otobüsün gelmesi için dua ettim. İçimden neredeyse hatim indirecektim ama otobüsün ucu bile gözükmüyordu. Yanımda duran çocuğu röntgenlediğim için bana kızgın mısın Allah'ım, ne olur gelsin otobüs.

Ayağımı yere vurmaya devam ederken, gülerek konuşan insanları duymamaya çalıştım. Neyse ki otobüs durağa yaklaşınca derin nefes verip rahatladım. Öne doğru ilerlerken ya-

nımda yürüyen Umut'u yok sayıp otobüse bindim. İstanbul kartıyla ödemeyi yapıp otobüsün arkasına doğru ilerledim. Kalabalık olduğu için insanların arasından ilerlemek zor olsa da sonunda pencerenin önüne gelip demirlere sıkı sıkı tutundum. Hayatta yukarıdan aşağı asılan tutacakları tutamıyordum. Otobüs fren yaptığında öne arkaya gidip geliyordum.

Otobüs durduğu durakta boşalacağı yerde daha fazla doluyordu. Camla birlikte bütün olacaktık. Arkamdaki teyze sağ olsun eliyle sırtımı delmişti.

"Çocuklar ineceğim, düğmeye basar mısınız?"

Neyse ki iniyordu da sırtım rahatlayacaktı. Otobüs durunca ay ay diyerek aşağı indi. Şalımın önünü biraz çekiştirip nefes almaya çalıştım. Fazlasıyla kalabalık olduğu için içerisi yoğun ter kokuyordu. Her an kusacaktım. Aralık olan camı açmaya çalıştım ama başaramadım. Camla cebelleştiğimi gören genç adam camı sonuna kadar açıp tebessüm etti. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıp temiz havayı içime çektim.

Allah'ım, ne olursun hızlı gitsin otobüs. Her an bayılacak gibi hissediyordum. Alnımı cama yasladığımda omzumun üzerine biri vurunca başımı camdan çekip arkaya bakmaya çalıştım. Umut'tu, eliyle ön taraftaki koltuğu gösteriyordu. Neden konuşmuyordu ki? İnsanların kenara çekilmesini sağlayıp benim geçmem için yer açtı. Düşmemeye dikkat ederek boşalan koltuğa oturdum. Rahat bir nefes aldığımda başımı ona çevirip, "Teşekkür ederim," dedim. Gülümseyip başını yere eğdi. Elmacık kemikleri mi kızarmıştı onun? Onun gibi bakışlarımı yere eğip ellerime baktım. Sadece onun mu, benim de yanaklarım kızarmıştı.

Acaba konuşamıyor muydu? Elleriyle kendini anlatıyordu. İnsanlar kenara çekilsin diye de omuzlarına hafif vurmuştu. Bakışlarım istemeden yine onu bulunca tekrar onunla göz göze geldim. Bu sefer yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Eliyle, "İyi misin?" dediğinde kalbimin ortasında yakıcı bir

acı hissettim. Onu anlamadığımı düşünüp tebessüm eden yüzü hüzünlendi. Başını çevireceği an ellerimle, "İyiyim," deyip tebessüm ettim, ardından da, "Teşekkür ederim," dedim. Dudakları iki yana kıvrıldı. Hatta çok fazla sırıttığı için yanaklarındaki gamzeleri belli oluyordu.

Onu fazla incelediğimi fark edip bakışlarımı çektim. Konuşamıyordu Umut. Tuğba zengin oluşlarından, havalı olmasından bahsederken neden bundan bahsetmedi ki?

Otobüs duruncaya kadar ona bakmamak için kendimle savaşa girdim. Hayatımda ilk kez bir erkeğe bakmak istiyordum. Onda farklı bir şey vardı, beni çekiyordu.

Okula doğru ilerlerken bile arkamdan geliyor mu diye bakmak istemem artık sapkınlık boyutuna geçmişti. Ne yapıyordum ben, kendime gelmem gerekiyordu.

Okula giriş yaptığımda ilk dersin olacağı sınıfa ilerledim. Üçüncü katta olan sınıfa girdiğimde, pencere kenarında olan boş sıraya ilerleyip oturdum. Herkes yeni olduğu için tanışıyordu. Önümde oturan kıza gülümseyip, "Merhaba," dedim. Beş dakikadır çekinerek yüzüme bakıyordu. Sanırım o da benim gibi insanlarla iletişim kurmakta zorluk çekiyordu.

"Merhaba, ben İlayda."

"Ben de Yasemin. Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de, Yasemin. Sakıncası yoksa seninle beraber oturabilir miyim?"

"Tabii ki. Gel."

Eşyalarını toplayıp yanıma oturduğunda ona doğru dönüp, "Nereden geliyorsun?" diye sordum.

"Çanakkale."

"Okulun ayarladığı yurtta mı kalıyorsun?"

"Hayır, burada akrabam yaşıyor onun yanında kalıyorum."

"Anlıyorum. Heyecanlı mısın, sonuçta ilk senemiz bu sene. Dersler zor diyorlar."

"Çok fazla heyecanlıyım. Ama kendime de güveniyorum. Dersleri çalıştığım zaman sorun olacağını düşünmüyorum."

"Ne güzel. Ben de senin gibi düşünüyorum."

Bir süre sohbet ettikten sonra derse gelen hoca sayesinde susup önümüze döndük. İlk gün olduğu için hocalar ve arkadaşlarla tanışma olarak geçiyordu dersler genellikle.

Öğlen arası sınıftan çıktığımda kafeteryaya gel diye mesaj atan Tuğba'nın yanına gitmek için kafeteryaya doğru yürüdüm.

Kafeteryaya geldiğimde bana deli gibi elini sallayan arkadaşıma doğru adım attım. Sandalyeyi geri çekip oturdum. Yüzünde gülümseme vardı ama sanki gülümsemenin ardından sakladığı bir şeyler vardı.

"Hayırdır, sürekli gülüyorsun iyiye mi yorayım, kötüye mi?"

"Bugün otobüste rahatsızlanmışsın."

Kaşlarımı çatıp, "Bunun için mi gülüyorsun?" dedim kırgın çıkan sesimle. "Ayrıca nereden duydun?"

"Otobüste bir arkadaşım vardı, dün ikimizi yan yana görmüş senin rahatsızlandığı o söyledi. Ayrıca, Umut bir çocuğu kaldırıp senin oturmanı sağlamış."

"Hım, sağ olsun yardımcı oldu."

"Olur, o. Centilmendir kendisi. Bu arada kendisi işitme engelli, konuşamıyor da, onunla konuşursan yüzüne bakarak konuş."

"Bugün anladım. Dün onlar hakkında bana bilgi verirken keşke bunu da söyleseydin."

Omzunu silkip, "Aman," dedi. "Canım sıkkın zaten, patrona uyuz oldum. Paramın yarısını verdi. Bu akşam yurda gelemeyeceğim."

"Saçmalama."

"Ne yapayım kızım, mecbur bulaşıkları yıkayacağım adam yoksa paramı yarım verecek."

Sırtımdan aşağı soğuk terler döküyordum, izleniyor hissine kapılmıştım yine. Karnımın içinde kramplar oluşuyor, ellerim uyuşmuştu. Elimi eteğime bastırıp başımı kafeteryanın içinde gezdirdim. Mavi gözlerle göz göze gelince yutkunup bakışlarımı önüme çevirdim. Niye böyle hissediyorum, bilmiyorum.

Karnımın içinde kramplar giriyor, kalp atışım hızlanıyordu. Soluğum bile hızlanmıştı. Tuğba karşımda konuşuyor, ona odaklanamıyordum. Duyu organlarım sol tarafıma bakmam konusunda beynime baskı uyguluyordu.

"İşte böyle oldu."

"Efendim?"

"Oho, kızım sen beni dinlemiyor musun? Dur bakayım, senin yanakların kızarmış, göz bebeklerin büyümüş, parmaklarında titriyor, ay hızlı hızlı nefes alıp veriyorsun. Kız yoksa sen heyecanlandın mı?"

"Ne saçmalıyorsun sen? Of sıkıldım ben, sınıfa gidiyorum."

"Git hadi. Ders bitince haber ver yurda beraber gidelim, Üstümü değiştirip işe gideceğim."

"Tamam."

Oturduğum yerden kalkıp kafeteryanın çıkışına doğru ilerledim. Gözüm gruba kaydığı için kendime ekstra kızıp hızlı adımlarla ilerledim. Umut orada yoktu, nereye gitmişti ki? Hayır, bana ne oluyorsa bir de adamın nereye gittiğini merak ediyorum. Yok yok benim kendime gelmem lazımdı. Yarın sabah ilk işim kütüphaneye gidip kendime kitap almak olacaktı. Başka türlü olmayacaktı. Boş kaldığım zaman kafam başka yerlere kayıyordu ve ben bu kayan yerlerden hoşlanmamıştım.

Merdivenleri çıktığımda sınıfa doğru ilerlerken Umut'la göz göze gelmem tevafuk mu? Kader mi? Yoksa tamamen denk gelmek miydi? İki günde onu her yerde görmem, karşılaşmam normal değildi.

Yanımdan geçerken başını selam verir gibi eğip kafeteryaya doğru ilerledi. Başımı dik tutup sınıfa doğru yürüdüm. Sakın arkana bakma Yasemin, sakın bakma. Önüne bak ve sınıfına doğru git. Aman sanki baksam da orada mı? Omzumun üzerinden baktığımda onun orada olmaması gerekiyordu. O uzun bacaklarıyla çoktan kafeteryaya gitmesi gerekiyordu.

'Tövbe, çocuğun bacaklarının uzunluğunu nereden biliyorsun, Yasemin?'

Kör değilim sonuçta, görüyorum.

'Sen şuna onu inceledim desene.'

İç sesimi susturup sınıfa girdim. Hiç kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak sırama oturdum. Yarın kitaplarıma kavuşunca kendimi toplayacaktım. İradem konusunda güçlü olmama rağmen iki gündür nefsimi kontrol altına alamıyordum. Bakmamam gereken birine bakıyor, ona baktığım için heyecanlanıyordum. Karnımın içinden kalbime doğru giden heyecan katmanlarını bastıramıyordum. Sanki felç geçirmişim gibi elim ayağım tutmuyordu o koku burnuma ilişince.

Gözlerimi kapatıp elimi deftere vurdum. Aklıma gelen mısraları yazmak için defteri açtığımda küçük kâğıt dikkatimi çekti. Şaka mı bu? Kâğıda uzanırken bakışlarımı sınıfta gezdirip, onlardan birinin koyup koymayacağını çözmeye çalıştım. Hepsi kendi halinde takılıyordu. Tuttuğum nefesimi bırakıp ikiye katlanmış kâğıdı elime aldım.

Ruh eşini gördüğün ilk an, onun senin kaderin olduğunu anlarmışsın. Sen benim kaderim misin? Baktığım her yerde sen varsın.

Kâğıt parmaklarımın arasından düştüğünde, öylece sıranın üzerindeki kâğıda bakıyordum. Biri benimle ya dalga geçiyor, ya da bu kâğıtları dünden beri yanlış kişiye veriyordu.

Kimdi bu?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Deniz derindir durulmaz,
dostluk ebedidir unutulmaz.

Mevlana

Sinirleniyordum artık bu duruma. Kim benim çantama ya da defterimin arasına koyuyordu bu kâğıtları. Ne yani, yeni gelene şaka mı yapıyorlar? Eğer böyle bir şey yapıyorsalar bu durum canımı fazlasıyla sıkmıştı. Dün bir bugün iki hiç sevmediğim cıvık cıvık hareketler.

Sinirli bakışlarımı sınıfın üzerinde gezdirip, kimin koyacağını çözmeye çalıştım. Buradaki kişileri bugün görmüştüm. Dün yurtta içlerinden biriyle bile karşılaşmamıştım. Kimdi benimle uğraşan?

Oflayıp defterle notu çantama koydum. Bir ders vardı onu da bu kafayla çekemeyeceğim için sınıftan çıktım. Koridorda ilerlerken kahkaha atıp birbirine takılan insanların yüzlerine bakmaya devam ettim. Sanki onlardan biri bu notları bırakmış gibi kaşlarım çatılı bakıyordum yüzlerine. Hiçbiri dönüp bana bakmıyordu bile. Kendi kendime kuruntu yapıyordum. Bir daha olursa ciddi anlamda sinirlenecektim. Kimsenin benimle dalga geçmesine izin vermezdim.

Kampüs alanına geldiğimde çimenlerin üzerine otürup, Tuğba'ya mesaj attım. Geliyorum yazmıştı. Of ya, neden her şey beni buluyordu ki? Bu notlar neden benim eşyalarımın içinden çıkıyordu? Bu insanların işi gücü yok mu da başkalarını rahatsız ediyorlar.

"Hey, kime kızdın yine? Çatılı kaşlarının ardından kimi öldürüyorsun?"

Gözlerimi ovalayıp başımı iki yana salladım. Yanıma oturan Tuğba'ya notu gösterip sıkıntıyla ofladım.

"Sence biri benimle dalga mı geçiyor? Dünde çantamın içinden çıktı buna benzer not."

"Liseye gitmiyoruz, niye böyle çocukça bir şey yapsınlar ki? Bence bunları yazan kişi senden hoşlanmış hislerini kâğıda döküp sana iletiyor."

"Pardon da beni ne zaman görmüşte hoşlanmış? Dün bir bugün iki."

Omuzlarını kaldırıp ellerini iki yana açtı. "Valla orasını ben bilmem. İlk görüşte aşka inanırım. Belki seni görünce Eros kalbine oku fırlatmıştır, o da sana âşık olmuştur."

"Eros senin beynine fırlatsaydı keşke o oku. Kızım belki sapıktır, gizli gizli not bırakıyor eşyalarımın arasına. Açıkçası biraz ürperdim."

"Saçmalama Yasemin. Şu notta seni rahatsız edecek hiçbir şey yok. Temiz bir şekilde düşüncelerini yazmış çocuk. Ayrıca burası Edebiyat Fakültesi. Emin ol buradaki çoğu öğrenci sanki âşık gibi şiir yazıp duruyorlar. İlk senemde bana da geliyordu böyle notlar. O zamanlar beni görsen sanki okuldaki bütün çocuklar bana âşıkmış gibi havalardaydım. Sonradan anladım, kendilerini denemek için yazıyorlarmış o güzel sözleri. Yoksa hepsi benim karakaşımla yeşil gözlerime vurulmamışlar."

Kıkırdayıp, "Rezil," dedim. "İyi gidip bu güzel sözler için teşekkür ederim demedin."

"Demiş olabilirim. Neyse, ilk sene dediğim gibi aklım havadaydı ama artık olgunlaştım. Derslerime sıkı sıkı sarılıp fasa fiso işlerine boş verdim."

Notu elinden alıp çantama koydum.

"Korkulacak bir şey yok o zaman. Sadece heyecanlı bir delikanlı yazdığı sözleri ilk bana okutmak istediği için böyle bir şey yapıyor diye biliriz, değil mi?"

"Aynen öyle diye biliriz. Eğer derse girmeyeceksen kalkalım mı? Bu akşam çok işim var."

"Gece nerede kalacaksın?"

"Devlet hastanesinde. İşim bitince oraya gideceğim, sokaklardan güvenli."

Başımı iki yana sallayıp, sıkıntıyla ayağa kalktım.

"İstersen seninle gelip bulaşıkları yıkayabilirim. Paranı alınca yurda döneriz. Eminim ikimiz olunca hemen biter işin."

Yorgun yüzünde tatlı bir tebessüm oluştu. Ellerimi tutup başını yana yatırdı. Bu hali çok masum ve savunmasızdı.

"Sen ne kadar iyi yürekli bir kızsın. Benim yüzümden yorulmanı istemiyorum. Geçen sene de böyle durumlarla karşılaştım. Alışık olduğum için sorun olmaz."

İnce ellerini sıkıp, "Biz dostuz," dedim. "Birlikte yıkarsak sen de bu gece yatağında yatarsın."

Bir anda sarılıp, "Çok teşekkür ederim," dedi burnunu çekerek.

"Hey, ağlıyor musun?"

"Hayır, gözüme toz kaçtı."

"Açıp kapa çıkar o tozlar dışarı. Hadi gidelim, ne kadar acele edersek zamanımız o kadar çok artar."

"Çok sağ ol dostum."

Gülümseyip geri çekildim. Sevgili oda arkadaşım, babam dostunun elini her zaman tut ki canın acıdığında ya da mutlu olduğunda yanında o olsun derdi. Senin elini tutmak istiyorum oda arkadaşım. Ağladığımda ya da güldüğümde yanımda sen ol istiyorum.

Daha dün tanıdığım ama sanki yıllardır tanıyormuşum gibi hissettiğim oda arkadaşımla okuldan çıktık. Otobüs du-

rağına giderken sürekli dirseğini boşluğuma vuruyordu. "Ne, ne?" dememe rağmen bir şey demiyor sadece vuruyordu. En sonunda bileğini tutup, "Vurup durma," dedim.

"Arkana baksana."

Gözlerimi kısıp arkama döndüm. Gördüğüm kişi yüzünden dudaklarım hafif aralık kalsa da hemen toparlanıp önüme döndüm.

"Seni kötü arkadaş, neden arkamı dönmemi istedin? Umut ona baktığımı sanacak."

"Ona bak diye söyledim."

"Elalemin adamına neden bakayım ben? Cins misin kızım sen, ayıp denen bir şey var."

"Ohohoo," diye garip ses çıkarıp kahkaha atmaya başlayınca üzerimize dönen tuhaf bakışlardan utandım.

"Tuğba, çatlak olduğunu anladım da hani azıcık sessiz olsan be kızım. İnsanların dikkatini üzerimize çekiyorsun."

"Aman boş ver insanları, onlar her şeye bakar. Sen niye gerildin söyle bakayım? Yoksa Umut mu gerilmeni sağladı?"

"Sevgili oda arkadaşım ilk günden benden dayak mı yemek istiyorsun?"

"Hayır, sevgili oda arkadaşım. Sadece şaka yapıyorum."

Otobüse bindiğimiz de sırayla arkaya geçip boş olan koltuğa oturduk. Tuğba elini havaya kaldırıp karşımızda duran koltuğu Umut'a gösterdi. O da tebessüm edip karşımızdaki boş koltuğa oturdu. Çantasını yere indirip bacakları arasına aldığı an gözlerimi kaçırdım. Onlar Tuğba'yla sohbet ederken camdan dışarıyı izliyordum. Gözlerime zor hâkim olduğumu bir Allah bir de ben bilirim. Şalımın önünü düzeltip derin nefes aldım. Bakma Yasemin. Baktığın an konuşmak durumunda kalacaksın.

Kendime engel olup yolculuk boyunca yüzüne bakmadım. Otobüs durmaya yakın ayağa kalktık. Tuğba'yla benim

önden geçmem için kenara çekildiğinde ağır hareketlerle ilerdik. Otobüs durduğunda aşağı indik.

Eliyle, "Görüşürüz Tuğba," deyip yurda ilerledi hızlı adımlarla. Birden soğuk geldi tavrı. Yüzüme garip bir şekilde bakan arkadaşıma, "Ne?" dedim kısık sesle.

"Kızım adam yolculuk boyunca yüzüne baktı. Neden konuşmaya dâhil olmadın? Umut iyi biri, insanlarla sohbet etmeyi seviyor. Sen sanki o yokmuş gibi dışarıyı izledin."

İçime oturan öküzü kaldırmak zor olduğu için sessizce yurda yürüdüm. Tuhaf davrandığımın farkındayım, umarım yanlış anlamazdı. Her ne kadar tanımasam da benim yüzümden kalbinin kırılmasını istemiyordum. Kızlarla oturup saatlerce sohbet edebilirdim ama erkeklerle konuşurken çekiniyordum. Kız lisesine gittiğim için çoğunlukla arkadaşlarım kız olduğundan erkek arkadaşım olmamıştı. Tek tük olan erkek arkadaşlarım kuzenlerimdi. Onlarda bu hayatta dertleşeceğim tek erkek dostlarımdı.

Odaya geldiğimizde üstümüzü değiştirip yurttan ayrıldık. Tuğba'nın çalıştığı restorana geldiğimiz de patronundan izin alarak mutfağa geçtik. Adam bedava çalışacak birini bulduğu için neredeyse sevinçten dans edecekti.

Her yerde kirli olan tabaklara hayretle baktım. Bir tane orta yaşlı teyze tek başına onca bulaşığı yıkamaya çalışıyordu. Tuğba olmasa kesinlikle tek başına bu kadar bulaşığı yıkayamazdı.

Tuğba gibi hemen işe girip kirli olan tabakları yıkamaya başladım. Tuğba yandan bana bakıp kahkaha atmaya başladığında, "Ne?" Dedim onun gibi gülerken. Komik bir şey yoktu ama onun gibi kendime engel olamıyordum. Mutfağın içinde ikimizin kahkaha sesleri yankılanıyordu.

"Sen şair olacağım diye Adana'dan kalkıp gel, İstanbul'da bulaşıkçı ol."

Yanaklarıma bulaşan gözyaşlarımı koluma silip, "Arkadaşıma yardım ediyorum," dedim dirseğini dürterek.

"Çok sağ ol valla, sen olmasan zor biter bunlar."

"Önemli değil, hızlı olalım patronun kızmasın."

Başımı sallayıp tabakları yıkamaya devam etti. Akşama kadar hiç durmadan sürekli yukarıdan gelen tabakları yıkadık. Tam bitti derken peş peşe geliyorlardı. Porselen tabak görmekten midem bulanmıştı. Allah burada çalışan herkese yardımcı olsun. Bir daha bir restorana gittiğimde sabırlı bir şekilde bekleyecektim. İnsanlar hiç oturmadan çalışıyorlardı.

Sağ kolum uyuşmaya başladığında elimi suyun içinden çıkarıp parmaklarımı açıp kapadım.

"Yoruldun, değil mi?" diyen Tuğba'ya, "Biraz," deyip gülümsedim.

"Saat sekiz buçuğa geliyor. Yetişemeyeceğiz."

"Patronunla konuşsana."

"Konuşup geleyim, zaten temiz tabak var gelen kişi olursa alırlar."

"Peki," deyip yıkadığım tabakları duruladım. Onun gelmesini beklerken yanımda hiç durmadan bulaşık yıkayan teyzeye üzgün halde baktım. Buraya geldiğimizden beri sadece bir kere dinlenmişti. Saat dokuza geliyordu ve o hâlâ bulaşık yıkıyordu. Adını sorduğumda Hatice olduğunu söylemiş, elli beş yaşında olduğunu da söylemeyi eksik etmemişti. Biz Tuğba'yla yorulduk diye mızmızlanırken o bu yaşta hiç şikâyet etmeden bulaşıkları yıkıyordu. Son tabakları durulayıp, ellerimi kuruladım.

"Teyze, sen kaçta eve gideceksin?"

"Ona doğru çıkıyorum kızım."

"Tek başına mı gidiyorsun?"

Yüzüne düşen tülbendini koluyla düzeltmeye çalışırken yardımcı oldum.

"Kızım beni alıyor. Tek başıma o saatte eve gitmeye korkuyorum."

"Yorulmuyor musun? Sabahtan beri ayakta bulaşık yıkıyorsun. Ellerinin ağrımasını geçtim bulaşık sabununun kokusu belli bir yerden sonra mide bulantısı yapıyor. Bu kokudan da mı rahatsız olmuyorsun?"

Zayıflıktan çökmüş omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Zor, yoruluyorum da ama mecburum. Kızımın kazandığı para yetmiyor. Eşim öldüğü için o, ben bir de torunum kaldık. Torunumun geleceği için mecbur ikimizin çalışması lazım. Eski kocası hiç yardımcı olmuyor."

Elimi omzuna bastırıp, "Allah yardımcınız olsun," dedim. "Hayat zor ama sen yine kendini çok fazla yorma teyze. Sağlığın her şeyden önemli."

"Sağ olasın kızım."

Tuğba mutfağa gelince önlüğü çıkarıp askıya astım.

"Sorun çıkardı mı?"

"Hayır, bulaşık kalmadığı için sorun çıkarmaz fazladan da para verdi. Al bu senin emeğinin hakkı."

Uzattığı yüz lirayı ona uzatıp, "Yürü," dedim. "Buraya arkadaşıma yardımcı olmaya geldim. Para için bulunmuyorum burada."

"Olmaz ama böyle."

"Of," deyip kapıya doğru yürüdüm. "On beş dakika içinde yurtta olmamız gerekiyor eğer geç kalırsak dışarıda kalırız. İlk günden dışarıda kalırsak sevgili canım babam İstanbul'a gelir ikimizin kulaklarını çeker."

Kahkaha atıp, "Valla mı?" dedi çantasını sırtına takarken.

"Biraz kurallara önem veren bir babam var."

"Pekâlâ, ne yapıyoruz taksi durağına kadar koşuyoruz. Otobüsle hayatta yetişemeyiz."

Elimi öne doğru uzatıp, "Haydi," deyip koşmaya başladım. Hiç durmadan sokak aralarından koşarken, restoranların önlerinde oturan insanlar eminim bize bakıyorlardır.

Hem gülüyor, hem de koşuyorduk. Karnıma ağrı girmişti koşmaktan ve gülmekten.

Akşam olmasına rağmen sıcak havada sağ olsun sırılsıklam etmişti bizi. Taksi durağına geldiğimizde nefes nefese durup soluklandım. Adam, "İyi misiniz?" deyip bizi kontrol etti bir şey mi oldu der gibi. Haklı olarak üstümüze bakıyordu. İki tane kız nefes nefese önünde duruyordu.

Elimi kaldırıp, "Abi bizi Akif yurduna yetiştirir misin?" dedim nefesimi kontrol altına alarak. "On dakika sonra yurda girişler kapanacak."

"Şimdi anladım," deyip arabanın ön tarafından dolandı. "E hadi acele edin."

Tuğba'yla arabanın arka koltuğuna oturup bacaklarımızı sallamaya başladık. Umarım yetişirdik. İlk günden geç kalıp kötü bir izlenim bırakmak istemiyordum.

"Ben de sizi öyle görünce kötü bir şey oldu sandım. Kızım neden bu saate kadar kaldınız dışarıda? Madem yurdunuzun giriş saati var vaktinde gitsenize."

"Çalışıyorduk abi işimiz anca bitti."

Adam başını sallayıp gaza yüklendi. Sağ olsun ne kadar hızlı kullansa da yetişecek gibi değildik. Yolumuz vardı ve saat dokuz olmak üzereydi. Tuğba üzgün halde yüzüme bakarken başımı omzuna yaslayıp, "Sıkıntı yapma," dedim. "İyi yönden düşün, tek başına dışarıda olacağına beraber olacağız."

"Mahcup hissediyorum."

"Susar mısın?"

"Korkmayın kızlar, olmadı ben konuşurum müdürünüzle. İki kızı dışarıda mı bırakacaklar, üstelik gece vakti? Gündüzleri tehlikeli olan şehirde gece tek başlarını bırakılır mı?"

"Sağ ol abi," deyip Tuğba'yla birbirimize bakarak gülümsedik. Neyse ki iyi insanlar hâlâ var.

Yetişemeyeceğimizi anladığımızda ikimiz de sırtımızı koltuğa yaslayıp gözlerimizi kapattık. Bugün fazlasıyla yorul-

muştum, parmaklarım kaşınıyordu sürekli. Sanırım sabun alerji yapmıştı. Başımı yan tarafa çevirdiğimde dışarıyı izleyen Tuğba'yı izledim.

Kim bilir ne derdi vardı. Ben sadece yarım gün ona yardım etmiştim ama o her gün bulaşıkları yıkıyordu. Ailesiyle arasında ne vardı bilmiyorum ama umarım yakın bir zamanda aralarındaki sorun çözülürdü. O gencecik bir kızdı, derslerine, okuluna odaklanması gerekirken çalışması onu fazlasıyla yoruyordu. Bedeni fazlasıyla bitkin gözüküyordu.

Başımı dışarı çevirip yolu izledim. Bugün bir dost kazandım ve o dostumu kaybetmek istemiyorum.

Yurdun önüne geldiğimizde Tuğba taksi parasını adama uzattı. Ne kadar ben de vereyim desem de kabul etmedi. Taksiden aşağı indiğimizde içimde acayip bir endişe vardı. Sanki babam güvenliğin arkasından çıkıp, 'Aferin Yasemin, ilk günden yurda geç kalmışsın kızım,' diyecekmiş gibi hissettim.

"Ben şimdi onunla konuşurum."

Şaşkın bakışlarımı yanımızda yürüyen taksici abiye çevirdim. İnanamıyorum adam arabadan inmiş bizimle beraber yurda doğru yürüyordu. Konuşacağım dediğinde ciddiydi demek ki.

Güvenlikle karşı karşıya gelince yutkundum. Kaşlarını havaya kaldırıp kolundaki saati gösterdi.

"Saat dokuz buçuk kızlar. Yurdun kuralları var bunu size en başında söyledik, biliyorsunuz."

"Siz bir seferlik affedin kızları. Bu saatte dışarıda bırakacak haliniz yok ya."

"Siz kimsiniz?"

"Ben taksi şoförüyüm, işleri geç bitince geç kalmışlar o yüzden kızları dışarıda bırakmayın lütfen."

Güvenlik kapıyı açıp, "İçeri geçin," dediğinde Tuğba'yla taksici abiye teşekkür edip içeri girdik.

"İyi akşamlar abi."

"İyi akşamlar kızlar."

Abi arabasına doğru giderken bize sinirli bakan güvenliğe mahcup bir şekilde bakıyordum.

"Ceza olarak ön bahçeyi süpürün."

"Pardon?"

Adam gözleriyle ön bahçeyi gösterip, "Gidin," dedi. Şaka mı yapıyor diye yüzüne bakıyordum ama suratında mimik oynamıyordu. Kalın kaşlarını çatmış bize bakıyordu.

"Alt tarafı yarım saat geç kaldık, abartmıyor musunuz?"

"Zaten öyle başlar bu işler. Önce beş dakika, sonra on dakika tabii bu zamanla artar bir bakmışsın gece hiç gelmemeler başlamış."

Adam gibi kaşlarımı çatıp başımı dikleştirdim.

"Sadece bir kereye mahsus bir şey bu. Bundan sonra olmayacağına emin olabilirsiniz. İşimiz olmasaydı geç kalmazdık merak etmeyin. Ayrıca bahçeyi süpüreceğiz diye de korkmayız. Verin süpürgeyi süpürelim."

"Ne süpüreceğiz be. Sanki gecenin bir vakti geldik. İşinize geleni buraya istediğiniz saatte alıyorsunuz bize niye böyle davranıyorsunuz? Onlar cebinize para mı koyuyor yoksa?"

"Düzgün konuş."

"Konuşmazsam ne olur?"

Tuğba'nın kolunu sıkıp, "Saygını kaybetme," dedim. Adam kulübesine girip içeriden kürek ve süpürgeyi bize uzattı. Ciddi ciddi bahçe süpürecektik.

"Bir daha geç kalırsanız ailenize haber verilecek."

"Şimdiye kadar vermemeniz hata. Sonuçta başımıza bir olay gelmiş olabilirdi."

"İsterseniz şimdi arayayım."

"Gerek yok, ben ararım."

Adamın elinden süpürgeyle küreği alıp yurdun ön bahçesine doğru ilerdim. Hava karanlık olsa da bahçe ışıklarla aydınlatıldığı için bazı öğrenciler bahçede oturuyordu.

"Var ya bu adam geçen sene de bana kafayı takmıştı. Sana bahsettiğim kızlarla çok samimi. Onları istediği gibi dışarı çıkarıp içeri sokuyor. Sana dün bunu anlatmak istemiştim."

"Şu an çok sinirliyim. O yüzden o adama bulaşmamamı istemiyorsan beni gaza getirme, Tuğba."

"Eminim bu yer süpürme işini de o kızlar yapmıştır. Normalde asla böyle bir şey yapılmıyordu."

Tuğba'ya cevap vermeden temiz bahçeyi süpürüyordum. Şaka gibi gerçekten. Süpürgeyi hırsla yere vurdukça kapıdaki güvenliğe vuruyormuşum gibi hissediyordum. Küstah ve ukala bir adamdı. Böyle insanlardan nefret ediyorum.

Sopanın yanındaki kıymık elime batınca, "Ah," deyip parmağıma baktım. "Lanet olsun," deyip elimi salladım. Küçük bir kıymık olsa da canım çok acıyordu. Sinirlerimde bozulmuştu, kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Elimdeki süpürgeyi yere fırlatıp banka oturdum.

"Ne oldu?"

"Kıymık battı," deyip sessizce ağlamaya devam ettim.

"Bu yüzden mi ağlıyorsun?"

Başımı iki yana sallayıp dudağımı ısırdım. "O adam nasıl bizimle böyle konuşabiliyor ki, o kim oluyor? Tamam, hatalıyız ama bizi böyle rencide etmeye hakkı yoktu. Müdüre söyleyebilir, ailemize arayabilir ama o bizimle resmen dalga geçti."

"Onların bu tavrına alışık olduğum için hiçbiriyle muhatap olmuyorum. Bu güvenlik genellikle gece duruyor burada o da şu şımarık grup sayesinde kendini bir şey sanıyor."

"Bir daha benimle böyle üslupla konuşursa bak nasıl şikâyet ediyorum onu."

"Gel revire gidelim. Kıymığı alsınlar."

Başımı sallayıp banktan kalktık. Revire doğru ilerlerken bize telaşla gelen Umut'a şaşkın halde baktım. Elleriyle, "Ne oldu?" deyip parmağıma bakıyordu. "Niye ağladın? Biri bir şey mi dedi?" Peş peşe soru soruyor, bir parmağıma bir de gözlerime bakıyordu.

"İyiyim, sağ ol. Kıymık battı."

Nefesini dışarı bırakıp elini ensesine getirdi. Kenara çekildiğinde revire doğru yürümeye devam ettik Tuğba'yla. Tuğba yine dirseğiyle boşluğumda delik açmaya çalışırken, "Yapma," deyip yürümeye devam ediyordum. Sanki ben farkında değilim onun bizimle yürüdüğünün.

Revirin önüne geldiğimizde Tuğba kapıya vurdu. İçeriden ses gelmeyince yüzümü ekşitip başımı iki yana salladım.

"Kimse yok, çantamda cımbız var sen alırsın onunla."

"Nereye gitmişse bu hemşire?"

Çantamdan cımbızı çıkardığında parmağımı ameliyat edecekmiş gibi yaklaştı.

"Yalnız sadece odun parçasını alacaksın. Parmağımı kökünden sökmeyeceksin."

"Sus, konsantre olamıyorum."

Cımbızı parmağıma değdirdiğinde, "Ah," deyip elimi geri çektim.

"Kızım öyle mi çıkarılır kıymık? İçine kaçırdın daha çok."

"Acıyor mu?"

"Yok, keyfimden gözlerimden yaş akıyor."

Bize doğru yaklaşan Umut parmağını cımbıza uzatıp, "Ben alayım mı?" dedi. Başımı yere eğip cevap vermedim. "Çok iyi olur," diyen Tuğba'ya bakıp, "Ne?" dedim.

"Umut dudakta okuyor canım. Konuşurken o yüzden yüzüne bak dedim."

Ben bunun için mi ne dedim. Elimi tutacaktı. Hayatta olmaz, her an heyecandan bayılabilirdim.

Ben içimden kızarırken, dışımdan sakin bir şekilde karşıma geçen adama bakıyordum. Allah'ım. Elime uzandığında direkt titreyen elleri dikkatimi çekti. Parmakları sanki elektrik akımına kapılmış gibi titriyordu. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda elmacık kemiklerinin kızardığını fark ettim. Ne yani, o da benim gibi utanıyor muydu?

Yutkunup kıkır kıkır gülen Tuğba'ya başımı sen görürsün diye salladım. Elim sıcak avucun içine girdiğinde kalbimden karnıma doğru sıcaklık aktı. Elimi karnıma bastırmamak için kendimi zor tuttum. Başım önde, kıymığın bir an önce çıkmasını bekledim. Elimin arasından sıcak el geri çekildiğinde cımbızı bana uzatıp gülümsedi.

"T- teşekkür ederim," deyip bir adım geri çekildim. Benim bir an önce odama gitmem gerekiyordu yoksa ateşten her an bayılacaktım. Beynimden dumanlar çıkıyordu o karşımda durdukça.

Elimi kaldırıp, "Benim gitmem gerekiyor," dedim gözlerimi zorla gözlerinde tutarak. Gülümseyip başını öne doğru eğdi. Hızla arkama dönüp yurda doğru koştum. Arkamdan Tuğba'nın, "Bekle," diye bağırmasını duymazlıktan gelip yurdun içine girdim. Sanki Umut peşimden geliyormuş gibi asansörün düğmesine peş peşe basıyordum. Bana yetişen Tuğba gülmeye başlayınca parmağımı ona doğru uzattım.

"Sakın gülme. Sinirliyim."

Ellerini iki yana açıp, "Neden?" dedi şaşkınlıktan büyüyen gözlerini açarak. Ne bileyim ben neden? Ne oluyordu bana anlamış değilim.

Odaya girdiğimde kıyafetlerimi ayarlayıp banyoya girdim. Yarım saat duşun ardından üzerimi giyinip odaya döndüğümde Tuğba'nın uyuya kaldığını görünce omzunu sarsıp, "Banyoya gir," dedim.

"Yarın duş alırım."

"Üstün yemek kokuyor."

"Çok uykum var."

"Hadi Tuğba."

Oflayıp yataktan kalktı. Banyoya girerken babamı aradım. Bugün olanları ona anlatıp rahatladım. Ondan gizli saklı bir şey yaptığımı düşünmesini hiçbir zaman istemezdim. Bir dahakine daha dikkatli ol deyip telefonu kapadığında yatağa uzanıp yurdun sitesine girdim. Bu sitede dolaşmayı seviyordum.

Yazılan yazıları okurken içimdeki meraka yenilip Umut'un profiline girdim. Yanakları benimkiler gibi kızarmış, elleri titriyordu bana yaklaştığında. Tebessüm edip on dakika önce paylaştığı yazıyı okumaya başladım.

Konuşmayı çok istediğim zamanlar olmuştu bugüne kadar, bu akşam ilk defa konuşamadığım için neden dediğim zaman oldu.

Bacaklarımı karnıma çekip alnımı dizlerime yasladım.

Sesin çıkmasa da, gözlerin seni çok iyi anlatıyor Umut. Sakın duyamıyorum ya da konuşamıyorum diye üzülme. Ben nice insanlar tanıyorum konuşabiliyor ama kendini anlatamıyor. Sen gözlerinle kendini çok iyi anlatabildiğin için çok şanslısın...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Her şey üstüne gelip, seni dayanamayacağın bir
noktaya getirdiğinde; sakın vazgeçme!
İşte orası kaderin değişeceği noktadır.

Mevlana

Yüzüne gelen güneş ışığının sayesinde gözlerini araladı genç adam. Ellerini gözlerine bastırdığında derin nefes alıp, sırtını yatağın başlığına yasladı. Arkadaşı uyuyordu. Kulakları dünyaya kapalıydı onun. Issız bir kuyunun içindeymiş gibi sessizdi dünyası. Görüyor, hissediyor ama duyamıyordu.

Odanın içindeki eşyaları izleyip elini bacağına vurarak içinden ritim tutuyordu. Bacağına vurduğu her el darbesinde ses çıkıyor ama o duymuyordu. Bu yüzden her defasında elini bacağına daha sert vurup içindeki coşkuya ayak uyduruyordu.

Uyanan arkadaşı ona gülüp gözleriyle bacağını gösterdi. O zaman ses yaptığını anlayıp elleriyle, "Özür dilerim," dedi kardeşi gibi gördüğü arkadaşına.

"Önemli değil," diyen arkadaşı yataktan kalkıp banyoya ilerledi. O gözden kaybolunca telefonunu çıkarıp gizli gizli çektiği fotoğraflara hayal kurarak baktı. Bu fotoğrafları izinsiz çekmesi yasaktı, bunun farkındaydı ama elinden gelen bir şey yoktu. On gündür uzaktan izlediği kıza kalbi bağlanmıştı. Daha önce hiçbir kız karşısında heyecanlandığını hatırlamıyordu.

Arkadaşının eşyalarını yurda bırakmaya geldiklerinde görmüştü peri kızını. O an ne yapacağını şaşırmış öylece onu

izlemişti. Kız yanındaki adamla yurda girdiğinde adımları direkt müdürün odasına gitmişti. Ailesine danışmadan kendini yurda kayıt ettirmişti. Sırf peri kızını uzaktan görmek için bu hareketi yapmıştı. Onu her gördüğünde kalp atışları gibi hareketleri de hızlanmıştı.

Son zamanlarda avare gibi ortalarda dolandığının da farkındaydı ama elinden bir şey gelmiyordu. O kızı bir kere görmek için sabah erkenden uyanıyor, onun gittiği yerlere gidiyordu. Mantığı yaptığının yanlış olduğunu söylese de yüreği dinlemiyordu onu.

Kızı rahatsız edecek hiçbir harekette bulunmuyordu. Uzaktan, onu rahatsız etmeden izliyordu. Kimi zaman ona bakarak hislerini kâğıda döküyor, kimi zaman çektiği fotoğraflara uzun uzun bakarak gözleriyle konuşuyordu.

Telefonun ekranını kapadığında, yataktan inip pencereye doğru ilerledi. Kollarını pencerenin pervazına dayayıp başını dışarı uzattı. Gözleri kapalı, güneşin tadını çıkardı. En sevdiği mevsimdi yaz ayı. Bu mevsimin hemen bitmesine üzülüyordu. Kış ayı onun için eve kapanmak demekti. Yazın dışarıda olup cıvıl cıvıl olan insanların yüzlerine bakıp mutlu oluyordu. Gerçi yeni tanıdığı kıza baktığında yüzünden önce kalbi gülümsüyordu. Bundan sonraki geçecek kışları yaz ayı olacaktı onun için. Olmasını istiyordu. Yasemin farkında olmadan onun kalbinin anahtarını almıştı.

Omzunun üzerinde arkadaşının elini hissedince, gözlerini açıp başını içeri soktu. Arkadaşı banyoya girmesi için işaret verince, "Sağ ol," deyip banyoya ilerledi. Kısa bir sürede işlerini hallettikten sonra banyodan çıkıp dolaba doğru yürüdü. Arkadaşı giyinmiş, yatağını topluyordu. Beyaz dar kesim pantolonuyla buz mavisi uzun kollu gömleği dolaptan aldı.

Üstünü değiştirdiğinde koyu sarı saçlarını arkaya doğru tarayıp, komodinin üzerinden cüzdanıyla telefonu cebine koydu. Yatağını düzelttikten sonra da arkadaşıyla beraber

odadan çıktılar. Yürürken işaret diliyle sohbet ediyorlardı. Asansörün önünde diğer arkadaşlarıyla karşılaştıklarında, "Günaydın," deyip asansöre bindiler.

Arkadaşları sohbet ederken onlara bakmadığı için ne söylediklerini anlamıyordu. Hoş anlamakta istemiyordu şimdi. Aklı ve kalbi Yasemin'in yemekhanede olup olmadığındaydı. Orada olmasını deli gibi istiyordu. Eğer orada değilse hemen okula gidecekti. Bazen erkenden okula gittiğini bir hafta sonra öğrenmişti.

Erkenden yemekhaneye indiğinde onu göremeyince kızların yurdunun olduğu kısımda oyalanıyordu. Onu göremediği zamanlar endişeleniyor, hemen yurdun sitesine bakıyordu. Tek iletişim yerleri burasıydı. Burada birbirlerinin yazdıklarını beğenip yorum yapıyorlardı. Başka türlü iletişim araçları yoktu.

Her ne kadar numarasını istemek istese de ne hakla isteyeceğini bilmediği için kendini frenliyordu. Zaten Yasemin bir haftadır onun baktığı yerlere bakmıyor, kendini tamamen kitaplara hapsetmişti. İlk bir hafta onunla göz göze gelme şansını birkaç kere yakalamıştı ama son zamanlarda karşı karşıya gelmeyişleri canını sıkıyordu.

Yemekhaneye girdiğinde gözlerini direkt masaların olduğu kısma çevirdi. Yurtta fazla kapalı kız olmadığı için Yasemin'i bulmakta zorluk çekmiyordu. Yine görmüştü pencere kenarında oturan peri kızını. Elini göğsünün üstüne koymamak için büyük bir çaba gösterdi.

Arkadaşı kolunu dürtünce sıraya geçip kahvaltı aldı. Yasemin'in çaprazında kalan sandalye boştu, hemen oraya gitmesi gerekiyordu. Ne aldığını bilmeden insanların arasından hızla geçip masaya yerleşti. İçinden kendine gülüp nefesini dışarı bıraktı.

Yasemin arkadaşıyla gülerek konuşuyordu. Birbirlerine el hareketi yaparak şakalaşıyorlardı. İç çekip cebinden not defterini çıkardı. Normalde bu defter işaret dili bilmeyen

insanlarla iletişim aracıydı onun için, ama son zamanlarda içindeki sevgiye şahit olan bir defter haline gelmişti.

-Şu an tam çaprazımda oturuyorsun. Gülüyorsun, arkadaşınla beraber eğleniyorsun. Ben yine bugün duymayı diledim. Dudaklarının arasından çıkan sesini duymayı çok istedim. Ellerimi kulaklarıma bastırıp, tıkalı olan histen kurtulmak istedim. Yasemin, adını söylemeyi çok istediğim gibi sesini duymakta çok istiyorum. İstediğim o kadar çok şey var ki, ama hiçbiri senin sesini duymak istediğim kadar bana ıstırap vermiyor. Şu kulaklarımdan içeri sesinin girmeyeceğini bilmek bana çok acı veriyor. İstiyorum, on dokuz yaşımdan sonra duymayı deli gibi istiyorum. Sadece bir kere de olsa annemle senin sesini duymak istiyorum. Bugün bu isteğimi ne çok dile getirdim, değil mi? Neyse, yine dertlendim ve sana söyleyemediklerimi kâğıda döktüm. Belki bir gün sesim olmak istersin. Sahi, sen benim sesim olur musun, Yasemin?

Canı sıkıldığı için dokunmadığı kahvaltısını alıp masadan kalktı. Tepsiyi yerine bıraktığında, arkasına bakmadan yemekhaneden çıktı. Bir kere dönüp baksaydı Yasemin'in ona baktığını görecekti.

Gözleri dolu, kalbinde acı ailesinin evine geldi. Kahvaltı yapan ailesinin üzerinde göz gezdirip odasına çıktı. Şu an ailesiyle konuşacak gücü kendinde bulamıyordu. Eğer dudaklarını aralarsa boğazındaki yumru onu öldürecekti. Ailesinin karşısında hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı. Bunu istemediği için sessizce odasına çıktı.

Onun bu durgun hali masadaki herkesin dikkatini çekmişti. Azra Hanım oturduğu yerden kalkacakken kocası tarafından engellendi.

"Sen dur, ben bakayım hayatım."

"Peki," diyen Azra Hanım Ömer ve Ali'ye baktı. İkisi omuzlarını kaldırıp, "Bilmiyoruz," dediler. Evin tek kızı olan Mina sarı saçlarını savurup, "Ben biliyorum," dedi bilmiş sesiyle.

Üç kişi bakışlarını ona çevirip, ne der gibi kaşlarını havaya kaldırdılar.

"Canım ne olacak babam beni tek başıma Uludağ'a göndermiyor diye üzülüyor. Umut abim bana çok düşkün olduğu için üzülmeme dayanamıyor."

Azra Hanımla oğulları gözlerini devirip başlarını iki yana salladılar.

"Boşuna yüzünüzü ekşitmeyin, babam aşağı insin size söyleyecek gerçeği."

"Yemeğini yer misin minik?"

Çatalı masaya vuran Mina, "Ben minik değilim," diye bağırdı. "Anne lütfen abimlere bir şey söyle. Ben on üç yaşındayım bana minik demekten vazgeçsinler."

"Siz birbirinizi yiyin ben yukarı çıkıyorum."

"Anne, normalde bizi ayırman gerekmiyor mu?"

Azra Hanım omzunu silkip hızlı adımlarla merdivenleri çıktı. Büyük oğlunun odasının önüne geldiğinde kapıya vurup içeri girdi. Talha Bey ne kadar aşağıda bekle dediyse de bekleyemezdi. Merakından ölürdü.

Umut'un yanına geçip yanağını öptü. "Ne oldu benim canım oğluma? Canını mı sıktılar anneciğim?"

Başını iki yana sallayan Umut babasına gülümsedi. Annesi yine ona bebek gibi davranıyordu.

Oğlunun omzuna destek olmak için sıkan Talha Bey, "Bir derdin varsa söyle oğlum," dedi. Azra Hanıma ne kadar çocuklara bebek gibi davranma dese de kendi de onun gibiydi.

Umut, "Bir şeyim yok," deyip kollarını iki yana açtı. Anne babasına sarılıp ikisine tebessüm etti. Ne kadar bir sorun yok dese de bir sorun olduğunu anlamışlardı Azra Hanımla Talha Bey.

Oğlunun üstüne gitmek istemeyen Talha Bey, "Hadi kalkın," dedi. "Madem oğlumuz gelmiş hep birlikte kahvaltı yapalım."

Babasını onaylayan Umut annesinin elinden tutarak ayağa kalktı. Azra Hanım oğlunun beline sarılmış, saçlarını severken o da gülümsüyordu. Her ne kadar annesi ona küçük bir çocuk gibi davransa da bu ilgiden memnundu aslında.

Merdiveni indiklerinde abisini gören Mina ona doğru koşup kucağına atladı.

"Abim benim. Babamla konuştun mu Uludağ işini?"

Kardeşinin yanaklarını öpen Umut başını iki yana salladı.

"Oraya tek başına gitmeni ben de istemiyorum meleğim."

Dudaklarını büzen Mina arkasını dönüp masaya doğru ilerledi. Onun haline gülen diğerleri bu duruma alışık oldukları için nazını görmezden geldiler. Her ay tek başına tatile gitmek isteyen bir kızdı Mina. Ailesi onun üzerine fazla düştüğü için küçük hanım neredeyse imdat diye bağıracaktı.

"Yumurtanı ye kızım."

"Neden gidemiyorum babacığım? Herkes gidiyor."

"Kış gelince beraber gideriz güzel kızım. Seni oraya tek başına gönderemem. Sen ailemizin en değerli varlığısın, nasıl seni tek başına oralara gönderelim ki? Bak abinlerde beni onaylıyor."

Abilerinin üstünde gözlerini gezdiren Mina onların tebessüm ettiğini görünce oflayıp başını eğdi.

"On sekiz yaşıma gelince gideceğim."

"Hele bir on sekiz ol da, o zaman da baban bahane bulur kızım."

"Hayatım," diyen Talha Bey Azra Hanımın elinin üzerine elini koydu. Kocasına göz kırpan kadın, "Şaka yaptım," dedi imalı sesiyle. "Yoksa senin ne kadar özgür ruhlu bir baba olduğunu bütün çocuklarım bilir. Değil mi evlatlarım?"

Hepsi başını sallayıp, "Kesinlikle," dediler iç çekerek. Talha Bey ailesinin üzerinde göz gezdirdi. En son karısının

üzerinde duran bakışları ben sana sonra sorarım der gibiydi. Ailesini sıkıyorsa bu onları sevdiğinden, başlarına bir şey gelir diyeydi.

Büyük oğluna hamileyken kaçırılmıştı teröristler tarafından Azra Hanım. Oğlu duyamıyor ve konuşamıyor oluşunu onların karısına hamileyken verdiği ilaçlara bağlıyordu. Evet, onları sıkıyor olabilirdi ama gece yatağa yattığında huzurla ve güvenle uyuyordu. Emekli asker olmasına iki senesi kalmıştı. O zaman tamamen evde kaldığında ailesini sıkmayacaktı. En azından uzun süre gideceği görevleri olmayacaktı.

Çayını içerken sohbet eden ailesini izliyordu. Her birinin yüzüne bakıp, 'Her şey sizler için,' diye geçirdi içinden. 'Siz iyi olun bana yeter.'

Güzel bir kahvaltının ardından Umut babasıyla bahçede oturuyordu. Diğerleri okula gitmişti. Azra Hanım da ablasının evine gitmişti.

"Bir sıkıntın var, bana anlatabilirsin oğlum. Elimden geldiğince sana yardımcı olmak isterim."

Geldiğinden beri durgun duran oğlu onu üzüyordu. İçindeki bütün sıkıntıyı çekip almak istiyordu.

Oturduğu sandalyeyi babasına yaklaştırıp ellerini kaldırdı Umut.

"Duyma şansım yok mu baba?"

Oğlu sanki ateşten demiri kalbine sokmuş gibi hissetti Talha Bey. Elini oğlunun dizine koyup, "Var," dedi hiç bitmeyen umuduyla.

"Doktor yetişkin olunca ameliyat olursa duyar dedi. Tabii kesin bir çözüm demedi ama ben inanıyorum duyacağına. Sen kendini hazır hissedince doktora gideriz oğlum."

Elini göğsüne vurup oturuşunu dikleştirdi Umut.

"Baba bir umudum var ama cesaret edemiyorum. Ya o ameliyat olumlu olmazsa? Çok korkuyorum, şu an o umutla yaşıyorum ama duymazsam hiçbir umudum olmayacak."

"Böyle konuşma oğlum, duysan da duymasan da sen bizim evladımızsın. Sana bir zarar gelmesini istemiyorum canım evladım. Lütfen karamsar konuşma, böyle konuşman beni de anneni de çok üzüyor."

Gözlerini kapatıp açan Umut başını aşağı yukarı salladı.

"Duymak istediğim bir ses var. Bir annemin bir de onun sesini merak ediyorum. İkisinin sesini duymadan ölmek istemiyorum."

"Şşt," diyen Talha Bey oğlunun başını göğsüne yaslayıp başını öptü. Geri çekildiğinde oğlunun yanağına elini koyup gözlerini kıstı.

"Ölümle adını yan yana alma. Umarım sizden önce göçüp giderim, hiçbirinizin yokluğunu görmem inşallah. Sakın bir daha böyle konuşma."

Babasına sarılan Umut gözlerini kapadı. Dağ gibi babası vardı. Çocukluğundan beri onunla dertleşen, yaşı küçük demeden onunla derdini, sırrını paylaşan bir babası vardı. Küçük yaşta olgun olmasının sebebi babasını örnek almasından kaynaklanıyordu. Onun gibi güçlü ve cesaretli olmayı seviyordu. Her zaman babasına minnettardı, sevgisini ona, kardeşlerine ve annesine gösterdiği için. Eğer bir ailede sevgi bağları yoksa o ortamda büyüyen çocukların nasıl olduklarını bildiği için babasına ve annesine sonsuz sevgi besliyordu.

Akşama kadar ailesiyle vakit geçirdikten sonra akşamüzeri yurda döndü. Dışarısı sıcak olduğu için odada üstünü değiştirip bahçeye çıktı. Çimenlerde oturan arkadaşlarının yanına geldiğinde, "Nasılsınız?" dedi. Hepsi hem işaret dilinde, hem de konuşarak, "İyiyiz," cevabını verdiler.

"Neredeydin bugün? Okula gelmedin."

Arkadaşı Serkan'a, "Ailemin yanına gittim," deyip sol tarafında oturan Yasemin'e kaydı bakışları. Yine tüm neşesiyle gülümsüyor, her zaman yan yana olduğu Tuğba'yla şakalaşı-

yordu. Onun böylesine neşeli olması onun içinde pozitif düşüncelere sahip olmasını sağlıyordu. Yüzü asık olan insanlardan her zaman uzak duran biri olmuştur. İnsanların yüzüne bakarak iletişim kurduğu için tebessüm eden insanlar her zaman ona sıcak geliyordu.

Gözlerini Yasemin'in üzerinden çekmekte sıkıntı çekse de Seda'nın yüzünden bakışlarını ondan çekip kolunu çekiştiren arkadaşına baktı.

"Bu aralar uzak duruyorsun bizden. Bir sorun mu var?"

Başını iki yana sallayıp, "Sorun yok," dedi kolunu Seda'nın elinden çekerek. Seda elini yanağına getireceği zaman başını geri çekip, "Durur musun?" dedi elleriyle.

"Ne ya, ne olmuş dokunuyorsam?"

"Hoşlanmıyorum."

Of deyip geri çekildi Seda. Karşılarında oturan Yasemin'le Tuğba'ya gözü kayınca yanındaki arkadaşını dürtüp, "Gel şunlarla uğraşalım," dedi.

Nur'la birlikte yerden kalkıp Yasemin'le Tuğba'nın yanına geldiler. Kollarını göğsünün üzerinde bağlamışlar, kızlara yüksekten bakıyorlardı.

Yasemin, "Buyurun," dediğinde Umut oturuşunu düzeltti. Bu kızların derdi neydi anlamış değildi. Ne istiyorlardı Tuğba'dan?

"Nasılsın Tuğba? Bu aralar gözükmüyorsun, çok mu çalışıyorsun?"

"Sana ne."

"Bak, ne kadar da saygısız. Annen sana terbiye vermedi mi?"

Bir hışımla ayağa kalkıp Seda'nın yakasına yapıştı Tuğba. Onun gibi ayağa kalkan Yasemin kızların karşısına dikildi. Umut ve diğerleri onları ayırmak için yanlarına geldiler.

"Bana bak kızım diline sahip çık. Bak çok kötü olacak benden söylemesi."

"Ne yapabilirsin ki? Eziğin tekisin."

Tuğba'nın elini tutan Yasemin, "Bırak," dedi. "Değmez kavga etmeye."

"Amanın hoca konuştu."

"Düzgün konuş."

"Tam da kendine yakışır bir arkadaş bulmuşsun Tuğba."

"Tuğba gidelim hadi, hasta olan bu kızla aynı ortamda durmayalım."

Seda'yı geri iten Tuğba arkasını dönüp yurda doğru ilerledi. Yasemin başını iki yana sallayıp, "Yazık," dedi. "Keşke biraz büyüseniz, çocuk gibi davranıyorsunuz." Öfkeli bakışlarını hepsinin üzerinde gezdirip gözlerini devirdi. "Saygısızlar!"

Yanlarından ayrılınca Seda, Yasemin'e doğru gideceği an Umut karşısına geçti. Ellerini kaldırıp, "Ne istiyorsun Tuğba'dan?" dedi. Sinirli olduğu için elleri fazlasıyla hızlı hareket diyordu. Onu daha önce böyle görmeyen arkadaşları şaşırıp birbirine baktılar. Özellikle Seda, ciddi misin der gibi bakıyordu.

"Bu kız kendi başına çalışıp okulun masraflarını karşılıyor. Üstelik ailesinin durumu iyiyken onlara yük olmak istemiyor. Senin onu takdir etmen gerekirken kızı her gördüğün yerde aşağılıyorsun. Kimse kimseden üstün değildir, eğer Tuğba ve arkadaşına bir daha kötü bir söz söylersen benimle sakın yan yana gelme Seda. Biliyorsun kötü insanlardan haz etmem."

Seda'nın konuşmasına fırsat vermeden yanlarından ayrıldı. Sinirleri bozulmuştu. Hem Tuğba için hem de Yasemin'in son bakışları için çok üzülmüştü. Bir haftadır göz göze gelmek istediği kızla göz göze gelmişti ama soğuk bakışlarla karşılaşmıştı.

Yasemin ona böyle baksın istemiyordu. Yasemin sıcacık gözleriyle ona baksın istiyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kusur bulmak için bakma birine, bulmak için bakarsan bulursun. Kusuru örtmeyi marifet edin! İşte o zaman kusursuz olursun.

Mevlana

Odaya geldiğimizde Tuğba sinirden sağa sola gidip, eline geçen eşyaları fırlatıyordu. Kitabımla telefonum onun sinirinden yararlanmasın diye onları komodinin üzerinden alıp pencere kenarına geçtim. Yüzüm ona dönük şekilde ağzından çıkan hoş olmayan sözleri dinliyordum. Her kötü söz kulaklarıma girdiği için kendimi kötü hissetsem de ona müdahale etmeyeceğimi de biliyordum. Eğer sakin olmasını söylersem bütün hıncını benden çıkaracak gibi hali vardı.

Yere on kere fırlattığı yastığı tekrar yerden alıp duvara fırlattı. "Sizin..." Ettiği ağır küfür yüzünden gözlerimi kocaman açıp kulaklarımı kapattım. Ben ona şaşkın bir şekilde bakarken yere düşen yastığın üstünde zıplıyordu.

Acaba müdahale etsem mi? Başımı hızla iki yana salladım. Ben akıllı bir insanım, sinirli birine bulaşılmayacağını çok iyi biliyorum. Ne zaman yüzündeki sert ifade geçecek, o zaman onunla konuşacağım.

Bir süre daha kriz hallerini izledikten sonra sakinleşmeyeceğini anladım. Dışarıyı izlemek için arkamı döneceğim an, "Yasemin," dedi sert sesiyle. Yerimden sıçrayıp ona doğru döndüm.

"Efendim sevgili oda arkadaşım?"

"Bir saattir kriz geçiriyorum burada, neden müdahale etmiyorsun? Sakin ol Tuğba, ne halleri varsa görsünler, neden demiyorsun?"

Hayda. Hiç konuşmadığım halde bile bana çatmıştı. Ellerimi iki yana açıp, "Sakin," dedim gülerek. Kaşlarını çatınca, "Sakin olur musun arkadaşım?" dedim bu sefer ciddi sesimle.

Yatağa oturup ellerini dizlerine vurdu. Hızlı hızlı nefes alıp verdiği için göğsü aynı şekilde hızla inip kalkıyordu. Her an kalp krizi geçirecek diye korkmuyorum desem yalan olurdu.

Öne doğru eğildiğinde saçlarını çekiştirip küfür etti. Daha fazla boş durmanın bir faydası olmayacağı için kitapla telefonu yatağın üzerine bırakıp yanına ilerledim. Yere oturduğumda saçlarını avuçlarımın arasına alıp sırtından aşağı sarkıttım. Güzel yüzü şimdi daha kusursuz gözüküyordu.

Ağlamaktan akan siyah göz kalemi gözlerinin altına bulaşmıştı. Onları silerken masum bir şekilde yüzüme bakan haline tebessüm ettim.

"Hey, neden öyle bakıyorsun? Az önce panter gibi etrafa saydırıyordun."

Omzunu silkip bakışlarını çekti. Kimseye zararı olmayan yaralı oda arkadaşımın canını neden yakıyorlar anlamıyorum. On beş gün boyunca bir kere bile beni üzmemişti. Sırf ben istiyorum diye banyoda soyunup giyiniyordu, asla odayı dağınık kullanmıyordu. Onunla sakin bir şekilde konuştuğunda seninle uyumlu oluyordu. O kızların derdi ne bilmiyorum ama arkadaşımın canının çok yandığını biliyorum.

"Bir kere bile onlarla laf dalaşına girmedim birinci senemde. İnanır mısın yüzlerini bile doğru düzgün görmezdim. Görmediğim bir insan neden benden nefret eder ki? Hayır, oturup bir konuda tartışsak tamam diyeceğim bana uyuz olmuş her fırsatta bulaşıyor. Böyle bir şey olmadığı halde beni nerede görse aşağılıyor, laf sokuyor. Onlara katlanamıyorum artık."

"Bazı insanların kalpleri çok kötüdür, Tuğba. Sen hiçbir şey yapmasan da onların gözünde her şeyi yapıyor gözükürsün. Güzel bir iş yaptığında seni takdir etmek yerine seni kötülerler. Başarılı oluşunla övünmezler ama başarısız olduğunda seninle dalga geçerler. Sanki bu hakka sahipmiş gibiler. Sana kafana takma desem de takacağını biliyorum. Hayatımızın her yerinde kötü insanlar olacak, başarını kıskanacaklar, senin düşmen için, pes etmen için elinden geleni yapacaklar. Bu insanlara inat pes etme. Doğru inandığın yolda yürümeye devam et. Emin ol başardığın işler var ki bu insanlar seni kıskanıyor."

Gözyaşlarını silip akan burnunu çekti. Benim gibi yere oturduğunda bacaklarını karnına doğru çekip kollarını etrafında doladı.

"Babam ben küçükken öldü. O öldükten sonra annemle birlikte hayatımıza devam ettik. Maddi durumumuz iyi olduğu için sıkıntı çekmiyorduk. Babam yaşarken annemle benim için para biriktirmiş. Her şey çok güzel gidiyordu, annemle birlikte yeniden bir hayat kurmuştuk. Sonra birden annem kızım biri var dedi. O zaman anlamamıştım, on yaşlarındaydım. Bu hayat tek başına geçmez kızım dedi. Anne ben varım dedim. Tek başına değilsin ki, ben senin yanında her zaman olacağım dedim."

Derin nefes alıp elini alnına koydu.

"Hayatımda biri var kızım, eğer sen de istersen onunla evlenmek istiyorum dedi. Tamam dedim, o zamanlar on yaşındayım Yasemin, ne anlarım evlilikten. Bunlar evlendi ve biz o adamın evine gittik. Hakkını yemek istemem beni kendi evladından ayırmadı. İki tane çikolata alıyorsa ilk bana veriyordu üzülmeyeyim diye, benden iki yaş büyük oğlu vardı. Sağ olsun beni öz kardeşi gibi çok severdi."

Alnını dizlerine bastırıp sustu. Yanına doğru kayıp kolumu omzuna doğru sardım. Onu kendime çektiğimde elimi saçlarının üzerinde gezdirdim.

"Her şey çok güzeldi, o kadar güzeldi ki beş yılım o evde harika geçti."

"Sonra ne oldu?"

"Adam trafik kazasında öldü. Dünyam ikinci kez başıma yıkıldı Yasemin. Öz babamı kaybettiğim gibi yıkıldım. Çok seviyordum onu, bana sahip çıkışını, baba gibi şefkat göstermesini çok seviyordum. O gittikten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Oğlu halasıyla beraber Amerika'ya gitti. Bir abim vardı onu da o zaman kaybettim."

İç çekip kolunu karnıma doladı.

"Annem iki sene önce yine evlendi. Kadın evlenmeden duramıyor. Ona o kadar kızgınım ki o evde durmak istemiyorum. Paran var, evin var, niye evleniyorsun? Ona olan kızgınlığım geçmiyor Yasemin. İnsan kendi annesinden nefret eder mi? Yüzünü görmek istemiyorum. Her gün aradığında telefonlarını meşgule alıyorum. Koca meraklısı bir kadın o."

"Öyle deme, bazı insanlar bu hayatta yanına bir arkadaş ister. Annenin yanına eş istemesini kötüye yorma. Evlendi diye seni sevmiyor anlamına gelmez. Bu hayat zor Tuğba, bunu sen yaşayarak görüyorsun. Anneni yadırgama, kimse alnına yazılanı bilemez, daha önceden bilsek neler yaşayacağımızı şu an gelecek için plan yapar mıyız? Bak şunu düşün en basit örneği vereceğim sana. Ekimde Sapanca'ya kamp yapılacak, değil mi?"

"Evet."

"Biz onun hayalini şimdiden kurmuyor muyuz? Gidince şunları yapacağız, demiyor muyuz?"

"Diyoruz ama bunun annemle ne alakası var?"

"Annen babanın öleceğini bilemezdi, annen ikinci eşinin öleceğini bilemezdi. O sevdi ve evlendi. Kader onun karşısına iki seçenek sundu o evliliği seçti. Bunu plan kurarak yapmadı, vakti zamanı gelince oldu. Annen üçüncüye evlendi diye

bu onu kötü biri yapmıyor. Ona kızma, emin ol hayallerinde sen de varsındır. Anneni üzme Tuğba, öyle bir zaman gelir ki başını dizine yaslayacak bir anne ararsın. Ben annemi hiç görmedim, keşke yaşasaydı da bir kere dizlerine başımı koysaydım. Kimseyi yargılama lütfen. Eminim anneni bir nedeni vardır. Onunla konuş."

"Sen güzel konuştun da benim kırgınlık geçmedi yine. Neyse uyacağım, belki yarın ararım. Teşekkür ederim yanımda olduğun için."

"Her zaman yanında olacağım."

Ayağa kalkıp yataklarımıza ilerledik. Yatağın üzerinden telefonu aldığımda ilk işim babama mesaj atmak oldu. Onunla bir süre mesajlaştıktan sonra uyudum.

Sabah erkenden uyanıp hazırlandım. Kütüphaneye gideceğim için her zaman olduğu gibi yurttan erken ayrıldım. Kitapların içinde olmak mutlu ediyordu beni. Yurtta durduğum zaman yapacak bir şey bulamıyordum. Okulda olduğum zaman dersler bittiğinde yine boşta kalıyordum. Sürekli gezen biri olmadığım için kütüphanede olmak iyi geliyordu.

Okulun kütüphanesine geldiğimde kitapların arasına girip yere oturdum. Kimse sorun etmediği için buranın kütüphanesini seviyordum. Kaç kez okuduğumu hatırlamadığım Sabahattin Ali'nin Kuyucaklı Yusuf kitabının sayfalarını açtım. Bu kitabı okumayı çok seviyordum. Bazı insanlar kitabı bir kere okuduklarında bir daha o kitabın kapağını açmıyordu. Ben bir kitabı elime aldığımda onu defalarca okurdum, her okuduğumda sanki yeniden okuyormuşum gibi hissederdim.

Bu kitapta onlardan biriydi. Her bir satırda gözlerim dolu dolu oluyordu. Kuyucaklı Yusuf konusu itibariyle ailesinin katledilmesiyle sahipsiz kalan dokuz yaşındaki Yusuf'un olayı soruşturmak için Kuyucak'a gelen Nazilli Kaymakamı Selahattin Bey tarafından evlatlık alınması ve çocuğun daha sonraki hayatı anlatılmaktaydı. Edebiyat eleştirmenlerine

göre Yusuf karakteri, köyden şehre göç edip şehir hayatına uyum sağlayamayan insan tipinin habercisi olarak değerlendirilmektedir. Herkes kendince fikre sahipti bu kitap ile ilgili. Ben ise o güzel satırların arasında kendimi o kadar çok kaybediyordum ki konuşmaya cesaret edemiyordum. Sanki söyleyeceğim kelime dudaklarımın arasından yanlış çıkacak, yazarın emeğine, kalemine haksızlık edecekmişim gibi hissediyordum.

Kitaba kendimi kaptırdığım an yanımda hissettiğim hareketlilikle gözlerimi satırlardan çektim. Hissettiğim hareketlik hislerimin doğru olduğunu gösteriyordu. Umut, benim gibi yere oturmuş elindeki Cemal Süreya'nın kitabını okuyordu.

Ne zaman buraya gelsem o da burada olup edebiyat yazarların şiir kitaplarını okuyordu. İlk başlarda onunla sürekli karşılaştığım için geriliyordum ama sonradan boş verdim.

Bana hiçbir zararı dokunmuyordu, sessiz bir şekilde kitabını okuyup gidiyordu. Ona bakmak için çırpınan gözlerime de sahip oluyordum. İlk başlardaki gibi onu görünce bakmak için çıldıran gözlerim beni başlarda oldukça zorlasa da kendime engel olduğum için açıkçası mutlu oluyordum. Bana ait olmayan bir erkeğe bakmak, onu izlemek ne karakterime ne de yaşam şeklime uygun değildi. Sohbet etme durumumuz olduğunda tabii ki konuşurdum ama bir tacizci gibi onu izleyemezdim. Bu hoş değildi.

Son on gündür kendime hâkim oluyor, onun mavi gözlerine bakmıyordum. Gerekmedikçe de bakmayı düşünmüyordum.

Aslında mantığımla konuştuğumda bunları çok güzel söylüyordum ama kalbimle konuştuğumda tüm uzuvlarım ona doğru gidiyordu. Karnımda dolaşan kelebekler, hızlanan kalp atışlarım aslında ondan hoşlandığımı bana açık bir şekilde söylüyor ama ben mantığıma uymak istiyordum.

Sadece heyecan deyip konuyu kapatmak bana mantıklı geliyordu. Ta ki gece yatağa yatıp başımı yastığa koyuncaya

kadar. Zor ama böyle olması gerekiyordu. Birini sevmek günah değildi, duygularımızı kontrol altına alamadığımız için hissettiklerimiz yasak ve günah değildi. İçimde hissettiklerimi sadece ben bilsem bana yeterdi. Ne yaşıyorsam içimde yaşardım, karşımdaki insanı rahatsız etmeden.

Kitabı kapatıp başımı kitaplığa yasladım. Aklımda o varken kitaba yönelemiyordum.

Başımı onun olduğu kısma çevirdiğimde onunla göz göze geldim. Kitabını kapatmış bana bakıyordu. Başını selam verir gibi eğip elleriyle, "Nasılsın?" dedi. Yutkunup, "İyiyim," dedim çekingen bir şekilde.

"Tuğba nasıl?" diye sorduğunda, "O da iyi," dedim. Bir süre birbirimize baktık. Elini saçları arasında dolaştırıp elimdeki kitabı gösterdi. Kitabın ön kapağını ona gösterip, "Okudun mu?" dedim. Gülümseyip, "Sayısını hatırlamıyorum," dedi ellerini iki yana açarak.

"Ben de çok seviyorum bu kitabı ondan fazla okumuşumdur."

Elindeki kitabı gösterip, "Cemal Süreya'nın şiirlerini okudun mu?" dediğinde onun gibi gülümseyip, "Okumazsam onun gibi değerli bir yazara haksızlık etmiş olurdum," dedim.

"Bildiğin bir şiiri okur musun?"

Başımı yana yatırıp, "Imm," deyip düşündüm. Aklımda kalan kısa şiiri hem sesli hem de ellerimle okumaya başladım.

"Ölüyorum tanrım

Bu da oldu işte.

Her ölüm erken ölümdür

Biliyorum tanrım.

Ama ayrıca, aldığın şu hayat

Fena değildir...

Üstü kalsın..."

Gözleri ellerim ve dudaklarımın üzerinde geziyordu. Başımı eğip gülümsedim. Şimdi heyecanlanmanın sırası değil.

Ayağa kalktığını hissettiğimde başımı kaldırıp ona baktım. Gidiyor muydu? Ağır adımlarla bana doğru döndü. Yavaş yavaş yürüyüp karşıma geçti. Benim gibi yere oturup uzun bacaklarını bağdaş yaptı. Şimdi biraz daha yakındık.

Mantığım neden devreye girmiyorsun? Kalbim rayından çıkmış tren gibi sağa solo zikzaklar çiziyor. Lütfen nereye kaybolduysan bir an önce gel ona sahip çık. Yoksa ne seni, ne de beni dinleyecek. Karşımda oturan mavi gözlü çocuğa doğru koşuyor. Onu ikimiz de durduramayacağız. Lütfen nerelere kaybolduysan çık gel.

Ellerimi birbirine bastırdım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Uzaktan konuşması iyiydi, neden gelip burnumun dibine oturdu ki?

"Uzaktan seviyorum seni!

Kokunu alamadan,

Boynuna sarılamadan.

Yüzüne dokunamadan.

Sadece seviyorum!

Öyle uzaktan seviyorum seni!

Elini tutmadan.

Yüreğine dokunmadan.

Gözlerinde dalıp dalıp gitmeden.

Şu üç günlük sevdalara inat,

Serserice değil adam gibi seviyorum.

Öyle uzaktan seviyorum seni,

Yanaklarına sızan iki damla yaşını silmeden.

En çılgın kahkahalarına ortak olmadan.

En sevdiğin şarkıyı beraber mırıldanmadan.

Öyle uzaktan seviyorum seni!

Kırmadan,

Dökmeden,

Parçalamadan,

Üzmeden,

Ağlatmadan uzaktan seviyorum.

Öyle uzaktan seviyorum seni;

Sana söylemek istediğim her kelimeyi,

Dilimde parçalayarak seviyorum.

Damla damla dökülürken kelimelerim,

Masum beyaz bir kâğıtta seviyorum."

"E- efendim?"

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. Gözlerini kocaman açıp kaşlarını kaldırdı. "Ne?" Başını iki yana sallayıp ellerini kaldırdı.

"Cemal Süraya'nın bu şiirini çok seviyorum."

Açık olan ağzım ağır ağır kapandı. "Anlıyorum," deyip titreyen bacaklarımı zorla ayağa diktim. "İyi günler," diyerek arkamı dönüp koşmaya başladım.

Rezil oldum rezil. Beni sevdiğini söylüyor sandım. Aptal mısın Yasemin sen? Koskoca Cemal Süreya'nın şiirini nasıl hatırlamazsın? Hep o mantığımın suçu bunlar. Nerelere gittin bilmiyorum ama umarım bir an önce çıkıp gelirsin. Bugün kalbim ve ben rezil olduk. Sayende aşk itirafı alıyorum sandım. Allah'ım rezillik diz boyu.

Kendimi kütüphaneden dışarı attığımda banka oturup gözlerimi kapadım. Hâlâ yanaklarım yanıyordu. Ateş kulaklarımın içinden çıkıyordu.

Mantığım kadar onunda suçu var, gözlerimin içine bakarak şiiri okursa olacağı bu. Ayağımı yere vurup ofladım. Zaten yüzüne bakamıyorum bu saatten sonra sanırım onunla bir daha karşı karşıya da gelemem. Gördüğüm yerde hemen kaçarım.

Ayaklarımın ikisini hızla yere vurduğum için biri bana bakıyor mu diye bakışlarımı etrafta gezdirdim. Neyse ki kimse yoktu, özellikle Umut yoktu. Eğer bu hallerimi görürse kesin kendimi bir yerlerden atardım.

Koşarak gelen Tuğba'yı görünce tebessüm edip el salladım. Onunla konuşurken kafam dağılır, aklım Umut'a gitmezdi.

"Günaydın."

"Günaydın."

"Erkenden kalkıp kütüphaneye geliyorsun, uykun olmuyor mu? Sonuçta birlikte uyuyoruz. Benim hâlâ uykum var."

"Ben erken kalkmaya alışığım, o yüzden sorun olmuyor."

"Belli. Şey diyeceğim."

Kaşlarımı kaldırıp, "Ne?" dedim yine ne isteyeceksin der gibi.

"Dur ya. Serkan gece mesaj atmış bugün birlikte lunaparka gidelim demiş. Ben de Yasemin gelirse gideriz dedim."

"Seninle ikimiz olsaydık giderdik ama o çocuğu tanımıyorum. Senin anlattığın kadarıyla iyi biri değil."

"Hayır, onunla Umut iyi demiştim sana. O gruptan bir tek onlarla konuşuyordum. Lütfen itiraz etme gidelim ne olur."

"Peki," deyip ayağa kalktım. "Birazdan ders başlayacak, öğlen arası buluşuruz."

"Tamam," deyip hemen cebinden telefonunu çıkardı. "Serkan'a haber vereyim."

Onu tek başına bırakıp sınıfı ilerledim. Biraz da olsa yarım saat önce olan olayın bir kısmını unutmuştum. En azından çok fazla utanmıyordum.

Sınıfa girdiğimde yerime oturup İngilizce kitabını çıkardım. Deftere aldığım notları okurken ön sıralarda oturan esmer çocukla göz göze geldim. Gözlerimi hemen kaçırıp notları kontrol etmeye devam ettim. Onunla ne zaman karşılaşsam ürperiyordum. Bakışları rahatsız ediciydi. Umut'la göz göze

geldiğimde beni rahatsız etmiyordu. İletişim kurmak için sadece gözlerime bakıyordu ama bu çocuk gözleriyle taciz ediyordu. Ondan rahatsız olduğum için sınıf boşken tek başıma içeri girmiyordum.

Yanıma oturan kız gelince derin nefes alıp gülümsedim.

"Günaydın."

"Günaydın, Yasemin. Ne zaman gelsem burada oluyorsun. Bir kerede geç kal."

"Erken geliyorum okula. Kütüphanede kitap okuduktan sonra derse giriyorum."

"Sınav vakti kütüphaneye gömülmek istiyorum. Bu aralar sadece odamda takılmak istiyorum."

İkinci Tuğba. "Madem kitaplarla olmayı çok sevmiyorsunuz neden edebiyatı seçtiniz ki? İnsan sevmediği işi yaptığı zaman mutlu olmaz."

"Seviyorum ama uykuyu daha çok seviyorum."

"Ah siz," deyip pencereden dışarıyı izledim. Hava bugün kapalı olduğu için yağmur çiseliyordu. Çok yağarsa lunapark işi iptal olurdu. Aslında itiraz ediyor gibi görünsem de benim de biraz eğlenmeye ihtiyacım vardı. Kaç gündür yurt, okul, kütüphane arasında gidip geliyordum eminim lunapark iyi gelecekti.

Saat üç de dersim bittiği için Tuğba'yı beklemeye başladım. Onu beklerken Serkan'la Umut okulun binasından çıkıp bana doğru yürüdüler. Çantamın sapını avuçlarımın arasında sıkıp derin derin nefes alıp veriyordum. Umut'ta mı bizimle gelecekti? Tabii gelecekti, nasıl Tuğba beni yanında götürüyorsa kesin Serkan'da Umut'u yanında götürmek istemiştir.

Bana yaklaştıklarında gergin ifaden kurtulup, "Merhaba," dedim hem ellerimle, hem de konuşarak. Ne kadar Umut dudak okuyabilir olsa da ellerimle konuşmayı ihmal etmiyordum. Her söylediklerimizi anlasın, kendini kötü hissetmesin

istiyordum. Dünyayı onlar için zorlaştırmak yerine kolaylaştırmamız lazımdı. Keşke herkes işaret dilini öğrense.

"Merhaba," deyip benim gibi sırtlarını duvara yasladılar.

"Adana'dan gelmişsin İstanbul'a, Tuğba söyledi."

Başımı sallayıp, "Evet," dedim.

"Biz Umut'la doğma büyüme İstanbulluyuz her yeri karış karış biliyoruz, bir ihtiyacın olduğunda çekinmeden gelip bize söyleyebilirsin."

"Sağ ol," deyip şalımın önünü çekiştirdim.

"Ailen ne iş yapıyor?"

Tuğba neredesin? Çocuk gayet düzgün sorular sorsa da sanki sorguya çekiliyormuş gibi hissediyordum. Umut kolunu dürtüp susmasını istedi, sanırım benim çekindiğimi anladı. Keşke herkes senin gibi anlayışlı olsa Umut. Serkan'a ayıp olmasın diye, "Pamuk tarlalarımız var, onları işletiyor," dedim. Bunu söylerken öne doğru kaymıştım. Umut'ta anlasın diye.

"Süper. Belki seneye yaz tatilinde Adana'ya gideriz, Umut ne dersin?"

"Yasemin bizi gezdirirse gideriz tabii."

"Gezdiririm tabii. Doğma büyüme Adanalıyız her yeri biliyoruz sonuçta."

Gülmeye başlayan ikiliye uyup ben de güldüm. Çekindiğim gibi değilmişler. Kuzenlerimle nasılsa onlarda aynı şekilde sohbet ediyordu. Erkeklerden uzak dur diyen yaşlı teyzelerimiz maalesef bizi karşı cinse karşı korkutuyordu. Ne kadar güven olmayan erkekler olsa da düzgün olanlarda vardı.

"Tuğba geliyor."

Okuldan çıkan Tuğba'yı gördüğümde Umut ve Serkan'la ona doğru ilerledik.

"Hadi oyalanmadan gidelim. Önce sahilde balık ekmek yiyelim sonra lunapark, tamam mı?"

Üçümüz aynı anda başımızı sallayıp onun peşine takıldık. Serkan'la Tuğba muhabbete dalmışken Umut'la konuşmadan yürüyorduk. Ellerini kaldırıp indiriyordu, bir şey sormak istiyor çekiniyor gibiydi. Bakışlarımı ona çevirip, "Bir şey mi söyleyeceksin?" dedim. Gülerek başını iki yana sallayıp ellerini gösterdi.

"Siz içinizden konuştuğunuzda kendinizi dışarı belli etmiyorsunuz ama bizler içimizden konuştuğumuz da ellerimizi de hareket ettiriyoruz. Refleks olmuş biz de."

"Öncelikle siz biz ayrımı yapmayalım. Hepimizi biriz, sen beni içimden konuşurken görme, yüz ifademin değiştiğini söylerler."

Acaba içinden ne geçiriyordu.

Sırıtıp elini göğsüne koydu. "Ben de aynı senin gibiyim. O yüzden birinin yanında içimden konuşmamaya dikkat ederim. Bu arada bir olduğumuzu söylediğin için teşekkür ederim. Bazı kişiler bizi farklı görüyor. Kimi konuşmaya çekiniyor yanlış bir şey söylerim diye bizden uzak duran insanlar var."

Elim koluna gideceği an kendimi zor frenledim.

"Emin ol yanlış bir şey yapmamak için öyle davranıyorlar."

"Öyle ama bir anda seni anlamıyorum deyip kaçmaları kırıcı oluyor."

"Haklısın. Toplumumuzda böyle insanlarda var maalesef."

Başını sallayıp, "Aynen öyle," dedi. "Konuşmayı seviyorum, evet sesim çıkmıyor ama ellerimle kendimi iyi ifade ediyorum."

Bir de gözlerinle mavi göz. Onlar seni çok iyi ifade ediyor.

Taksiyle sahile geldiğimizde balık ekmek alıp kayalıklara oturduk.

"Bizimle olduğunuzu saçaklılar biliyor mu?"

"Saçaklı?"

"Seda ve Nur'dan bahsediyorum."

"He, söylemedim, şimdi biz de geleceğiz diye tuttururlar. Bu aralar ikisine çok kızıyorum."

"Kendilerini bir şey sanıyorlar."

Tuğba ve Serkan hiç durmadan konuşuyor, Umut ekmeğin arasından soğanları ayıklıyordu. Benim baktığımı fark edince tebessüm edip, "Çiğ soğan sevmiyorum," dedi muzip bir ifadeyle.

"Keşke adama söyleseydik soğan koymazdı ekmeğin arasına."

"Söyledim aslında ama kalabalık diye unuttu galiba. Ayıkladım zaten, hadi sen ekmeğini ye."

"Peki," deyip ekmeğimi yedim. Dikkatimi haraketli konuşan ikiliye verdim. Madem bu kadar iyi anlaşıyordunuz neden birbirinize uzak duruyordunuz ki? İkisi de garipti.

Ekmeklerimizi yedikten sonra lunaparka geldik. Umut hepimize jeton alıp yanımıza geldi. Aletleri gösterip, "İlk önce hangisine binmek isterseniz," diye sordu. Tuğba, "Gondol," diye bağırınca Serkan onu onayladı. Umut'ta olur dediğinde mecbur ilk gondola binecektik.

"Yasemin, eğer korkarsan Umut'un elini tut sana destek olur."

"Senin elini neden tutmuyorum?"

"Belki benim ellerim dolu olur diye dedim. Aman sen de, tutma kimsenin elini korkudan bayılırsan Umut seni kucağına alır.

Kolunu cimcikleyip, "Sussana," dedim. "Adam dudaklarını okuyup yanlış anlayacak."

Kolunu omzuma atıp, "Tamam tamam," dedi.

Bu deliye uyup buralara gelmiştik. Yanımda heyecanlı yürüyen Umut gibi benim de heyecandan kalbim duracaktı. Ben korkudan titrerken o neden titriyordu ki? O da mı korkuyordu gondoldan? Umarım bir sorun yaşamadan bugünü atlatırdık.

***

Gondola doğru yürürken bacaklarım titriyordu. Normalde korkmazdım ama nedense şimdi korkuyordum. Tuğba'yla Serkan önden geçip en başa oturdular. Yuh, insan ortalarda bir yere oturur. Ne gerek vardı en başa oturmaya.

"Yasemin, Umut'la sen de en başa geç."

Başka emrin var mı diye içimden söylenip ayağımı kaldırdım. Merdivenleri çıkarken gözüm arada bir Umut'a kayıyordu. Az önce titremiyor muydu bu? Şimdi rahat bir şekilde gondolun başına ilerliyordu. "Yasemin, hadi," diye söylenen arkadaşıma yurda gidince soracaktım gününü.

En başa geçip Umut'un yanına ilerledim. Yanakları kızarmış, kollarını demirden aşağı sarkıtmıştı. Yanına oturduğumda aynı anda derin nefes aldık. Henüz kapanmayan demiri sıkı sıkı tutuyordum. İnsanlar sırayla binerken fotoğrafımızı çeken Tuğba'ya bakmamaya çalışıyordum. Onunla oturmam gerekiyordu, korktuğum zaman onun elini tutmam gerekiyordu. Şimdi korktuğum zaman refleks olarak Umut'un elini tutacaktım. İsteyerek değil, tamamen refleks. Zaten kalbim söz dinlemiyordu bir de böyle bir ortamda hiç beni takmazdı.

"Ah," deyip gözlerimi kapatıp açtım. Bir de onunla karşı karşıya gelmem diyordum. Adamla yan yana oturuyoruz. Kadere bak kadere dememek için kendimi zor tutuyordum.

Gondol dolunca güvenlik demiri kapandı. Yutkunup başımı Umut'a çevirdim. Göz kırpıp, "Korkuyor musun?" dedi elleriyle. Kırptığı göze takılmadan, "Yoo," dedim. "Ben Adana'da sürekli gidiyordum lunaparka, açılışı da gondolla yapıyorum."

Tövbe haşa, Allah'ım bu bir pembe yalan. Lütfen beni cezalandırma. Yanımdaki sarışın mavi gözlü çocuğa korkuyorum diyemem. Ben de o yürek yok.

Gondol ileri geri gitmeye başlayınca içimden dua etmeye başladım. Sırtımı koltuğa yaslamıştım bu şimdi dimdik durduğu zaman aşağı doğru sarkacaktık. Anneciğim.

Hızlanmaya başladığında gözlerimi kapatıp derin derin nefes alıp verdim. Kulaklarıma herkesin çığlık sesleri geliyordu. Ben bağırıyor muydum farkında değilim. Her an canımı Azrail'e teslim edeceğim burada. Umut nasıl acaba? Gözümü açıp ona bakmaya bile cesaretim yoktu.

"Yasemin," diye cırtlak ses duyduğumda gözlerimi zorla araladım. Aralamaz olaydım. Baş aşağı bakıyorduk. "Baba," diye bağırıp demiri sımsıkı tuttum. Sanki daha fazla sıkma imkânım varmış gibi sıkıyordum. Hızlı bir şekilde öne arkaya doğru gittiğimiz için tipim kaymıştı. Artık yerimde duramıyordum, koltuktan kayıyordum.

Kolumu demire doladığım an omuzlarımın üstünde el hissettim. Tövbe bismillah, umarım şu an bana sarılan kişi tahmin ettiğim kişi değildir. Başımı demire vurup, aptallaşma Yasemin dedim. Tabii ki sana sarılan kişi Umut.

Belki buradan aşağı düştüğümde ölmeyecektim ama kalp krizinden ölecektim. Parmak uçlarımdan taşan sıcaklık bedenimi sarmıştı. Başımı zorla ona çevirdiğimde diğer elini kaldırıp, "Korkma," dedi. Yüz ifadem nasılsa gözlerini suratımda gezdirdi. Şalım kaşıma kadar indiği için eminim çok komik gözüküyordum o da gülmemek için dudaklarını ısırıyordu. Yurda gidince bütün kaygan şallarımı atacaktım. Beni mavi gözlü çocuğun karşısında utandırdığı için asla kaygan şal takmayacaktım bundan sonra.

Gondol yavaşlamaya başladığında oturuşumu düzeltip sırtımı tekrar koltuğa yasladım. Umut elini ağır ağır çektiğinde ona doğru dönüp, "Teşekkür ederim," dedim. Başını eğip, "Önemli değil," dedi dudağı yanağına doğru kıvrılırken. Ah kalbim, sakin ol ve önüne dön. Gözlerimi ağır bir şekilde onun gözlerinden çekip karşımızda kahkaha atan Tuğba ve Serkan'a öldürecek gibi baktım.

"Yasemin, şalın dudaklarına kadar inecek yukarı çeksene."

"Yurda gidince ben çekeceğim sen merak etme."

Elini demire vurup kocaman sesle kahkaha atınca ayağımdaki ayakkabıyı çıkarıp kafasına atmamak için kendimi zor tuttum. Hayır, tipim ayrı, ruhum ayrı dağılmış, Umut'ta öne doğru eğilmiş yüzüme bakıyor. Ne söylediğimi anlamak için bakıyordu ama ben şu haldeyken bana baksın istemiyordum. Yani güzelken de bakmasın da. Of ne saçmalıyorum ben.

Neyse ki gondol durmuştu da daha fazla saçmalamayacaktım. Hemen ayağa kalktım, yanımda oturan kızlar aşağı inerken onların arkasından ilerledim. Sağlam zemine bastığımda dünya varmış deyip basamaklara oturdum.

"Yasemin, iyi misin?"

"İyi değilim Tuğba. Çok korktum. Baksana şalımda bozuldu."

Dizlerinin üzerine çömelip kayan şalımı düzletti. Ellerim hâlâ titrediği için ben düzeltememiştim.

"Keşke korktuğunu söyleseydin o zaman gondola binmezdik."

"Üçünüz buna binmek istediniz, oyunbozan biri gibi davranmak istemedim. Neyse, çarpışan arabalara binelim, daha fazla adrenalin yaşayamam."

"Olur canım."

Titreyen bedenimi sakinleştirmeye çalışırken, Umut, Tuğba gibi tek dizinin üzerine çöküp pet şişenin kapağını açtı. İçmem için suyu bana uzattığında, "Teşekkür ederim," deyip elinden suyu aldım. Bugün çok utanmıştım ve utanmaya da devam ediyordum. Acaba yurda mı dönsem? Eğer dönersem de Tuğba üzülürdü.

"Kendini iyi hissediyorsan çarpışan arabalara binelim mi Yasemin? Hava kapandı, sanırım yağmur yağacak."

Umut'a başımı sallayıp ayağa kalktım. Yine önden giden ikiliye göz devirip Umut'la beraber çarpışan arabaların olduğu bölüme doğru yürüdük. Önüme geçip arkaya arkaya doğru yürüdü.

"Gerçekten iyi misin?" dediği an birine çarpacaktı. Kolunu tutup durmasını sağladım. Arkasını dönüp çarpacağı adama eliyle, "Özür dilerim," dedi. Adam başını eğip yoluna devam ettiğinde, "Neden düzgün yürümüyorsun?" dedim panik olmuş halde. Geri geri yürüdüğü için ayağı takılıp düşebilirdi, ters birine çarptığında o kişiyle kavga edebilirdi. Ondan çok gerilmiştim.

Ellerini iki yana açıp yüzünde muzip bir ifade oluştu.

"Kendimi sana anlatmam için karşında olmam lazım. Yanında yürürken başını bana çevirdiğin için boynun ağrır."

Dudaklarım iki yana doğru kıvrıldığında ellerimi onun gibi iki yana açtım.

"Ayağın takılabilirdi, sinirli birine çarpabilirdin. Yani zarar görebilirdin."

"Düştüğümde beni kaldırırdın, sinirli birine çarptığımda ondan özür dilerdim. Eğer sakin olmuyorsa-"

Kaşlarımı kaldırıp, "Olmuyorsa?" dedim başımı yana doğru eğerek. Elini şakağına vurup sırıttı.

"Seni de alır kaçardım."

"Hım," deyip ellerimi belime koydum. Kavga ederim der sanmıştım ama kaçarım demesi şaşırtmıştı beni. Gerçi neden şaşırıyorsam, kavgacı birine benzemiyordu. Bir hata yaptığında medeni insan gibi karşısındaki insandan özür dilemesini biliyordu.

"Tabii kaçarken adamın koluna da sert bir şekilde çarpardım. Sonuçta beni rencide edecek bir harekette bulunacağı için hiçbir şey yapamadan duramam."

Parmağımı ona uzatıp, "Sen," dedim şaşkın sesimle. "Söylesene beyefendi kişiliğinin altında nasıl bir karakter var?"

"Ben, Yüzbaşı Talha Aslan'ın oğluyum. Onun gibi nazik ve efendi bir adamım. Aynı zamanda haksızlığa uğradığımda kendimi gerekirse sert bir şekilde savunmasını da bilen biriyim."

"Aha," deyip parmağımı geri çektim. "Sanırım seni zamanla tanıyacağım."

Gözlerini kocaman açıp ellerini iki yana salladı panik olmuş şekilde.

"Ben kötü biri değilim. Kavga etmeyi sevmem ama biri üzerime çok fazla gelirse kendimi savunurum. Hakkımda yanlış izlenime kapılma lütfen bilerek kimsenin canını yakmam."

"Şaka yapıyorum. Seni fazla tanımasam da az çok karakterini anladım. Kimseyi kırmazsın, asla isteyerek zarar vermezsin. Yani benim sen de gördüklerim bunlar. Karakterin gibi kişiliğinde efendi."

Dudaklarını ısırıp elini ensesine götürdü. Elmacık kemikleri kızarmıştı, başını yere eğip kızaran yanaklarını benden sakladı. Bir de benim gibi utangaçsın Umut. Biri sana güzel sözler söylediğinde benim gibi mahcup olup utanıyorsun.

Utanan erkek sana her zaman değer verir derdi halam. Erkek sert olacak diyen kişilerden her zaman uzak dur demeyi ihmal etmezdi hiçbir zaman. Utanan erkek sevmesini, değer vermesini bilir. Umarım senin gibi karşına biri çıkar Umut.

Tuğba'yla Serkan'ı beklettiğimiz için koşar adım yanlarına geldik. Sanki yokluğumuzu fark etmemişler gibiydi. Ellerinde dondurma, yarışan kişileri izliyorlardı.

Tuğba'nın yanına geçip Umut'un aldığı sudan içtim. Yarış bitmek üzereydi.

"Hazırlanın, sıra biz de."

"Tek tek mi yarışacağız?"

"Evet, böylesi daha eğlenceli olur."

Yüzüne biraz yaklaşıp, "Umut için sorun olmaz mı?" dedim elimle dudaklarımı kapatarak. Sürekli yüzüme baktığı için söylediklerimi yanlış anlamasın istiyordum.

"Merak etme o kendini korumasını çok iyi biliyor. İşitme engelli ama elinden her iş geliyor. Geçen sene basketbol

takımında kaptandı. Takımı onun sayesinde birinci oldu. Duymuyor olabilir ama sağından ve solundan gelen insanların varlığını hissediyor. Sanırım küçüklüğünden beri eğitim aldığı için refleksleri çok iyi."

"Onun adına sevindim. Bazı işitme engeli olan kişiler içine kapanık oluyor, dışarı karşı ürkek oluyorlar. Onunda öyle olmasından açıkçası biraz endişe duydum. Sonuçta genç bir delikanlı, yanlış bir harekette bulunduğumuzda zoruna gidebilir. Ben bu konularda biraz hassasım."

"Umut'u yakından tanıdığında aslında her işi kolaylıkla yaptığını göreceksin. Duymaması onun için sorun değil."

Bakışlarımı Umut'a çevirdim, Serkan'la gülerek konuşuyordu. Ona daha önce seni nasıl yendim diyordu. Serkan'da bu sefer ben yeneceğim deyip koluna görürsün sen der gibi vuruyordu. Ne kadar duymaması onun için sorun değil dese de bence bunu ona sormak lazımdı. Gözlerinin ardındaki hüzün bazen duymak istediğini söylüyordu.

Arabalar boşalınca sırayla yan yana dizili olan arabalara geçtik. Kemerimi takıp şalımı düzelttim. Öne doğru kaymaması için sıkı bir şekilde bağladım. Bu yarışı kaybetmemem lazımdı.

Arabalar hareket etmeye başlayınca sırtımı koltuğa yaslayıp, "Başlıyoruz," diye bağırdım. Durmadan ilk önce Tuğba'nın arabasına sonra da Serkan'ın arabasına çarptım.

Umut, sen kenara çekil kalbim senin olduğun arabaya vurmamamı söylüyor.

Umut'ta benim gibi benim olduğum arabaya vurmuyor Tuğba ve Serkan'ın arabasına vuruyordu. İkisinin kafaları sürekli öne arkaya gidip geliyordu. Umut'la beraber kahkaha atıp peş peşe arabalarına vuruyorduk. Toparlanmalarına fırsat bile vermiyorduk. Bir şey söylüyorlardı ama yüksek sesle çalan müzik sayesinde onları duymuyordum.

Tuğba'nın yüzü kızarmış, sen görürsün bakışı atıyordu bana. Oh olsun sana. Gondolda benimle dalga geçersen cezanı böyle çekersin.

Onları sıkıştırdığımız köşeden çıkmalarına izin vermeden bekliyorduk. Arkadan aldığım darbe yüzünden öne doğru savrulduğum an dikkatim dağıldı. Bu sayede Serkan fırsatını bulup beni geri itti. Onun arkasından Tuğba'da çıkınca ortada kaldım. Bakışlarımı bana çeviren genç çocuğa çevirdim. Umut arabasını onun üzerine sürüyordu. Her darbede çocuk yerinden sıçrıyordu. Beni de Tuğba'yla Serkan sıkıştırmıştı. Tek başıma onlara müdahale edemediğim için, "Umut," diye bağırıyordum. Yüzüme baksa dudaklarımı okurdu ama o adamı sıkıştırmış hareket etmemesini sağlıyordu.

"Umut bırak onu gel beni kurtar."

Az önce Serkan ve Tuğba'yla dalga geçtiğim için şimdi onların konumuna düşmüştüm. Etme bulma dünyası dedikleri bu olsa gerek. Pislikler kahkaha atarak bana çarpıp duruyorlardı. Beynim sarsılmıştı öne arkaya gitmekten. Hayır, elimi de bırakmıyordum. Bıraktığım an arabadan fırlayacakmışım gibi hissediyorum.

Arabayı Tuğba'ya doğru sürmek istediğimde Serkan araya girip kıpırdamama izin vermedi.

"Öyle olsun Serkan. Bunu unutmayacağım."

Elini kulağına getirip, "Ne?" dedi. Pis, aklınca seni duymuyorum ne diyorsun diyordu.

Onların arasında sıkışmış beklerken sonunda Umut yanımıza gelip ikisini savurdu. Harekete geçip hem Tuğba'ya hem de Serkan'a çarpıyordum. Çok eğleniyordum, benim gibi onlarda eğleniyordu. Hepsinin gülmekten yüzleri kızarmıştı. Arabalar yavaşladığında Umut elini havaya kaldırıp, "Bir kere daha olur mu?" dediğinde hepimiz işaret dilinde, "Evet," dedik çığlık atar gibi.

On dakika daha yarıştıktan sonra kahkaha atarak arabalardan indik. Gülmemizi durduramıyorduk. Birlikte kendimizi oturma alanına atıp derin derin nefes aldık.

"Çok eğlendim."

Tuğba'ya hak verip, "Ben de," dedim. "Daha önce böylesine eğlendiğimi hatırlamıyorum."

Umut elini karnının üzerine koyup gülmekten yaşaran gözlerini sildi. "Ben de daha önce bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum."

"Al benden de o kadar. Daha bineceğim çok oyuncak var burada."

"Oyuncak mı? Onlar canavar Serkan, ben binebileceğimi düşünmüyorum."

Umut'un içtiği sudan içip, "Bineceksin tabii ki," dedi.

Başımı iki yana sallayıp, "Tuğba," dedim sen de binme der gibi.

"Binelim Yasemin, o an korkuyorsun ama aslında çok eğleniyorsun."

"Eğer korkuyorsa binmeyelim."

"Hayır ya, Sky tripe binelim."

"Pardon ama oha, kesin ölürüm."

"Tamam, Yasemin sen Umut'la atlıkarıncaya bin biz Tuğba'yla Sky tripe bineriz."

Kaşlarımı çatıp elimdeki su şişesini Serkan'a fırlattım.

"Umarım tansiyonun düşer de inince yere kusarsın."

"Birilerinin başına kusmayım da yere kussam da sorun olmaz."

"Öf, her şeye de bir cevabın var."

"Her zaman."

Tuğba'yı yerden kaldırıp, "Hadi gidelim madem," dedim. Neyime güvenip gidiyorsam. Eminim bayılacaktım. İki kişinin gazıyla söyledikleri oyuncağa binmiştim. Daha doğrusu canavara.

Başıma takılan kask sayesinde biraz rahat olsam da aslında bacaklarım titriyordu. Birazdan bu bindiğimiz şey havaya yükselecek bizi sağa sola sallayacaktı. Tepetaklak attıracaktı.

Başımı sağa sola çeviremediğim için diğerlerini göremiyordum. Sadece karşıya bakabiliyordum. Canavar hareket etmeye başlayınca gözlerimi yumup duamı etmeye başladım. Sakin ol Yasemin beş dakika sonra bitecek. Bir sağa bir sola gideceksin hemen bitecek. Tepe taklak döndüğümde, "Aa," diye bağırıp tüm gücümle korkulukları tutuyordum. Bu nasıl oyuncaktı böyle? Allah'ım, bir anda hızlı bir şekilde sağa fırlatıyor aynı şekilde durmadan sola fırlatıyordu. Ardından da tepe taklak döndürüyordu bizi. İyi ki pantolon giymiştim bugün.

Yere basınca kesin kusacaktım. Dudaklarımı birbirine bastırıp burnumdan nefes alıp veriyordum. Bu sefer gerçekten kötü hissediyordum. Gözlerim kapalı olmasına rağmen yaşlar taşıyordu. Lütfen durdurun lütfen.

Göğsüm hızlı nefes alıp vermekten iniyordu. Panik atak krizi geçiriyordum sanırım. Yavaşladığında ellerimi korkuluklara vurdum. Bir an önce kemeri çözüp kaskı çıkarmaları lazımdı. Kusacaktım. Bacaklarımı çırpıyordum beni fark etsinler diye.

Önündeki korkuluk açılınca serbest kalan ellerimi hemen kaska getirdim. Başımdan çıkarıp kendimi yere bıraktım. Dönen başım yüzünden zikzak çizerek kuytu köşe aradım. Merdivenlerden inerken düşecekken belime dolanan kollar sayesinde dengede kaldım. Şu an beni kim tutuyor umursamıyordum bir an önce kimsenin olmadığı bir köşe bulmam lazımdı.

Merdivenleri indiğimde içimdekileri daha fazla tutamamış, dışarı çıkarmıştım. İğrençti ama elimde olan bir şey yoktu. İçim dışıma çıkacak kadar kustum. Başımı geri çektiğimde belimi tutan eller sayesinde kenara çekildim.

Kapalı olan gözlerimi araladığımda Tuğba kustuğum yere su döküyordu. Yanaklarıma değen su sayesinde kısık

olan gözlerimi biraz daha araladım. Umut eline su döküyor yüzümü siliyordu. Belimi o tutuyormuş. Bir kez daha sana minnettarım Umut. Adın gibi Umut oluyorsun sürekli.

Uzattığı suyu ellerim titreyerek aldım. Şişedeki bütün suyu içtiğimde, kendime biraz da olsa gelmiştim. Bir daha asla binmezdim o oyuncaklara.

"İyi misin, Yasemin?"

Serkan'a başımı sallayıp şalımın önünü biraz gevşettim.

"Sana tuzlu kraker aldım ye mideni bastırır. Kendini iyi hissedince yemek yemeye gideriz."

"Yurda geç kalmaz mıyız? Saat sekize geliyor, üstelik yağmur yağmaya başladı."

"Yurdu sıkıntı etmeyin. Kendini toparla yemek yemeye gideriz. Yurtta yemek kalmamıştır bu saatte."

"Peki," deyip endişeyle yüzüme bakan Umut'a çevirdim bakışlarımı, "İyiyim," dedim.

Tebessüm edip, "İyi ol," dedi ellerini kaldırarak.

Kusarken beni gördüğü için mahcup hissediyordum ama o an yapacak başka bir şeyim yoktu. Kendimi tutamamıştım. Bir süre oturup dinlendikten sonra lunaparktan ayrıldık. Parka yakın olan köfteciye geldik. Ekmek arası köftelerimizi beklerken sürekli saate bakıyordum. Sekiz buçuktu, geç kalacağımız garantiydi. Tuğba ve diğerleri rahattı ama ben tekrar o güvenlikçiyle karşı karşıya gelmek istemiyordum. Bu seferde bizimle yüksekten konuşursa onunla kavga ederdim, kavga etmem demek yurtta mimlenmem demekti.

Ekmeklerimiz geldiğinde hemen yemeye başladım. Bugün fazlasıyla hareketli dakikalar geçirdiğim için çok acıkmıştım. Son anlarda rahatsızlansam da çok güzel bir gündü.

Umut'la ben konuşmadan ekmeklerimizi yerken Serkan'la Tuğba sanki yorulmamış gibi konuşuyordu. Onları dinlemeye bile gücüm yoktu. Bir an önce yurda gidip uyumak istiyordum.

Umut'la birlikte köfte ekmeğimizi bitirdiğimizde ikiliye acele edin der gibi baktık.

"Yüzde yüz geç kalacağız güvenlikle bu sefer kesin kavga edeceğim."

"Ne zaman kavga ettin?"

"On gün önce sanırım. Bahçeyi temizlememizi o istedi."

Umut kaşlarını çatıp Serkan'a baktı. "Ne alaka?" dedi elleriyle. Sinirlendiği ellerinden de belli oluyordu.

"Aynen öyle, sizin kızların tanıdığı mı o? Geçen sene de bana takmıştı kafayı. Seda'yla Nur yurda istedikleri zaman girebiliyor biz giremiyoruz."

"Seda'nın babası aldırdı onu işe. O yüzden onlara sesini çıkarmıyordur," dedi Serkan.

"Bu haksızlık," diyen Umut gözüme bir kez daha girdi.

"Bence de haksızlık. Bizim girdiğimiz gizli yerden gireceğiz yurda. O bizim içeri girdiğimizi görmeyeceği için sorun olmaz."

"Hımm," diyen Tuğba masanın üzerinden Serkan'a eğildi. Parmağını Tuğba'nın burnuna vuran Serkan, "Sadece bir kereliğine mahsus," dedi ciddi sesiyle.

"Yurda geç kalma Tuğba, işin bitince hemen dön. Dünya tehlikeli artık, erkeğin bile güvenle yaşayacağı bir dünya yok. Sapkın olan insanlar çoğaldı. Erkenden yurtta ol güvenli şekilde uyu."

"Haklısın," diyen Tuğba geri çekildi. "Hadi gidelim, yağmur çok yağıyor trafik vardır."

"Kalkalım."

Toplu bir şekilde hesabı ödeyip restoranın çıkışına geldik. Serkan'ın çağırdığı taksi restoranın önüne gelince o öne Umut, ben, Tuğba arkaya oturduk. Telefonumun saatine bakıp duruyordum. Dokuzu çoktan geçmişti. Yağmurda hiç durmadan yağıyordu. Açıkçası biraz korkuyordum. Geç kalmaları sevmiyordum. Yurda geç kaldıkça babama haksızlık

yaptığımı hissediyorum. O beni yurtta bilirken dışarıdaydım. Yurda gidince onu arayıp dışarıda olduğumu söyleyecektim ama şu an içim rahat değildi.

Dışarıyı izlerken elime çarpan telefonla başımı yanımda oturan Umut'a çevirdim. Telefonun ekranında yazan yazıyı okumak için telefonunu elime aldım.

-Sakıncası yoksa numaranı yazar mısın? Yazıyordu.

Kısa bir süre düşünüp numaramı yazdım. Adımı kaydettiğimde telefonu ona uzatacağım an ekrandaki fotoğraf dikkatimi çekti. Sarışın mavi gözlü bir kız vardı. On iki yaşlarındaydı. Ona sarılmış yüzündeki kocaman gülümsemesiyle poz vermişti. Bakışlarımız kesişince, "Kardeşim," dedi ekrana bakarak. "On üç yaşında, bana benziyor mu?"

Başımı salladım. "Gözleri çok benziyor."

"Onunla ben anneme benziyoruz, ikiz kardeşlerim babama benziyor."

"Dört kardeş misiniz?"

"Evet. Senin kardeşin var mı?"

Başımı iki yana sallayıp, "Yok," dedim. "Annem beni doğururken ölmüş, babam o öldükten sonra hiç evlenmemiş. Anlayacağın tekim."

"Başın sağ olsun," dedi hüzünlü haliyle. "Annen seni cennette bekliyor, evladını dünyaya getirirken şehit olmuş. Belki sen onu göremediğin için üzülüyor olabilirsin ama onun yeri çok güzeldir."

"Biliyorum, gerçekte görmedim ama onunla sürekli rüyalarımda buluşup konuşuyorum. Annemle daha en başında ayrı düşmüş olabiliriz ama bir gün kavuşacağız buna inanıyorum. Rüyalarımda seni bekliyorum diyor her zaman."

"Umarım yaşlanınca annene kavuşursun."

Başımı yana eğip, "Ne zaman öleceğimizi bir tek Allah bilir," dedim. "Belki şimdi, belki elli yıl sonra ölürüz bunu hiçbirimiz bilemeyiz."

"Sen ölme Yasemin. Toprağa girecek o kadar kötü insan varken sen erkenden gitme."

Ellerimi birbirine sürtüp, "Benim iyi biri mi olduğumu düşünüyorsun?" dedim.

"Evet. Annem gibi bakıyorsun, annem bu dünyanın en iyi kadını. Sen de onun gibisin. Sanırım bu dünyanın en iyi kadınların arasında ikinci sırada geliyorsun."

Gülümseyip, "Teşekkür ederim," dedim. "Beni annenle aynı gördüğün için de minnettarım. Anneler kutsal varlıklardır, eğer anne gibiysem ne mutlu bana."

Elmacık kemikleri yine hafiften kızarmıştı. Benimkiler çoktan pancara dönmüştü bile.

Arabanın camından Tuğba'yla göz göze gelince tebessüm edip gözlerini kapadı. Dudaklarımızla konuşmuyorduk ama ellerimiz bizim yerimize hareketli bir şekilde konuşuyordu. O da arabanın camından bizi izlemişti. Eminim yurda gidince sorular soracaktı.

Taksi bizi yurdun arkasında bıraktığında yağmurdan korunmak için duvar kenarına sığındık. Ne kadar ıslanmamak için çaba göstersek de üstümüz ıslanmıştı. Umut'un beyaz tişörtü üstüne yapışmıştı. Aynı zamanda Serkan'ın da gömleği sırılsıklamdı.

Tuğba'yla beraber birbirimize sarılı vaziyette dururken, Serkan telefonu kapatıp, "İçeri girebiliriz," dedi. "Kimse yok."

"Nasıl gireceğiz içeri?"

"Duvara tırmanarak."

Gözlerimi kocaman açıp, "Yok artık," dedim. "Oraya nasıl tırmanalım? Hadi tırmandık diyelim nasıl aşağı ineceğiz?"

"Umut'la ben yardımcı olacağız. Ön tarafta görevliler dolaşıyormuş mecbur buradan gireceğiz."

Tuğba omuzlarını kaldırıp, "Girelim o zaman," dedi. "Yukarı çıkmama yardımcı olun."

Serkan kollarını Tuğba'nın bacaklarına dolayıp onu yukarı çıkardı. Duvarın tepesine oturan Tuğba elini uzatıp, "Gel Yasemin," dedi.

"Yasemin, dünya ahiret kardeşimsin, mecburum."

Ne, dememe fırsat vermeden kollarını bacaklarıma dolayıp beni yukarı çıkardı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Umut'la ikisi de yukarı çıkınca aşağı atladılar. Bacaklarımı aşağı sarkıtıp aşağı inmek için biraz öne kaydım. Umut, "Tutuyorum seni," dediğinde kendimi bıraktım. Adam sanki kucağıma atla demiş gibi bir de kollarını sıkı sıkı tuttum. Neyse ki kazasız belasız atlattık.

"Vay vay demek kaçaklar anca gelebildi."

Bir daha iş bitmeden şom ağzımı açmayacaktım. Şimdi ne yapacaktık biz?

***

Korkuyla arkamızı döndüğümüzde Seda ve Nur'la karşılaştık. Neyse ki görevliler değildi.

"Sürekli yurda geç kalmaya utanmıyor musunuz? Burası sizin babanızın yurdu değil, canınız istediği gibi girip çıkamazsınız."

"Bunu gece on ikiden sonra dışarı çıkan kız mı söylüyor?"

"Sesin bu aralar çok çıkıyor bulaşıkçı."

"Tam tersi olmasın?" dedim sessiz kalmayarak. Kollarımı göğsümün üzerinde toplayıp, yüzüme şaşkın bir şekilde bakan kıza aynı onun bakışları gibi soğuk karşılık verdim.

"Sende de bir öne çıkma durumları var, gerek burada gerekte okulda. Biraz kendimize çeki düzen mi versek acaba?"

Sırılsıklam olmuştum ama umurumda değildi. Bu kıza bu akşam haddini bildirmezsem gece yatağımda rahat uyumazdım.

Ona doğru adım atıp yüz yüze geldim. İlk önce elinde tuttuğu şemsiyeyi alıp yere attım.

"Şimdi eşit olduk, biz ıslanırken senin kuru kalman haksızlık olur. Sonuçta yağmurun altında bizi sen tutuyorsun."

"Seni hadsiz."

Yüzüme tokat atacağı an elini havada yakaladım. Onu biraz kendime çekip, yanımda yapmayın diyen Serkan'ın sesini duymamaya çalıştım.

"Bak, seni tanımıyorum, kim olduğunu bilmiyorum, nasıl bir aile ortamın var bilmiyorum, bu yurt senin mi bilmiyorum. Anlayacağın sana dair hiçbir şey bilmiyorum. Sadece senin ukala, kendini beğenmiş, insanlara yüksekten bakan bir kız olduğunu biliyorum. Kimsin sen? Nedir seni bizden üstün yapan şey? Bizimle böyle bir üslupla nasıl konuşursun? Bu yurt senin olsa da ben buraya her ay para veriyorum. Ben nasıl kurallara uymak zorundaysam sen de uymak zorundasın. Konuşma üslubuna dikkat et. Bir daha arkadaşımı rencide edecek bir şekilde konuşursan kendimizi müdürün odasında buluruz. Ben seni şikâyet etmiş olurum, sen de müdürün karşısında insanlara yüksekten bakılmayacağını, onlarla lakayt bir dille konuşulmayacağını öğrenirsin. Yurdumuzun sitesinin başında yazan yazıyı okudun mu? Eminim okumamışsındır dur ben sana göstereyim."

Telefonumun ekranını açıp yurdun sitesine girdim. İlk başta yazan yazıyı yüzüne tuttum. Gözlerini devirip bakışlarını yan tarafa çevirdi.

"Okumak istemiyor musun? Pekâlâ, ben okurum. Saygı ancak özgürlüğün bulunduğu yerde vardır, sevgi ise özgürlüğün çocuğudur hiçbir zaman zorbalığın çocuğu olmamıştır. Yani diyor ki saygılı olun, kimseye zorbalık yapmayın. Kalbine biraz sevgi aşıla sevgili yurt arkadaşım, sev ve sevil insanlara kin kusma. Eğer sen seversen sevilirsin de."

Asılan yüzüne daha fazla bakmak istemediğim için Tuğba'nın elini tutup yurda doğru yürüdüm. Birilerinin o kıza haddini bildirmesi gerekiyordu. Kendine saygı duyulmasını istiyorsa başkalarına da saygı gösterecekti.

Yurdun içine girdiğimiz de görevli kadın kaşlarını havaya kaldırıp, "Nereden geliyorsunuz?" dedi sorgulayıcı sesiyle.

"Dışarıdaydık, yağmur dinsin diye bekledik dinmeyince yurda koştuk."

Kadın bizi inceleyip, "Doğru odanıza," dedi. "Hemen üstünüzü çıkarın yoksa hasta olursunuz."

Tuğba'yla canımıza minnetti. Koşarak asansöre bindik. Odamızın olduğu kata geldiğimizde hiç durmadan koştuk. Üşüyordum, iç çamaşırıma kadar ıslanmıştım. Hemen ılık bir duş alıp babamı aramam lazımdı.

Odaya girdiğimizde Tuğba üstünü çıkarırken dolaptan kıyafetleri aldım.

"İlk ben duş alsam olur mu?"

"Olur."

Hemen banyoya girip üstümü çıkardım. Suyu sıcak yapıp altına girdiğimde kemiklerim rahatladı. Alnımı duşa kabinin camına yasladığımda bugün olanları başından sonuna kadar düşündüm. Sabah kütüphane, lunapark ve o kızlar hepsini düşündüm.

Akşam ne kadar o kızlara sinirlensem de günüm çok güzel geçmişti. İki yeni arkadaşım olmuştu, üstelik biri kalbimin atışını hızlandırıyordu. Bakışları, konuşması, elleri güven ve huzur veriyordu. Ondan korkmamamı sağlıyordu. Benim gibi kitap okumayı, sözler yazmayı çok seviyordu. Sanırım kalbim onu görünce bu yüzden hızlanıyordu. Sanki o benim ruh eşim gibiydi.

Yazma arzusuyla dolup taşan ruhumu zapt edemeyip suyu kapadım. Kurulanıp üstümü giyindiğimde, banyodan çıkıp pencere kenarına geldim. Tuğba banyodayken bugün olanları babama anlattım. Kahkaha atıp, senin bu özelliğini çok seviyorum dedi. Benden hiçbir şey saklamadığın için teşekkür ederim kızım dediği için dünyalar benim olmuştu. Ondan hiçbir zaman sır saklamayacaktım. Benim babam bu

hayatta kahramanımdı ve ben kahramanımı sır yüzünden kaybetmek istemiyordum. Kızsa da hayatımla ilgili her şeyi bilsin. Biliyorum ki babam asla benim kötülüğümü istemez. Babalar her zaman kızları için en iyisini düşünür.

Tuğba uykuya daldığında ajandamı çıkarıp uzun zamandır elime almadığım pembe kalemimi aldım. Mutlu olduğum zamanlar bu kalemimle yazıyordum. Ve ben bugün çok mutluydum.

Umut'a...

Sevgili Umut, bunları sana söyleyemeyeceğim için çok sevdiğim pembe kalemimle defterime yazmak istedim. Seni ilk gördüğümde sanki güneş dünyamızı daha çok aydınlattı. Bir erkekle göz göze gelmeye çekinirken seninle göz göze gelmek için çabalayan bir kalbim var. Beni ve mantığımı dinlemiyor. *Sana bakmak için, seni izlemek için sürekli ikimizi sana doğru itiyor. Baştan ona çok kızıyordum sonuçta sen bir yabancısın, dinimizde sana ait olmayan bir erkeğe, kadına bakmak doğru değil biliyorsun. Bunun doğru olmadığını çok iyi bildiğim halde kendimi sana bakmaktan alıkoyamıyorum. Sen farkında değilsin ama elim ayağım birbirine dolanıyor seni görünce. Sitede yazdıklarını okuduğumda sanki onları bana yazmışsın gibi hissediyorum. Ne kadar saçma değil mi? Birbirimizi doğru düzgün* tanımadığımız halde ben böyle hissediyorum.

Sevgili Umut, bugün bir şey dikkatimi çekti, sen konuşurken o kadar efendisin ki duyamadığın için dudaklarımıza bakıp ne söylediğimizi anlamaya çalışıyorsun. Ama sen bunu yaparken asla karşındaki kişiyi rahatsız etmiyorsun. Gözlerinin değdiği dudakları yakmıyorsun, biliyor musun Umut, ailen seni çok güzel yetiştirmiş. Düşmeyeyim diye belimi tutarken parmak uçlarınla dokundun, kusarken yanımda oldun. Sen kalbi güzel bir adamsın, belki Allah senden duyma ve konuşma özelliğini almış ama sana çok güzel bir kalp vermiş. Baktığında etrafı aydınlatan göz vermiş. Sanırım seni gördüğümde güneş bu yüzden daha bir aydınlattı ortalığı.

Sevgili Umut, içimde sana karşı bir his var, *kimseye anlatamayacağım, sadece kendime saklayacağım bir his. Sen hep benim içimde olacaksın sessiz çocuk.*

Defteri kapattığımda kollarımı bağdaş yapıp pencerenin pervazına yasladım. Çenemi kolumun üzerine koyduğumda cama vuran yağmur damlasının sesini dinledim. Bu huzuru kaybetmek istemiyordum. Hayat tüm zorluklara rağmen güzeldi.

Yatağın üstünde duran telefonuma mesaj gelince, oturduğum sandalyeden kalkıp yatağa doğru yürüdüm. Defteri çekmeceye koyup yatağa uzandım. Tanımadığım numaradan mesaj gelmişti. Esneyip mesajı açtım.

-Selam, ben Umut, akşam olanlar için üzgünüm. Seda'yla konuştum bir daha Tuğba'yla sana bulaşmayacak. Kusura bakma.

Senin gibi iyi insanın yanında kalbi kötü olan insan nasıl olur?

Numarasını kaydedip, mesaj yazma kısmına geldim.

-Bu akşam ona söylediğim laflardan sonra hâlâ aynı şekilde davranırsa onun için yapacak bir şeyim yok. Akşamda dediğim gibi umarım sever ve sevilir. Kalbi biraz olsun sevgiyle dolarsa belki insanlara daha iyi davranmasını öğrenir.

Mesajı gönderip örtüyü üzerime çektim. Gözlerim uykudan kapanmak üzereydi. Telefon titreyince esneyip mesajı açtım.

-Bir daha olmayacak, bana güven.

Sana güvenmek istiyorum Umut. Gözlerimi daha fazla açık tutamayıp uykuya yenik düştüm.

Sabah gözlerimi açtığımda boğazımda ağrı vardı. Neyse ki bugün iki derse girecektim. Dersim bitince hemen yurda gelir yatardım. Araya cumartesi pazar da girdiği için iki gün boyunca toparlardım.

Zorla yataktan kalkıp dolaptan siyah eşofman takımını alıp giydim. Gri şalımı da takıp Tuğba'nın yanına ilerledim.

"Tuğba."

"Hım."

"Okula gideceğiz."

"Benim dersim on bir de bugün."

"Öyle mi? Ben çıkıyorum, öğlene doğru gelirim."

Çantamı alıp odadan çıkacağım an elimi tutup durdurdu beni.

"Sesin kötü geliyor, hasta mısın?"

"Boğazım ağrıyor, ateşimde var."

Yataktan kalkıp elini alnıma, yanağıma koydu. Yetmedi alnımı öpüp, "Hii," diye dudakları arasından bir nida çıktı.

"Okula gitme, ben bugün hem okula hem de işe gitmem. Sana bakarım."

Dağınık saçlarını biraz daha karıştırıp yanaklarını sıktım.

"İyiyim merak etme. Sen okula da git işe de, gelince hemen uyuyacağım zaten."

"Emin misin?"

Başımı sallayıp, "Eminim," dedim. "Hadi sen yat akşam görüşürüz."

Onu yatağa itekleyip yatmasını sağladım, üstünü örttükten sonra odadan çıktım. Koşar adım asansöre yetişip içeri girdim. Çantamdan telefonumla kulaklığımı çıkarıp kulaklığı kulağıma taktım. Hastayken en sevdiğim üç şeyden biri yatmak, kitap okumak ve müzik dinlemek. Müziğin sesini ayarlayıp yurttan çıktım. Otobüs durağına doğru ilerlerken elimi boğazıma getirip hafif masaj yaptım.

Anlaşılan boğazım beni bugün zorlayacaktı. Yutkunurken acıyordu. Ağır ağır durağa geldiğimde ayağımı su birikintisine batırıp çıkarıyordum. Dün gece yağmur çok yağmasına rağmen hava neden bu kadar sıcaktı?

Ayağımı öne arkaya sallarken gözümün önünde sallanan el yüzünden irkilip sağıma döndüm. "Günaydın," diyen Umut'a aynı şekilde karşılık verip müziği kapadım.

"Solgun gözüküyorsun, hasta mısın?"

"Boğazım ağrıyor. Sanırım dün yağmurun altında kaldığımız için fena üşüttüm."

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Başımı iki yana sallayıp, "Yok," dedim. "Teşekkür ederim sorduğun için."

"Eğer yapabileceğim bir şey olursa lütfen istemekten çekinme. Bu adam konuşamıyor olsa da elinden her iş gelir merak etme. Mesela hastaneye gitmek istediğinde babama haber veririm hemen gelir. Benim araba kullanmam yasak. O yüzden babam ya da annem seve seve gelir."

Bu kadar iyi olursan ben sana daha çok bağlanacağım Umut.

"Çok sağ ol. Eğer çok kötü olursam Tuğba'yla giderim hastaneye."

"Peki, sen yine de bana haber vermeyi unutma."

Gülümseyip, "Unutmam," dedim. Onun bu ilgili hali hastalığımı unutturuyordu.

Otobüs geldiğinde binip arka tarafa geçtik. Her sabah olduğu gibi yine tıklım tıklımdı. Sağ olsun gençlerden biri halsiz olduğumu görünce oturduğu yerden kalkıp yer vermişti. Umut'ta yanıma gelmişti. Yolculuk boyunca sürekli yüzüme bakıp, "İyi misin?" diyerek okula gelmiştik. O kendi sınıfına giderken ben de kendi sınıfıma geldim.

Zorla dinlediğim derslerin ardından taksiyle yurda döndüm. Ateşim fazlasıyla artmış, kendimi çok bitkin hissediyordum.

Odaya girer girmez soyunup kısa şortla askılı badimi giydim. Yatağa kendimi bıraktığımda uyumam ne kadar zor olsa da uyumaya çalıştım.

Keşke halam yanımda olsaydı. Benim için çorba yapar, ateşim düşsün diye sirkeli bezle alnımı silerdi.

"Seni çok özledim hala, mis gibi tarhana çorbanı da özledim."

Zorla uykuya daldığımda çalan telefonum yüzünden gözlerimi zorla açtım. Başım çatlıyordu, böyle ağrı yoktu. Gözlerimi açtığım an, beynime şimşekler çakıyordu.

Komodinin üzerinden telefonu alıp arayan kişiye bakmadan açtım. "Alo," dediğimde ses gelmedi. Tekrar, "Alo," dediğimde yine ses gelmedi. Gözlerimi zorla açıp arayana baktım Umut'tu. İyi de o duymuyor ki. Telefon kapandığında ekranda olan yirmiye yakın mesajı gördüm. Of gözlerim.

Yatağın içinde oturup başımı yatağın başlığına yasladım. İki adet mesajı Tuğba atmış gerisini Umut atmıştı. İyi misin diyordu, seni merak ettim diyordu. Her beni sorduğunda gözlerim biraz daha büyüyordu. Bu kadar ilgili olması beni ne kadar heyecanlandırsa da bir yandan da korkutuyordu. Ona çok bağlanmak istemiyordum. Hislerimi şu an bastırabiliyordum ama ileri derece bağlanırsam kendime hâkim olamamaktan korkuyordum.

Yeni mesaj gelince hemen okudum.

-Bugün yine duyamadığım için neden dedim. İyi misin? Mesajlara dönüş yapmadığın için aradım. Sanki sesini duyabilme ihtimalim varmış gibi aradım...

Gözlerim dolunca bacaklarımı karnıma çekip başımı yatağın başlığına yasladım. Mutlu olman için duymanı istiyorum Umut. Umarım bir gün mucize gerçekleşir sen duyarsın.

-İyiyim, uyuduğum için duymamışım, yazdım.

-İyi olmana sevindim. Hafta sonu ailemin yanında kalıyorum. Şu an evdeyim, annem senin için çorba yaptı eğer kendini iyi hissediyorsan yarım saat sonra güvenliğin oraya iner misin, sana çorba getireceğim.

-Ne gerek vardı, yazdım ellerim titreyerek. Aynı zamanda yanaklarıma bulaşan yaşları silmeye çalışıyordum. Umut bunu bana yapma.

-Biz şimdi çıkıyoruz, yarım saat sonra orada oluruz. Gelince sana mesaj atarım.

Ne diyeceğimi bilemediğim zamanlardan birini yaşıyordum. Sadece teşekkür etsem ona olan minnettarlığımı gösteremezdim. O, çok ama çok iyiydi. Benim için annesine çorba yaptırmıştı. Bunu hiçbir zaman unutmayacaktım. Ne kalbim ne de mantığım. Mantığım zaten bir süredir kenara çekilmiş kalbimi öne sürmüştü. Çünkü onunla hareket edemiyordum. Sanırım o dinlenirken kalbime ayak uyduracaktım.

Zorla yataktan kalktığımda üstümü giyinip saçlarımı şalımla örttüm. Aslında adım atmaya halim yoktu ama annesiyle geleceği için mecbur aşağı inmek zorundaydım. Kadın benim için hem çorba hazırlamış, hem de buraya kadar gelme zahmetinde bulunuyordu.

Bir süre odanın içinde oyalandıktan sonra geldiklerine dair mesaj attı. Heyecanım tekrar nüksedince sakin olmaya çalıştım. Annesiyle tanışacaktım, kalbim çok şanslısın, hoşlandığın çocuğun annesiyle tanışmaya gidiyorsun.

Asansör girişte durunca ellerimi cebimden çıkarıp çıkışa doğru yürüdüm. Kapının önünde zayıf bir kadınla telefonda gördüğüm kardeşiyle duruyordu. Her an bayılabilirdim. Nasıl konuşacaktım? Teyze mi, abla mı diyecektim? Allah'ım sen bu kulunu neden bu kadar heyecanlandırıyorsun?

Umut'la göz göze gelince başımı eğip selam verdim. Kadınla kız Umut'un bana güldüğünü görünce onlarda tebessüm ettiler. Yanlarına gittiğimde, "Merhaba," dedim boğuk sesimle. Çok güzel kadına kaba çıkan sesimle merhaba dedim.

"Merhaba canım, ben Umut'un annesiyim. Adım Azra."

İnce elini sıkıp, "Ben de Yasemin," dedim. "Umut'un arkadaşı." Arkadaş!

"Memnun oldum. Hastaymışsın, Umut söyledi. Senin için çorba yaptım, termosun içinde olduğundan sıcaktır. Odana gidince hemen iç kızım."

"Neden zahmet ettiniz? Buraya kadar yoruldunuz."

"Ne zahmeti kızım. Oğlumun kız arkadaşını görmek istedim."

"Kız arkadaş?"

Umut elini araya koyunca bakışlarımı ona çevirdim.

"Seni küçük kardeşimle tanıştırayım, adı Mina."

Kız arkadaş lafı beynimde gezerken küçük kızın elini sıktım.

"Merhaba Mina, ben Yasemin. Nasılsın?"

"İyiyim Yasemin abla. Sen nasılsın?"

"Gördüğün gibi biraz hastayım."

"Çok geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim."

Çok tatlı bir kızdı. Abisine aşırı derecede benziyordu.

"Biz seni ayakta tutmayalım kızım. Çorbanı iç, hemen uyu."

"Çok teşekkür ederim."

"Ne demek. Görüşmek üzere."

Annesi Mina'yla birlikte ayrılınca Umut'a, "Ne gerek vardı?" dedim. "Zahmet ettiniz."

"Zahmet olmadı. Sabahkinden daha kötü gözüküyorsun, istersen hastaneye gidelim."

"Annenin çorbasını içtiğim an kendime gelirim. Hadi git onları bekletme."

Geri adım atıp başını salladı. "Telefonun sesini açar mısın? Mesaj attığımda iyiyim desen yeterli. Müsait olmazsın diye görüntülü arayamıyorum, en azından mesajda iyi olduğunu bilirim."

"Açarım."

"Görüşmek üzere."

Elimi kaldırıp, "Görüşmek üzere," dedim. Merdivenleri geri geri inerken elimi sallayıp heyecanla arkamı döndüm. Asansöre doğru yürürken ayaklarım her an birbirine dolanacaktı. Yere düştüğüme değil çorbanın döküldüğüne üzülürdüm.

Beni düşünüp annesine çorba yaptırmıştı, şimdi ben nasıl bu çorbayı içecektim? Kıyamazdım içmeye.

ALTINCI BÖLÜM

Aşkı hiçbir şey durduramaz; o ne kapı
ne de sürgü tanır. Ve her şeyin içinden geçer.
Başlangıcı yoktur, kanatlarını sonsuza
dek çırpar. Ve engel tanımaz.

Kerstin Gier

Elimdeki kabı düşürmekten korkarak sıkı sıkı tutuyordum. Hissettiğim duygusallıktan gözyaşlarım yanaklarıma akıyordu. Kalbim hissettiğim acıdan ezilip büzülüyordu. Tamam, geçti diyordu. Ağlama, sen ağladıkça ölecek gibi hissediyorum diyordu.

Elimde değildi, titreyen dudaklarımı sakinleştiremiyordum, gözlerimden akan yaşları durduramıyordum. Sadece önümü göremeyecek kadar ağlıyordum.

Bu çok güzel bir şeydi. Benim için ailemden başka biri çorba yapmıştı. Bir anne yapmıştı.

Sarsak adımlarla aştığım koridorun sonunda odama girdim. Kapıyı kapadığımda, akan burnumu çekip kabı ders çalıştığımız masanın üzerine koydum. Ellerim o kadar çok titriyordu ki, kapağı açıp içindeki çorbayı içemiyordum.

Sandalyeye oturmadan komodinin çekmecesinden defterimle pembe kalemimi alıp masaya geçtim. Sandalyeye oturduğumda ilk önce defteri açtım. Ardından benim için hazırlanan çorbanın kapağını. Gözlerimi kapatıp, mis gibi tavuk çorbasının kokusunu içime çektim. Kabın yanında duran kaşığı titre-

yen elimin arasına alıp çorbaya batırdım. Elim alnımda kaşığı ağzıma getirirken dudaklarımın arasından hıçkırık kaçtı.

Keşke şu an yanımda olsan anne.

Çorbayı içtiğimde kaşığı kabın içine koyup kalemi elime aldım.

Sevgili Umut.

Her gün beni şaşırtmaya devam ediyorsun. Şu an siyah kabın içinde olan tavuk çorbasını içiyorum. Bu öyle sıradan bir tavuk çorbası değil. Annenin özenle yaptığı, tüm sevgisini kattığı çorba. İçinde sevgi, saygı, hoşgörü, *pozitiflik, mutluluk var. Boğazımdan mideme gittiğinde sanki bütün ağrım sızım yok oluyor. İçimde hissettiğim mutluluktan ağlıyorum. Gözyaşlarım beni dinlemiyor, hiç durmadan akıyor.*

Sevgili Umut:

Bence kalbim seni seçerek en doğru kararı vermiş. Gönlüm temiz seven bir adamı sevmişse bu benim başıma gelen en güzel olay. Seveceğimiz insanı kendimiz seçemiyoruz biliyorsun, kalbimiz nereye giderse oraya gidiyoruz. Kalbim seni seçtiği için çok mutluyum. Belki bu yolda sen ben olmayacağız ama yüreğim seni sevdiği için hiçbir zaman pişman olmayacağım.

Defteri kapattığımda benim için yapılan çorbayı içtim. Bir lokma bile bırakmadım. Annesi emek vermişti, bu emeğe haksızlık edemezdim.

Kabın kapağını kapattığımda yatmadan önce içtiğim ilacı tekrar içtim. Hasta olmayı sevmiyordum, bir an önce iyileşip dinç halime dönmek istiyordum.

Dışarıda tekrar yağmur yağmaya başlamıştı. Tülü sonuna kadar açıp yatağa uzandım. Parmaklarım telefonun üzerinde gezerken Umut'un isminin üstüne tıkladım.

-Teşekkür ederim çorba için. Annenin ellerine sağlık. yazıp gönderdim.

İki dakika geçmeden cevap geldi.

-Afiyet olsun. Şimdi nasılsın?

Bu soruyu bugün ne kadar çok sormuştu. Gülümseyip, Çorba iyi geldi, *iyiyim,* yazdım.

-İyi olmana sevindim. Dediğim gibi kendini kötü hissedersen haber ver hemen gelirim. Sonuçta burada kimseyi tanımıyorsun sana yardımcı olmak isterim, isteriz ailemle.

-Sana da, ailene de minnettarım. Emin ol kötü olursam sana haber vereceğim. Sanki vermezsem sen bunu hissedersin gibime geliyor.

Hisleri çok kuvvetliydi. Bir sorun olduğunda hemen anlıyordu.

-Aklım birinde kaldığında sürekli nasıl olduğunu, nerede olduğunu merak ediyorum. Bazen sıkacak boyuta bile geliyorum, o kişiyi mesajlarla daralttığım zamanlarda oluyor.

Desene bir özelliğimiz daha var. Ben de hem meraklı hem de sorgulayıcıyımdır. İnsanları bazen bunalttığım zamanlar olurdu. Gülümseyip ne çok ortak yönümüz var dedim kendi kendime.

-Ben biraz daha uyuyacağım. Annene selam söyle, yazıp gönderdim.

-Aleyküm selam. Kendine dikkat et.

Telefonu komodinin üzerine koyduğumda halsiz olan gözlerim hemen kapandı.

Genç adam yatağına uzanmış elindeki telefonu çevirip duruyordu. Eve geleli üç saat olmuştu, Yasemin'e mesaj atmak isteyen parmaklarına zor hâkim oluyordu. Bugün ona nasılsın diyerek bir sürü mesaj atmıştı. Bir daha atsa fazla olacağını düşünüyordu.

Yasemin'in hasta olduğunu öğrendiğinde dersi bitince annesinin okuluna hemen gelmişti. Onu zorla okuldan alıp

eve getirdiğinde çorba yaptırmıştı. Azra Hanım çorbayı yapmıştı ama aklı deli gibi oğlunun çorbayı kim için yaptırdığındaydı. Yurttan arkadaş dediğinde ilk baş erkek sanmıştı ama yurdun önüne geldiğinde kız olduğunu görünce şaşırmıştı.

Oğlu ilk defa bir kız arkadaşı için ondan bir şey istemişti. Açıkçası bu durum onu fazlasıyla mutlu etmişti. Erkek arkadaşları olduğu kadar kız arkadaşlarının olmasına da seviniyordu.

Yasemin'in hâlâ uyuduğunu düşünüp telefonu cebine koydu. Yatmadan önce tekrar mesaj atardı ona. Yataktan kalkıp odasının çıkışına doğru yürüdü. Ailesiyle geçireceği vakit kısa olduğu için odasına kapanmanın hoş olmayacağını biliyordu.

Ellerini eşofmanın cebine koyup merdivenleri indi. İkiz kardeşleri Ömer'le Ali kitap okuyor, Mina ise annesine yemek yaparken yardım ediyordu.

Kitap okuyan kardeşlerini rahatsız etmeden annesiyle kardeşinin yanına geldi. Azra Hanımın elinden bıçağı alıp salatayı doğramaya devam etti.

"Sağ ol oğlum."

Elini annesinin yanağına koyup, gözleriyle önemli değil dedi. Konuşmasa da birbirinin gözlerine bakarak anlaşıyorlardı. Aralarındaki özel bağ gözle görülecek kadar hissediliyordu.

Oğlunun yanağını öpüp tezgâhın üzerinden tabakları aldı. Onları masaya koyarken eşi eve girdi. "Hoş geldin," dedi. Ömer, babasının elinden market poşetlerini alırken, Mina babasının boynuna sarılmış her zaman olduğu gibi yanaklarını öpüyordu. Umut onların haline tebessüm edip salata tabağını masanın üzerine bıraktı.

"Siz oturun üstümü değiştirip geliyorum."

"Seni bekleriz baba," dedi kardeşi Ali'nin yanına otururak. Talha Bey ailesini bekletmemek için odasına çıkarken Umut kardeşleriyle sohbete dalmıştı.

"Okul nasıl gidiyor?"

"Daha yeni açıldı abi? Gidiyor bir şekilde."

Kardeşi Ömer'in saçlarını karıştırıp, "Şu okulu bir sevemedin," dedi gülümseyerek.

"Ben özel harekat polisi olmak istiyorum abi aklım ondayken derslere odaklanamıyorum."

"Önce okulunu bitir, sonra istediğin mesleğini yaparsın. On yedi yaşındasın, şimdiki zamanının kıymetini bil."

"Haklısın abi."

"Senin nasıl gidiyor Ali?"

"Ben de sıkıntı yok abi. Devam anlayacağın."

"Aman iyi."

Talha Bey aşağı inince oturdukları yerden kalkıp masaya geçtiler. Yerlerine oturduklarında sohbet eşliğinde çorbalarını içmeye başladılar. Evin küçük kızı Mina hiç susmadan okulda yaptıklarını babasına anlatıyordu. Talha Bey de sıkılmadan kızını dinliyordu.

Umut yanında oturan kardeşinin yanağını sıkıp, çorbasını gösterdi. Konuşmaktan çorbasını içmeyi unutuyordu. Bir kaşık içip, "Baba," dedi heyecanlı sesiyle.

"Efendim kızım?"

"Bugün Umut abimin sevgilisiyle tanıştık annemle."

Talha Bey kaşlarını kaldırıp, "Öyle mi?" dedi şaşkın sesiyle. Ali ve Ömer'de aynı şaşkınlıkla Umut'a bakıyordu. Umut, Mina konuşurken yüzüne bakmadığı için ne söylediğini anlamamıştı. Ailesinin neden ona dikkatli baktığını anlamıyordu. Karşısında gülen kardeşi Ali'ye göz kırpıp, "Ne oldu?" dedi elleriyle.

Sırtını sandalyeye yaslayan Ali, "Hayırlı olsun abi, yengemiz varmış," dedi sırıtarak. Neredeyse bütün dişleri gözüküyordu. Umut, "Yok öyle bir şey," deyip anne babasının yüzüne baktı. Başını iki yana sallayıp, "Gerçekten yok," dedi ellerini hızlı hareket ettirerek.

"Anne?"

"Tamam oğlum. Sen yok diyorsan yoktur."

"Bugün tanıştığın kişi arkadaşım, yanlış anlama anne."

"Anlamam oğlum. Hadi çorbanı iç."

Talha Bey çocuklarına önlerine dönmelerini işaret edip Umut'a tebessüm etti. Herkes tekrar çorbalarını içerken Umut tabağıyla bakışıyordu. Annesinin yanlış anlayacağını düşünmemişti. Yasemin'i seviyordu ama sevgilisi değildi. O, ona uzaktan bakarken utanıyordu, kendisiyle asla onu düşleyemiyordu. Ona göre Yasemin sağlıklı bir insandı, kendi işitme engelli. Duymayan, konuşamayan adamı neden istesin ki yanında, hayatında?

Kaşığını tabağın kenarına bıraktı. Ailesine, "Afiyet olsun," deyip ayağa kalktı.

"Umut?"

Babasının yüzüne bakmadığı için ona seslendiğini duymadığından evin çıkışına doğru yürüdü. Portmantodan siyah kapüşonlusunu alıp kapının önüne çıktı.

"Ah be Mina'm."

"Ben ne yaptım ki Ömer abi?"

"Şu küçük ağzın hiç susmuyor fıstığım."

Dudaklarını büzen Mina omzunu silkip, "Konuşmayın benimle," dedi ağlamaklı sesiyle. Talha Bey, "Tamam," deyip herkesi susturdu. "Yemeğinizi yiyin, birazdan gelir. Şu an yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Çocuklar yemeğini yerken Azra Hanımla Talha Bey üzgün halde birbirlerine baktılar. Az çok tahmin edebiliyorlardı Umut'un hislerini. Şu an onun yanına gidip konuşmak isteseler de, bunun için erken olduğunu düşünüp biraz beklemenin doğru bir karar olduğunu biliyorlardı.

Kapının önündeki çardakta oturan Umut yağan yağmuru izliyordu. Başı ıslanmadığı için rahattı. Hoş ıslansa da şu an bunu umursayacak halde değildi.

Dün lunaparkta dördü birlikte fotoğraf çekilmişti. Yasemin başını Tuğba'nın omzuna yaslamış kocaman gülümsüyordu. Parmağını onun olduğu kısımda dolaştırıp iç çekti.

"Yüreğime söz geçiremiyorum. Dilsiz adamın yüreği neden bu kadar çok konuşuyor anlamıyorum, Yasemin?"

Fotoğrafa bakarken başında hissettiği karaltıyla başını kaldırdı. Kuzeni Sinan göz kırpıp, "Hayırdır?" dediğinde telefonun ekranını kapatıp cebine koydu. Sorduğu soruyu görmezden gelip, "Nasılsın?" dedi kuzenine.

"İyiyim, sen nasılsın asıl? Yurda gittin yüzünü görmez olduk."

"Öyle oldu. Gel otur."

"Yok, işim var dışarıda."

Kaşlarını kaldırıp, "Ne işi?" dedi gülerken. Az çok nereye gideceğini tahmin ediyordu ama kuzenini utandırmayı seviyordu.

"Sanki bilmiyorsun, gideyim de beş dakikada olsa göreyim."

"Dikkat et de Kürşat amca yakalamasın seni."

"Merak etme. Kimseyi zor duruma sokmadan gidip geleceğim. Hem evinin penceresinden görsem yetiyor. Öyle dışarıda buluşmuyoruz."

Başını sallayıp, "Hadi git," dedi. "Bekletme."

"Eyvallah kardeşim, yarın buradasın değil mi?"

"Evet."

"Beraber kahvaltı yaparız. Hadi iyi akşamlar."

Kuzeni koşar adım bahçeden çıkarken oturduğu yerden kalkıp eve yürüdü. Kapıyı açıp içeri girdiğinde, "Ben odama çıkıyorum," deyip merdivenlere yöneldi. Ruhu yalnız kalmak istiyordu. Ailesiyle vakit geçirmediği için mahcup hissetse de canı sıkkın olduğu için yalnız kalmak istiyordu.

Masasına geçtiğinde bilgisayarını açıp yurdun sitesine girdi. Yasemin'in sayfasında bir süre dolaştıktan sonra ekranı

kapatıp yatağına doğru ilerledi. Bu aralar sadece Yasemin'e yazmak istiyordu. Herkese açık sitede yazıp temiz duygularının kirlenmesini istemiyordu.

Saat sekize geldiği için Yasemin'e, *Nasılsın?* Diye mesaj attı. Daha fazla bekleyecek takati yoktu. Nasıl olduğunu merak ettiği için yerinde duramıyordu. Eğer Yasemin'le bir süre daha konuşmazsa yurda bile gitmeyi düşünüyordu.

-Daha iyiyim. Sorduğun için teşekkür ederim, yazmıştı Yasemin. Aynı mesajı üç kez okuyup tebessüm etti.

"İyi ol Yasemin, güzel yüzün solmasın."

Ben sana hep üşüyordum,

Çünkü kıştım.

Nakıştım, bakıştım.

İnkâr etmiyorum da bunu,

Seni sevmek gibi büyük işlere kalkıştım.

Ve lütfen inkâr etme;

Sana en çok ben yakıştım.

Yazdığı satırları silip başını yatağın başlığına yasladı. "Sana en çok ben mi yakıştım?" Başını iki yana sallayıp, duygusuz bir şekilde güldü.

"Sen her şeye yakışırsın ama ben sana yakışmam Yasemin..."

YEDİNCİ BÖLÜM

Gönlüm dilime dargın, dilim gönlüme,
Gönlüm duygularını anlatamadığı için
kızarken dilime, dilim anlatamayacağı şeyleri
düşündüğü için kızıyor gönlüme"

Mevlâna

İki gündür yatmanın sonucunda kendimi toparladım. Sağ olsun Tuğba yanımdan bir saniye ayrılmadı. En çok bir arkadaşımla bu yüzden yakın olmak istiyordum. Sadece mutlu olduğum anlarda değil üzgün, hasta olduğum anlarda da yanımda bir dostum olmasını istiyordum. Ve o dostluğunu çok güzel yapıyordu. Başlarda biraz da olsa tedirgin olsam da Tuğba ruh ikizim gibiydi. Evet, azıcık pis ve dağınık olabilirdi ama onunla benzer yönlerimiz fazlasıyla vardı.

Asansörden indiğimiz de yemekhaneye doğru yürüdük. Çantamın sapına astığım rozetle oynarken ayaklarım yemekhaneye doğru koşuyordu. Orada görmek istediğim kişi vardı. Dün akşam yurda geldiğini Tuğba söylediği zaman bir an önce sabah olmasını istemiştim. Onu görmek için bütün geceyi zor geçirmiştim.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp yemekhanenin içine giriş yaptık. Bilmiyorum, belki çok görmek istediğimden midir, yoksa kaderden midir gözlerim direkt onu buluyordu. Oysaki yemekhane fazlasıyla kalabalıktı. Aradığın kişiyi bulmak için gözlerini insanların üzerinde gezdirmek gerekiyor-

du. Ben ne hikmetse kalabalığın içinde hemen onu buluyordum. Sadece gözlerimle değil de kalbimle de baktığım için mi görüyordum?

Kalabalığın arasında göz göze geldiğimizde bir an duraklar gibi oldu ama sonra bakışlarını çekti. En azından başıyla selam vermesini beklerken hayal kırıklığına uğramıştım. Kendi kendime belki bir sıkıntısı vardır deyip tepsiye kahvaltılık aldım. Tuğba'nın arkasında ilerlerken tek başına oturan bir kızın yanına oturduk. Umut arkamda kaldığı için ona dönüp bakmam zor olacaktı. O yüzden önümdeki kahvaltılıkla ilgilendim.

"Ekim ayının sonu gidiyoruz değil mi? Bak ben şimdiden paramı hazırladım, sakın oyunbozanlık yapma."

Göz kırpıp çaydan bir yudum aldım.

"Merak etme geleceğim. Ben liseden beri üniversitede kampa gitmenin hayalini kuruyorum. Çok sevdiğim bir dostum oldu. Eminim onunla ormanın içinde çok eğleneceğiz."

Kıkırdayıp zeytini havaya fırlatıp ağzını açtı. Siyah zeytin yuvasına girince gözlerim kısıldı. Bir gün boğulacaktı ve o gün umarım bugün değildir. Çünkü elini boğazına koyup öksürmeye başladı. "Hay lanet," deyip önüne su şişesini uzattım.

"Çocuk musun kızım sen? Neden düzgün yemiyorsun şu zeytini?"

Suyun yarısını bitirip derin nefes aldı. Yeşil gözlerinin çevresi kızarmıştı öksürmekten.

"Havalı olmak istiyorum ama olamıyorum."

"Zeytini havada kapınca mı havalı olacaksın?"

"Evet, sen hiç zeytini havada kapıp yemedin mi?"

Kaşlarımı kaldırıp elime zeytin aldım. "Bak böyle yiyorum," deyip zeytini normal yiyen insanlar gibi yedim. Yüzünü ekşitip, "Ay, dedi. "Kızım ben havalı olsun diye havada yakalayıp yiyorum. Öyle ninemde yiyor."

"Nimetle dalga geçilmez, Tuğba."

"Tamam, Yasemin hocam. Bundan sonra zeytini ellerimle yerim."

"Aferin."

Birbirimize bakıp gülmeye başladık. Sesimin biraz fazla çıktığını fark edip elimi dudaklarımın üzerine getirdim. Tuğba ise insanları umursamadan kahkaha atıyordu. Ayağına vurup sessiz olması için fısıldarken omuzunu silkip hahaha diyerek bağırıyordu. Nedense bağırırken gözlerini etrafta gezdiriyordu.

"Çatlak olduğunu herkes öğrendi Tuğba, biraz sessiz ol canım. Yurdun sitesinde Tuğba bugün yemekhanede sesiyle rahatsız etti yazacaklar."

Yüzünü ekşitip sert bir şekilde insanlara baktı. Hele bir yazında o zaman size gününü gösteririm der gibi.

Gülmemi zor durdurduğumda gözüm sessiz bir şekilde bize tebessüm eden kıza kaydı. Benim ona baktığımı fark edince bakışlarını tabağına çevirdi. Sanki bize güldüğü için mahcup olmuş gibi bir hali vardı. Onun daha fazla utanmasını istemediğim için, "Merhaba," dedim ılımlı sesimle.

Başını tabağından kaldırıp elini göğsüne koydu. "Bana mı diyorsunuz?" dedi çekingen çıkan sesiyle.

"Evet," dedim.

Gülümseyip, "Merhaba," dedi burnunun üzerine düşen gözlüğünü düzelterek.

"Daha önce karşılaşmadık, yeni mi geldin yurda?"

"Hayır, sizinle aynı anda giriş yaptım şey bir de aynı sınıftayız."

Gözlerimi kocaman açıp, "Öyle mi?" dedim mahcup bir sesle. Kızı yurtta görmemem normal ama aynı sınıfta olduğumuz halde onu fark etmemem kaba bir hareketti.

Tuğba ayağıma vurup rezil diye mırıldanırken başımı yana eğip, "Lütfen kusuruma bakma," dedim. "Etrafı, kütüphaneyi inceleyeceğim diye kimseyle doğru düzgün konuşamadım. Adını öğrenebilir miyim?"

"Elena. Sizin Yasemin, sizin de Tuğba değil mi? Sitede yazdıklarınızı takip ediyorum."

Tepsiyi Elena'nın karşısına getirip, "Evet," dedim. Benim gibi Tuğba'da Elena'nın yanına kayıp elini ona uzattı.

"Merhaba Elena, burada iki sene kalmama rağmen etrafı karış karış bilirim. Neredeyse bir ay oldu okulun başlamasına seni hiçbir yerde görmedim. Hemen hemen kız ver erkek yurdunda kalan herkesi tanırım. Konuşmasam da simalarını bilirim. Sen nerelerdeydin bu zamana kadar?"

Elleriyle oynarken, "Şey," dedi kısık sesle. Çok sessizdi aynı benim lisedeki halim gibi.

"Ben biraz çekingen olduğum için genellikle herkes kahvaltıya inmeden kahvaltımı yapıp yemekhaneden ayrılıyorum. Yurdun da henüz hiçbir yerini gezmedim. Sadece oda ve yemekhane arasında gidip geliyorum."

"Niye kız? Odana neden kendini hapsediyorsun? Hazır havalar sıcak, kışın gelmeye niyeti yokken çıkar yurdun bahçesinin tadını. Bak kış ayı burası buz gibi oluyor istesen de çıkamazsın, çıktığın an soğuktan donarsın."

Kaşlarımı kaldırıp, "Öyle mi?" dedim Tuğba'ya.

"Yani ben çok üşüyorum eminim siz de üşürsünüz."

"Sen üşüyorsun diye biz de mi üşüyeceğiz?"

"Evet."

Kıkırdayıp Elena'ya döndüm. "Sen bakma buna. İstersen sana numaramızı verelim bizimle beraber yurdun etrafını gezersin, hem aynı sınıftayız madem okula beraber gidip geliriz. Tabii sen de istersen."

"Çok isterim. Açıkçası çok fazla arkadaşım yok burada. Sizin arkadaşınız olmayı inanın çok ama çok isterim."

Sesi heyecanlı çıkınca Tuğba'yla tebessüm edip onun tatlı halini izledik. Bu kadar heyecanlanacak bir şey yoktu ama sanırım yalnız olduğu için mutlu olmuştu.

"Oda arkadaşınla dolaşabilirdin aslında Elena."

"Şey, o biraz kendi başına takılmayı seviyor. Odada, dışarıda da birbirimize selam vermiyoruz."

"Ana, niye ki? Kim senin oda arkadaşın?"

"Pelin Ada."

"Şu mor saçlı kız."

"Evet."

Yüzünü buruşturan Tuğba'ya, "Tanıyor musun?" dedim.

"Seda ve Nur'la takılıyor, nasıl olmasını beklersin?"

"Anladım," deyip çatalı tepsinin içine koydum. "Okula gidelim mi?"

Kızlar aynı anda ayağa kalkıp, "Gidelim," dediler. Tepsiyi elime aldığımda insanların arasından geçerken gözüm Umut'un oturduğu masaya kaydı. Orada yoktu, normalde aynı anda yemekhaneden çıkardık ama bugün erken gitmişti. Acaba işimi var?

Tepsiyi yerine bırakıp kızlarla ilerledik. Hava gerçekten çok sıcaktı, ekim ayındaydık ama biraz da olsa serinleme yoktu. Şalımın önünü biraz gevşetip kızlarla beraber otobüs durağına yürüdük. Tebessüm ederek yürüyen Elena'ya gülümsedim.

İnsan yalnız kaldığında gerçekten mutsuz oluyordu. Biriyle sohbet etmek her zaman huzur veriyordu insanın ruhuna. Bu zamana kadar yalnız kaldığı için onun adına üzülmedim desem yalan olurdu.

Otobüse bindiğimiz de hep birlikte pencere kenarına geçtik. Tuğba telefonuyla takılırken Elena'yı tanımak için bugün telefonumu çantamdan çıkarmadım.

"Ailen Türkiye'de mi yaşıyor Elena?"

Başını iki yana sallayıp dudaklarını büzdü. Minyon tipli bir kızdı, elleri, dudakları, gözleri küçüktü. Ama duru bir güzelliği de vardı. Kahverengi gözleri cam gibi parlıyordu.

"Annem Türk, babam İtalyan benim. Babamın bu sene işleri İtalya'da olduğu için annemle beraber oraya gittiler. Ben de akrabalarımla kalmak yerine yurda yerleştim."

"Annene benziyorsun sanırım?"

"Evet, babam uzun boylu annem kısa. Bütün özelliklerimi annemden almışım."

"Çok güzelsin."

"Teşekkür ederim, sen de öyle. Şey açıkçası biraz çekiniyordum seninle konuşmaya."

"Neden?" dedim üstüme abanan Tuğba'yı biraz ileri iterek.

"Ya şey."

Konuşmaya çekindiği için gülümseyip, "Söyle lütfen," dedim. Dışarıdan nasıl gözüküyordum merak ediyordum açıkçası. Soğuk görünmemek için elimden geleni yapıyordum ama bazı insanların bakış açışı farklı olduğu için onların gözünde nasıl olduğumu merak ediyordum.

"Sen kapalısın."

Susunca konuşması için bekledim. Aklımdan düşünceleri geçiyordu ama onun dillendirmesini istiyordum. Konu Tuğba'nın da dikkatini çekmiş olacak ki telefonu cebine koyup bize döndü.

"Ben Hristiyan olduğum için açıkçası benimle arkadaşlık yapmazsın diye düşündüm. Kapalı insanlar sadece Müslümanlarla konuşuyor ya o yüzden biraz geri durdum beni istemezsin diye."

Ah şu algı. Ellerimi birleştirip tebessüm ettim. Söyleyeceklerimi yanlış anlamaması için yüzümdeki gülümsemeyi ona gösteriyordum. Asla onu kırmak istemem çünkü.

"Öncelikle Müslümanlar sadece Müslüman olan insanlarla görüşmezler. Her dine inancı olan insanlarla oturup konuşur, yemek yer, dertleşir. Bizim dinimiz, akla en uygun ve en doğal bir dindir. Ve ancak bu nedenledir ki son din olmuştur. Bir dinin doğal olması için akla, tekniğe, bilime ve mantığa uyması gereklidir. Bizim dinimiz bunlara tamamen uygundur. Müslümanların toplumsal yaşamında, hiç kimsenin özel bir sınıf halinde varlığını korumaya hakkı yoktur. Kendilerinde böyle bir hak görenler, dini emirlere uygun harekette bulunmuş olmazlar. Biz de ruhbanlık yoktur, hepimiz eşitiz ve dinimizin kurallarını eşit olarak öğrenmek zorundayız. Her birey dinini, din duygusunu, imanını öğrenmek için bir yere muhtaçtır; orası da okuldur. Maalesef dinimiz hakkında kötü konuşan fazlasıyla farklı görüşte insanlar var, bu kesimlerde cahil insanlar. Hayatları boyunca kitap okumamış, İslam'ı araştırmamış kişiler."

Başını sallayıp, anladım der gibi bakıyordu. Açıkçası yüz ifadesi anlamış gibi değildi. Tebessüm edip elini sıktım.

"Biz onların doğru yolu bulması için sesimizi kimi zaman yüksek, kimi zaman kısık sesle çıkararak gösteririz. Kendiyle aynı görüşe sahip olmayan kişiler karşısındaki insanı toplumdan sürmeye çalışırlar, İslam dini bu değil, İslam dini hoşgörü dini olduğu gibi ırkçı bir dinde değil. Görünüşüm her ne olursa olsun insanları seviyorum. Sen Hristiyan'sın diye sana farklı bir gözle asla bakmam. Sen Allah'ın yarattığı bir kulsun ve ben inandığım Allah'ımın kulunu çok seviyorum."

Benim gibi tebessüm edip Tuğba'yı gösterdi.

"Senin saçın açık, Hristiyan mısın sen de?"

Başını iki yana sallayan arkadaşım elini koluma doladı.

"Dinimiz de zorlamada yoktur. Herkes kendinden sorumludur. Sen neden açıksın deyip o kişinin başını zorla kapatamazsın, Allah bize akıl vermiş biz de o aklı kendi irademizle kullanmalıyız. Başkası senin aklını yönetirse bu

dünyaya koyun olarak gelmiş olursun. Ben Aleviyim, maalesef toplumuzda Alevileri dışlayan bir kesim var ve bu kesim benim canımı fazlasıyla sıkıyor. Az önce Yasemin'in dediği gibi insanlar okumadığı, araştırmadığı için kulaktan duyma lafları sanki doğruymuş gibi başkalarına dayatıyorlar. Sana gelip dinimizle, dininle ilgili bir şey dediklerinde gelip bizimle sohbet edebilirsin. Bizler her konuda seninle oturup konuşuruz. Biz insanız, dünyayı seven, barış olmasını isteyen iyi insanlarız."

Rahatlayan Elena tüm içtenliğiyle tebessüm edip bize sarıldı. Tuğba'yla onun sarılışına karşılık verdiğimizde bize bakan insanlarla göz göze geldim. Hepsinin yüzünde tebessüm vardı.

Dinimizi konuşmayı seviyordum. Konuştuğum zaman yanlış bilgi vermemek için elimden geldiğince kitap okuyup araştırıyordum. Dört dörtlük olduğumu hiçbir zaman kabul etmiyordum ama elimden geldiğince dini görevlerimi yerine getirmeye çalışıyordum.

Okula geldiğimizde Tuğba kendi sınıfına, biz de kendi sınıfımıza geldik. Elena duvar kenarında olan sırada yalnız oturduğunu söylediği için onun yanına ilerledim. Diğer sıra arkadaşım bazen yanımda oturuyor, bazen de başka yerlerde oturduğu için ona haksızlık olacağını düşünmüyordum. Elena'nın yanına oturup defter ve kitabımı çıkardım.

Dersteyken aklımı hiçbir şeye vermiyordum. Sadece derse odaklandığım için dış dünyayla bağlantımı kesiyordum. Kalbim bazen yolundan sapıtacak gibi oluyordu ama hızla kendimi toparlıyordum. Sınavlar yaklaştığı için mecbur derslerime yoğunlaşmak lazımdı. Bir zayıf demek benim motivasyonumun düşmesi demekti. Açıkçası buraya gelirken koyduğum hedefe ulaşmam için aklıma mukayyet olmam lazımdı.

Kırk dakikalık dersin ardından hava almak için Elena'yla dışarı çıktık. Çayımızı içerken gözlerimi insanların üzerinde

gezdiriyordum. Bu yaptığımın yanlış olduğunu bilsem de onlara bakmaktan kendime engel olamıyordum.

Umut'ta yoktu, nerede olduğunu merak ediyorum. Sadece bir kere görmüştüm ve ondan sonrası yoktu. Parmaklarım mesaj atmam konusunda ısrarcı olsa da atmıyordum. Sadece en son ne zaman çevrimiçi olmuş diye bakıyordum. Cuma akşamı nasıl oldun diye mesaj atmıştı. Sadece iyi olduğumu yazdığım için mi benden uzak duruyordu? Normalde onunla sürekli göz göze geliyorduk. Açıkçası bir anda soğuk durması şaşırtmıştı beni. Sonuçta birlikte lunaparkta eğlendik, hasta olduğum için annesine benim için çorba yaptırmıştı. Ben en azından aramızda dostluk bağlarının kurulduğunu sanıyordum.

"Ne düşünüyorsun?"

Omuzlarımı kaldırıp, "Öylesine şeyler," dedim.

"Mutlu musun burada olduğun için? Şu an ailemin yanında olmayı isterdim."

"Mutluyum, bu okulu kazanmayı çok istiyordum. Ailemi görmediğim için burukluk hissetsem de kazanmak için çabaladığım okulda olduğum için de mutluyum açıkçası."

"Ben de çok istiyordum bu okulu kazanmak, son anda babamın işleri İtalya'ya taşınınca onlar mecbur annemle beraber oraya gittiler. Ben de burada tek kaldım."

"İşleri bitince dönerler üzülme."

"Öyle de aklım onlarda kalıyor yine de."

Elena'ya cevap verirken gözlerimin kaydığı yer hoşuma gitmemişti. İçimde bir sızı hissettim. Damarlarımdan geçerek burnumun direğini sızlatan bir sızı.

Umut karşımdaydı, üstelik bir kızla samimi bir şekilde sohbet ediyordu. Onunla konuşurken arada bir sarılıyor, kızın uzun saçlarını karıştırıyordu.

Bu görüntü kalbimi acıtmıştı. Hem de fazlasıyla acıtmıştı. Köşeye çekilmiş buruk bir şekilde duruyordu. Günlerdir

onun heyecanına ayak uyduramayan ben şimdi onun üzülmesiyle elim ayağım buz kesmişti.

Onları daha fazla izleyemeyeceğimi anladığım an ayağa kalktım. Fevri hareket yaptığım için Elena şaşırsa da yalandan da olsa tebessüm edemiyordum.

"Ben kütüphaneye gidiyorum Elena. Diğer derse gireceğim."

"Tamam."

Onu arkamda bırakıp adımlarımı kütüphaneye çevirdim. Sessizliğe ihtiyacım vardı. Yalnız kalmak istiyordum. Koşar adım onların yanından geçerken yüzüne bakmadım. Onun bakışıyla nasıl gözüküyordum bilmiyorum ama yüzüne bakmaya gücüm yoktu. Baktığım an gözyaşlarım yanaklarımdan akacak gibiydi.

Kütüphaneye girdiğimde en sondaki rafların olduğu bölüme geçip, yere oturdum. Burada birileri yoktu en azından iç sesimle dertleşir, acımın geçmesini beklerdim.

Dizlerimi karnıma çektiğimde, kollarımı bacaklarımın etrafında dolayıp alnımı dizime koydum. Gözlerimi kapadığım an keşke düşüncelerimde karanlığa gömülüp kaybolsa. Şu bir ayda heyecanı, sevgiyi, acıyı tatmıştım. Gördüğüm ilk an kalp atışlarımı hızlandıran adam bir anda durdurabiliyordu.

Babam bir erkek için ağladığımı görse kızardı bana. Kimse için gözyaşı dökme demedim mi ben sana derdi. Derdi ama bilmezdi ağladığım kişinin kimse olmadığını. Onun Umut olduğunu bilmezdi.

Umut ne sıradan bir erkekti, ne de öylesine biriydi. Beni kendine esir alan, kendine sözler yazdıran adamdı. Umut sıradan olmayacak kadar değerliydi benim için.

***

Ne kadar zaman geçtiğini bilmeden oturduğum yerden kalktım. Popom uyuşmuştu, adım attıkça kalçamdan bacaklarıma doğru karıncalanmalar oluyordu. Acıyan gözlerimde cabasıydı

Kütüphanenin çıkışına doğru ilerlerken koşarak gelen Serkan'la karşı karşıya geldim. Adımlarımı durdurup telaşlı haline hayırdır der gibi baktım. Koştuğu için nefes nefese kalmıştı.

"Hayırdır?"

"Asıl sana hayırdır? Kütüphanede ağlıyormuşsun?"

Kaşlarımı kaldırıp, "Muşum?" dedim sorgular biçimde. Etrafımda kimse yoktu, kim ağladığımı görmüşte Serkan'a haber vermiş ki?

Elini alnına vurup başını iki yana salladı. "Muşun dedim değil mi? Ağlamışsın diyecektim, gözlerinin etrafı kızarmış."

Kaşlarımı kaldırıp, "Öyle olsun," dedim. "Önemli bir şey yok. Biraz canım sıkkındı yalnız kalmak istedim."

"Kötü bir şey olmadığına emin misin?"

Başımı sallayıp, "Evet," dedim. Ne kadar onun için kötü bir şey olmasa da benim için aslında kötü bir olaydı. Sevdiğim çocuk gözlerimin önünde bir kızla sarmaş dolaştı. Onun saçlarını severek konuşuyordu. Bu benim için çok kötü bir şeydi. Onu bir daha öyle görürsem kim bilir nasıl hissederdim.

"Madem iyisin, gidelim mi?"

"Sınıfa gidiyordum ben."

"Tamam, sana eşlik edeyim."

"Sağ ol," deyip okul binasına doğru beraber yürüdük. O yanımda ıslık çalarak etrafa bakarken, ben aklımdaki düşüncelerle boğuşuyordum. Acaba yine onları görecek miydim merak ediyorum. Umarım görmezdim.

Okulun önüne geldiğimizde gözlerim kısık bir şekilde etrafa bakıyordum. Neyse ki yoklardı. Eğer onunla karşılaşırsam mecbur selam vermek durumunda kalacaktım. Gözlerim bu haldeyken yüzüne bakıp konuşamazdım. Normalde bakışları meraklıyken bu sefer hepten sorgulardı.

Okul binasına girdiğimizde Serkan'a teşekkür edip dersin olacağı sınıfa ilerledim. Elena çantamı alıp yeni sınıfa

geçtiğine dair mesaj atmıştı. Dördüncü katta olan sınıfa girdiğimde en önde oturan Elena'ya doğru yürüdüm. Yüzüme bakıp, "Hayırdır?" dedi şaşkın sesiyle.

Gülümseyip, "Bir şey yok," dedim. Duygularımı kimseye anlatmayacaktım. Acımı, sevincimi de içimde yasayacaktım. Birine anlattığım an bütün sırrı bozulurdu.

Elena fazla üstelemeden önüne döndü. Anlayışlı insanlara her zaman saygı duymuşumdur.

Hocanın derse girmesiyle aklımdaki düşünceleri kafamdan atıp derse odaklanmaya çalıştım. Onu düşünürsem dipsiz bir kuyunun içinde kaybolacaktım. Ve ben o kuyunun içinde kaybolmaya hazır değildim.

Bütün gün aklımı derse verdim. Ne Umut'u ne de sarıldığı kızı düşündüm. Ara ara aklıma gelseler de kendine hızla toparlayıp derse odaklandım.

Okul çıkışı Tuğba ve Elena'yla birlikte Taksim'e geldik. Tuğba'yla beraber öğlen yemeğini yedikten sonra Elena'yla ben yurda dönmek için onun yanından ayrıldık. Onun çalışması gerektiği için yedide gelecekti akşam.

Otobüste başımı cama yaslamış, akıp giden yolu izliyordum. Elena arada bir eğilip yüzüme baksa da dönüp onunla konuşacak gücü kendimde bulamıyordum. Sanki dudaklarımı aralasam her şeyi anlatacakmışım gibi hissediyordum.

Ben de bir sorun olduğunu anlıyordu, bu yüzdende hiç konuşmadan kolumu sıvazlıyordu. Gözyaşlarım yine usul usul dökülürken dudaklarımı ısırdım.

Ben ne zaman bu kadar bağlanmışım ki? Lunaparkta bana yardım ederken mi, yoksa hasta olduğumda benim için annesine çorba yaptırdığında mı? Gözlerimi kapatıp tebessüm ettim.

Ben onu ilk gördüğüm an bağlandım. Sanki o benim kaderimmiş gibi bağlandım ona.

Yumruğumu göğsüme bastırıp başımı biraz aşağı eğdim. Kimsenin beni böyle görmesini istemiyordum.

Allah'ım, kulunu çok seviyorum. Bunun için bana kızıyor musun? Asla onu senden çok sevmiyorum. Ama onu sen yarattığın için kalbim, ruhum onu çok seviyor. Duygularım hastalıklı boyuta geçiyor diye çok korkuyorum. Lütfen beni nefsimle sınama. Kendime engel oluyorum, olmaya çalışıyorum ama kalbim koşa koşa gidiyor ona. O kızın onun hayatındaki yerini çok merak ediyorum. Bunu sormaya gücüm yok, biliyorsun. Sen beni herkesten iyi tanıyorsun. Sevgimi de acımı da içimden yaşıyorum.

Kendi dünyamda var olmuş bir adama bakmaya korkuyorum. Böyle hissettiğim için günaha giriyor muyum? Onu kıskandığım için günaha giriyor muyum? Lütfen bana bir çıkış yolu göster. Eğer o benim kaderim değilse lütfen kalbime soğukluk ver onu sevmekten vazgeçsin. Senden başka konuşacak kimsem olmadığı için yardım et bana Allah'ım.

Otobüsten indiğimizde yanaklarıma bulaşan ıslaklığı silip yurda doğru ilerledik. Elena sıkıntıyla iç çekip elimi tuttu.

"Biliyorum, birbirimizi bugün tanıdık ama ben sana ne olduğunu bilmek istiyorum. Neden üzgünsün Yasemin? Seni kim üzdü de gözyaşların ela gözlerinden taşıyor?"

Ona doğru dönüp omuzlarımı kaldırdım.

"Anlatmak istiyorum ama içimdeki el anlatmama izin vermiyor. Sanki konuştuğum an her şeyi kaybedecekmişim gibi hissediyorum. Bana bir süre izin versen olur mu? Kendimi iyi hissettiğim de hem seninle hem de Tuğba'yla konuşacağım."

"Sen iyi ol biz seni bekleriz. Ağlama artık."

Başımı sallayıp, durmadan akan yaşları sildim. Ben ağlamak istemiyorum ama yaşlar yanaklarımı ıslatmayı seviyor sanırım. Kuruladıkça yerine yenisi geliyordu.

Yurda geldiğimizde Elena'yla akşam yemeğinde buluş-

mak için sözleşip odamıza ayrıldık. Çantamı yatağın üstüne bıraktığımda, ayakkabıları çıkarıp yere oturdum. Başımdaki şalı ağır hareketlerle çözerken ayaklarımı birbirine sürtüyordum. Canım yandığı zaman bedenim uyuşurdu. Hiçbir şekilde hareket etmek istemezdim. Oturduğum yerde saatlerce ağlamak isterdim.

Ruhum namaz kılınca huzura kavuşacağı için üstümü çıkarıp uzun sarı elbisemi giydim. Banyoda abdestimi aldığımda, başımı örtüp seccadeyi kıbleye serdim.

Namazı kıldığımda ellerimi Allah'a açıp annem için dua ettim. Ardından hakkımızda her şeyin hayırlısını diledim. Bu duygularım bana ve karşı tarafa zarar verecekse bir an önce içimden söküp almasını diledim Allah'ımdan. Nefsimin buyruğu altına girmemek için neredeyse bütün duaları okuyup imanımı tazeledim.

Bugün bir erkek için gözyaşı dökmüştüm. Kimse niçin ağladığımı bilmiyordu. Sadece Rabbimle benim aramda bir sırdı. O da ağladığım için bana kızmamıştır diye umut ediyordum. Onun kulu için gözyaşı döktüğüm için bana kızmayacağını düşünmek istiyorum. Bir yanda sevdiğim kişi için ağlarken, diğer yanda âşık olduğum Rabbimi üzmek istemezdim. Onun emirlerini elimden geldiğince yapmaya çalışıyor, harama ve zinaya karışmamak için çabalıyordum. Günümüz toplumunda maalesef bu çok zor olsa da elimden geldiğince dikkat ediyordum.

Seccadeyi katlayıp yerine koydum. Yatağın üzerinde duran çantamı açıp içinden not defterimi çıkarırken beyaz bir kâğıt yatağın üzerine düştü. Kaşlarım uzun bir aradan sonra yine çatıldı. Okulun ilk başlarında çantamdan veya ceketimden çıkan kâğıtlar uzun bir süredir gelmiyordu. Tekrar böyle bir kâğıdı görmek şaşırtmıştı beni.

Not defterini yatağın üzerine bırakıp, kâğıdı ellerimin arasına aldım. Yatağa oturduğumda derin nefes aldım ciğer-

lerime. İçinde ne yazıyordu merak ediyordum ama bakmaya da korkuyordum.

Kâğıdı ağır bir şekilde açtığımda yazan yazıyı gözümü kırpmadan okumaya başladım.

Bugün seni ağlarken gördüm, nedenini o kadar çok merak ettim ki yanına gelip neden ağlıyorsun diyemedim. Benim seninle iletişimim sanırım bu küçük not kâğıtları olacak peri kızı. Hiçbir şey için ağlama. O değerli gözlerinden sakın o yaşları akıtma. Sen ağladığında yüreği yanan biri var bunu sakın unutma.

Not ellerimin arasından düşerken öylece kala kalmıştım. Kimdi bu? Bu kâğıtta birinin bana olan sevgisi yazıyordu. Kimdi bu adam? Beni izleyen ama benim fark etmediğim bu adam kimdi?

Çekmeceyi açıp içinden diğer kâğıtları aldım. Aynı el yazısıydı, harfi harfine aynıydı. Başından beri bu notları yazan aynı kişiydi. Kimse kendini denemek için bu notları yazmıyordu, bana kendini anlatıyordu bu notların sahibi.

İçimi korku sardığında ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledim. Odanın kapısını kilitlediğimde yatağa oturup bacaklarımı karnıma çektim. Biri beni sürekli izliyordu, okulun ilk başları izlendiğimi hissediyordum ama son zamanlar böyle bir hisse kapılmamıştım. Ben bugün ağlarken, etrafımda kimse yok sanıyorken aslında biri benimle beraberdi. Beni izleyip, her anıma şahit olmuştu.

Korkuyorum. İlk defa korkuyorum. Telefonumu hızla elime alıp, Tuğba'ya erken gelme ihtimalin var mı diye yazdım. Bir an önce gelmesini istiyordum. O yanımdayken güvenli ve huzurlu olacağıma emindim. Varlığı bana destek oluyordu.

Mesaj iletilmediğinde örtüyü avuçlarımın arasında sıktım. Bulaşık yıkadığı için büyük bir ihtimal telefonuna bakamamıştır. Oflayıp bakışlarımı kapıya çevirdim. Sanki beni izleyen kişi kapının ardında duruyormuş da içeri girecekmiş gibi hissediyordum.

Böyle bir durum ne kadar zor olsa da korkuyordum yine de. Asla erkekler kızlar yurduna giremezdi. Erkek olan güvenlik bile yurdun içine girmiyordu. Kızların güvenliği kadın güvenlikken erkeklerin ise erkekti.

Varlığını belli etmeden beni izleyen adam kızların kaldığı yurda girebilir miydi? İçim tuhaf olunca titreyip ayağa kalktım. Pencerenin önüne geldiğimde tülü açmadan dışarıya baktım. Hava sıcak olduğu için herkes yurdun bahçesinde oturuyordu. Acaba beni izleyen kişi de bu yurtta mı? Elimi göğsümün üzerine koyup, "Tabii ki burada," dedim kısık sesle. Sonuçta ilk notu burada almıştım.

Kapıyı dinlerken bir anda çalan telefon ödümü patlattı. Elim göğsümün üzerinde kalbim duracaktı. Tuğba arıyordu. hemen açıp nefes nefese, "Ödümü patlattın," dedim.

"Ne oldu?"

"Tuğba, hemen gelsene. Peşimde biri var çok korkuyorum."

"Kim?" diye bağırınca yatağın içine girdim.

"Bilmiyorum, bana yine not yazıp çantama koymuş. Çok korkuyorum."

"Oha, gördün mü notu koyan kişiyi?"

"Hayır, çantamı boşaltırken gördüm kâğıdı. Valla çok korkuyorum, düşün tuvalete gidemiyorum lütfen hemen gel."

"Yurda giremez canım her yerden korunuyor."

"Tuğba adam her anımı izliyor ve ben onun farkında değilim. Ben fark etmeden çantamın içine not koyan adam yurda giremez mi?"

"Saat beşte güvenlik yemek yiyor o sürede bir fırsatını bulup girebilir."

Gözlerimi kocaman açıp kolumdaki saate baktım. Beş buçuktu. Ya şu an kapının arkasındaysa.

"Tuğba gel ne olursun."

"Tamam, izin alıp geleceğim. Sen Elena'yı ara yanına gelsin. Bir saate gelirim ben."

"Tamam," deyip telefonu kapadım. Elena'yı ararken gözlerimi kapının üzerinden bir saniye çekmiyordum. Sanki her an içeri girecekmiş gibi hissediyordum.

"Efendim, Yasemin?"

"Elena, odama gelir misin? Ben biraz korkuyorum da."

"Korkuyor musun? Neden?"

"Odaya gelsen de öyle anlatsam."

"Tamam tamam, geliyorum."

Telefonu kapatıp yataktan aşağı indim. Kapıya doğru yavaş adımlarla ilerlerken temkinliydim. Acaba kendi kendime paranoyak mı oldum? Yoo, sonuçta ortada bana yazılmış notlar var. Korkmam çok normaldi, baştan çok romantik gelse de sonradan bu olay ürpertici boyuta geçti. Adam beni her yerden izliyordu.

Biri kapıyı vurunca yerimden sıçradım. Kulağımı kapıya dayayıp, "Kim o?" dedim sesimi ciddi yaparak.

"Benim, Elena."

Derin nefes alıp kapının kilidini çevirdim. Kapıyı açar açmaz Elena'yı içeri çekip kapıyı kapatıp kilitledim.

"Yüzün bembeyaz olmuş, bir şey mi oldu?"

"Peşimde biri var."

Gözlerini kocaman açıp, "Kim?" dedi şok olmuş halde.

"Kim olduğunu bilmiyorum. Bana notlar yazıyor, gün içerisinde ne yapıyorsam beni izliyor. Düşün o beni izlerken ben onun varlığının farkında değilim."

"Oha, bu çok tehlikeli. Ne yazıyor notlarda?"

Komodinin çekmecesini açıp notları ona gösterdim. Yüzü yumuşayınca kaşlarımı çattım.

"İyi de burada seni rahatsız edecek bir şey yazmıyor. Belli ki senden hoşlanan biri var duygularını yazarak sana iletiyor."

"Sence bu korkunç değil mi?"

"Yo, sonuçta burada müstehcen yazılar yazsaydı daha korkunç olurdu. Adam seni rahatsız etmeden uzaktan izliyor, bence böyle notlar bırakması çok tatlı."

Gözlerimi devirip yatağın üstüne oturdum.

"Bana hiç romantik gelmedi."

Benim gibi yatağa oturduğunda kâğıtta yazan yazıları tekrar okumaya başladı.

"Kötü biri olduğunu düşünmüyorum Yasemin. Seni rahatsız edecek bir şey görmüyorum burada. Ama sen yine de huzursuzsan polise şikâyet edelim.

"Polis mi? Abartıya kaçmasın?"

"Bak ben bu notlarda kötü bir izlenim görmedim ama ileri derece de takıntılı olan insanların böyle yavaştan yavaştan başlayıp hoşlandıkları kızları sıktığını biliyorum. Mesela sen ona yüz vermediğinde seni kaçırıp ya benimsin ya da kara toprağın diyorlar."

Elindeki notları hızla çekip, "Saçmala," dedim. "Sen çok Türk filmi izliyorsun sanırım?"

"Anneannem izliyor, o izleyince mecbur ben de izliyorum. Şaka yaptığımı bil. İnan notlarda olumsuz bir şey görmedim. Tuğba gelince ona da gösterirsin, gelince bu konu üzerine fikir yürütürüz."

Alnımı dizlerime dayayıp ofladım. Kesin o da aynı şeyleri söyleyecekti. Üstüne dalga da geçerdi. Umarım bu notlar beni zor duruma sokmazdı.

Yarım saat sonra Tuğba geldiğinde Elena ne söylediyse aynısını o da söylemişti. Ne kadar korksam da oturup düşününce kötü bir şey olmadığına emin olmak istedim. Yazdığı yazılarda kötü sözler yoktu, korkacağım bir şey olmadığı için şimdilik bu notlardan müdüre bahsetmeme kararı aldım.

***

Günlerdir Umut'u okulda, yurtta görmüyordum. Bir anda kaybolmuştu etraftan. Bazen onu görme arzumu yenemediğim için saatlerce yemekhanede oturuyordum. Ne kadar otursam da o gelmiyordu. Tuğba'ya da soramıyordum.

Eskiden kütüphaneye ne zaman gitsem benim gibi yere oturup kitabını okuyordu. Şimdi kütüphanenin hiçbir yerinde yoktu. Yurdun sitesine bile yazı yazmıyordu. Whatsapp da en son cuma akşamı çevrimiçi olmuştu. En son nasıl oldun yazdıktan sonra bir daha hiçbir şekilde benimle iletişime geçmedi.

Mesaj atmaya cesaretim yoktu ama onu gördüğüm an nasıl olduğunu soracaktım ama görmüyordum. Yoktu, sanki görünmez olmuş, kendini herkesten gizlemişti. Ya da sadece benden. Belki o gün sarıldığı kızla vakit geçiriyordur, onun için ne yurda ne de okula gelmiyordur. Ben onu beklerken o belki o kızla eğleniyordur.

Başımı iki yana sallayıp defterimi çıkardım. Yine o notlardan biri sıranın üzerine düşünce bu sefer sinirden gülüp etrafa bakındım. Herkes önüne dönmüş kendi işleriyle uğraşıyordu. Bu not benim çantama girerken ben uyuyor muyum da fark etmiyorum.

Kâğıdı açıp içinde yazan yazıyı sinirle okudum bu sefer.

Bu sabah seninle aynı vakitlerde okula giriş yaptık. Saate baktığımda sekizi beş geçiyordu... Yine, her zamanki gibi sen o yüzündeki kocaman tebessüm ile kütüphaneye ilerlerken ben seni seyre dalmıştım...

Aynı anda okula giriş yaptık ama ben seni fark edemedim. Ve sen beni uzun bir süre izledin ama ben yine seni fark etmedim. Kimsin sen gizemli adam? Bana bu kadar yakın olurken ben seni nasıl görmüyorum. Bu kâğıdı hangi ara çantama koyuyorsun bilmiyorum ama artık bu durumdan rahatsız oluyorum bunu bilmeni isterim.

Aklım karman çormanken dersi dinledim. Tüm günümü sınıfta geçirerek bitirdim. Gözlerim sınıfa giren çıkan kişile-

rin üzerinde dolaşmıştı akşama kadar. Bazıları hatırımı sormuş, bazıları ise tebessüm ederek önlerine dönmüştü. Kimse de gariplik yoktu, insanları sürekli izlediğim için asıl gariplik ben de vardı.

Bir ara önde oturan adının Orhan olduğunu öğrendiğim çocuktan şüphelenmiştim. Başlarda onun bakışından fazlasıyla rahatsız oluyordum. Bunun nedenini öğrendiğimde onun olmadığını anlamıştım. Bana bakarken bir ara bir sorun mu var diye sorduğumda pardon demiş önüne dönmüştü. Neden bana baktığını tekrar sorduğumda arkadaş olmak için demişti. O da Elena gibi benimle konuşmaktan çekinmiş. Başım kapalı diye neden benden çekiniyorlar anlamıyorum. Açık bir insan nasıl rahatsa ben de onlar kadar rahattım. Daha önce tesettürlü bir kadınla karşılaşmamaları Türkiye'de zordu. Herkes gibi kapalı kadınlarda özgürce bu ülkede geziyordu.

Sınıftan çıktığımda üniversitenin yanındaki kafeye geldim. Elena kiliseye gidip dua edecekti, Tuğba'da çalışmaya gitmişti. Bugün yalnız olduğum için kafede kahvemi içerken kitabımı okurdum.

İki katlı kafenin pencere kenarına geçtiğimde kitabımla telefonumu masanın üzerine koydum. Yanıma gelen garsondan sütlü kahve isteyip kulaklığı kulağıma taktım.

Kısık sesle açtığım fon müziğini dinlerken kitaba kaldığım yerden devam ettim.

Dışarıdaki havaya eşlik ederek güzel günün yarısını kafede geçirmiştim. Kahvemin ücretini ödemek istediğimde garsonun getirdiği hesap defterini açtım. İçinde yazan kâğıda bakarken kaşlarım çatıldı. Garsona bakıp, "Bu ne?" dedim, ne olduğunu çok iyi biliyordum ama bunun buraya girmesi artık garipleşmeye başladı.

"Notun sahibi çok rica etti. Kıramadım."

Sitemle, "Anladım," deyip kahvenin parasını ödedim.

"Nasıl biriydi bu notun sahibi?"

"Üstünde siyah kapüşonu vardı yüzünü görmedim."

Kaşlarımı kaldırıp, "Emin misin?" dedim sesimi vurgulayarak.

"İyi günler," deyip hızla ayrıldı yanımdan. İstesem güvenlik kameralarından onun kim olduğuna bakabilirdim ama buna tek başıma cesaret edemiyordum. Kızlar yanımda olsaydı bakardık birlikte.

Elimi çenemin altına koyup yazan yazıyı gözlerim dolu dolu okudum. Ben seni nasıl görmüyorum?

Ve yine bugün birçok karede aynı anda bir aradaydık... Kahve bardağını yudumladık, kitap okuduk, yazdık, çizdik mesela. Bir ara tam benim olduğum yere bakacaksın diye umutlanırken, bedenin bana geri döndü ve ben yine seni seyrettim. Belki bir gün bir eşyan kalır, dönersin, karşılarız diye umudum hep var benim...

Neredesin sen? Bir ara lavaboya gittiğimde kafe kalabalık olmuştu. O ara buradaydı ama ben yine onu fark etmemiştim.

Lütfen bana not yazmaktan vazgeç gizemli adam. Benim aklımda kalbimde dolu. Ruhum onun için yaşarken seni görmem çok zor. Lütfen vazgeç ve yoluna devam et. Senin için yapabilecek hiçbir şeyim yok.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sadece sevgi dolu bir bakış,
bir insanın hayatını değiştirebilir.

Osho

Bugün okulun ayarladığı kampa gidecektik. Sabah altı gibi yola çıkacağımız için akşamdan bavullarımızı hazırlamıştım. İlk kez kamp yapacağım için fazlasıyla heyecanlıydım. Bir hafta boyunca Sapanca'da ormanda kamp yapacaktık. Kimi zaman doğayı gezecek, kimi zamanda Tuğba'yla Elena'yı gece korkutacaktım. Açıkçası en çokta onları korkutmak için gidiyordum. Notlar yüzünden beni her gün korkutmuşlardı bir hafta boyunca. Onlardan intikamımı almazsam asla gönlüm rahat etmezdi.

Tuğba'yla çantalarımızı alıp koridora çıktık. Tuğba kapıyı kilitlerken ben neşe ve heyecanla asansöre doğru yürüyordum. Sarhoş gibi yürüyen Tuğba'ya, "Acele et," deyip asansörün düğmesine bastım.

"Allah aşkına sabahın altısında neden yola çıkıyoruz? Şu an saat beş buçuk daha karga kahvaltısını yemeden neden bizi ayağa diktiler ki?"

"Söylenme. Bak Elena aşağı inmiş bizi bekliyor."

Ayağını yere vurup asansöre bindi. Onun haline gülüp peşinden ben de asansörün içine girdim. Yurttan gelen kızlar da olduğu için birçok kişi bizim gibi hazırlanmıştı. Bunlardan biri de Seda ve Nur'du.

Aynı anda asansörde olduğumuz için Tuğba'nın gözler kocaman açılmış sanki uykulu değilmiş gibi aynadan kızlara bakıyordu. Seda ise gözlerini sürekli kaçırıyordu. O gün söylediklerim ağır gelmişti sanırım ona, bizi gördüğü zaman sürekli yolunu değiştiriyordu.

Asansör durunca girişte bizi bekleyen Elena'ya doğru yürüdük. Giriş fazlasıyla kalabalıktı.

"Yurt sahibi okula gitmemiz için servis ayarlamış."

"Valla mı?"

"Evet, servis kapının önünde hadi acele edin gidelim."

"Sevdim ben bu müdürü."

Kızlarla hızlı olmaya çabalayarak servise doğru yürüdük. Diğer kızlar koştukları için servise binmişti ama biz Tuğba yüzünden ağır ağır yürüyorduk.

"Tuğba, biraz daha yavaş yürürsen seni burada bırakacağım. Bak Seda ve Nur çoktan bindi servise. Senin yüzünden okula ayakta gideceğiz."

Gözlerini kocaman açıp koşmaya başladı.

"Keşke başında söyleseydim."

Elena'yla ben de koşarak servisin yanına geldik. Maalesef herkes boş bulduğu yere oturunca bize yer kalmamıştı. Çatık kaşlarımla Tuğba'ya bakarken çantanın üstüne oturup omuzlarını kaldırdı.

"Yasemin, gelin buraya oturun."

Serkan'ın sesini duyar duymaz bakışlarımı arabanın arkasına çevirdim. O an onunla göz göze geldim. Bir haftadır görmediğim adam karşımdaydı. Elim ayağım titremeye başlamıştı. Gözlerindeki ifade o kadar farklıydı ki saatlerce onun mavi gözlerine bakabilirdim.

Eliyle boş koltuğu gösterip, "Buyurun oturun," dedi. Tuğba arkaya ilerlerken, "Sağ ol," deyip olduğum yer de durdum.

Açıkçası yakınına gidip onunla dip dibe olmak istemiyordum. Bir hafta boyunca onu hiçbir yerde görmediğim gibi ne konuşmuştuk, ne de mesajlarını almıştım. Arada mesafe varken yakınlaşmanın bir anlamı yoktu."

Elena'yla biz oturmayınca Serkan yerine oturdu ama o ayakta kaldı. Neden oturmadığımızı sorguluyordu bakışlarıyla. Şu an onun yoğun bakışlarını üstümde hissetsem de dönüp ona bakmıyordum. Sanırım şu an gururum öndeydi.

Araba hareket edince o an aklıma dank etti. Bizimle geldiğine göre o da kampa geliyordu, bu demek oluyordu ki bir hafta boyunca aynı yerde kalacaktık. Her gün onu görecektim. Hızlanan nefesimi kontrol altına almak ister gibi sakin olmaya çabalıyordum. Heyecanım fazlasıyla coşmuş durumdaydı.

Elena'yla sıkı sıkı tutunmuş okula giderken arada bir öne arkaya sallandığımız için düşme tehlikesi atlatıyorduk. Bu durumdan rahatsız olmak yerine ikimiz de gülüyorduk sürekli.

Sürekli sırıttığımın farkındayım ama elimde olan bir şey yoktu. İçimde tarifi imkânsız mutluluk vardı. İflah olmaz bir yapım vardı. Hem uzak duracağım deyip, hem de o da bizimle geliyor diye neredeyse dans edecektim otobüsün içinde. Hayır, burcum ikizlerde değil sürekli değişen ruh halime aklım sır ermiyordu.

Arkaya doğru düşüyormuş gibi yapıp çaktırmadan ayakta duran Umut'a bakıyordum. Ne kadar çaktırmıyorum desem de ne zaman arkama dönsem onunla göz göze geliyordum. Oturmadığımız için bozulmuştu. İçimden ona omzumu silkip önüme döndüm.

"Çok mutlusun."

"Efendim?"

"Çok mutlusun diyorum."

Başımı yana eğip, "Fazlasıyla mutluyum," dedim. "Sevdiğim insanlarla kamp yapacağım."

"Çiftliğe de gidecekmişiz. Açıkçası atları görmek için sabırsızlanıyorum."

"Al benden de o kadar."

Yolun yarısını konuşmadan geçirdik. Okula geldiğimizde fazlasıyla kalabalık olduğunu gördüm. İki otobüs vardı, çoğunluğun birinci sınıftan oluştuğu grupta ikinci ve üçüncü sınıflarda vardı. Spor hocamızın koordinatörlüğünde otobüslere doğru ilerledik. Umut gözden kaybolmuştu, büyük bir ihtimal o diğer otobüsle gidecekti.

Kızlarla beraber bavullarımızı teslim ettiğimizde otobüse bindim. Üçümüz koşar adım en arka tarafa geçip yan yana oturduk. Tuğba yan oturup bacaklarını Elena'yla benim üstüme uzattı. Sırtını cama yaslayıp kapüşonunun şapkasını yüzüne kadar indirdi.

"Gidinceye kadar uyuyacağım, lütfen uyandırmayın."

Gözlerimi devirip Elena'ya döndüm. "Senin uykun varsa başını omzuma yaslayabilirsin."

Olur anlamında başını salladı. O da uyku moduna geçince oturuşumu düzeltip gözlerimi kapadım. Onlar uyurken en azından gözlerimi dinlendirsem yeterdi.

Otobüsün içinde sessizlik hâkimken gideceğimiz yere kadar uyumuşum. Bize rehberlik eden beden hocasının sesini duyunca gözlerimi aralayıp gerildim. Omzumda Elena'nın başı, bacaklarımın üstünde Tuğba'nın bacakları olduğu için kasılmıştım.

"Kamp yerimize yaklaşmış durumdayız arkadaşlar. İlk önce çiftlik evinde kahvaltı yapıp doğayı gezeceğiz. Öğlene kadar doğa turunun ardından kamp yapacağımız ormana varacağız. Herkes özel eşyalarını yanına alsın."

Hepimiz sırt çantalarımızı hazırlarken camdan dışarıyı izliyorduk. Muhteşem gözüküyordu. Ekim ayının sonlarına yaklaşmamıza rağmen hava sıcacıktı. Bu sene kışın gelmeye niyeti yoktu.

Otobüs durduğunda herkes sırayla ayağa kalkıp çıkışa doğru ilerledi. Elena ve Tuğba'yla birlikte dışarı çıktığımızda kollarımı iki yana açıp gerildim. Mis gibi doğanın kokusunu içime çekip huzurla kaplandı ruhum.

"Çok güzel, değil mi? Bir an önce bu eşsiz doğanın içinde kahvaltı yapmak istiyorum."

"Ben de, çok acıktım."

Rehber hocanın peşinden kahvaltı yapacağımız araziye geçtik. Çitlerle sarılmış kocaman çiftlikti. Tepeye doğru giden kısımda atlar dolaşıyordu, kahvaltı yapacağımız yerde ise tavuk ve civcivler vardı. Kendimi bir an köyde hissettim. Gözlerim mutluluktan parlıyordur eminim. Etrafa ışık saçan gözlerimle bakıyordum.

Kahvaltı yapacağımız masaya yerleştiğimizde, karşımıza Umut, Serkan ve tanımadığım bir çocuk oturdu.

"Selam kızlar," diyen Serkan'a aynı karşılığı veren Tuğba önüne konulan peynire ve ballı tereyağına ağzındaki suları akıtarak bakıyordu. O iştahla masaya konulan kahvaltılıklara bakarken, ben güneşin altında can çekişiyordum. Sıcak değildi beni terleten, gözlerini üzerimden çekmeyen adam geriyordu beni.

Kaç gündür ortalıkta yoktu, bir anda ortaya çıkar çıkmaz beni izlemesi çok garipti.

Masada olan bakışlarımı ona çevirip derin nefes aldım. Mavi gözlerini kısmadan öylece yüzüme bakıyordu.

"Bir sorun mu var?" dedim ellerimle. Daha fazla susamamıştım, o bana baktıkça dilim damağım kuruyordu.

"Ben de bunu merak ediyorum, bir sorun mu var? Sabah arabada sana yer verdim ama sen oturmadın."

Bunu mu kafaya takmıştı. Sırtımı sandalyeye yaslayıp ellerimi kaldırdım.

"Kimsenin rahatını bozmak istemedim. Yirmi dakika ayakta gitmem sorun değil benim için."

Neden buz gibi konuşuyorum ki? Hareketlerimin soğukluğu onun da dikkatini çekmiş olacak ki bakışları ellerim ve yüzüm arasında gidip geliyordu. Benim derdim belliydi ama o neden bir anda hüzünle kaplamıştı ki yüzünü?

"Bir sorun olmadığına eminsin, değil mi?"

Başımı sallayıp, "Eminim," dedim. "Afiyet olsun."

Gözlerimle kahvaltılıkları gösterdim. Gözlerini yüzümden çekmeden, "Sana da," deyip eline bıçakla çatalı aldı.

Ne kadar soğuk davranmak istemesem de içimdeki kıskançlık ona farklı davranmamı sağlıyordu. Kaç gün geçmesine rağmen içimdeki acı sönmemişti. Sanırım kıskanç halim çok tehlikeliydi, bu özelliğimi yeni öğrenmiştim.

Ona bakmaktan vazgeçip diğerleri gibi kahvaltıya döndüm. İçimdeki kıskançlık ona karşı farklı davranmamı sağlasa da, karşımda olduğu için mutluydum. Aynı havayı soluyor, aynı yiyecekleri yiyorduk. Ne kadar soğuk davranmaya çalışsam da Umut'tu o. Gözlerinde sevgi taşıyan adam.

"E kızlar, neler yapmayı düşünüyorsunuz kampta? Gündüz gezip gece uyumayı düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Aksine, gündüz uyuyup gece dolaşmayı düşünüyorum."

Tuğbay'la Serkan yumruk yaptıkları ellerini tokuşturup sinsi bir şekilde gülmeye başlayınca kaşlarımı kaldırıp, "Korku hikâyeleri demek," dedim fısıldar gibi.

"Hem de en korkucundan."

Serkan göz kırpınca Umut başını iki yana sallayıp, "Buna sakın uyma," dedi. "İnsanları korkutacağım derken seni korkutur."

Kahkaha atmaya başlayan Serkan yumruğunu Umut'un omzuna geçirdi.

"Yurttayken Yasemin'i ben korkutacağım diyen sen değil miydin?" dedi gözlerini kocaman açarak.

Aynı onun gibi gözlerimi şaşkınlıktan büyütüp, "Öyle mi, Umut Bey?" dedim.

Göz kırpıp, "Öyle," dediğinde mideme yumruk yemiş kadar oldum. Az önce göz kırpmıştı, üstelik karizmatik bir şekilde dudağı yanağına doğru kıvrılmıştı.

"Dikkat et de seni ben korkutmayayım," dedim yüzümü ciddi yaparak.

"Kendine o kadar çok güvenme. Geçen sene katıldığım kampta herkesi ben korkutmuşumdur. Anlayacağın sen yine de dikkatli bir şekilde dolaş etrafta."

"Vay canına, sen beni tehdit ediyorsun."

"Vay canına, hayatımda ilk kez bir kadını tehdit ediyorum."

Gözlerimi kıstığımda benim gibi o da kıstı gözlerini. Elime bıçağı aldığım zaman aynı şekilde o da eline bıçağı aldı.

Şu an benimi taklit ediyordu o?

"Sen," dedim elimi ona uzatarak. "Evet, ben," dedi benim gibi sırtını sandalyeye yaslayıp elini göğsüne koyarak.

"Beni taklit ediyorsun?"

Düşünür gibi yapıp tekrar göz kırptı. "Sence?" deyip ayağa kalktığında kalbim ağzımın içinde atmaya başladı. Elimdeki bıçağı masanın üzerine bırakıp sakin olmaya çalıştım. Bu hislere alışık olmadığım için vücut dilim heyecanlandığımı fazlasıyla belli ediyordu. Onunla ilk kez böyle atışmıştık ve ben bunu çok sevmiştim.

"Yürüyüş yapacağım," deyip tepeye doğru ilerledi. Arkasından bakarken Tuğba'nın kolumu dürtmesiyle ona döndüm.

"Biz de Elena'yla etrafı gezeceğiz, gelecek misin?"

Başımı iki yana sallayıp, "Siz gidin," dedim. "Ben atları severim."

"Tamam. Serkan kamp yerinde mutlaka buluşalım, konuşmamız gereken önemli konular var."

"Ben seni bulurum ortak."

Masadan kalkıp Elena'ya gülümsedim. "Sen bu iki deliye uyma. Biraz etrafı gezeyim sonra buluşuruz."

"Tamam."

Onlar farklı yöne giderken adımlarımı Umut'un gittiği yöne doğru ilerlettim. İki dakika içinde gözden kaybolmuştu, bu kadar kalabalığın içinde onu nasıl bulacaktım ki?

Eğlenen insanlara çarpmadan etrafıma bakınıyordum. Atların olduğu yerde yoktu. Top oynayan grubun içinde de yoktu. Bu kadar kalabalığın içinde onu bulmam zor olacaktı. Normalde baktığımda hemen görüyordum şimdi neden görmüyordum ki?

Tepeye doğru çıkan rampaya yaklaştığımda onu gördüm. Derin bir nefes alıp kendimi gizledim. Sadece uzaktan izlemek istiyordum. Yanına gitmeye, konuşmaya cesaret edemiyordum. Yanımda biri varken rahatlıkla sohbet edebiliyordum ama tek olduğumda bu cesaretim kayboluyordu.

İnsanların dikkatini çekmemek için bir şeylerle uğraşıyordum ama eminim hareketlerim komik gözüküyordu. O kendi halinde takılırken olduğum yerde durmuş onu izliyordum. Bana yakışmayan hareketlerdi bunlar.

Ayaklarımı atların olduğu kısma çevirip onların yanına doğru ilerledim. Atlarla ilgilenen adama, "Sevebilir miyim?" dedim tebessüm ederek.

"Tabii ki."

Beyaz tüyleri olan atın yanına yaklaştığımda başını sevdim. O kadar güzeldi ki ona bakarken hayran olmamak elde değildi. Gözleri hüzünle bakıyordu. Dudaklarımı büzüp, "Mutlu değil misin burada olduğun için?" dedim. Hüzünlü gözleri canımı çok yakmıştı. Kollarımı boynuna dolayıp başını öptüm.

"Üzülme, olur mu? Sen böyle baktıkça benim ağlayasım geliyor."

"Duygusal bir at olduğu için bakışları hüzünlüdür onun."

Yanımda konuşan adama dönüp, "Belki burada olmaktan mutlu değildir," dedim atın yellerini okşarken.

"Burada olmazsa başka yerde olacak. Onu ticari amaçları için kullanan insanların yanında olacak. Emin ol burada çok iyi bakılıyor."

Tekrar öpüp, "Mutlu musun sahiden?" dedim kulağına fısıldayarak. Başını bana sürtüp ses çıkardı.

"Sen hep mutlu ol güzel at. Bu gözlerin hüzünlü bakarsa ben rahat uyuyamam aklım hep sen de kalır."

At kişner gibi ses çıkarınca gülümsedim. "Sanırım mutlu olduğunu söylüyorsun."

"Aslında etrafta dolaşmayı seviyor, bazı öğrenciler korkar diye bağladık. Biraz da o yüzden hüzünlüdür. Özgürlüğüne düşkün bir at o."

"O zaman özgür bırakalım bu güzel atı. Korkan kişiler gitsin arabada beklesin. Değil mi güzel at?"

Yanı başımda hissettiğim hareketlilikle bakışlarımı hemen yan tarafıma çevirdim. Umut elini atın sırtında gezdirip, "Çok güzel," dedi bana bakarak. Hangi ara gelmişti yanıma farkında değilim. O kadar sessiz ki kendini belli etmese onu fark edemeyeceğim.

Başımı sallayıp, "Evet," dedim. "Ama üzgün, dolaşmak istiyormuş korkan kişiler olduğu için abi bağlamış onu."

Abiye dönüp elleriyle, "Bırakın gezsin etrafı," dedi. Abi onu anlamadığı için bakışlarını bana çevirdi. O sıra Umut'un yüzü hüzünlü bakan at kadar hüzünlendi.

"Atın ipini çözün etrafı dolaşsın diyor," dedim.

"He anladım. İyi çözelim bakalım. Her zaman şanslı kız olmuştur."

Geri çekilip Umut'un yanına geldim. Adam ipi çözerken bakışlarını onun üzerinden çekmiyordu. Keşke herkes işaret dilini bilse, şu an Umut'un içinin nasıl yandığını tahmin edebiliyorum.

At özgürlüğüne kavuştuğunda çayıra doğru koşmaya başladı. Adam işinin başına dönerken Umut'a dönüp, "Özgürlüğüne kavuştu," dedim gülümseyerek.

Başını sallayıp benim gibi gülümsedi. Hiçbir zaman yüzün asılmasın, hiçbir zaman isyan etme.

Çekingen bir şekilde etrafına bakıp bana döndü. Söylemek istedikleri var ama söyleyemiyormuş gibi hali vardı. Elmacık kemikleri hafif kızarmıştı. Utanmak bir erkeğe bu kadar mı yakışır?

O benim gözümde güzelken ben onun gözünde nasıldım kim bilir.

Ellerini kaldırıp indiriyordu. Bana söylemek istediği bir şey olduğunu yüzünden anlıyordum ama ona müdahale etmek istemiyordum. Ne söyleyecekti bilmiyorum ama bocaladığının farkındaydım.

Çantamın saplarını tutup ayakkabımın ucunu ağır ağır yere vurdum. Boyum onun göğsüne geldiği için bakışlarım kısa bir süre orada oyalanıyordu. Uzun bir süre gözlerine baktığımda, benim yanaklarım onunkilerden daha çok kızarıyordu. Resmen cayır cayır yanıyordu.

Yanağımı dişlerimin arasına kıstırıp bıraktım. Derin nefes alarak bakışlarımı ona çevirdiğimde tebessüm ettiğini gördüm. Kaşlarımı kaldırıp, "Ne?" dedim dudaklarımı düz tutarak. Gülmesi kan akışımı hızlandırıyordu, bunu kontrol altına almam için azıcık ciddi olmam gerekiyordu. Elini kaldırınca konuşmaya başlayacağını anladım.

"Bana kırgın mısın? Sabah ki halin çok soğuktu."

Yerine oturmadığım için kafasına bu kadar takacağını bilmiyordum. Sadece oturmayacağım dediğim için mi bu gergin hali? Yüzüme dikkatli baktığı için yanlış düşüncelere kapılmaması adına düşünmemeye çalıştım.

"Sana kırgın değilim, sabah ayakta gitmek istedim o kadar, yanlış anlama lütfen."

"Eminsin değil mi? Bakışların farklı, sanki benimle konuşmak istemiyormuşsun da ben seni zorluyormuşum gibi hissediyorum."

Bu çocuk hayalperest miydi? Ben bir haftadır onu görmek için okulun, yurdun her yerini karış karış gezdim. Sadece uzaktan görmek için kütüphanenin her yerini karış karış aradım. Nasıl ondan uzak dururum ki?

"Yanlış anlamışsın, bir haftadır seni okulda ya da yurtta göremedim. Görseydin annenin çorba kabını verecektim."

"Ben her yerdeydim aslında."

"Nasıl?"

"Okulda, yurtta, kütüphanede senin olduğun her yerdeydim."

Kaşlarım kendiliğinden çatılınca hızla düzelttim bakışımı.

"Ama ben seni görmedim."

"Bazen görmek istediğinde, bakmadığın yerde bile görürsün."

Bir adım geri çekilip, "Anlamadım," dedim. Kollarını göğsünün üzerinde topladı.

"Gençler bu akşam burada kalacağız. Yarın sabah kamp alanına döneceğiz."

Rehber hocanın sesiyle bakışlarımı oraya çevirdim. Aklım onun ne söylemek istediğindeydi.

Ellerim titreyerek, "Bu akşam burada kalacakmışız," dedim deli gibi atan kalbimi sakinleştirmek isterken.

Kısa bir süre gözlerini kalabalığa çevirip hemen bana döndü. Göğsünde bağladığı ellerini çözüp, "Çiftliği gezelim mi?" dedi lütfen kabul et der gibi.

"Olur," deyip arkamı döndüm. Bu adam umarım benim kalbimin atışını durdurmazdı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gerektiği zaman ağlamaktan çekinme;
çünkü gözyaşları söyleyemediklerini
söylemek için vardır.

Fyodor Dostoyevski

Kır çiçeklerinin arasına uzanmış, seyrek bulutların arasından gözüken güneşi izliyordu genç adam. Henüz sabah olmasına rağmen sıcak kendini belli ediyordu. Bu durumdan şikâyetçi değildi, en sevdiği mevsim yaz ayıydı çünkü. Yüzündeki tebessümle elindeki rengârenk çiçeklerden yaptığı taca çevirdi bakışlarını.

Acaba bu tacı verebilecek cesareti kendinde bulabilecek miydi? İç çekip alnını dizlerine dayadı. Yüzüne bakmaya çekiniyordu, nasıl versin onun için yarım saat önce yaptığı tacı? Oflayıp başını tekrar kaldırdı dizlerinden ve o an onu gördü.

Kalp atışları, küçük bir çocuğun kalp atışları gibi hızlıydı. Bir annesinin gözlerine baktığında, bir de uzaktan izlediği peri kızını gördüğü zaman hızlanıyordu sakin kalp atışları.

Kollarını bacaklarına dolayıp dudaklarını dizine bastırdı. Sanki kısık gözlerle izlerse peri kızını, fark edilmeyeceğini sanıyordu.

Belden dar, etek kısmı bol olan beyaz elbiseyi çok yakıştırmıştı genç kıza. Hele ki başına doladığı pudra pembe şalı kusursuz bir görüntü sağlıyordu onun perisinde.

Ah, ne çok isterdi onun için yaptığı tacı şalının üzerine takmak. Ne çok isterdi beğendin mi demeyi? Hayatında ilk kez ne çok isterdi konuşmayı, duymayı.

Yasemin atların olduğu çayıra giderken, oturduğu yerden kalktı genç adam. Az önce genç kızın çimenlerin üzerinde unuttuğu çantasına doğru hızla yürüdü. Elindeki tacı çantanın üzerine bırakıp hızla uzaklaştı oradan. Nefes nefese elma ağacının arkasına saklanıp Yasemin'in geri dönüp dönmeyeceğini baktı. Çantasının yokluğunu fark edince geri dönecekti, o zaman tacı alacak mıydı merak ediyordu.

Beş dakika sonra Yasemin'in adımları durunca, ağacın arkasından dikkatli bir şekilde genç kızı izlemeye devam etti. Yasemin elini alnına vurunca, gülümsedi. Yürüdüğü yolu tekrar geri dönen kıza heyecan ve merakla baktı.

Tacı alacak mıydı çok merak ediyordu. Almasını tüm gönlüyle istiyordu.

Yasemin çantasını bıraktığı yere gelince çantasının üzerinde duran çiçek tacına şaşkın gözlerle baktı. Elleri titreyerek çantanın üzerinden tacı alıp doğru görüp görmediğine emin olmak istedi. Sabah Umut'u izlediğinde bu tacı yaparken görmüştü. Deli gibi onun kime yaptığını merak ettiği için içindeki meraka yenilip dışarı çıkmıştı. Adımları onun yanına gideceği an atların olduğu kısma çevrilmişti.

İçine sığmayan kalp atışlarını sakinleştirip bakışlarını etrafta gezdirdi. Kimseyi göremeyince tebessüm etti.

"Benim içindi demek."

Tacı başına takıp yerden çantasını aldı. Gülümseyip başını gökyüzüne kaldırdı. O an elma ağacının olduğu yere baksaydı heyecandan yerinde duramayan genç adamı görecekti. Onun elleri titreyerek fotoğrafını çekişine şahit olacaktı.

"Ben de olan yüzüncü fotoğrafın bu peri kızı. Umarım bir gün sana gösteririm."

Genç kızı izledikçe Umut yerinde duramıyordu. Yanına koşup o tacı sana ben yaptım demeyi deli gibi istiyordu. Tüm uzuvları Yasemin'e doğru koşuyordu.

Elma ağacının arkasından çıkıp bir adım öne gitti. İlk kez cesaret edip Yasemin'e tacın kendisinin yaptığını söylemek istiyordu.

Engeli yüzünden ondan uzak durmaya çalıştığında her gün biraz daha acı çekti. Bir hafta boyunca Yasemin'i uzaktan izleyip ona bakarak sadece yazmıştı. Kütüphanede ağladığını gördüğü zaman yanına koşup neden ağladığını sormak için can atmıştı ama gidememişti. Onu teselli edecek sesinin olmaması engel olmuştu yanına gitmesine.

Arkadaşı Serkan'dan rica etmişti neden ağladığını öğrensin diye ama o da öğrenememişti Yasemin'in neden ağladığını. O geceyi zor geçirmiş, ertesi gün olduğunda Yasemin'i yine uzaktan izlemişti. Genç kız onu fark etmedikçe içinde hüzün oluşsa da onu rahatsız etmeden yine izlemişti.

Daha fazla uzaktan izlemek istemiyordu. İşitme engelini sorun etmek istemiyordu. Yasemin'in yüzüne bakıp senden hoşlanıyorum demeye cesareti yoktu ama hareketleriyle bunu ona hissettirmek istiyordu.

Hayat, kişinin cesaretiyle orantılı olarak daralır veya genişler. – (Anais Nin)

Hayatını daraltmayacaktı. İstediği her şeyi yapabildiğini Yasemin'e gösterecekti. Konuşamıyor diye elinden hiçbir şey gelmiyormuş izlenimi vermek istemiyordu. Sabah erken uyanıp spora gittiğini, arkadaşlarıyla basketbol, futbol oynadığını ona göstermek istiyordu.

Tüm cesaretini toplayıp Yasemin'e doğru ilerlerken Yasemin mutluluktan dünkü beyaz atla konuşuyordu.

"İnanabiliyor musun bu tacı bana yapmış. Oysaki onu tacı yaparken gördüğümde üzülmüştüm başkasına yapıyor diye ama bana yapmış bunu. Şu an mutluluktan ağlayabilirim. Sana bir sır vereyim mi, bu taç hayatımda aldığım en güzel hediye, benim için yapılmış. Üstelik bunu yapan kişiyi çok seviyorum. Bunu ona söyleyemiyorum ama kalbimde ona karşı büyük bir sevgi var sevgili dostum. Ve bunu sadece sana söylüyorum."

At yerinde tepinince başını öpüp geri çekildi.

"Birazdan gideceğiz, bir daha seni görür müyüm bilmiyorum. Kendine iyi bak güzel dostum."

Atın yelesini sevdikten sonra kahvaltı yapılacak yere gitmek için arkasını döndü. O an dibinde olan Umut'la göz göze gelince yerinde sıçrayıp elini göğsüne koydu.

Bir an söylediklerimi duydu mu düşüncesi kafasına dank etti ama sonra hızla toparladı. Umut duysaydı keşke, o yakalanmaya da razıydı.

Elbisesinin eteklerini avuçları arasında sıkarken gözlerini genç adamın gözlerinden kaçırıyordu.

Umut ise aksine onu izliyordu. İlk defa çekinmeden uzun uzun ona bakıyordu.

'O kadar güzel yaratmışsın ki baktıkça günaha giriyorum Ya Rabbim. İnce uzun parmakları, dudakları, küçük burnu kusursuz bir güzelliğe sahip. Annesini yanına alırken onun yüzüne nur mu sürdün Allah'ım? Kalbi gibi tertemiz duruşu, bakışı var. Onu bana helal kıl, onu benim kaderim, bu hayatta eşim olmasını nasip eyle Allah'ım. Yüreğim bu zamana kadar hiçbir kadın için bu kadar hızlı atmadı, gözlerim hiçbir kadına bu kadar değmek istemedi. Ben sevgimi içime saklıyorum Allah'ım onu bana helal kıl ne olursun.'

Bakışları Yasemin'in başındaki taca iliştiğinde dudaklarında tebessüm oluştu. Onu düşünerek yaptığı taç başına o kadar çok yakışmıştı ki iyi ki erkenden uyanıp yaptım demişti.

Yasemin'le göz göze geldiklerinde başı dik bir şekilde, "Beğendin mi?" dedi tacı göstererek. Beyaz yanakları kızaran Yasemin başını sallayınca derin nefes aldı.

"Beğenmene sevindim. Umarım çiçekler hemen solmaz."

"Solsa da saklarım," dedi Yasemin. O zaman fark edemedi Umut'un kalbinin atışını. Güzel dudakları arasından çıkmıştı ya bu güzel kelimeler bugün ondan iyisi yoktu.

Kenara çekilip eliyle kahvaltı yaptıkları masaları gösterdi. Yarım saat içinde kamp yerine gidecekleri için Yasemin'in kahvaltı yapmasını istiyordu. Aç karnına otobüse bindiğinde midesinin bulandığını okulun ilk günü öğrenmişti. Ona dair yeni yeni bilgi ediniyordu, iyi bir gözlemci olduğu için her hareketi gibi sevdiği ve sevmediği şeyleri de öğrenmişti.

Yasemin önünden geçerken gözlerini kapatıp nefesini tuttu. Onun kokusunu içine çekecek kadar nefsine yenilmek istemiyordu. Ne Yasemin'i ne de kendini günaha sokmak istemiyordu. Sevgisi yüreğinden taştığı için bazen yanlış harekette bulunduğu anlar oluyordu ama kendine engel olmaya da çabalıyordu.

Beraber yan yana aynı anda adım atıp aynı anda nefes alıp veriyorlardı. Kahvaltı masasında oturan Tuğba, Serkan, Elena ve Yasin onlara dikkatli bir şekilde bakıyorlardı. Başından beri aralarındaki çekimin farkında olan Tuğba'yla Serkan birbirine bakıp tebessüm ettiler. Bu ikiliyi kendi hallerine bırakmak istemişlerdi ama hata mı etmişlerdi? İkisi de birbirini seviyor ama uzak duruyordu.

Onların yüzüne bakıp, neden birbirinize karşı bu kadar uzaksınız dememek için kendilerini zor tutuyorlardı.

Masaya gelen ikili boş olan sandalyeye oturduklarında karşılarında gülerek onlara bakan Tuğba ve Serkan'a, "Hayırdır?" dediler, biri elleriyle diğeri kısık sesle.

"Hayır canım hayır. Tacın çok güzelmiş Yasemin, kim yaptı?"

Yanaklarına hücum eden ateşi bastırmak için tabağına hızla peynir, omlet aldı. Tuğba'nın cevap beklediğini bildiği için, "Umut," dedi kısık sesle.

"A," diyen Tuğba, Umut'a göz kırptı.

"Çok güzel olmuş Umut. Keşke bana da biri taç yapsa. Çok şanslı kızsın Yasemin."

Yasemin başını neredeyse masanın altına gömecek duruma gelmişti. Umut ise onun bu tatlı haline tebessüm edip boş olan tabağına kahvaltılık alıyordu. Kendi tabağına koyduğu yiyeceklerden Yasemin'in tabağına da koyuyordu.

Çekingen bakışlarını genç adama çeviren Yasemin, "Ne yapıyorsun?" dedi zorla ellerini hareket ettirerek.

"Çok az yiyorsun, ormanda çadır kuracağız, odun toplayacağız yemeği anca akşama doğru yeriz o yüzden fazla ye miden bulanmasın."

"Ne kadar da düşünceli bu Umut."

Tuğba'nın ayağına tekme atan Yasemin Umut'a sadece tebessüm edip önüne döndü. Ne olmuştu sessiz sedasız adama. Umut'ta farklı bir şey olduğunu fark ediyordu genç kız. Çözemediği, ama kalbini hızlandıran bir şeyler oluyordu.

Kahvaltılarını yaptıktan sonra son kez öğrenciler çiftlikte fotoğraf çekiliyordu. Umut Yasemin'le tekrar fotoğraf çekilmek istediği için elindeki fotoğraf makinasını avuçları arasında döndürüp duruyordu. Yanına gidip sadece fotoğraf çekinelim mi demek zor olmamalı ama ayakları arkadaşlarıyla kahkaha atan kıza doğru gitmiyordu.

Bakışlarını etrafta gezdirdi. Çoğu kişi otobüse doğru gidiyordu. Acele etmesi gerektiğini bildiği için daha fazla olduğu yerde durmak istemedi. Hızlı adımlarla kızların yanına geldi. Kızlar yüzlerindeki tebessümle ona döndüklerinde derin nefes alıp fotoğraf makinasını gösterdi.

"A," diyen Tuğba hızla elinden makinayı aldı.

İçindeki fotoğrafları görür diye öne doğru adım attı Umut. Tuğba geri çekilince ne yapacağını bilemedi. Makinanın içinde Yasemin'in fotoğrafları vardı. O fotoğraflar sadece ona özel kalmalıydı. Kimse onun gözünden sevdiği kızı görmemeliydi.

Elini öne uzatıp makinayı alacağı an Tuğba Yasemin'le ikisinin fotoğrafını çekti. Beklemedikleri anda fotoğraf çekilince ikilinin yüzü şaşkın çıkmıştı. Özellikle Yasemin Umut'un arkasından sen görürsün Tuğba diye söyleniyordu. Makinayı Umut'a veren Tuğba ona göz kırpıp arkadaşına sarıldı.

"Hadi otobüse gidelim. Bir an önce kamp yerine gidip korku hikâyelerimi anlatmak istiyorum."

Gözlerini deviren Yasemin Elena'nın elini tutup otobüse doğru çekiştirdi. Yanına ilişen Tuğba'yı iteklerken arkasından gülerek bakan adamın gözlerindeki aşkı görmemişti.

Nasıl bir his biliyor musun?

Oda çok geniş ama sığamıyorsun,

Bak kapı orda ama çıkamıyorsun,

Pencere açık ama nefes alamıyorsun.

Sığmıyordu koskoca çayıra. Bu nasıl sevgiydi böyle? Kalbi patlayacaktı, duyan yoktu sesini. Nefesi kesilecekti canı çıkmıyordu. Güçlükle ayakta tuttuğu bacakları titriyor, kimse onu fark etmiyordu. Bu nasıl sevgiydi böyle, ölüyor ama öldürmüyordu.

Ayaklarının üzerinde daha fazla duracak gücü kendinde bulamadığı için yere oturup kollarını bacaklarının etrafına sardı.

Neşeli bir şekilde giden kızı kısık gözlerle izlerken bakmaya daha fazla yüreği dayanamadı. Alnını dizlerine koyup dudaklarını ısırdı. Deniz gibi olan mavi gözlerinden yaşlar akarken dünyayla bütün iletişimini kesti. Babam gibi sevmek istiyorum diyordu her zaman, babası gibi candan seviyordu.

"Babam," dedi sanki karşısında varmış gibi. "Annemi görmediğin an nasıl nefes aldın? Ben nefes alamıyorum baba, Azrail ruhumu almak için geldiğinde her defasında vazgeçip geri gidiyor. Bir kere ölmek yerine bin defa ölüyorum. Sevgim içime sığmaz oldu. Gülüşünü kıskanıyorum, duyamadığım sesini kıskanıyorum, ona bakan her hangi birini dövmek istiyorum. Sapıtıyorum baba, ben kendimi tanıyamıyorum. Sevda can yakar mı? Benim canım çok yanıyor baba."

Gözlerini dizlerine sildiğinde güçlü bir şekilde ayağa kalkıp otobüse ilerledi. Yasemin'in olduğu otobüsün yanından geçerken gözleri otobüsün içine kaydığında görmek istediği kişiyi görmemişti. Bir kere görmeyi isterdi.

Kendi otobüsüne bindiğinde arka koltuğa doğru yürüdü. Bir çift ela gözle karşı karşıya geldiğinde karnına yumruk yemiş gibi hissetti.

"Gelsene kardeşim, Tuğba'yla plan yapacağımız için kızları bizim otobüse aldım."

Gamzeleri ortaya çıkacak kadar gülümseyen Umut, Yasemin'e doğru ilerledi. Onun yanına oturduğunda derin nefes alıp sırtını koltuğa yasladı. Yolculuğu şimdi güzelleşecekti. Sevdiği kız onunla beraber sıkıcı yolu güzelleştirecekti.

ONUNCU BÖLÜM

Sus gönlüm! Bütün bu susmalarına karşılık her şeyin hayırlısının olacağına inanarak sus.

Mevlana

Bir ateş sarmıştı vücudumu. Kıpırdamadan yanmama müsaade ediyordu. Yanımda oturan adamın bedeni hiçbir şekilde bana değmese de, sanki ondan gelen sıcağı bedenim hissediyor gibi alev alev yanıyordu.

O kadar dikkatliydi ki oturduğundan beri kıpırdamadan duruyordu. Bacaklarını birbirine yapıştırmış, beni rahatsız edecek hiçbir harekette bulunmuyordu. Ellerini bile kucağının üzerinde birleştirmiş kıpırdamıyordu. Tebessüm edip camdan dışarıyı izledim.

Zaten onun efendiliğini sevmişti kalbim.

Otobüsün içi sıcak olduğu için derin nefes alıp gözlerimi kapadım. Bazen başımı sıkı bağladığım zaman başıma ağrı giriyordu. Otobüsün içi sıcak ve gürültülü olduğundan başım yoğun bir şekilde ağrıyordu.

Nefesimi dışarı bıraktığımda avuçlarımın arasına konan poşete şaşkınlıkla baktım. Umut'a bu niçin der gibi başımı salladığım da, "İçine kus," dedi.

"Ne?" deyip gülmeye başladım.

"Miden bulanmıyor mu? Gözlerini kapatıp derin derin nefes alıyorsun. Yüzünde kıpkırmızı oldu."

Başımı iki yana sallayıp kıkırdadım.

"Bir kere yanında kustum diye sürekli kusacak değilim. Otobüsün içi çok sıcak, başım ağrıdı."

"Söylesene baştan camı açardım."

Ayağa kalkıp otobüsün üst camını açtığında gözlerimi düz göbeğinden çekip hemen elime baktım. Tövbe Allah'ım. Yerine oturduğunda rahat nefes alıp, "Teşekkür ederim," dedim.

"Önemli değil, bir şeye ihtiyacın olduğunda söylemen yeterli."

Tekrar sağ ol diyeceğim zaman eliyle engel oldu. İkimiz de tebessüm edip önümüze döndük. O önüne bakarken benim kulaklar arkaya kayıyordu. Tuğba'yla Serkan otobüse bindiğinden beri fısır fısır konuşuyordu. Ne kadar onları dinlememek için üstün çaba göstersem de sağ olsun yaptıkları planları duymamak elde değildi. Allah'tan duydum da gece korkmam.

Otobüs durduğunda hepimiz sırayla ayağa kalktık. Umut kenara çekildiğinde Elena'nın yanına gidip onunla beraber dışarı çıktık. Çantalarımız diğer otobüste olduğu için kızlarla otobüsün yanına geldik. Çantalarımızı aldığımızda hepimiz sıraya girdik.

"Sizlere çadır ve uyku tulumu vereceğiz. Çadırlar dört kişilik olduğu için isteyen istediği kişiyle kalabilir."

Gruptan biri, "Kız erkek beraber kalabilir mi?" dediğinde rehber hocası başını iki yana salladı.

"Kız erkek ayrı kalacak. Gün içinde toplu bir şekilde hareket edeceğiz, aynı zamanda akşam birlikte ateşin etrafında oturup kimi zaman şarkı söyleyeceğiz, kimi zaman şiir okuyacağız. Biliyorsunuz yoğun sınav dönemine gireceğiz, okulumuzun her sene uyguladığı prosedür bu. Bir hafta boyunca şiirlerimizden, edebiyat yazarlarımızdan bahsedeceğiz. Okumanın ve yazmanın eşsizliğini bu güzel ormanda konuşacağız. O yüzden birbirimizi üzecek bir harekette bulunmayalım, tamam mı gençler?"

Hep bir ağızdan tamam dediğimiz de görevliler çadır ve tulumları dağıtmaya başladı.

"Biz üçümüz aynı çadırda yatarız dördüncü kişiye gerek yok."

"Olur mu ki? Hocalar bir şey derse."

"Elena haklı," dedim Tuğba'ya.

"Biri gelmek isterse tamam deriz ama istemezlerse kimseyi çağırmayın."

"Peki," deyip hocalara döndük.

"Hep birlikte ormanın içine doğru yürüyeceğiz. Geçen sene kamp yaptığımız yere çadırları kuracağız. Etrafa dağılmadan beni takip edin."

Rehber hocasının peşinde ormana ilerlerken Tuğba çocuk gibi ellerini birbirine vurup şarkı söylüyordu. Onun neşesini neden bu kadar yüksek olduğunu biliyordum. Birinci sınıf öğrencilerini korkutacaktı. Ona eşlik edecek Serkan'da vardı üstelik.

Onun nerede olduğunu görmek için kenara çekilip kalabalıkta göz gezdirdim. Sıranın arka tarafında Umut ve Yasin denen çocukla şakalaşıyorlardı. Tuğba'nın erkek haliydi. Umarım bu gece bu ormanı yakmazlardı.

Çadırları kuracağımız geniş alana geldiğimizde ikinci ve üçüncü sınıf öğrenciler hemen buldukları güzel yerlere çadırlarını kurmaya başladılar. Tuğba elimden çadırı hızla alıp çantasından çıkardı.

"Ağzınızı açık tutarsanız sinek kaçar. Yardım edin bu çadırı kuralım. Yoksa en kötü yer bize kalacak."

"Daha önce hiç çadır kurmadım."

"Ben de."

"Ben biliyorum, sadece bana yardım edin," dedi Tuğba.

Elena'yla ne yapacağımızı bilmeden Tuğba'ya bakarken, onunda pek bilgili olduğu söylenmezdi. Elindeki çadırı altını üstüne çevirip inceliyordu.

"Imm," deyip biraz yaklaştım ona. "Kurmasını biliyor musun gerçekten?"

"Biliyordum."

"Biliyordun? Anlaşılan şimdi bilmiyorsun."

Oflayıp etrafıma bakındım. Bizim sınıfta olan Orhan'la göz göze gelince elindeki işi bırakıp bize doğru yürüdü. Sanırım yardıma geliyordu. Ondan ne kadar çekinsem de yardım etmek isterse teklifini red etmeyecektim.

"Selam, yardım edeyim isterseniz."

Elena'yla başımızı olur anlamında salladık. Tuğba'nın elindeki çadırı ona uzatacağım zaman başka bir el çadırı hızla kaptı. Şaşkın bakışlarımı çadırı kapan Umut'a çevirdim. Orhan'a çatılı kaşlarıyla bakıyordu. Mavi gözleri laciverte dönmüş, göğsü aldığı sinirli nefesiyle inip kalkıyordu. Elena'yla göz göze geldiğimizde omuzlarımı kaldırdım bilmiyorum der gibi.

"Kızların çadırını kuracaktım."

Gözleriyle yerine gitmesini işaret etti Orhan'a. Orhan omuzlarını dikleştirip, "Çadırı kurayım öyle gideceğim," dedi dişleri arasından.

Umut omzuna sert bir şekilde çarparak çadırı alıp kendi arkadaşlarının yanına doğru ilerledi.

Ne oluyordu anlamıyordum. Tuğba'da peşinden gidince biz de mecbur arkalarından ilerledik. Orhan sinirlenmiş bir şekilde yerine gitmişti. Giderken de ağzından hoş olmayan kelimeler çıkmıştı ama neyse ki Umut yüzüne bakmadığı için ne söylediğini duymamıştı.

"Çadırınızı bizim çadırın yanına kuracağım."

Kurabilirim değil de direkt kuracağım demesi ben de şaşkınlık yaratmadı desem yalan olurdu. Bu zamana kadar yumuşak yüzü az önce sert bir hale bürünmüştü. Orhan'ı dövecek gibi bakmıştı resmen. Orhan'dan ne kadar haz etmesem de ona öyle bakması kötü hissettirmişti. Sonuçta bize yardım edecekti.

Hızlı bir şekilde çadırı kurduğunda kızlar, "Teşekkür ederiz," dediler. Başını sallayıp kendi çadırının içine girdi.

"Ne oldu Umut'a anlamadım gitti. Bir anda sinirle gelip Orhan'ın elinden çadırı aldı. Dövecek sandım bir ara."

Tuğba kıkırdayıp, "Kıskandı," dedi çadırın fermuarını açarken. İçeri girdiğinde peşinden hemen girdim.

"Kimi kıskandı?"

"Dedemi değil her halde. Seni kıskandı."

"Yok artık," deyip uyku tulumuyla çantayı yere bıraktım. Beni neden kıskansın ki?

Elena'yla kıkır kıkır gülerken, "Susun," deyip çantamdan eşofman takımlarını çıkardım.

"Rica etsem dışarıda beni bekler misiniz, üstümü giyineceğim."

"Bizim yanımızda neden giyinmiyorsun?"

"Utanıyor Elena'cım gel biz dışarıda bekleyelim."

Elena anladım der gibi başını sallayıp dışarı çıktığında, ardından Tuğba çıktı. Hemen elbisemi çıkarıp füme rengi eşofmanımı giydim. Ona uygun şalımı da takınca elbisemi katlayıp bavula koydum. Beyaz spor ayakkabılarımı giyip dışarı çıktım.

"Ben hazırım siz üstünüzü değiştireceksiniz acele edin. Odun toplayacakmışız."

"Benim eşofmanlarım var Elena, istersen şortunu çıkar bacaklarını böcek ısırmasın."

Böcek adını duyan Elena olduğu yerde ayaklarını kaldırıp indirdi.

"Ormana geldin, böcek ister istemez vardır."

"En iyisi taytımı giymek. Bacaklarım kapalı olursa ısırılma tehlikem yok olur."

Çadıra girdiğinde Tuğba gibi bakışlarımı kamp alanında dolaştırdım. Herkes kendi aralarında şakalaşıyordu. Çoğu kişi çadırlarını kurmuş üstünü değiştirmişti.

Bakışlarım Orhan'la karşılaşınca yutkunup ayıp olmasın diye tebessüm ettim. Sanırım gülümsemem ona cesaret vermişti. Hızlı adımlarla bana doğru gelmeye başladı. Neden geliyordu ki? Sadece ayıp olmasın diye tebessüm etmiştim.

Ellerimi eşofmanın cebine sokup soğuk bir şekilde yüzüne baktım.

"Odun toplarken sana eşlik etmemi ister misin?"

Sorusu çok normal bir soruydu ama cevap verememiştim. Gözüm siyah eşofman, üstüne de sporcu atletiyle dışarı çıkan Umut'a kaydı. Üzerine kapüşonu giyerken bana doğru yürüdü. Gözlerimi hızla ondan çekip Orhan'a baktım. Tam cevap vereceğim an elim Umut'un sıcak elin arasına hapsoldu. Gözlerim yuvalarından çıkacak kadar büyüdü.

Umut hiçbir şey demeden beni çekiştiriyordu. Diğer elimi koluna koyup durması için sıktım. Durmak bir yana tutuşunu sıkılaştırmış, adımlarını da hızlandırmıştı. Onun adımlarına uymak için neredeyse zıplamak durumunda kalıyordum yürürken. Korkuyla arkama döndüğümde neyse ki Tuğba, Elana, Serkan ve Yasin'in peşimizden geldiğini gördüm. Biraz olsun rahatlamıştım ama elim Umut'un avucunun içinde durdukça kalp atışım hızlanıyordu. Orhan'dan rahatsız olduğu belliydi ama elimi neden tutuyordu?

Adımları durunca sırtına çarpmamak için kendimi zor frenledim. Elimi bırakıp bir adım geri çekildi.

"O herifle aranda bir şey mi var?"

Başımı iki yana salladım.

"Cevap verir misin, lütfen!"

Ne oluyor ya. "Hayır," deyip yanımıza gelen diğerlerini görmezden geldim. Dikkatimi onlara verirsem sormam gereken soruları soramazdım.

"Neden elimi tutup çekiştirdin?"

"Neden ona gülümsedin?"

"Sen benimi izliyorsun?"

"Hayır, tesadüfen etrafı izlerken nedense o herifi senin yanında görüyorum."

"Arkadaşım, yanımda olması, ona gülümsemem normal değil mi?"

"Değil, gülme, konuşma, bakma."

Arkasını dönüp ağacın dibinden odun aldı. Ne oldu bu çocuğa?

Diğerleri kıkır kıkır gülerken onları neredeyse öldürecek gibi baktım.

"Hem o kötü biri."

Yerimden sıçrayıp bir anda önümde ellerini sallayan Umut'a baka kaldım.

"Ne kötülüğünü gördün?"

Orhan'ın hal ve hareketleri benim de tuhafıma gidiyordu ama o kötü biri diyecek kadar garip davranmıyordu.

"Kızları rahatsız ediyor. Senin peşinde olmasının sebebi de bu. Bence ondan uzak dur."

Kollarımı göğsümün üzerinde bağlayıp başımı aşağı yukarı salladım.

"Sen uzak dur diyorsan dururum Umut. Demek ki sen Orhan'da kötü bir şey görmüşsün ki arkadaşını uyarıyorsun."

Ellerimi hareket ettirmeden konuştuğum için bakışları dudaklarıma kaydı. Konuşmam bitince yutkunup başını ağır ağır salladı. İtiraz edeceğimi düşünmüştü ama olumlu cevap verince gözle görülecek şekilde rahatlamıştı.

"Hadi odun toplayıp çadırın oraya dönelim. Bugün vakit çadırın etrafında geçer, yarın ormanı gezeriz," dediğinde çocuklara döndüm.

"Biz gece gezmeyi düşünüyoruz Umut. Şu Orhan'ı ve diğerlerini korkutalım diyoruz." Serkan'ın ima dolu sesi ür-

pertmişti beni. Umut ona göz kırptıktan sonra odun parçasını eline alıp dudağını ısırdı. Aklına bir şey gelmiş gibi sinsi sinsi gülüyordu. Gözlerim kısılmış vaziyette onu çözmeye çalışıyordum. Sakin adama ne olmuştu böyle, bir anda maço kesilmişti başımıza. Daha doğrusu başıma.

Onu daha fazla incelemeden yerden odun topladım. Fazla odunları erkekler kucağına alırken bize az odun vermişlerdi. Neredeyse yok denecek kadar azdı. Kamp yerine geldiğimizde herkesin getirdiği odun birikintilerinin üstüne koyduk odunları. Ateş yakmak için taşlar dizilmiş, onun içine de üçüncü sınıftaki gençler odunları diziyordu. Serkan'ın yönlendirmesiyle kamp alanından biraz uzaklaştık.

"Bakın gece bu ateşin başında otururken korkunç hikâyeler anlatacağım sakın korkmayın, tamam mı?"

"Şu otobüste konuştuğunuz hikâyeler mi?"

Başını aşağı yukarı sallayıp parmağını dudağına bastırdı.

"Sessiz ol, birileri gerçekten korksun istiyorsak hakkıyla oynamamız lazım."

"Fazla abartma," dedi Umut.

Elena'nın yüzü şimdiden beyazlamıştı.

"Kurt mu gelecek diyeceksiniz?" dedi Elena titreyen sesiyle. Şimdiden böyle olduysa akşama düşünemiyorum.

Serkan, Yasin, Tuğba kahkaha atıp, "Ne kurdu?" dediler zorla konuşarak. Bu üçü kesinlikle zırdeliydi.

"Kurt yok güzelim cin var."

"Tövbe de be. Üç harfli de onlara. Valla başımıza toplayacaksın."

Umut'ta gülerken, "Sen de mi?" dedim alıngan bir sesle. "Ben onların varlığına inanıyorum, lütfen şaka işine onları karıştırmayın gece vakti hepimize musallat olurlar."

"Ayakları tersse kaçarız."

Ayağımı yere vurup, "Umut," dedim. "Tamam tamam," der gibi ellerini havaya kaldırıp gülüşünü zor durdurdu. Hain plan yapan üçlüye, "Lütfen abartmayın," deyip yanımda şimdiden titremeye başlayan Elena'ya sarıldım.

"Korkma bebeğim onlar bize musallat olmaz. Bu üçüne musallat olur."

"Şeytan mı?"

Dördü birden kahkaha atmaya başlayınca hepsinin üzerine yürümeye başladım. Hayır, Tuğba, Serkan ve Yasin'den beklerim ama Umut'un böyle yapması şaşırtıyordu beni. Bugün beni yeteri kadar şaşırtmıştı zaten. Bir de böyle yapması hepten şoka sokuyordu. Tacı aldıktan sonra değişti bu çocuk. Kim ne yaptı benim sessiz adamıma?

Elena'yla birlikte onları kovalarken, "Geliyor," diye bağıran Serkan'a yerden aldığım sopayı fırlatıyordum. O kadar hızlı koşuyordu ki sopa hiçbir yerine denk gelmiyordu. Koşmaktan nefes nefese kalınca olduğum yerde durup, "Gelin buraya," dedim. "Bir şey yapmayacağım buraya gelin hadi."

Kendimi ağacın dibine bıraktığımda Elena'da yanıma oturdu. Ardından Umut ve diğerleri. Hepsi nefes nefese kalmıştı.

"Koşarsanız böyle olur işte. Bakın bir daha ağzınızdan duymayacağım o kelimeyi."

Umut ellerini kaldırıp, "Ağzımdan duyamazsın ama ellerimi okuyabilirsin," dedi gülerek.

Parmağımı ona sallayıp, "Bakmam ki ellerine," dedim. Öyle dediğinde, "Tamam tamam," deyip ellerini dizine koydu. Şimdide çocuk gibi tatlıydı. Bir anı bir anına uymuyordu. Acaba ikizler burcu mu?

"Seda'yla Nur'da bize katılmak istiyormuş."

"Asla," diye bağırdı Tuğba. "Ne işi var onların bizim aramızda? Sen onlarla grup olmak istiyorsan gidebilirsin."

"Dur kızım, sizinle grup olabilir miyiz dedi ben de yok dedim."

"Aferin, hele bir gelsinler akşam yanıma bak ne yaparım onları. Zaten en çok onları korkutacağım."

Tuğba'yla Serkan atışırken bakışlarımı zorla onların üstünde tutmaya çalışıyordum. Umut bana bakıyordu ve ben ona bakmamak için kendimle savaşıyordum. Bakma be sen bana böyle dikkatli bakarsan aynı şekilde ben de sana bakmak durumumda kalacağım.

"Aslında acayip uykum var, dün gece Umut'la sabaha kadar konuştuk ezan okunurken yattım. Şu an başımı yastığa koysam uyurum."

"Ben üç saat uyuyup kalktım. Senden daha dirayetliyim uykum yok."

Aslında benim de Serkan gibi uykum vardı ama şu an uyumak istemiyordum. Onlarla olduğum için mutluydum.

"Elena, annen mi yabancı, baban mı?"

Umut'un sorusuyla suskun duran Elena, "Babam," dedi. Bir tek Yasin'le ikisi sessizdi arada bir kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Sağ olsunlar Umut, Serkan, Tuğba onların konuşmasına fırsat vermiyordu.

"Senin adını kim koydu Umut? Genelde bu ismi kızlar kullanıyor."

"Benim ismim annemin karnındayken koyulmuş. Annem bana hamile olduğunu öğrenmeden teröristiler tarafından Suriye'ye kaçırılmış."

Elena ve benim gözlerim kocaman oldu. Diğerleri bu konuyu biliyormuş gibilerdi.

"Nasıl?" dedim şok halimden zor çıkarak.

"Babam Yüzbaşı, o zamanlar Üsteğmendi, görev yeri Mardin'de olduğu için annemle yeni evlendikleri zaman teröristler onu kaçırmışlar. Beş ay boyunca hücrenin içinde

kafayı yeme noktasına gelmiş annem. Tek umudum içimde senin oluşundu diyor. Annem hamileyken ona ilaç vermişler, bu ilaçlar benim gelişimimi geriletmiş. Açıkçası duymamamın nedeni kulak içi gelişimimi tamamlamamış olmamdan kaynaklanıyor."

Gözlerim doldu hem annesi için hem de onun için.

"Annen nasıl kurtulmuş oradan?"

"Babam bulmuş. Perişan haldeymiş, onu iyileştireceğim diye çok çabalamış. Çok şükür annem toparlamış babama ve bana sıkı sıkı tutunmuş."

"Senin tedavi olma gibi durumun var mı?"

Böyle bir soruyu neden sordum bilmiyorum ama dudaklarım arasından çıkmıştı bir kere ne geri alabiliyordum soruyu ne de onun üzgün gözlerinden gözlerimi çekebiliyordum.

"Çocukken çok fazla tedavi oldum ama değişen bir şey olmadı. Oldukça yüksek sesi duyuyorum bunu tarif edemiyorum ama sanki kulağım içine bir şey patlıyormuş gibi oluyor."

"Tekrar ameliyat olsan duyma şansın yok mu?"

"Yüzde elli var yüzde elli yok."

Başını eğip kaldırdı.

"İşitme engelli bir eşin olmasını ister miydin? Yani engelli biriyle hayatını birleştirir misin?"

Sen kalbimdeki yerini bilsen bu soruyu sormazdın Umut.

"İsterdim," dediğim an gözle görülecek şekilde nefesini dışarı bıraktı.

Bugün aklımı çok karıştırdın Umut.

***

Kulaklarım dünyaya kapanmıştı. Dış dünyada olan sesleri duymuyordum. Sadece gözlerimle, Umut gibi duyuyordum. Beş dakikadır birbirimizin gözlerine bakarak duruyorduk, ne o çekiyordu bakışlarını ne de ben. Etrafımızda ses fazlasıyla

vardı. Kamp yerinden gelen kahkaha sesleri aslında ormanda yaşayan hayvanları rahatsız ediyordu. Yanımızda oturan arkadaşlarımız birbirlerine el şakaları yaparak gülüyorlardı. Bakışlarım Umut'un gözlerinde, kulaklarım onunkiler gibi kapalıydı.

Böyle oluyormuş demek ki. Hiçbir şeyi duyamamak kötü olsa da iyi yanları da vardı. Bu kirli dünyada kötü sesleri duymuyordu. Mesela küfür, hoş olmayan kırıcı sözleri duymamak aslında güzeldi.

Gözlerimi en sonunda çektiğimde elime aldığım kır çiçeğini incelemeye başladım. Gözlerim bakıyor, beynim farklı düşünüyordu.

İşitme engelli bir eşin olmasını ister misin diye sorduğunda sanki o an bana evlenme teklifi ediyordu. Kısa bir an şoka girmiştim ama hemen toparlamıştım kendimi.

İnsanların dış görünüşüne göre değil, kalbine bakardım ben. Umut'ta ilk dikkatimi çeken kalbiydi. Onun fiziki görünüşünü asla uzun bir süre incelemedim, kalbim bakmak istese de aklım biraz da olsa engel oluyordu. Hoş uzun bir süre dış görünüşüne bakmasam da olurdu. Kalbinin güzelliği yüzüne yansımıştı.

"Kamp yerine gidelim."

Serkan'ı onaylayıp ayağa kalktık. Kamp yerine yürürken çığlık ve kahkaha sesleri daha çok gelmeye başlamıştı. Öğrenciler şimdiden eğlenmeye başlamıştı.

Kalabalık alana girdiğimiz de Umut'un yönlendirmesiyle halka oluşturan gurubun yanına oturduk. Elana, Tuğba, ben yan yana oturmuştuk. Diğer yanımda Yasin, Serkan ve Umut vardı. Umut çaprazımda kaldığı için birbirimizi rahatlıkla görüyorduk.

Saatler ilerledikçe hava kararmaya durmuştu. Üst sınıflardan iki kişi ateşi yakarken, beş kişide sandviç ekmeklerini dağıtıyordu. Kollarımı sıvazlayıp Elena'ya yaklaştım. Hava

serinlemeye başlamıştı. Rüzgâr eserken ağaçların yaprakları sağa sola kayıyordu. Herkesin üstüne ağırlık çökmüş gibi sessizleşmişti. Sadece yanmaya başlayan odunların çıtırtısıyla yaprakların sesi vardı.

Kollarımı dolayıp yanan ateşi izledim. Şu an kulağıma gelen yaprakların sesi, esen rüzgârın esintisi, aynı zamanda çıtır çıtır ses çıkaran odunların sesi oldukça rahatlatıyordu. Meditasyon yapıyormuş gibi hissediyordum. Vücudumdaki negatif enerjileri dışarı bırakıyordum.

"Rüzgâr ateş için neyse, ayrılık da aşk için odur. AŞK küçükse söndürür. Büyükse daha da kuvvetlendirir."

Tebessüm edip edebiyat hocamıza çevirdim bakışlarımı.

"Böyle bir ortamda sizler de aklınıza gelen sözleri söyleyin bakalım. Ben Mevlana'nın sözünü söyledim isterseniz kendi düşüncelerinizi ya da çok sevdiğiniz edebiyat yazarların sonbaharla ilgili şiirlerini okuyabilirsiniz. İlk kim başlamak ister?"

"Hedefi olmayan gemiye hiçbir rüzgâr yardım edemez." *Montaigne.*

Tam karşımda oturan kısa boylu çocuk sözünü bitirince onun çaprazında oturan kız çekingen bir şekilde konuşmaya başladı.

"Ey rüzgâr! Sert esme! Özlediklerimin kokusu geliyor yüreğime, gözlerim doluyor."

O da susunca onun karşısında oturan kız yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Rüzgârın umursamadığı bir kuru yapraktım sen de, biraz daha yansam kül olup biter misin içimde?"

Sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki hepimiz tebessüm etmiştik. Sanki sesini ona bakan çocuğa duyurmak ister gibi bağırmıştı. Kısık sesle konuşsa aslında o çocuk yine onu duyardı. Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirip ona gülümsedi.

"Niçin rüzgârlı sonbahar akşamlarında, sessizce yan yana yürüyerek ruhlarımızın konuştuğunu dinleyemiyoruz?" *Sabahattin Ali.*

Kız utanıp başını eğince sırayla herkes rüzgârla ilgili bildiği sözleri okudu. Umut'a baktığımda elini göğsüne koyup hocayla göz göze geldi. Hoca tebessüm edip ellerini birbirine vurdu.

"Gençler, hepiniz Umut'a bakın."

Herkes bakışlarını benim gibi Umut'a çevirdi. O ise gözlerini benim gözlerime hapsedip ellerini hareket ettirmeye başladı.

"Onu tesadüfen gördüğümde kalbim o dakikadan sonra sadece kan pompalamamaya başladı. Gözleri, dudakları o kadar güzeldi ki sanki ben ona baktıkça onun güzelliğine nazar değdirecek gibi hissediyordum. Sürekli gülüyor, sürekli etrafına neşe saçıyor ama ben bir kere bile onun sesini duyamıyordum. Kalbim onu her gördüğümde kan ağlıyordu. Acaba benimle bu sonbahar gününde gezer miydi? Benimle rüzgârın esintisinde dans eder miydi duymayan kulaklarıma rağmen."

Elleri durduğunda yanağıma damlayan gözyaşını çaktırmadan sildim. Bu sözleri benim gözümün içine bakarak söylemesi benim yaralı kalbime haksızlık değil miydi? Onu görmediği zamanlar yeteri kadar acı çekiyordu, gördüğü zaman rahat bir nefes alması hakkı değil miydi? Aşk sadece mutlu olduğun zaman yaşanmazdı, acı çektiğin zamanda yaşanırdı.

Herkes sırayla sözleri okurken aklım bu ortamdan tamamen kopmuş durumdaydı. Farkındayım, Umut yüzüme bakıyordu. Gözlerim ilk kez onun gözleriyle buluşmak istemiyordu.

Ateşe bakıp düşünmek istiyordum sadece. Sanki başka bir şey yapabilecekmişim gibi.

Hava kararmış ormanda sadece odunların çıtırdayan sesi vardı. Herkes kendi dünyasına çekilmiş kafalarındaki düşünceleriyle boğuşuyordu.

"Size bir hikâye anlatmak istiyorum, izniniz olursa anlatabilir miyim?"

Sessiz ortamda gülme sesleri gelince bakışlarımı Serkan'ın yüzüne çevirdim. Kesin internet sitesinden aldığı korku hikâyelerini anlatacaktı. Başımı iki yana sallayıp kıkır kıkır gülen Tuğba'ya baktım.

"Anlat hadi," dedi Serkan'a. Onun gibi macera seven kişiler anlat anlat diye bağırınca Serkan Umut'un kolunu dürtüp derin nefes aldı.

"Bu hikâyeyi arkadaşımdan duydum. Gerçek olma ihtimali yüzde yüz. Sakın sözümü kesmeden beni dinleyin."

Umut gülerken, sen de mi diye işaret yaptım. Omuzlarını kaldırıp indirdi.

Madem eğlenmek istiyorlardı eğlensinler. Gece görürdüm ben onları.

"İlk ben anlatmak istiyorum," diye ortaya atlayan Tuğba'ya gözlerimi devirdim. Serkan, "Buyur," deyip geri çekildiğinde Tuğba saçlarını sırtından aşağı sarkıtıp konuşmaya başladı.

"Kuzenimin başına gelen bir olayı size anlatmak istiyorum. Kendi on, ablası o zamanlar on üç yaşındaydı. Her akşam olduğunda sanki biri tarafından izlediğini hissediyormuş. Bunu ailesine söylediği zaman anne ve babası onun dikkat çekmek için böyle bir şey söylediğini düşünüyormuş. Bir tek ablası ona inanıyormuş, kız geceleri asla uyumuyormuş, sanki biri yatağının başında ona bakıyormuş gibi hissettiği için yorganın altında titriyormuş. Ablası ona ne kadar sarılıp kimse yok dese de kız onu duymuyormuş. Kısık sesle anne, baba gelin diye mırıldanıyormuş."

Elena kolumu tutunca yerimden sıçrayıp yüzüne baktım.

"Daha şimdiden korkmaya başladım. Sonunu duymak istemiyorum."

"Sallıyor inanma," dedim ama nedense ben de korkmaya başlamıştım. Sanki otobüste onları duymamışım gibi korkuyordum.

"Günler böyle geçerken küçük kız tuvalete, odaya asla tek gidemez olmuş. Onun bu hali ablasını çok üzdüğü için hiçbir zaman yalnız bırakmıyormuş kardeşini. Bir akşam evde elektrikler gittiğinde annesi kızlara geç oldu zaten odanıza gidip yatın dediğinde kızlar el ele tutuşup odalarının yolunu tutmuşlar ve o an camdan onlara bakan beyaz yüzlü kadını görmüşler."

Elana ve birkaç kız çığlık atarken sanki kal gelmiş gibi Tuğba'ya bakıyordum. Bu gece hayatta uyuyamayacaktım.

"E, sonra ne olmuş?"

Gruptan böyle sesler gelmeye başlayınca merakla Tuğba'nın yüzüne bakmaya devam ettim. Açıkçası sonunu merak ediyordum her ne kadar kendi de uydursa da.

"Kızların ikisi de uzun bir süre tedavi görmüş hastanede. Ailesi o evden taşındıklarında bu olayı diğer kiracılarının yaşadıklarını da öğrenmişler. Üstelik o evden bir cenaze çıkmış, kadını gördüğünü söyleyen kız ölmüş."

İnce tüylerim diken diken oldu. Herkes gibi ben de titremeye başlamıştım. "Şaka mı?" diye Tuğba'ya fısıldadığımda başını iki yana sallayıp, "Maalesef gerçek," dedi.

"Allah'ım sen koru."

"Sıra ben de."

Aman sen sus Serkan, yeteri kadar korktuk zaten.

"Bakın bu hikâyeyi Onedio sitesinde okudum, inkâr etmeyeceğim beni çok etkiledi. Şimdi sizler içinde okuyacağım sonra bu konu hakkında konuşalım tamam mı?"

Herkes tamam dediğinde gözlerim Umut'a kaydı. Yoktu! Nereye gitmişti?

Çocuğunu kaybetmiş anne gibi bakışlarımı etrafta gezdirirken arkamda haraketlilik hissettim. Çığlık atmamam lazımdı. Sakin olmam lazımdı. İçimden besmelemi çekip omzumun üzerinden arkam döndüm. "Hii," deyip elimi ağzıma koydum.

"Arkamda ne yapıyorsun Umut?"

Parmağını dudağına bastırıp yanıma oturdu. Ben korkulu gözlerle ona bakarken o gülüyordu. Sanki ortada gülünecek bir şey vardı. Elindeki kâğıda bana uzatıp okumam için gözleriyle işaret etti.

İkiye katladığı kâğıdı alıp içinde yazan yazıyı ateşin ışığıyla okudum.

-Korkmuyorsun değil mi? Tuğba ve Serkan bilerek bu hikâyeleri anlatıyorlar. İnsanları korkutmak için.

Kâğıdı katlayıp cebime koydum. Bu yazı bana çok tanıdık geliyordu. Allah'ım. Başımı iki yana sallayıp sakin ol diye fısıldadım. Aklını bulandırma Yasemin. Kendi kendini yükseltme.

Kolumu dürtünce çekingen bakışlarımı ona çevirdim.

"Sahiden korkuyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Güzel. Bunlara inanma."

Aklım el yazısındayken bu saatten sonra korkmazdım sevgili Umut.

"Okumaya başlıyorum sessiz olun. O akşam arkadaşım Ellen ve ben belgesel izlemeye karar verdik. Kuzenimin ölen büyük büyük babasından kalma koca bir eski belgesel kutusu vardı. Kutuyu didiklemeye başladık. Fakat ilgi çekici bir belgesel bulamamıştık. En son kutu boşaldığında elim karton kutunun sağ tarafındaki bir yüksekliğe değdi. Kutunun sağ

tarafında iki karton arasına bir şey sıkışmış gibiydi. Kutuyu yırttım ve yüksekliğe baktım. Bir CD kutusuydu. Üzerinde "Ölülerin Yaşamı (Sıradan Bir Belgesel) yazıyordu. Arkadaşım şaşırmıştı. Çünkü söylediğine göre bu büyük arşivi adı gibi biliyordu ve daha önce böyle bir belgeseli hiç görmemişti. İkimiz de ilk defa bu garip belgeseli izleyecektik. Kutuyu açtım. İçinden ön yüzü siyah bir CD çıktı. Televizyonun karşısına geçtik. Ellen, CD player'ı açmıştı ve benden CD'yi takmamı istiyordu. Bense bu konuda kararsızdım çünkü korkmaktan korkuyordum. Korkmaktan korkmak çok garip bir histi. Anlatması dahi çok zor. O sırada Ellen, CD'yi elimden kaptı ve cihaza yerleştirdi.

"Bu aptal şeyden korkmuyorsun, öyle değil mi?" dediğinde bir şey demedim.

Cesur biriydi. Fakat fazla cesaretin iyi olmadığını iyi bilirim. Belgesel başladı. Süresine baktığımızda şaşırmıştık. 3 dakikalık kısacık bir belgeseldi. Belki de geri kalan kısmı bozulmuştu. Bunu öğrenmek için beklememiz gerekecekti. Ellen kumandadan oynatma tuşuna bastı ve belgesel başladı. Tahmin ettiğim gibi ürkütücü bir belgeseldi. Ellen öylece gözlerini dikmiş ekrana bakıyordu. Ekranda fotoğraflar halinde mezarlar, cesetler geçiyordu. Kalbim yerinden çıkacaktı. Ellen'ın cesurluğu bile yetmedi. 30. Saniyede Ellen tam kapatmak için kumandayı eline aldı ki, bir ses konuşmaya başladı.

"Ölüler sandığınız gibi ölü değildirler. Onlar, ölünce yaşamın başka boyutlarında varlıklarını sürdürürler. Bir ölü eğer isterse sizinle konuşabilir." gerçekten çok saçmaydı. Ellen, bu saçmalığa dayanamamış olacak ki kapattı.

"İğrenç bir belgeseldi. Ben lavaboya gidiyorum." Ellen lavaboya gittiğinde odada tek başıma kalmıştım. Gözüm saate kaydı. Saat 8.20 geçiyordu. Dakikalar geçmesine rağmen Ellen lavabodan dönmedi. Meraklanıp arkasından gittim. Lavaboya girdiğimdeyse Ellen yerde öylece yatıyordu. Ne bir

yara, ne de bir kan vardı. Şok olmuştum. Korkarak Ellen'a dokundum. Bir buz deposu kadar soğuktu. Nabzına baktım. Atmıyordu. Çok korkmuştum. Ambulansı aradım ve yardım istedim. Ellen'ı ambulansa ve beni de yanına bindirdiler. Kısa bir zaman sonra hastanede üstünde beyaz bir örtü olan Ellen'ın başında ağlıyordum. Bu sırada cesedi inceleyen uzman yanıma geldi ve konuşmaya başladı.

"Bu cesedi ne zaman buldunuz? Bu kişi öleli en az 3 gün olmuş."

İşte o zaman beynimde o iğrenç ses yankılandı:

"Bir ölü... Eğer isterse... Sizinle konuşabilir..."

Serkan sustuğunda kimseden ses çıkmıyordu. Korkudan altıma kaçırmak üzereydim. Aklımda yazı falan kalmadı. Elena benim gibi korkudan koluma sarılmış titriyordu. Bu gece asla uyuyamayacaktım.

"Ne düşünüyorsunuz arkadaşlar? Bu hikâye gerçek bir hikâye. Sizce ölüler konuşur mu?"

"Ben, eğer imanın kuvvetliyse ölülerle konuşulacağını düşünüyorum. Eğer ölen kişinin ameli iyiyse rüyana iyi olarak geliyor, eğer gittiği yerde kötüyse sıkıntı içinde gözüküyor diye biliyorum."

"Ben de öyle biliyorum. Rabbim hepimize hayırlı ölümler versin."

Hep bir ağızdan âmin dediğimizde ortam yine sessizleşmişti. Birçok kişi korktuğu için Serkan ve Tuğba diğer hikâyeleri anlatmama kararı aldı. Daha doğrusu Umut gözleriyle anlatmamaları için onlara psikolojik baskı uyguladı desem doğru olurdu.

Saat gece on bire doğru gelirken tek tek oturduğumuz yerden kalkıp çadırların yanında geldik. Çadıra girmeden önce Umut'a ve diğerlerine, "İyi geceler," dedim. Serkan ve Yasin, "İyi geceler," deyip çadırın içine girdi. Umut ise elin-

deki telefonu gösterip, "Uykun yoksa mesajlaşalım," dedi yüzünü küçük bir çocuğun ifadesi gibi yaparak.

"Olur," deyip çadırın içine girdim. Kızlar uyku tulumlarının içine girmişti. Tuğba el fenerinin ışığını yakmış çadırın köşesine koymuştu. Korku hikâyesini kendi anlatmıştı ama korkuyordu. Yanağını öpüp, "Cadı," dedim. Tebessüm edip gözlerini kapadı. Elena'yı da öpüp kendi uyku tulumumun içine girdim. Fermuarı kapamadan yan bir şekilde yattım.

Umut mesajlaşalım dediği için bir süre mesajlaşacaktık. Onun mesaj atmasını beklerken cebimden kâğıdı çıkardım.

Bu harfler, nokta, virgül aynı gibiydi. Acaba bana o notları gönderen kişi Umut muydu? Bir yanım onun olmasını deli gibi isterken diğer yanım korkuyordu.

Uzaktan sevmek güzeldi. Nişanlı olmadan bir ilişki yaşayamazdım. Benden beklentisi olan bir erkeğe asla karşılık veremezdim. Sevmek günah değildi ama dinimiz gereği uymamız gereken kurallar vardı. Ne kadar elimden geldiğince yapmaya çalışsam da son zamanlarda yapamadığımı fark ediyordum.

Bugün elimi tutup beni çekiştirmişti. Kötü niyetle yapmadığını biliyorum tıpkı korkarken, kusarken parmaklarını omzuma değdirdiği gibi. Ondan kötü bir izlenim almadığım için mi onun yanında kendimi rahat hissediyordum. Telefonun ışığı yanınca kâğıdı cebime koyup mesajı açtım.

-Korkuyor musun?

Gülümseyip, *-Hayır,* yazdım. Ardından da, *-Sanırım sen korkuyorsun,* demeyi de ihmal etmedim.

Gülücük emojisi gönderdikten sonra, *-Azıcık korkuyorum,* dedi.

-Şaka yapıyorsun.

-Yo, her ne kadar on dokuz yaşında bir adam olsam da bu tür hikâyeler beni korkutuyor.

-Aslında beni de korkutuyor. E, geçen sene herkesi sen korkutmuşsun Serkan öyle dedi.

-Ayakkabılarını sakladım. Gece çadırlarına vurdum bu kadar. Gizemli hikâyeler anlatmadım.

-Korkma, Rabbim her zaman yanında olur, sen duanı et huzurla uyu.

-Sen de. Yarın sabah yürüyüşe gidelim mi?

-Kızlar kalkarsa olur.

-Kızlar kalkmazsa?

Gülümsedim.

-*Olur*, yazıp gönderdim.

-İyi uykular. Yanınızdaki çadırdayım, eğer korkarsan beni ara. Telefonu titreşime aldım başımın yanında olacağı için hissederim titrediğini.

Sen ne güzel bir adamsın.

-*Tamam*, yazıp gönderdim.

-İyi geceler.

-İyi geceler.

Telefonun ekranının kapatıp uyku tulumunun fermuarını çektim.

Eğer o benim için hayırlısıysa rüyamda göster Allah'ım. Bu kulun ona bağlanmadan bir işaret göster.

***

Çadıra vuran yağmur damlaların sesiyle gözlerimi araladım. Yüzümde tebessüm, kollarımı gerip yan tarafa döndüğümde Elena'yla Tuğba'nın uyuduğunu gördüm. Onları rahatsız etmeden oturur vaziyete geçip belimi ovaladım.

Yağmur yeni yeni yağmaya başlamıştı. Çadırın fermuarı kapalı olmasına rağmen toprakla bütünleşen yağmur kokusu çadırın içini sarmıştı. Derin nefes alıp, kokuyu içime derin derin çektim.

Bacaklarımı karnıma çektiğimde, kollarımı etrafında dolayıp yanağımı dizlerime yasladım. İçerisi hafif serindi, dışarıda yağmur yağıyor, sevdiğim adam yan çadırda uyuyordu. İçimde cıvıl cıvıl dolaşan kelebekler karnımı gıdıklıyordu. Gözlerim tozpembe görüyordu etrafı.

Koşmak, koşmak sadece koşmak istiyordum. Kollarımı iki yana açıp içimdeki mutluluğu dışarı aktarmak istiyordum. Kalp atışlarım o kadar hızlıydı ki onu sakinleştirmem çok zordu. Ellerim titriyordu, bir şey tutmadığım sürece titremesi duracak gibi değildi. Gözlerim, dudaklarım, bütün uzuvlarım mutluluktan çok hareketliydi. İçime sığdıramadığım bir heyecanım vardı ve bu heyecanı kaybetmekten çok korkuyordum.

Cebimin dip köşelerine sıkıştırdığım kâğıdı alıp tekrar tekrar okuduğumda o sen misin diye bağırmamak için dilimi ısırıyordum.

Harflerin benzerliği kadar nokta ve virgülde benziyordu. Kalbim o diye bağırsa da mantığım bir köşeden sakin olun, hemen kendinizi gaza getirmeyin diye söyleniyordu. Mantığımı dinleyemiyordum, duygularım kalbime doğru yöneliyordu. Belki de bu yüzden bütün geceyi zor geçirmiştim. Gözüme bu yüzden zor uyku girmişti. Hissettiklerim sevgi boyutunu aştığı içindi. Bu aşktı, o sana bakmasa da kalbinin onun için delice atması demekti. Gözlerinin onu görmek için sürekli açık kalması demekti.

Aşk! Öyle bir girdi ki kalbime o ardına bakmadan gitse de sanki uzun bir süre kalbimden çıkmayacak gibi.

Sessiz severim onu, ona zarar vermeden, ruhunu incitmeden sessiz severim. Zaten sevgimi söylemeye cesaretim olmadığı gibi karşısında durup onunla saatlerce konuşmaya takatimde yoktu. Karşısında bacaklarımın zangır zangır titreyeceğini biliyorum çünkü. Uzun kemikli parmaklarını karşımda hareket ettirirken göz kapaklarım bir kere bile kıpırdamayacakmış gibi izlerdim onu.

Sessiz sedasız. Felçli bir hasta gibi kıpırdamadan dururdum karşısında.

Telefonuma mesaj gelince dudaklarım iki yana doğru kıvrıldı. Elimi göğsüme koyup burnumdan nefes alıp dudaklarımın arasından verdim.

Sakin ol Yasemin.

Ellerim titreyerek telefona uzandığımda, dudaklarımı dilimle ıslatıp telefonu avuç içime aldım. Sanki sıtma hastalığına yakalanmışım gibi titriyordum.

Parmağımı ekranın üzerinde gezdirip mesajı açtım. İki kelime öyle bir huzur vermişti ki, gözlerimi kapatsam, günlerce burada dursam sesimi çıkarmazdım.

-Günaydın, Yasemin.

-Günaydın, Umut, yazıp gönderdim. Ardından yazıyor yazısını görünce yerimde kıpırdayıp kızlara baktım. O kadar çok heyecanlıydım ki sürekli hareket ettiğim için tulumun sesi çıkıyordu kıpırdadığımda. Kızları erkenden uyandırmak istemezdim.

-Hazırsan çıkalım mı?

Hazır mı? Daha yattığım yerden kalkmadım nasıl hazır olayım. Oturmaya devam edersen akşama kadar hazır olmazsın Yasemin.

-Hemen hazırlanıyorum, yazıp gönderdim. Telefonu kenara bıraktığımda, bavuldan yeşil eşofman takımıyla asker desenli şalımı çıkardım. Kahvaltıdan sonra paintball oynayacaktık.

Kızları rahatsız etmeden hemen üstümü değiştirdim. Hızlı hareket etmeye çabalayarak uzun kahverengi saçlarımı tarayıp topladım. Siyah bonemi ardından da şalımı taktım. Hazır olunca kıyafetleri çantaya, uyku tulumunu da kenara koydum. Spor ayakkabılarımı giyip derin nefes aldım.

Bir anda hazırlanması kolaydı, iş onun karşısına çıkmaktaydı. Umarım kalbim beni zor duruma sokmazdı.

Çadırın fermuarını açıp başımı dışarı uzattım. Mis gibi toprak kokusunu içime çektim. Yağmur hızlı yağmadığı için tam da yürüme havası vardı. Hafif serin, insanı daraltmıyordu. Gün yeni ağardığı için etraf koyu maviydi.

Dışarı çıkıp çadırın fermuarını kapadım. Neyse ki sadece ben ve o ayakta değildi. Neredeyse yirmi kişi uyanmış, spor yapıyordu. Kimi de yere oturmuş meditasyon yapıyordu.

Onları rahatsız etmeden arkamı döndüm. Umut'un kaldığı çadırın fermuarı kapalıydı. Acaba içeride miydi? Bakışlarımı kısa bir süre etrafta gezdirdim. Onu etrafta göremediğim için -*D*ışarıdayım diye mesaj attım. Eminim benden haber bekliyordu. Çadırın fermuarı aşağı doğru inince tamda tahmin ettiğim gibi olduğunu gördüm. Ayaklarını dışarı uzatıp, beyaz spor ayakkabılarının bağcığını bağladı. Bilekten dar lacivert eşofman giymişti. Üstüne de beyaz kapüşonlu.

Başını kaldırdığında mavi gözleriyle beraber tebessüm etti. O gözlerde kendi yansımamı görmem nefesimi hızlandırıyordu. Bu kadar canlı, sevinçli bakması içimdeki onu daha çok büyütüyordu. Sanki daha ne kadar büyüyebilecekti ki?

Ayağa kalktığında kapüşonlusunun yakalarını düzeltip karşıma geçti. "Günaydın," dedi pozitif enerjisiyle. Onun gibi ellerimle, "Günaydın," dedim. Bugün hiç sesli konuşmayacaktım, onun gibi sadece ellerimle konuşacaktım. Kendini yanımda rahat etmesi için elimden geleni yapacaktım.

"Yürüyelim mi?" dediğinde başımı sallayıp bir adım attım. Hareket etmediği için başımı kaldırıp yüzüne baktım. Dudağının kenarını ısırıp elini ensesine getirdi. Ne zaman utansa elmacık kemikleri kızarıyor, dudağının kenarını ısırıyor ve elini ensesine getiriyordu. Onun gibi benim de yanaklarım kızarmıştı. Aynı anda nefesimizi içimize çekip mis gibi kokan ormanda yürümeye başladık.

Adım attıkça dönüp yüzüne bakmak istiyordum. Eğer konuşmak isterse karşıma geçip öyle yürüyordu, bunu bir

kere yapmıştı. Bir anda yüzüne baksam bu sefer kendini kötü hissederdi. Duymadığını ona yansıtmak hiç istemiyordum. Çünkü sağlıklı biriydi, üstelik bizimle iletişimi kolaylıkla kurabiliyordu. Açıkçası ona hayrandım da. Dün hemen hemen herkese yardımcı olmuştu çadır kurarken. İnsanlarla rahatlıkla iletişime geçtiği için esprilerini kahkaha atıyordu karşısındaki kişiler.

Benim karşımda ne kadar çekingen gibi dursa da aslında çok eğlenceli ve hareketli biriydi.

Adımını hızlı atınca öne geçeceğini anladım. Adımlarımı yavaş atıp yüzüne baktım. Az önce tahmin ettiğim gibi karşıma geçip ellerini kaldırdı.

"Yağmur az yağsa da ıslandın. Sorun olur mu senin için? Benim yüzümden hasta olmanı istemem."

Başımı iki yana sallayıp, "Hasta olmam," dedim. Geçen gün yağmurda ıslandığım için yatağa düştüğüm günü unutarak.

"Saat on bire doğru paintball oynanacak. Erkek kız olarak grup oluşacak. Serkan Tuğba'yla eş olacak Yasin'de Elena'yla. Sakıncası yoksa biz de grup olalım mı?"

Adımlarımı durdurup ellerimi birleştirdim. Kalbim hadi cevap ver diye beynime baskı uygulasa da ellerim donmuş gibi hareket etmiyordu. Cevap vermem gerekiyordu, gözlerimin içine bakan gözlerine cevap vermem gerekiyordu. Evet diyeceğim halde neden hareket etmiyordu ellerim?

Tebessüm eden dudakları düz hale gelince sanki bu anı bekleyen ellerim hemen harekete geçti. Neden böyle oluyor, neden onun üzülmesi durumunda kalbim acıyor?

"Tabii ki," dediğimde tekrar tebessüm edip başını aşağı yukarı salladı.

"Babası Yüzbaşı olan grup arkadaşın var karşında. Hepsini yeneceğimize adım kadar eminim."

"Bu kadar büyük konuşma," dedim sırıtarak. Omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Babam Yüzbaşı diyorum, çocukluğumdan beri beni karargâha götürüp askeri eğitim aldırdı."

Elini kulaklarına koyup göz kırptı. Ayağım kendiliğinden havaya kalktığında yavaş yavaş ucunu toprağa vurdum.

"Kulaklarım duymuyor ama reflekslerim kuvvetli. Emin ol burada herkesi yenebilirim."

"Eminim," dedim hiç beklemeden. "Ben, açıkçası bazen senin duymadığını unutuyorum."

"Neden?"

"Çünkü hızlı hareket ediyorsun, biri sana bir şey dediği zaman sanki onu duymuş gibi hemen cevap veriyorsun. Sonra sağında, solunda biri olduğu zaman hemen anlıyorsun."

"Doğar doğmaz ailem tedavimi ettirmiş. Dediğim gibi reflekslerim çok kuvvetli. Evet, duymuyorum ama yanımda ya da arkamda birinin olduğunu hissediyorum. Belki bu özelliğim Allah tarafından bana verilmiş bir şey. Açıkçası çocukluk dönemimden bu yana hiçbir zaman oturup insanların karşıma geçip konuşmasını beklemedim. Eğer bir ortamda insanlar konuşuyorsa o ortama girip hemen ben de konuşmaya başlıyordum. Sürekli yüzlerine baktığım için kimin ne zaman konuştuğunu anlıyordum. Kardeşlerimle top oynadığım zaman olduğum yerde durmuyordum top bana gelsin diye, onlara doğru koşup topu alıyordum. Sevindiğim de onlar gibi havalara zıplayıp, çılgınlar gibi bağırıyordum. Sesim dışarı nasıl çıkıyordu bilmiyorum ama karşımdaki insanlar mutlu oluyordu, en önemlisi ben mutlu oluyorum."

Bir adım yaklaşınca nefesimi tuttum.

"Bak, ister duy ister duyma. Bu dünyaya bir kere geliyorsun, mutlu olup yaşamayı bileceksin. Ben böyle doğmalıymışım ki böyle doğmuşum. Asla isyan etmek istemem,

etmemde. Böyle bir gaflete düşersem hemen kendime gelip silkelenirim."

"Hiç duymak istediğin zaman oldu mu?"

"Oldu. On yaşıma gireceğim an ailem benim için doğum günü yapıyordu. Herkes gülüyor, birbiriyle sürekli konuşuyordu. Arkadaşlarım evin içinde sağa sola koşuşturuyordu. Ben ise mutfakta annemin yüzüne bakıyordum sürekli. Mutlu olduğu için durmadan yanağımı öpüp canım oğlum diyordu. Bu hareketi sürekli yaptığı için işi yarım kalıyordu. Benimle bir kere bile yüzüme bakmadan konuşmamıştır. Onunla ne zaman aynı yerde olsak yüzüme bakar öyle konuşurdu. O gün annem sürekli yüzüme bakıp konuştuğu için hazırlıkları hemen bitirememişti. Onun için bu sorun olmasa da ben o gün keşke duyabilseydim dedim. Annemin sesini duysaydım, yüzüme bakmadan hem konuşur, hem de işini yapardı. Onun vaktinden çalmazdım."

Başımı yana eğip, "Annen var olduğu için şükret," dedim. "Ben annemi bir kere bile görmedim. Beni bu dünyaya teslim ederken kendi ruhunu Azrail'e teslim etti. Sesini duyamasan da şükret o hep seninle."

"Haklısın, her zaman şükrediyorum. Duyamıyorum ya da konuşamıyorum ama ayaklarım üzerinde güçlü duruyorum."

"Ne güzel. Her zaman bu cesaretin eksilmesin. Sen mutlu oldukça ailende mutlu olur." İçimden ise ben de mutlu olurum dedim.

"Yasemin."

"Efendim."

"Bir kere daha duymak istedim. Hayatımda ilk kez o gün isyan edecektim. O kadar çok istedim ki duymak ülkedeki doktorların kapılarını çalmak istedim. Lütfen benim duymamı sağlayın diye yalvarmak istedim."

"Annenin sesini duymak için mi?"

Başını iki yana sallayıp elini ensesine getirdi. Konuşmasını bekliyordum ama o öylece yüzüme bakıyordu. Kaşlarım havalanınca derin nefes aldı. İçine çektiği nefes o kadar kuvvetliydi ki göğsü şişmişti dışarı doğru.

"Bazen söylemek istediğin çok şey olur ama söyleyemiyorsun. Kendimi ifade edememekten korkmuyorum ama sanki konuştuğum an tüm büyü bozulacakmış gibi hissediyorum."

"Bazen susmak en iyisi."

Başını aşağı yukarı sallayıp, "Kesinlikle," dedi eliyle yürümemi işaret ederek.

Yanından geçerken yine ellerimi birleştirip onunla aynı anda adım atmaya başladık.

Bazen susmak en iyisiydi gerçekten. Ben içimdeki duyguların yoğunluğuyla cebelleşirken o ne ile cebelleşiyordu biraz da olsa bilmek isterdim. Yüreğim köşeye çekilmiş bilme diye fısıldıyordu kulağıma. Ya düşüncelerinde başka biri varsa, sevdiğin adamdan başka bir kızı dinlemek mi istiyorsun? Sen dinlersen ben ölürüm diye sürekli fısıldıyordu.

Aklımda ve yanımda o varken neredeyse bir saat ormanı gezdik. Kamp alanına dönerken tekrar önüme geçti. Bu sefer adımlarını durdurmadan geri geri yürüdü. Ayağı takılıp düşecek düşüncesiyle olduğum yerde durdum. Gülümseyip o da durdu.

"Benimle yürüdüğün için teşekkür ederim, Yasemin."

"Temiz hava aldık, burada kaldığımız süre boyunca bu yürüyüşü tekrarlayabiliriz."

"O zaman yarın sabah aynı saatte tekrar yürüyeceğiz."

"Olur," deyip ellerimi belimde birleştirdim. Adımları bana doğru gelince parmaklarımı avuç içimde sıktım.

"Yasemin, aslında hiç susmamak lazım. Susmaya devam edersen elindekini kaybedersin. Allah bize akıl, kalp, konuş-

mamız için ağız vermiş." Ellerini kaldırıp, "Kimine el vermiş," dedi gülerek. Onun gibi gülüp başımı iki yana salladım.

"Susarsak bu bizim pasifliğimizden kaynaklanır. Her ne olursa olsun susmamak gerekiyor."

Ben konuşmak istesem de dilime kal geliyordu. Kalbim ne kadar konuşması için gaz verse de o bir milim kıpırdamıyordu.

Konuşmadığım için kenara çekildi tekrardan. Yan yana kamp alanına geldiğimizde kızların yanına ilerledim. O da arkadaşlarının.

"Günaydın."

"Nereye gittin kız? Gözümün önünden kaybolma demedim mi ben sana."

Tuğba'ya sarılıp yanağını öptüm.

"Biraz yürüyüş yaptık canım arkadaşım."

"Sessiz çocukla mı?"

"O mu sessiz, hiç susmuyor be."

Kıkırdayıp, "Aynen öyle," dedi. "Kahvaltımızı yapalım hemen bu üniformaları giyin."

"Kim getirdi?"

"Ferit hoca verdi. Ben Serkan'la eş olacağım. Benim hedefim Seda ve Nur. Alınlarının ortalarından vuracağım."

"Niye? Kızlar ölsün diye mi?"

Elena'ya hak verip, "Doğru söylüyor," dedim. "Niyetin kızları öldürmek mi?"

"Hayır, sadece bayılsınlar istiyorum."

"Umarım sonumuz hastanede bitmez."

Kahvaltımızı yaptıktan sonra hepimiz hazır olmuş bir şekilde kamp alanında bekliyorduk. Boya tabancalarını ellerimizde, eşimizle hocayı izliyorduk.

"Bir kere vurulan eleniyor. Yanınızdaki partnerinizi koruyun, onun elenmesi demek sizin de elenmeniz demek. Geçen sene gelenler bilir, babası Yüzbaşı olan Umut Aslan var, benden söylemesi ona dikkat edin."

Hepimiz kahkaha atarken Umut silahı kaldırıp eliyle hepsini işaret etti.

"Dostum bu sefer kurtuluşun yok," dedi kumral adam.

"Seni ben vuracağım," dedi hafif tombul erkek.

Ve diğerleri. "Kendinizi koruyun," deyip bana döndü. Umut sen herkesi kendine düşman etmişsin, kesin ilk dakikadan yenileceğiz.

"Herkes ormana dağılsın. Asla işaretli bölgenin dışına çıkmak yok. Hepinize güveniyorum gençler, lütfen ailenize karşı bizi mahcup etmeyin."

"Tamam hocam," deyip yanımızdaki partnerimizle ormanın çeşitli bölgelerine ayrıldık.

"Bana bakın, sakın bizi vurmayın."

Tuğba'ya, "Görürsem söylerim," deyip Umut'un ardından yürüdüm. Eliyle onu takip etmemi söylüyordu, edelim bakalım. Bizi nerelere götüreceksin Umut Efendi.

Bir anda koca ormana sessizlik çöktü. Ürpermedim desem yalan olurdu. Umut'un yanında yürürken ses çıkarmadan etrafa bakıyordum. Adımları o kadar yavaştı ki, bastığı yapraklardan dahi ses çıkmıyordu. Onun gibi ses çıkarmamaya dikkat ediyordum ama ne kadar ayağımı yavaş basmaya çalışsam da yapraklardan sesler geliyordu.

Bir anda ne olduğunu anlamadan beni önüne alıp çaprazımıza ateş etti. Gözlerim kocaman olmuş şekilde vurulan çocuğa bakıyordum. Elini alnına koyup, "İlk andan eledin beni abi," dedi elleriyle.

Umut tebessüm edip, yürümem için parmaklarını omzuma bastırdı. Her yere baktığım halde oradaki kızla erkeği nasıl görmedim ben? O sadece önüne bakıyordu.

Yüzüne bakmak için arkama döndüğümde geniş bir ağacın dibine oturttu beni. Karşıma geçip kaskımı düzletti.

"Başını sürekli sağa sola çevirme. Eğer hiç durmadan aynı hareketi yaparsan karşında biri olsa da gözlerin fark etmez onları. Başını oynatmadan hislerinle bak. Sağ ve sol tarafta iki geniş ağaç var. Orada saklananlar var. Çıkacağımız patikada üç gizlenmiş yer var orada saklanan kişiler var. Dikkatli ol tamam mı?"

Başımı sallayıp, "Sen de," dedim.

Oturduğumuz yerden temkinli bir şekilde kalkıp, saklanarak ilerdik. Bir anda arkasını dönüp silahını ateş etti. Korkuyla yerimden sıçrayıp arkama döndüm. Bu sefer kız vurmuştu. Elini kusura bakma der gibi kaldırıp yürümem için işaret etti.

Hiç zevk almıyorum bu oyundan. Hep o vuruyor, ben sadece yanında yürüyorum. Yüzümü asıp yanında yürürken elini yüzümün önüne koyup durmamı sağladı.

"Ne oldu? Yüzün asıldı."

"Hep sen vuruyorsun, ben de ateş etmek istiyorum."

"Tamam, bak şu ikili ağacın ortasında Seda ve Fatih var ikisinden birini vur."

Hemen silahımı gösterdiği yere tuttum. Kimse yoktu, ağaçlardan başka bir şey görünmüyordu ki.

"Kimse yok," deyip önüme döndüm. Parmağını dudağına bastırıp bizi ağacın arkasına aldı. O an çıtırtı sesleri kulağıma geldi.

Eliyle, "Hadi," dediğinde kendimi göstermeden ağacın kenarından silahı Seda'nın üzerine tuttum. Onu vuracağım an çocukla göz göze gelince hemen ateş ettim. Ben hızlı davranmasaydım o beni vuracaktı.

Seda oflayıp ayaklarını yere vururken çocuk gülüyordu. Onun gibi ben de gülümseyip boya tabancasının ucuna üfledim.

"Sıradaki?"

Umut gülmeye başlayınca parmağımı dudağıma bastırıp, "Şşt," yaptım. Sanki umurunda değilmiş gibi resmen kıkır kıkır gülüyordu. Kendini de sıkıyordu, beyaz yüzü kızarmıştı. Onun gibi kendimi tutamadığımdan gülmeye başladım. Şimdi vurulacaktık.

Yere çöküp kıkır kıkır gülerken omzuna yediği darbeyle öne doğru hafif sarsıldı. Kaşlarımı çatıp onu vuran Tuğba'yla göze göze geldim. Hiç durmadan ben de onu vurdum. Gözlerini kocaman açıp elini göğsünün üzerine koydu. Yüzü acı çekiyor gibi kasılmıştı. Dizlerinin üzerine çöküp, "Bunu unutmayacağım," dedi ölüyormuş gibi.

"Kardeş dedik, dost dedik göğsümüzden vurdu hain."

Biz Umut'la gülerken Serkan'la o öfkeyle bakıyordu.

"Kural ihlali yaptınız, siz elendiğiniz için bizi vurmamanız lazımdı."

Omzumu silkip, "Vurmak istedim," dedim. "Ayrıca biz elendiğimiz için siz oyuna devam edebilirsiniz."

"Doğru ya," deyip yürümeye başladılar. Tam sırtından vurulan Serkan sayesinde iki adımda durmak zorunda kaldılar. Umut'la kendimizi daha fazla tutamayıp kahkaha atarken, elimi karnımın üzerine koymuştum. İkisinin yüzü çok komikti, sanki acı biber yemiş gibilerdi.

"Al işte yine vurulduk. Sizin yüzünüzden oldu. Bir de gülüyorlar."

Omzumu silkip, "Oh olsun," dediğim de, "Bak," deyip üzerime gelmeye başladı. Hemen ayağa kalkıp koşmaya başladım. Koşarken kahkaha attığım için karnıma kramp giriyordu. Deli beni kovalıyor üstüne o da kahkaha atıyordu. Yetmezmiş gibi ardı sıra etrafa sıkıyordu. Boyalar kime denk geliyordu bilmiyorum ama insanların bizim gibi eğlendiğini biliyordum. Sesiz orman bir anda kahkaha sesleri ile dolmuştu.

Nefes nefese kalınca kendimi yere bırakıp sırt üstü uzandım. Tuğba'da yanıma uzanınca soluklandım. Yağmur hızını arttırdığı için yüzümüz su içinde kalmıştı. Gözlerimi kapatıp yağmurun tadını çıkardım."

"Kızlar kamp alanına dönelim yağmur hızını arttırdı."

Gözlerimi açıp yerden kalktım. Tuğba'nın da kalkmasına yardım ettiğimde, birlikte kamp alanına doğru yürüdük, daha doğrusu dördümüz koşmaya başladık, yağmur çok yağıyordu.

Her ne kadar yağmur yağsa da koşmaktan bedenimi ateş basmıştı. Şalımın altında olan saçlarım yanıyordu. Bir an önce çadırın içine girip rahat bir nefes almalıydım.

Kamp alanına geldiğimizde Yasin'le Elena'yı gördük.

"İlk vurulan biz olduk inanabiliyor musunuz?"

"İnanabiliyoruz Elena."

Tuğba'nın eline vurup, "Sen bakma buna," dedim. "Benim tarafımdan vurulunca azıcık sinirlendi."

"Yazık! Bu yüzden mi suratından otobüs geçiyor?"

"Az önce şu cadıyı dövemedim ama şimdi seni döveceğim Elena."

Elena koşar adım çadırın diğer tarafına geçerken Tuğba'da onun peşinden koştu. Hiç koşacak halim yoktu ama herkes bir anda birbirine bir şey fırlatmaya başlayınca mecbur koşmak durumda kaldım.

"Neyiz biz, ilkokul öğrencisi mi?"

Kafama yediğin bir avuç yaprakla kaşlarımı çattım. Yasin'e koşacağım an Umut aynı şekilde onun kafasından aşağı yaprak döktü. Elimi göğsüme vurup, "Teşekkür ederim babası Yüzbaşı olan arkadaşım," dedim.

Kahkaha atıp bir anda bana doğru koşunca, "Tövbe bismillah," diyerek koşmaya başladım. Adamı delirtmiştim.

Elime ne geçiyorsa yerden alıp ona fırlatırken her an yerle öpüşecektim. Neyime güveniyorum da upuzun boylu adamla âşık atıyorum. İstese iki adımıyla yanıma gelip kollarımdan tutar, tuttuğu gibide etrafında döndürüp fırlatır.

Artık koşmaya takatim kalmayınca elimi kaldırıp, "Ben bir dostum," dedim nefes nefese. Adımlarını durdurup yere oturdu, eminim her yeri ıslanmıştı. Aslında ayakta duracak gücüm yoktu. Onun gibi yere oturup hızlı bir şekilde inip kalkan göğsümü sakinleştirmeye çalıştım.

Diğerleri de yanımıza gelince hepimiz durulmuştuk. Tuğba başını dizlerime koyup elini yere koydu.

Hepimiz çamur içindeydik. Nerede yıkanıp, temizlenecektik bilmiyorum ama çok eğlendiğimi biliyordum. Çamurlu yüzüyle gülümseyen adamla bugün çok güzel vakit geçirmiştik. Bu birlikte ikinci eğlenmemizdi.

Ve ben o yanımdayken onu kaybetme korkusunu bugün iliklerime kadar hissettim. Başkasıyla olur düşüncesi beni derinden sarsardı. Olup olmadığını bilmeden yaralıyordu çünkü.

***

Bütün gün boyunca yağmur yağdığı için hiçbir şey yapamıyorduk. Hepimiz çadırların içinde mahsur kalmıştık. Sıkıntıdan patlamak üzereydik neredeyse. Yağmurun bir hafta boyunca yağacağını öğrendiğimizde hepimiz üzülmüştük. Çünkü bu akşam yola çıkacaktık. Yağmur azaldığı an çadırları toplayıp otobüslere binecektik.

Tuğba'yla Elena telefonlarıyla oynarken, aralık olan kısımdan dışarıyı izliyordum. Hava oldukça serinlemiş, sanki bir an kış gelmiş gibiydi.

Elimi dışarı uzattığımda yağmur suyu avuç içime doldu. Ne kadar dışarı çıkıp dolaşmak istesem de kıyafetlerimin ıslanmasını istemiyordum. Öğlene kadar yağmurun altında fazlasıyla ıslanmıştık zaten. Bu seferde hasta olursam kesin yataklara düşerdim.

"Serkan mesaj atmış gelelim mi diye. Doğruluk oyunu oynayalım diyor."

"Bazen Serkan'ın hiç büyümediğini düşünüyorum."

"Ne olacak kız, yapacak bir şey yok bari gelsinler de oynayalım yoksa sıkıntıdan patlayacağım."

"Gelsinler."

"Mesaj atıyorum."

Geri çekilip Elena'nın yanına oturdum. Beş dakika sonra çadırın önünde karartı hissedince Tuğba fermuarı açtı.

"Gelsenize, yağmur çok yağıyor beklemeyin."

"Müsait misiniz?"

"Müsait olmasak niye çağıralım Serkan?"

Gözlerini devirip içeri girdiler. Çadır fazla büyük olmadığı için neredeyse tıkış tıkış oturmuştuk.

"Üşüdüm, sanki bir anda kış bastırdı," dedi Serkan.

"Öyle oldu. Bir haftalık tatilde yalan oldu," diyen Tuğba'ya şikâyet etme dedim dudaklarımı kıpırdatarak.

"İki gün bana yetti," diyen Umut'u onaylamak için başımı salladım.

"İki gün boyunca ben de çok eğlendim. Her şeyde bir hayır vardır, böyle olması gerekiyormuş olmuş."

"Aynen öyle dedi Yasin. Eşyalarınızı topladınız mı? Biz hepsini topladık."

Çadırın dibinde duran çantaları gösterip, "Sence?" dedim.

Uzun siyah saçlarını karıştırıp gülümsedi.

"Bir durun ya canımız sıkılıyor, böyle ortamlarda yapılması gereken şeyi yapalım. Doğruluk mu, cesaret mi oynayalım."

"Çocuk muyuz biz?" dediğimde Umut elleriyle, "Değiliz ama oynaması eğlenceli olur," dedi. "Cesaret demeyiz çocukluğumuzdan beri başımıza gelen en komik olayları anlatabiliriz."

"Bak bu güzel fikir, ilk sen başlamak ister misin Umut?"

Serkan'ı gösterip, "O başlasın," dedi arkadaşının kolunu dürterek.

"Tamam başlıyorum. On yaşımdayım, annem beni kadınlar gününe getirdi. Eve girdiğim an ne var ne yok yemiştim iki gün boyunca hastanede yattım."

Kızlarla birbirimize bakıp, "Ha-ha-ha," dedik sanki gülmekten bayılır gibi.

"Ne be!"

"Hiç komik değil Serkan, komik bir anını anlat."

"Ortaokuldayken altıma kaçırmıştım."

"Yuh," deyip gerçekten gülmeye başlayınca Umut'un omzuna yumruğunu vurdu.

"Hepsi senin yüzünden oldu kardeşim. Ne vardı cesaret şıkkını elemeseydin, ben bunlara zorlu görevler verecektim."

Kızlarla gülmemizi durdurup Umut'a baktık aynı anda. "Sen anlat," dediğim de, "Yok ki," dedi.

"Nasıl yani, hayatın boyunca utandığın bir an olmadı mı?"

Kaşlarını kaldırıp, "Olmadı," dedi. Ona şüpheyle bakarken gözlerini gözlerimden bir saniye çekmiyordu. Doğru söylüyorum inan bana der gibi.

"Ama sen bize bir anını anlatmazsan bu işin eğlencesi kalmaz ki."

"Çocukken başımdan geçen bir anıyı anlatayım size."

Hepimiz, "Olur," deyip sustuk.

"On bir yaşlarımda ailemle birlikte Rize'ye gittim. Dedemle anneannem orada yaşadıkları için her sene Rize'ye gidip kalıyoruz. Bir yaz günü gittiğimizde ailemle kapının önünde otururken etrafı dolaşmak istedim. Annemle babam dedemlerle hareketli konuştukları için benim yanlarından ayrıldığımın farkında değillerdi. Ben de onlara gidiyorum de-

memiştim. Hiç durmadan yaylayı gezerken yorulduğumu ve susadığımı hissettim. Dinlenmek için ağacın dibine oturduğumda uyuya kalmışım. Bir anda birinin sarılmasıyla gözlerimi açtım. Etraf karanlık olmuş, başımda bir sürü insan vardı. Babam bana sarılıyor, ağlayarak yanaklarımı öpüyordu. Ne olduğunu o an anlamamıştım, babam beni kucağına aldığında insanların arasından eve doğru koşuyordu. Her adımında başımı öpüyor beni göğsüne bastırıyordu."

Gözlerini kapatıp açtığında, bakışlarını hepimizin yüzünde kısa bir süre gezdirdi. Konuşması için tebessüm ettiğimde, ellerini tekrar kaldırıp konuşmaya devam etti.

"Dedemin evinin önüne geldiğimizde fazlasıyla kalabalık olduğunu gördüm. Herkesin gözünde yaşlar vardı ama annem perişan haldeydi. Kapının önüne oturmuş, ağlamaktan gözlerinin etrafı kıpkırmızı olmuştu. Saçlarını çekiştirmekten yolmuştu. O an ağlamaya başladığımda oğlum diye feryat etmişti. Sesini duymadım ama sanki kalbimin ortasına ateş yakmıştı annem. Babam beni yere indirdiğinde beni kolları arasına alıp önce öpmüş, sonra da popoma bir kere vurmuştu. Hayatımda annemden ilk kez aldığım darbeydi. Ona kızmadım, aksine onun gibi ağladım. Benim annem, babam beni kaybettiğini düşünmüştü. İkiz kardeşlerim küçük kardeşimi aralarına almış ağlıyorlardı. O anı hiçbir zaman unutamıyorum."

Gözlerim dolmuştu anlattıkları karşısında. Buna benzer olayı da ben de yaşamıştım. Sanki o ana gitmişim gibi konuşmaya başladım.

"Ben de altı yaşımdayım bir gün annemi deli gibi görmek istiyorum. Okulda arkadaşım yanıma gelip, biliyor musun benim dedem öldü onu toprağın altına koyduk, özleyince gidip orada göreceğiz dedi. Görünmez ki dedim. Ölünce cennete.gidiliyor, toprağın altında kalınmıyor dedim. Sen öyle san, ben dün gidip dedemi gördüm dediğinde ben de okul çıkışı halamı beklemeden mezarlığa doğru koşturdum. Ne kadar

altı yaşımda olsam da evimize giden her yolu biliyordum. Mezarlıkta eve giden yolun üzerinde olduğu için kolaylıkla annemin mezarının yanına geldim."

Elena'ya yaslanarak ondan destek aldım. Burnumun ucu sızlamıştı o anı düşününce.

"Anne, sen neden bana kendini göstermiyorsun dedim kısık sesle. Bir yandan da toprağı kenara itmeye çalışıyorum. Kalksana anne dedim, beni özlemedin mi, ben seni çok özledim dedim."

Gözümden yaş akınca hemen sildim. Tuğba sarılırken derin nefes aldım.

"Herkesin annesi yanında, sen neden benim yanımda değilsin dedim. Küçük ellerimle toprağı kenara attım attım ama annem gözükmedi. Annemi derine çok gömmüşler diye çığlık atıp iki elimle toprağı atmaya çalışırken babamın Yasemin diyen feryadını duydum. Hemen mezarın üstünden başımı kaldırıp sokağa baktım. Halam, amcam, dedem, babam nefes nefese koşuyorlardı. Amcam ayaklarına ayakkabı bile giymemişti. Beni mezarlıkta gördükleri an bana doğru koştular. İlk önce babam sıkı sıkı sarıldı sonra diğerleri. Yavrum sen ne yapıyorsun burada tek başına amcasının gülü diyen amcama mezarı gösterdim. Annemi oradan çıkarın, onu görmek istiyorum dedim. Annemi o an göremedim ama gece rüyama geldi. O kadar güzeldi ki, tıpkı hayallerimdeki gibi. Hiçbir zaman unutamadığım bir an benim için."

Çadırda sessizlik oluşunca Serkan elini dizine vurup, "Lanetler," dedi sitem eden sesiyle. "Az önce rezil olduğum anı anlattırdınız bana, siz drama anlattınız. Aranızda bir tek ben rezil oldum."

Kıkırdayıp, "Akşama unutursun," dedim.

"Durun ben size başımdan geçen olayları sırayla anlatayım."

Hepimiz Tuğba'ya döndüğümüzde daha konuşmadan gülmemeye başladık. Tuğba demek olay demekti.

"İşe yeni başlamışım, sen bir tepsi dolusu porselen tabakları yere düşür kır. Cepte para yok, tabakların parasını hayatta ödeyemem. Annemden asla istemem. Neyse, biz aşçıyla beraber tabakları çöpe attık. Müdür geldiğinde görmedik dedik. Yalan, nasıl görmediysek bizzat ben kırdım hepsini. Patron karşıma geçip omzumu sıktı. Kaç yaşındasın kızım dedi. On yedi dedim kısık sesimle. Bana dürüst ol canımı al dediğinde o an yer yarılsa da içine girsem diye düşündüm. O günlük yevmiyemi verip kırılan tabakların hesabını sormadı. O anı unutamıyorum."

"Rezil seni."

"Korktum kızım. Yoksa ben asla yalan söylemem."

"Kesinlikle."

Hepimizin yüzüne tek tek bakıp, "Ben yalancı değilim," diye söylendi hiç durmadan. Bizler de onu daha çok kızdırmak için inanmıyormuşuz gibi davrandık. Üzüldüğünü anladığımızda kahkaha atıp şaka yaptığımızı söyledik. Tuğba candı.

Yağmur durduğunda hocaların seslenmesiyle çadırlardan çıktık.

"Gençler yağmur başlamadan hemen çadırlarınızı toplayın otobüse doğru hareket edelim."

Çadırın içinden çantalarımızı ve uyku tulumlarını aldıktan sonra çadırı söktük. Herkes toparlanmaya devam ederken biz geldiğimiz gibi sıra halinde otobüse doğru yürüdük. Yirmi dakika yürüyüşün ardından otobüsün yanına gelince Umut, "Aynı otobüste gidelim," dedi. Kızlar, "Tamam," dediğinde çantaları onların otobüsünün içine koyduk. En arka tarafta yerlerimizi alınca ısınmıştım. Otobüs sıcaktı.

Herkes yerlerine oturduğunda otobüs hareket etti. Yağmur yüzünden hepimizin üzerine ağırlık çökmüştü. Çoğu kişi kulaklığını takmış, uykuya dalmıştı. Önde koltukta oturan

Umut'ta başını koltuğa yaslamış, kollarını da göğsünün üzerinde toplayıp uyumuştu. Herkes gibi ben de gözlerimi kapatıp biraz da olsa dinlenmeye çalıştım.

Yurda geldiğimizde saat ona geliyordu. Sapanca'da yağmur nasıl yağıyorsa burada da yağıyordu. Tuğba'yla sırayla duş alıp kendimizi yatağa attık. Ertesi gün okula gitmeyeceğimiz için öğlene kadar uyumayı düşünüyordum.

Sıcacık yatağın içinde uyurken telefon sesiyle gözlerimi açtım. Gün ağırmış, odanın içi aydınlanmıştı. Yatağın içinde oturup Tuğba'nın ağlamaklı yüzüne tedirgin bir şekilde bakıyordum. Telefonu açtığından beri konuşmadan duruyordu.

"Geliyorum," dediği an telefon ellerinin arasından kayıp düştü. Aynı zamanda yanakları gözyaşlarıyla ıslanıyordu. Yataktan hemen kalkıp yanına gittim. Titreyen ellerini tutup, "Bir şey mi oldu?" dedim titrek sesimle. Kötü bir haber duymak istemiyordum. Oda arkadaşımı perişan hale sokan haberi duymaya dayanabileceğimi sanmıyordum. Her zaman kötü bir haber almaktan korkan biriyim. Dedeme araba çarptığında kapımıza gelen jandarma olayı halama söylediği günden beri kötü haber almaya dayanamıyordum.

Tuğba henüz konuşmamıştı ama onun gibi benim de gözlerimden yaşlar geliyordu. Öyle, ne oldu, sakin ol diye teselli edemiyordum. Arkadaşımın bakışları hüzün kokuyordu. Seni yaralayacak acı vardı orada.

"Tuğba'm."

"A-annem kalp krizi geçirmiş Yasemin. Durumu ağır hastaneye gel dedi kocası. O da mı gidiyor?"

Gözyaşlarını silip ellerimi yanaklarına bastırdım.

"Dua et, tüm kalbinle dua et Tuğba."

Bir şey olmayacak, o iyi olacak cümleleri dudaklarımın arasından uzun zamandır çıkmıyordu. Allah ne derse onu yaşıyorduk. Yaşayacak, ölmeyecek o iyi ne kadar desek de bu

dünyada vadesi bittiyse biz ne kadar onun iyi olduğunu söylesek de o ait olduğu yere gidiyordu. O yüzden sadece dua et diyordum. Dudaklarımızın arasından hiçbir zaman eksik olmaması gereken duayı et diyordum.

Üstünü giydirdikten sonra onu yatağa oturtup yanağını öptüm. Hızlı olmaya çabalayarak ne giydiğimi bilmeden üzerimi değiştirdim. Şalımı başıma dolarken sürekli arkaya dönüp onun bitik halini izliyordum.

Şalımı da bağladıktan sonra çantamı sırtıma takıp Serkan'ı aradım. Bir elimle telefonu tutarken diğer elimle Tuğba'yı yataktan kaldırıp kapıya doğru yönlerdim. Gözyaşları yüzünden yanakları ıslak olmuştu. İçi yanıyor, biliyorum.

"Efendim Yasemin?"

"Serkan, Tuğba'nın annesi kalp krizi geçirmiş. Hastaneye götüreceğim onu belki gelmek istersin."

"Hemen geliyorum."

Telefonu cebime koyup sıkıntıyla iç çektim. Yürürken Tuğba'nın yanaklarına bulaşan yaşları siliyor, ağlamamasını fısıldıyordum. Sürekli konuşsam da tek bir kelime etmiyordu. Dış dünyaya buz gibiydi ama iç dünyası eminim cayır cayır yanıyordu. Kendiyle hesaplaşıyordu, annesine kırgın olduğu için kendini suçluyordu, bunu hissediyorum.

Asansörle aşağı indiğimizde çıkışa doğru ilerdik. Serkan ve Umut kapının önünde duruyordu. Onların yanına geldiğimizde Serkan Tuğba'ya sarılıp, "İyi olacak," dedi. "Eminim şu an uyanmıştır bile," dediğinde başımı yere eğdim.

"Taksi çağırdım büyük bir ihtimal gelmiştir gidelim."

Serkan'a başımı sallayıp tekrar Tuğba'nın kolunu tuttum. Dördümüz çıkışa doğru yürürken hepimiz Tuğba'nın annesinin ölmemesi için dua ettik.

Yurdun önünde bekleyen taksiye bindiğimizde yine kimseden çıt sesi çıkmadı. Sadece Tuğba annesinin hangi

hastanede olduğu şoföre söyledi. Hastaneye kadar onun yanaklarına buluşan yaşları silip durdum. Gözlerimi bir saniye çekmedim üstünden.

"Yasemin, aramadım onu."

"Şşt," deyip tekrar yanaklarındaki ıslaklığı sildim.

"Gururum sevgimin önüne geçti. Annemi aramadım Yasemin. Ya ölürse, ya onunla bir kere bile konuşma fırsatım olmazsa."

"Sabırla duanı et, karamsar düşünme."

"İçim çoktan karanlığa döndü benim. Bir sona gidiyorum Yasemin, o son ya güneşi gösterecek bana ya da karanlığı."

Umut'la birbirimize baktık. Her ne olursa olsun Tuğba'nın yalnız kalmayacağını gözlerimizle birbirimize söyledik.

Hastaneye geldiğimizde yoğun bakımın önüne gittik hemen. Tuğba teyzesiyle birbirine sarılıp ağlarken Umut, Serkan, ben geride durmuş onları izliyorduk. İkisinin de gözyaşları gibi hıçkırıkları da durmamıştı.

Annesinin durumu ağırdı. Kalbi iki kez durmuş, beyne giden damarlar tıkanmıştı. Doktor ümit yok dediklerinde Tuğba kendinden geçmişti. Sanki annemi yeni kaybediyormuş gibi hissetmiştim Tuğba'nın her bağırışında.

Ellerimin arasına bırakılan peçeteyi alıp gözyaşlarımı sildim. Üzgün duran Umut'a teşekkür ettim.

"Saat geç oluyor, isterseniz siz gidin."

Başını iki yana salladı. "Beraber gideriz, sabahtan beri bir şey yemedin senin için tost yaptırdım ye lütfen."

Poşetin içinde duran tosta gözüm kaydığında, "Yok," dedim. "Canım istemiyor."

"Yemezsen hasta olursun. Lütfen hatırım için ye."

Onu kırmamak için, "Peki," deyip tostu elime aldım. Çekingen bir şekilde tostu yerken bakışlarım karşımda oturan Serkan'la kesişti. Kolundaki saati gösterdi.

"Akşam oldu. Sekiz olmadan yurda ikiniz dönün ben Tuğba'nın yanında kalırım bu gece."

"Bu gece ben kalırım. Siz gidin, yarın sabah erkenden gelirsiniz."

Ekmeği Umut'a verip ayağa kalktım. Teyzesinin yanında oturan Tuğba'nın yanına geldiğimde yere çöküp ellerimi bacaklarının üzerine koydum.

"Uyuman lazım."

"Uyumak istemiyorum."

"Çok bitkin gözüküyorsun, kendine gelmen için bir şeylerde yemen lazım."

"Canım hiçbir şey istemiyor ki sevgili oda arkadaşım. Kalbim acıyor, gider diye çok korkuyorum."

"Kendini yıpratma ne olursun. Annen seni çok seviyor, böyle olmasını hayatta istemezdi."

"Arkadaşın haklı Tuğba. Burada oturup kendini perişan hale sokma. Teyzenle senin için ayırdığım dinlenme odasında kal kızım."

Annesinin kocası konuşmasını bitirdiğinde teyzesine baktı. O başını sallayınca elimi tutup ayağa kalktı.

"Siz gidin Yasemin. Yurda geç kalınca yine o güvenlikle papaz olma."

"Hiçbir şey senden önemli değil biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum ama gidip yatmanı istiyorum."

"Gidiyorum ama beni sürekli arayacaksın."

"Arayacağım."

Yanağını öpüp geri çekildim. "Her zaman yanındayım."

Ayaklarım ne kadar onun yanında kalmak için dirayet gösterse de Umut'la beraber ileri doğru gidiyordu. Umarım iyileşirdi annesi. Tuğba hep gülmeyi, mutlu olmayı hak ediyor.

Hastanenin çıkışına geldiğimizde Umut'a bakıp derin nefes aldım. Benim gibi o da sabahtan beri hiçbir şey yememişti. Biz yiyelim diye aldığı tostları elinde tutuyordu. Poşeti gösterip, "Çay içelim mi?" dedim. "Yanında da aldığın tostları yeriz."

"Olur, sen bankta otur ben çayları alıp geliyorum."

"Tamam," deyip banka gideceğim an kolumu tuttu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde elini hemen çekip geri adım attı.

"Düşündüm de beraber çay alalım hava karardı tek başına bekleme."

"Olur," deyip kafeteryaya beraber gittik. Çaylarımızı aldığımızda tekrar bankın önüne geldik. Yüzünü görmek için yan bir şekilde oturdum. O da benim gibi oturup poşetin içinden tostu çıkarıp yemem için uzattı.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Tuğba'nın annesi umarım iyileşir. Çok kötü gözüküyordu."

"Ben de tüm kalbimle dua ediyorum. Eğer o ölürse Tuğba yalnız kalacak. Tamam, bizler yanında olacağız ama babası gibi annesi de gidecek bu dünyadan. En azından biri yanında olsa. Bu hayatta tek başına olmak çok zor. İnsanın ailesi olsun başka bir şey olmasın."

"Kesinlikle haklısın. Aile demek bu hayatta ayaklarını sağlam basmak demektir. Onların varlığı her zaman bizler için güç veriyor."

Başımı sallayıp ekmeği yedim. Çayımızı bitirdikten sonra yurda geç kalmamak için taksiye doğru ilerledik.

Acının ve hastalığın erişmediği ölümlü yoktur. *(Euripides)*

Senin ne kadar acı çekmeni istemesem de yüreğin enkazın altında biliyorum dostum. Umarım çok yara almadan atlatırsın...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ölüm, ölümsüzlüğe giden yolun başı. Neyleyim öte yanda faydasız arkadaşı. Milyon sene gülsem, milyon sene ağlasam, Hak yolunda olmadıkça neye yarar gözyaşı.

Mevlana

Bir haftadır Tuğba olmadan geçirdiğim odanın içinde göz gezdirdim. Ona o kadar çok alışmışım ki yokluğu şu bir haftada zor gelmişti. Her akşam yatmadan önce şakalaşır öyle uyurduk. O yokken ruhsuz bir şekilde yatağa giriyordum. Annesi için sürekli dua ediyor, arkadaşımın bir an önce toparlamasını istiyordum.

Gündüzleri okul çıkışı yanına gittiğim zaman onu bıraktığım gibi buluyordum. Yoğun bakımın önünde kıpırdamadan oturuyordu. Sanki nefes bile almıyormuş gibi hali vardı.

Annemin gidişini görmedim ama acısını her zaman yüreğimde hissediyorum. Onunla bu dünya da vakit geçirmediğim, onu giderken yolcu edemediğim halde her ölüm yıldönümü yani doğum günümde onu yeni gönderiyormuş gibi uğurluyordum.

Tuğba, annesini kaybederse zor zamanlar geçirecekti bunu çok iyi biliyorum. Üstelik o annesiyle yemek yemiş, gülmüş, eğlenmiş. Birlikte uzun bir süre yaşamışlardı.

Pencerenin önünde yağan yağmuru izlerken telefon çaldı. Sanki gelen arama kötü bir habermiş gibi kalbimin ortasına saplandı bıçak. Ellerim titreyerek cevapladım.

"Gitti..."

Sadece tek kelime. Gözlerimi sıkı sıkı yumup dudaklarımı ısırdım.

"Seni seviyorum dediğimi duymadı. Sana kırgın değilim dediğimi duymadı. Beni tek başına bırakıp gitti."

Oturduğum yerden zorla kalkıp, "Geliyorum," dedim.

"Şu an cenaze arabasına koyuyorlar onu Yasemin, cemevine doğru gidiyor annem. Oradan da ebedi yolculuğuna gidecek. Koluma iki kişi girmiş beni yürütüyorlar, Yasemin. Ben yaşıyor muyum, Yasemin? Etimi kesiyorlar ama ben acı çekmiyorum. Uyuştum."

Tuğba'nın sesi kesildiğinde titreyen bacaklarımı zor hareket ettirerek odadan çıktım. Sanki annemi yeni kaybetmişim gibi kanıyordu yüreğim. Burnumun direği sızlıyordu. Gözlerimden yaşlar hiç durmadan akıyordu.

Elena'nın odasının önüne nasıl geldiğimi bilmeden kapıya peş peşe elimi vurdum. Hızla geri çekilen kapı yüzünden öne doğru savrulsam da hemen kendimi toparladım. Elena'nın oda arkadaşı sinirli bir şekilde yüzüme bakıyordu.

"Gecenin bu saatinde kapıyı kırar gibi ne vuruyorsun?"

Ona ters cevap verip Tuğba'ya gidiş saatimi uzatamazdım.

"Elena'yı çağırır mısın?" dedim dişlerimin arasından.

"Neden?"

"La havle," deyip başımı sağa sola çevirdim. Yeteri kadar üzgünüm, canım fazlasıyla yanıyor bir de bu kız tüm sinirlerimi zıplatıyordu. Onu kenara itip, odanın içine girdim bir hışımla. "Hey," diye bağırsa da umursamayıp Elena'nın omzunu sarstım. Korkuyla gözlerini açtığında, benden bir iki adım kaçtı. Onu korkutmuştum.

"Benim, Elena, kalk gidiyoruz."

Gözlerini ovalayıp, "Tuğba'nın annesi mi?" dedi boğuk sesiyle. Başımı aşağı yukarı salladım. "Sen hemen giyin ben Serkan'ı arayayım. Onlarda gelsin."

"Hemen hazırlanıyorum."

O üstünü giyinirken boş boş yüzüme bakan kızın yanından geçip koridora çıktım. Yanağımdaki ıslaklığı silip Serkan'ı aradım. İkinci çalıştı açtı.

"Yasemin?"

"Tuğba'nın annesi ölmüş. Cemevine gidiyoruz dedi ama hangi cemevi olduğunu söylemedi. Beraber gidelim mi? Ben hiçbir yeri bilmiyorum."

"Öncelikle ağlama. Böyle olacağını hepimiz biliyorduk, Tuğba'nın yanına gittiğimizde ona destek olmamız lazım."

Burnumu çekip, "Biliyorum," diye fısıldadım. "Ama yaşlar akıyor, kalbim acıyor."

"Umut çıktı odadan Yasemin. Ağladığını görmesin, sen ağlayınca onun mavi gözleri hiç kurumuyor. Kapının önünde bekleyelim."

Bu ne demekti? Ben ağladığımda onun neden gözleri kurumuyordu?

"Hazırım ben Yasemin."

Telefonu eşofmanımın cebine koyup, "Gidelim," dedim fısıldayarak. Attığımız her hızlı adımda asansöre binip alt kata indik. Tuğba'yı görünce nasıl teselli edecektim bilmiyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Sadece ona sarılıp hiçbir şey senin suçun değil demek istiyorum. Biliyorum kendini suçlayacak, annesiyle küs olduğu için onun yüzünden annesi öldü sanacak. Böyle düşünmemesi için arkadaşımın yanından bir saniye ayrılmayacağım.

Kapıya doğru yürürken kadın güvenlik oturduğu sandalyeden kalkıp bize doğru yürüdü.

"Hayırdır kızlar, bu saatte nereye gidiyorsunuz?"

"Arkadaşımızın annesi öldü. Onun yanına gidiyoruz."

Kaşlarını kaldırıp, başını iki yana salladı.

"Arkadaşınız için üzgünüm ama bu saatte gitmenize izin veremem. Sabah gidersiniz yanına."

"Ama bizim şimdi gitmemiz gerekiyor. O şu an yalnız olduğu için tek başına acı çekiyor."

"Üzgünüm. Hadi odanıza çıkın."

Başımı sinirle iki yana sallayıp cebimden telefonumu çıkardım.

"Şimdi babamı arayacağım, ona arkadaşımın yanına gideceğimi söyleyeceğim siz de izin vereceksiniz."

"Nereden bileceğim gerçekten babanı aradığını?"

"La havle, lav havle," diyerek babamı görüntülü aradım. Gecenin ikisinde benim aradığımı görünce eminim çok korkacaktı ama başka çarem yoktu.

"Alo."

Boğuk sesini ve uykulu hali karşıma gelince yüzümde buruk bir tebessüm oluştu.

"Canım babam, seni bu saatte arayıp korkuttuğum için özür dilerim. Önemli olmasa aramazdım biliyorsun."

"Hiçbir şey senden önemli değil Yasemin. Kötü bir şey olmamıştır inşallah."

Sıkıntıyla nefesimi içime çekip bıraktım. Babam Tuğba'nın annesinin yoğun bakımda olduğunu biliyordu. Yüzümdeki acıyı ve gözyaşını fark edince, "Öldü mü?" dedi iç çekerek.

"Evet, baba, biz arkadaşlarla yanına gideceğiz ama güvenlik izin vermiyor saat geç olduğu için. Lütfen ona söyler misin izin verdiğini."

Telefonu kadın güvenliğe uzatıp babamın konuşması için kadının yanına geçtim.

"Merhaba. Arkadaşının annesi bir haftadır yoğun bakımdaydı, ben kızımın gitmesine izin veriyorum."

"Beyefendi biliyorsunuz ki kurallar var. Eğer ben onların dışarı çıkmasına izin verirsem müdür tarafından uyarı alırım. Biliyorsunuz onları göndermememdeki amaç tamamen güvenlikleri."

"Siz de haklısınız hanımefendi. Eğer müdür beyle görüşme imkânım varsa onunla görüşeyim. Kızların arkadaşının yanında olması gerekiyor."

"Eğer siz buraya gelirseniz sizinle beraber gitmelerine izin veririm. Gece vakti müdürü ararsam bir şey olduğunu düşünüp telaşlanır."

Arkadaşımın annesi ölmüş bir şey olduğunu düşünür diye söyleniyor. Telefonu kendime çevirip babama tebessüm ettim.

"Babacım ben bir şekilde halledeceğim sen yat uyu."

"Kızım gelirim biliyorsun ama uçak bileti var mıdır bu saatte?"

"Gelme babacım. Ben seni arayacağım yurttan çıkarken."

"Tamam kızım. Arkadaşına başsağlığı dileklerimi iletirsin."

"İletirim babam."

Telefonu kapatıp derin nefes aldım boğulmuş ruhuma.

"Lütfen izin verin, babam izin verdi."

"Ben de babamla konuştum şimdi, o da izin verdi."

Kadın bir bana bir de Elena'ya bakıp üzgün bir şekilde ellerini iki yana açtı.

"Eğer ailenizden biri burada olsaydı gitmenize izin verirdim."

"Babam Adana'da."

"Benimki de İtalya'da, nasıl gelsinler buraya hemen?"

"Üzgünüm."

Elimi alnıma vurup bir iki adım dolaştım girişte. Biri kapıya vurunca bakışlarımı oraya çevirdim. Umut ve yanında uzun boylu bir adam vardı. Kadın güvenlik kapıyı açıp, "Buyurun," dedi.

"Merhaba, ben Talha Aslan, Umut Aslanın babasıyım. Kimliğimi girişteki güvenliğe bıraktım kızları alıp arkadaşının yanına götüreceğim."

"Bütün sorumluluk size ait."

"Kesinlikle. Hadi kızlar."

Sonunda. Yarım saat Tuğba'ya geç kalmıştık. Umut'a dönüp, "İyi ki çağırdın babanı," dedim. "Yoksa Tuğba'nın yanına gidemeyecektik."

"Güvenlik izin vermeyince mecbur çağırdım."

"Bir an önce gidelim."

Hepimiz koşar adım Umut'un babasının arabasına doğru yürüyorduk. Yurttan dışarı çıktığımızda kapının önünde duran arabaya yaklaştık.

"Kızlar siz ikiniz zayıfsınız öne oturun, bu üçü arkaya otursun."

Amcaya, "Sağ ol," deyip Elena'yla birlikte arabanın ön tarafına oturduk. Umut, Serkan, Yasin'de arkaya oturdular.

"Hangi cemevinde olduğunu öğrendin mi Serkan?"

"Öğrendim, Talha amcaya söyledim o bizi götürecek."

"Tamam," deyip babama mesaj attım yurttan çıktığıma dair. Telefonu eşofmanın cebine koyduğumda, başımı cama yaslayıp akıp giden yolu izledim.

Bir tarafta doğum olurken, diğer tarafta ölüm oluyordu. Kimi insanlar gülerken, kimi ağlıyordu. Doğuyoruz, yaşıyoruz ve ölüyoruz. Kimimiz bu dünyanın yalancı güzelliklerine kapılıyor, kimimiz gerçek dünyanın güzelliklerine kavuşmak için yaşıyoruz.

Elena, elimi sıktığında gözlerimi kapatıp dudaklarımı ısırdım. Sesli bir şekilde ağladığımı o an fark ettim.

Ölüm beni çok etkiliyordu. Ölen kişi tanıdık olmasa da yakınım ölmüş gibi acı çekiyordum. On sekiz yıllık yaşantımda çok ölüm görmüştüm. Daha doğar doğmaz annemi kaybetmiştim. Dedem, babaannem, dayım ve teyzem. Bunların ölümlerini peş peşe gördüğüm günden beri cenazeye katılmam zor oluyordu. En az yakını kadar ben de acı çekiyordum.

Tuğba'nın yanına gittiğimde onu perişan halde görecektim, biliyorum. Belki onun gibi oturup sessiz ağlardım ya da bağıra bağıra ağlardım. Benim kendime yararım olmadığı gibi başkalarını da teselli edemiyordum.

"Geldik çocuklar."

Arabadan inmeden kalabalık bizi karşılamıştı. Elena'yla el ele tutuşup arabadan indik. Daha önce cemevine gelmemiştim. Alevi birinin cenazesine ilk kez katılacağım için nasıl davranmam gerektiğini açıkçası bilmiyordum. Çocuklar yanımıza gelince birbirimizin yüzüne baktık sadece. Umut'un babası içeri ilerleyelim diye eliyle geçmemiz için içeriyi gösterdi.

Yan yana cemevinin bahçesine adım atıp, kalabalık grubun yanına ilerdik. Önden Umut'un babası gittiği için onu takip ediyorduk.

"Başınız sağ olsun."

"Sağ olun."

"Tuğba nerede? Biz onun yanına geldik," dediğimde adam cemevinin içini gösterdi. Talha amca adamların yanında kalırken biz cemevinin içine girdik. Kadınlar bir köşede oturmuş, Tuğba en arkada tek başına oturuyordu.

Hemen yanına yürüdüm. Yanına oturur oturmaz ona sarıldım. Hiçbir şey yapmadım, sadece sarıldım. Böyle durumda ne yapılabilirdi ki. Onun acısını hafifletecek hiçbir şey yoktu.

"Ona kızgındım, evlendiği için kızgındım. Bu yüzden onunla olmak istemedim. Çok pişmanım Yasemin. Yanındayken kıymetini bilmediklerimizin ölünce kıymetini biliyoruz. Yaşarken kıymetini bilmiyordum ama ölünce onun değerini anladım. Çok pişmanım."

Geri çekilip yanaklarına bulaşan gözyaşlarını sildim.

"Annen seni çok seviyordu Tuğba, sana kırgın gitmedi."

Başını iki yana sallayıp, "Gitti," dediğinde Umut dizlerinin önüne oturup, Tuğba'nın ellerini tuttu. Konuşamıyor olabilirdi ama Tuğba'nın gözlerine bakarak kendini çok iyi ifade ediyordu. Tuğba elini onun elinin üstüne hafif vurup, "Sağ ol," dedi. "İyi ki buradasınız."

Serkan'la Yasin Umut'un yanına çökerken Elena Tuğba'nın diğer tarafına oturdu. Hepimiz ona güç vermek için destek oluyorduk ama fayda oluyor muydu emin değildik.

"Perişan gözüküyorsun Tuğba. İstersen bizim eve gidelim, sabah geliriz buraya."

Bakışlarım Umut'la Tuğba arasında gidip gelirken sesimi çıkarmadan oturuyordum.

"Uzun zamandır annemden ayrı kalıyorum. Bu gece onunla son kez burada kalmak istiyorum. Bu zamana kadar hayırlı bir evlat olmadım bari kadının son anında yanında olayım. Sağ ol Umut."

Umut elini Tuğba'nın elinin üzerine vurup ayağa kalktı.

"Babamı yolcu edip geliyorum."

Bunu söylerken yüzüme bakıyordu. "Tamam," deyip bakışlarımı ellerime çevirdim. Serkan'la Yasin yanıma oturunca fısır fısır konuşan insanları ister istemez dinlemeye başladık. Kimi Tuğba'nın sorumsuz bir çocuk olduğundan bahsederken, kimi o genç üstüne gitmeyin diyordu.

Herkes kendi kendine konuşuyor ama gerçeğin ne olduğunu, Tuğba'nın ne hissettiğini sormuyordu. Birinin arkasın-

dan konuşmak kolaydır, önemli olan yüzüne bakıp konuşmaktır. Bizim milletimiz genelde arkadan konuşmayı sevdiği için yüzüne bakarak konuşmaya korkarlar.

Onların söyledikleri kötü sözleri biz duyuyorsak Tuğba'da duyuyordu. Kolunu sıvazlayıp, "Dışarı çıkalım mı?" dedim. "Hava alırsın biraz."

"Olur."

Elena'yla birlikte onu ayağa kaldırıp dışarı doğru yürüttük. Bitkin bir halde olduğu için ayakta durmakta zorluk çekiyordu. Serkan içeriden sandalye alıp yanımızda getirdi. Cemevinin bahçesine çıktığımızda kalabalıktan biraz uzaklaştık. Serkan sandalyeyi duvar dibine koyduğunda Tuğba'yı oturttuk.

"Çay, kahve var içeriden alın için, soğukta burada beklemeyin."

"Önemli değil. Sen iyi ol biz üşümeyiz."

Duygusuz bir şekilde dudakları iki yana kıvrıldı. "Ben bu saatten sonra iyi olmam ki. Babam çok küçükken gitti, annem şimdi gitti. Kimsesiz kaldım bu dünyada. Artık hiç iyi olmam."

"Bizler senin yanından ayrılmayacağız, Tuğba."

"Ne zamana kadar Serkan? Bir süre sonra siz de beni bırakacaksınız."

"Bırakmayacağız, seninle iletişimi hiçbir zaman koparmadım biliyorsun," dedi Tuğba'ya sarılan Serkan. "Sen benden uzak durma ben senden hiçbir zaman ayrı durmam."

Kollarını Serkan'ın beline dolayıp hıçkırarak ağladı Tuğba. Başımı eğip dudaklarımı ısırdım. Biraz onlardan uzaklaşıp duvar dibine oturdum. Bacaklarımı karnıma çekmiş ağlarken omuzlarımın üzerine ağırlık hissedince başımı kaldırdım.

Umut hırkasını omuzlarımın üstüne sermişti. Vereceğim an eliyle engel oldu.

"Hava soğuk, bünyen zayıf olduğu için sen hemen hasta oluyorsun."

"Sen üşüyeceksin," deyip ellerimi geri çektim.

"Üşümüyorum. Lütfen ağlama, ağlayan kadın gördüğüm zaman üzülüyorum."

"Elimde değil ki Tuğba ağlarken benim de gözyaşlarım durmadan akıyor."

"Söyle o ela gözlerine taşırmasın denizleri yanaklarına."

"Olur, söylerim," dediğimde ikimizin dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu.

"Sevdiğin birini kaybetmek ne kadar acı değil mi? Birlikte yaşadığın, her anında olan birini görmeyecek olman çok acı."

"Çok acı. O gidince sanki sen de ölecekmiş gibi hissediyorsun ama ölmüyorsun. Sanki bedeninden kanını çekiyorlarmış gibi hissediyorsun ama aslında hiçbir şey olmuyor. Mezara koyduğun an Allah tarafından kalbine soğukluk geliyor gibi oluyor."

Başını sallayıp benim gibi yere oturdu.

"Yasemin seninle konuşmam gereken bir konu var. Tuğba'nın annesini defin ettikten sonra konuşabilir miyiz?"

Dudağımı ısırıp başımı hafif yana eğdim.

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Şu an söylemeyeceğim, yurda dönünce konuşacağım seninle. Ölüm yakınken susmak çok yanlış."

Acıyan kalbimin kenarına yerleşen heyecana kızıp başımı eğdim. Şu an acı çekiyorken heyecanlanmamam lazımdı. Benimle ne konuşacaktı çok merak ediyorum. Sanki söyleyecekleri kalbimle ilgiliydi.

Kapalı gözlerimi açıp başımı kaldırdım. Kâğıt? Kâğıdı eşofmanımın cebinde unutmuştum. Of ya. Bir haftadır hastaneye gelip gittiğim için bakmak aklıma bile gelmemişti.

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Aklıma bir şey geldi de kendi kendime söyleniyorum."

Kaşlarını kaldırıp, "Anladım," dedi ama hiç anlamış gibi değildi.

"Tuğba'nın yanına geçelim."

"Olur."

Yurda gider gitmez ilk işim dolaba koşmak olacaktı. Umarım kâğıt sapa sağlam duruyordur.

***

Bütün gece gözümüze uyku girmeden cemevinin bahçesinde oturduk. İçeri girdiğimiz de Tuğba'nın akrabaları hiç durmadan söyleniyordu. Kimse kızın yanına gelip ona sarılmıyordu. Sadece laf söylüyorlar, yüzlerindeki kötü ifadeyle Tuğba'ya bakıyorlardı. Annesi ölmüş kız çocuğu vardı karşılarında ama bunu görmek dahi istemiyor, inadına onu daha çok perişan hale sokacak laflar söylüyorlardı. Biz de Tuğba o laflardan etkilenmesin diye soğukta bahçede oturduk bütün gece boyunca.

Ben Umut'un hırkasını giydiğim için biraz da olsa onun sayesinde ısınıyordum ama o ara ara titriyordu. Bir kaç defa hırkayı vermek için çıkarmaya çalıştığımda hemen engel olup giymemi istemişti. Mecbur bütün gece boyunca üzerimde kaldı hırka.

Ezan okunurken ayağa kalkıp ellerimi belime koydum. Oturmaktan tüm kemiklerim ağrımıştı.

"Buraya yakın cami var mı?"

"İki sokak aşağıda var," diyen Serkan'a başımı sallayıp Tuğba'nın önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ben camiye gidip namaz kılacağım, annen için de dua edeceğim."

"Çok dua et lütfen, gittiği yerde huzurla uyusun."

Buz gibi olmuş yanağını öpüp doğruldum.

"Siz Tuğba'nın yanında durun ben gider gelirim."

"Seninle geleyim," diyen Umut'a itiraz etmedim. "Sen bilirsin," deyip cemevinin bahçesinden çıktım. Bir iki kere öksürmeye başladığında ona doğru dönüp hırkanın düğmelerini çözmeye çalıştım. Eliyle engel olup çözdüğüm düğmeleri tekrar kapadı.

"Bütün gece boyunca ince kazağınla oturdun. Bak şimdi öksürmeye başladın. Hasta olacaksın, hadi al giy."

"Sen üşürken o hırkayı giymem. Birazdan babam gelecek, o zaman hırka getirecek."

"Emin misin?"

Hırkanın son düğmesine bağlayıp, "Eminim," dedi ellerini gözümün önünde sallayarak.

Gülümseyip başımı iki yana salladım.

"Benim yüzümden hasta olursan çok üzülürüm. Hayır, benim sana çorba yapacak annem de yok."

"Sen yaparsın. Eminin annen kadar güzel yaparsın."

"Ben hiç annemin yaptığı çorbayı içmedim ki. Tadı nasıl olur bilmiyorum. Evde bazen yapmaya çalışıyorum ama güzel olmuyor açıkçası."

"Seni beceriksiz kız."

Kaşlarımı kaldırıp, "Ben mi?" dedim şok olmuş ifademle.

"Evet, sen. Çorba en kolay yemek insan nasıl yapamaz anlamadım. Sen bence hep kitap okuduğun için mutfağa pek girmemişsin."

Parmağımı ona sallayıp, "Seni," diye söylenip güldüm. "Çok haklısın, kitap okumaktan yemek bile yemeyi unutuyorum. Yapmasını bilmemem hep kitapların suçu."

Gözlerini kısıp başını yana eğdi. Bu bakışların altında sanki dalga geçilen cümleler gelecekti. Ellerini kaldırdığı an, "Sa-

kın," dedim. "En yakın zamanda çorba yapmasını öğreneceğim. Üstelik ilk yaptığım çorbayı sana içirmeyi düşünüyorum. O zamana kadar sakın benimle dalga geçme, tamam mı?"

Dudaklarını ısırıp gözlerini açtı. Dayanamayıp ayağımla ayağına vurduğumda bu sefer daha fazla büyüdü gözleri. "Sen?" deyip üzerime gelince arkamı dönüp koşmaya başladım. Dudaklarım iki yana kıvrılmış camiye doğru koşuyordum. Arkamdan geliyor mu diye bakmak için döndüğümde onu göremedim. Olduğum yerde durup, "Umut," dedim fısıldar gibi.

Neredeki bu? Kollarımı göğsümün üzerine dolayıp etrafımda dönerek onu aradı gözlerim. Nereye kayboldu ya. Geldiğim yolu ilerlemeye başladığımda omzuma dokunan parmaklar sayesinde, "Hii," deyip yerimden sıçradım. Korkuyla arkama döndüğümde onun eğlenen ifadesini görmek kaşlarımın çatılmasını sağladı.

Omuzuna bir tane yapıştırdığımda bakışları sağ omzuna kaydı. Sol omzuna da vurduğumda bu sefer sol tarafına baktı.

"Aptal, koktum."

Göğsüne vurduğumda bileklerimden tutup beni kendine doğru çekti. Başımı geri çekip, "Ne yapıyorsun?" dedim konuşarak. Bileklerimi tuttuğu için ellerimi hareket ettiremiyordum. Yüz ifadesi beni ne kadar sinir ederse o kadar mutlu oluyordu. Bacağına tekme atacağım an, başını iki yana sallayıp kaşlarını havaya kaldırdı.

"Bırakır mısın? Sabah namazının vakti geçecek. Ayrıca Tuğba bizi bekliyor."

Ellerini çekmeden bileklerimi yavaşça aşağı indirdi. Bıraktığı an iç çekip yürümem için kenara çekildi. Yüzüne bakmadan yanından geçip camiye doğru ilerledim. Bir yanda acı çekerken, diğer yanda mutlu oluyorduk. Aklım Tuğba'ya kaydığında kalbim yanıyordu, yanımda yürüyen adamı düşündüğümde kalp atışlarım hızlanıyordu.

Caminin önüne geldiğimizde ben kadınlar bölümüne geçerken o erkeklerin olduğu bölüme geçti. Abdestimi alıp namaz kılacağım bölüme geçtim. Üç kadın namazlarını kılarken onları rahatsız etmeden namaza başladım. Selam verip namazımı bitirdiğimde ellerimi açıp tüm ölmüşlerim ve Tuğba'nın annesi için uzun uzun dua ettim. Çok kaldığımı anladığımda ayağa kalkıp, kenarda eteği çıkardım. Askıya astığımda ayakkabılarımı giyip dışarı çıktım.

Umut merdivene oturmuş telefonunda bir şeylere bakıyordu. İbadet yaptığım da zamanın nasıl geçtiğinin farkında olmazdım. İçeride dua ederken Umut'un beni bekleyeceğini düşünmemiştim açıkçası.

Merdivenleri inip yanına geldiğimde başını telefondan kaldırıp gözlerime baktı. Tebessüm ettiği an ben de gülümsedim.

"Gitmiş olacağını düşündüm. Dua ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum."

"Seni almadan gidemezdim. Gidelim mi?"

"Olur."

Geldiğimiz yolu bu sefer konuşmadan ilerliyorduk. Hava aydınlanmış, yağmur yağmaya başlamıştı. Koşar adım cemevine doğru yürürken cemevinin önünün kalabalıklaştığını gördüm. Kalabalığın içinde Umut'un anne ve babası da vardı. Bizi görür görmez ikisinin yüzünde tebessüm oluştu. Annesi bize doğru gelirken kafamı sokacak bir yer aradım.

Üstümde oğlunun hırkası vardı, elinde ise başka hırka vardı. Yanlış anlamasını istemiyordum. Ellerim hırkanın düğmelerine gitse de karşısında çıkarsam ayıp olurdu.

"Oğlum."

Umut'u sarılıp yanağını öptüğünde geri çekildi. Bakışlarımı onların üzerinden çekeceğim an, "Canım," deyip bana da sarıldı. Bir an ne yapacağımı bilemedim. Boşta kalan ellerimi kaldırıp ince beline sarıldım. Gül kokuyordu, en sevdiğim koku onun bedeninden yayılıyordu. Bu soğuk günde sıcacıktı.

Geri çekildiğinde, "Nasılsınız efendim?" dedim içimde bir yerlere kaçan sesimi zor bularak.

"İyiyim güzel kızım, bana teyze diyebilirsin, her ne kadar yaşım genç olsa da."

Tebessüm edip, "Gerçekten çok genç duruyorsunuz," dedim.

"Değil mi? Kocam sırf genç gösteriyorum diye kıskançlık yapıyor. Ben ne yapayım güzelsem."

Kıkırtımı durdurup bakışlarımı karısına azıcık sinirli bakan adama çevirdim. Sinirli gibi duruyordu ama aslında karısına âşık bir adam gibi bakıyordu.

"Hayatım, kızı oyalama istersen arkadaşının yanına gitmek ister belki."

"Görüyorsun değil mi? Kızlardan da kıskanıyor."

"Azra."

"Ben içeri gideyim Azra teyze. Arkadaşım beni bekler."

"Tamam kızım. Sonra görüşürüz."

Umut annesinin yanağını öpüp benimle beraber içeri girdi. Kapının önünde bekleyen bizim grubun yanına geldiğimizde yüzümüzdeki tebessümde kayboldu.

"Tuğba nerede?"

"Annesini yıkayacaklarmış onun yanında olacak."

Başını sallayıp Elena'nın koluna kolumu doladım.

"Gözlerinin altı morarmış."

"Sorun değil. Cenazeden sonra Tuğba babasıyla annesine ait olan eve gidecekmiş. Orada kimse yaşamıyormuş ama illa oraya gideceğim diye tutturdu. Annesinin eşi benim eve gel dese de kabul etmedi."

"O adama kızgın annesini ondan ayırdığı için."

"Adam aslında üzülüyor."

"Öyle ama yapacak bir şey yok. Tuğba gitmek istemiyorsa gitmeyiz. Onun evine gider orada kalırız Tuğba kendine gelinceye kadar. Sonra yurda döneriz onunla beraber."

"Okulu bırakacağım diyordu."

"Şu an acı çektiği için her şey söyler. Biraz zaman geçsin o zaman mantıklı konuşmaya başlar."

"Umarım, üzülmesini istemiyorum."

Tuğba dışarı çıkınca ona sarıldım. Yağmur hızını arttırdığı için dışarıda durmamız imkânsız gibiydi. Tuğba'nın akrabaları içeri geçmemizi söylediğin de hep birlikte içeri geçtik. Umut'un anne babası Tuğba'ya başsağlığı dileyip Umut'un yanına oturdular.

Görevliler yemek dağıtırken bakışlarımı Elena'ya çevirdim.

"Bir şeyler ye çok solgun gözüküyorsun."

"Yerim, sen de ye. Daha mezarlığa gideceğiz, ardından Tuğba'nın evine. Ayakta durmamız için bedenimizin güçlü olması lazım."

Onu onaylayıp getirilen yemek tabletlerini aldım. Tuğba'ya zorla yedirdikten sonra güçlü olmak için ben de yedim. Bugün zorlu geçecekti Elena'nın dediği gibi ayakta durabilmemiz için yemek yememiz gerekiyordu.

Saatler ilerlerken cemevinde ayrılıp mezarlığa geldik. Tuğba'nın teyzesi onu mezarlığa yaklaştırırken bizler geride duruyorduk. Sakin bir şekilde gözyaşlarını akıtıyordu. Bütün gece boyunca bağıra bağıra ağladığı için sesi bile çıkmıyordu.

Ellerimi birleştirip başımı yere eğdim. Ölen kişi Rabbine kavuştuğu için mutlu oluyordu ama geride kalan kişi arkasından acı çekiyordu. Hepimizin gideceği yer orasıyken giden kişinin ardından kendimizi parçalıyorduk. Bunun ne kadar yanlış olduğunu bildiğimiz halde kendimize hâkim olamıyorduk.

Tuğba teyzesiyle bize doğru gelince şemsiyenin altından çıkıp ona doğru yürüdüm. Yanaklarına bulaşan gözyaşlarını defalarca silmeme rağmen hemen yerine yenisi geliyordu. Buna rağmen yine silip ona sarıldım.

"Nereye dersen oraya gideceğiz."

"Annemle babamın yaşadığı eve gitmek istiyorum. Orada eşya yok ama şu an çocukluğumun geçtiği eve gidip onları hayal etmek istiyorum."

Başımı aşağı yukarı sallayıp, "Sen nasıl istersen," dedim.

"Kızım ev soğuk, eşya yok gel bizim evimize gidelim."

"Kendi evime gitmek istiyorum teyze. Annem de anahtar vardı sadece, o adamla gidip anahtarı alır mısın?"

"Alırım kızım. Sen enişstenin arabasında bekle ben hemen alıp geleyim."

Ben onların evinin önüne gitmek bile istemiyorum teyze. Biz arkadaşlarımla gideriz evimize sen gelirsin ardımızdan."

"Tamam o zaman."

Serkan Tuğba'nın diğer koluna girerken Umut, "Bizim arabayla gidelim," dedi.

Birlikte onların arabasına ilerlerken Tuğba'nın kolunu sıkı sıkı tutuyordum. Her an yere düşecek gibi hali vardı. Aslında en az onun kadar kendimi perişan, bitkin hissediyordum. Üstelik midem de bulanıyordu.

Arabanın yanına geldiğimizde Azra teyze arabanın arka kapısını açıp Tuğba'nın oturmasına yardımcı oldu. Elena'yla birlikte yanına oturup dışarıya baktım. Umut ve diğerleri belediyenin ayarladığı otobüsle geleceklerdi Talha amcaya öyle diyordu Umut. Oğlunun omzunu sıkan Talha amca Azra teyzeyle arabaya binince gözlerimi kısa bir süreliğine kapadım. Sanırım tansiyonum düştüğü için başım dönüyordu.

Arabanın camını biraz aralayıp temiz havayı içime çektim.

"Tuğba, teyzenden evinizin adresini aldım kızım. Gidinceye kadar uyu sen, sizler de kızlar."

Tuğba başını omzuma yaslayıp gözlerini kapadığında, onun gibi Elena'yla ben de kapadım. Kısa bir sürede uykuya daldığım an kızlar diyen Azra teyzenin sesiyle gözlerimi zorla araladım. Üstümde ağırlık vardı. Göz kapaklarımı zor açık tutuyordum. Arabanın içi de sıcak olduğu için kıpırdayacak halim yoktu.

Tuğba inmek için hareket ettiğinde toparlanıp kapıyı açtım. Dışarıya çıktığımda, temiz havayı içime çekip kızların

yanına ilerledim. Tuğba iki katlı eve bakarken yine hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

Kim bilir eve baktığında neler görüyordu. Babasının kaç kez ellerinde poşetlerle içeri girdiğini mi düşünüyordu, yoksa o yolda oynarken annesinin kapının önünde oturan görüntüsünü mü düşünüyordu.

Ne düşünüyordu bilmiyorum ama ruhunu yaralayacak anıları düşündüğü kesindi. Dudaklarını ısırmış, elini göğsüne vuruyordu. Onu daha fazla ayakta tutacak gücü kendimizde bulamadığımız için kapının önüne oturtup sakin olmasını, sürekli dua etmesini fısıldıyorduk. Ne kadar ona destek olmaya çalışsak da bizler de onun gibi ağlıyorduk.

"Allah'ım, çok acıyor. İkisi de gitti. Ne olurdu bu evde birlikte yaşasaydık, ne olurdu hiç ayrılmasaydık."

"Takdiri ilahi Tuğba. Kendini bırakma, metanetini güçlü tut. Onlar ebedi yolculuğa, Allah'a gittiler. Bu dünyada kalarak daha fazla günaha girmeyecekler."

"Yasemin çok kötüyüm. Boğuluyormuş gibi hissediyorum. Şu kapıyı açtığımda ne olur ikisi de içeride olsa. Ben çok küçüğüm, annesiz babasız kalamayacak kadar çok küçüğüm."

Ne söylersem söyleyeyim onun acısı geçmeyecekti. Şu an farklı düşündüğü için bizim sözlerimizin bir önemi yoktu.

Teyzesi geldiğinde yanımızdan geçip kapıyı açtı. Henüz evin içine girmeden yoğun rutubet kokusu burnumuzun direklerini sızlattı. Ev uzun zamandır kullanılmadığı için bakımsız ve havasızdı.

Evin içine adım attığımızda kollarını ellerimizin arasından çekip boş odaları dolaşmaya başladı. Evin her yerini gezerken onu yalnız bıraktık. Girişte onun gelmesini bekliyorduk ama gelmeye hiç niyeti yoktu.

Girdiği odadan çıkmayınca teyzesiyle beraber odaya girdik. Yere oturmuş elini kırık parkenin üzerinde gezdiriyordu.

"Burası onların yatak odalarıydı. Her sabah yanlarına gelir ikisinin yanaklarını öperek uyandırırdım. Mutluyduk biz.

İlk önce babam gitti şimdide annem. Üstelik annemle küstük. Bana kırgın gitti, hiçbir zaman beni affetmeyecek."

Teyzesi yanına oturduğunda çenesini tutup başını kaldırdı.

"Annen sana kırgın gitmedi kızım. O seni çok seviyordu, sen onun başka bir adamla evlenmesini istemediğin halde o evlendi. Sen ona kırgındın yalnız kaldığın için ama o sana kırgın değildi. Sadece üzgündü. Keşke hep birlikte yaşasak diye söylemiştir. Nasip olmadı, kendini bırakma. Sen güçlü bir kızsın."

Teyzesine sarılıp derin bir iç çekti. "Yanımda ol teyze yoksa toparlanamam."

"Şimdi kalkıyorsun benim evime gidiyoruz. Bir süre benim evimde kalacaksın. Toparlandığında okuluna devam edeceksin. İster benimle kalırsın ister yurtta sen nasıl istiyorsan o olacak, tamam mı?"

Başını sallayıp bizlere baktı. Teyzesinden destek alarak ayağa kalktı.

"Yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Bütün gece boyunca gözünüze uyku girmedi yurda dönüp yatın lütfen. Benim yüzümden perişan olmayın."

Ellerimi yanaklarına koyup, "Bizi düşünme," dedim. "Yanında olmak istiyoruz."

"Çok yorgun gözüküyorsunuz. Şimdi gidin dinlenince yanıma gelirsiniz olur mu?"

"Peki," deyip buruk bir şekilde tebessüm ettim.

"Hep iyi ol Tuğba."

"Sen de, sizler de hep iyi olun. Bir süre dinleneyim yurda döneceğim."

"Sen iyi ol biz seni bekleyeceğiz."

Birlikte evden çıktığımızda Umut ve diğerlerinin geldiğini gördüm. Umut'la göz göze geldiğimiz an Azra teyze ikimize bakıp tebessüm etti. Yanlış anlamasın diye bakışlarımı çekip arabanın yanına geldim.

"Talha Bey ve Azra Hanım teşekkür ederiz geldiğiniz için. Ben Tuğba'yı evime götüreceğim. Çocukları siz yurtlarına bırakır mısınız?"

"Bırakırız tabii ki. Size numaramızı verdik aramak istediğinizde arayabilirsiniz."

"Sağ olun Azra Hanım. Biz gidelim."

Tuğba'nın yanaklarını öpüp, "Hep yanındayım," dedim. Onu arabaya bindirdiğimde kapıyı kapatıp geri çekildim. Onlar evin önünden uzaklaşırken biz Talha amcanın arabasına sıkışarak bindik.

Yurdun önüne geldiğimizde Azra teyze ne kadar bize gitseydik dese de hepimiz yorgun olduğumuz için itiraz ettik.

"Ben kimliğimi alayım siz de içeri geçin çocuklar."

Umut babasına görüşürüz deyip yanımıza geldi. Birlikte yurda girdiğimizde bizlere döndü.

"Yatıp uyuyun. Özellikle sen Yasemin. Gözlerinin altı morarmış, bir de kırışıklık oluşmuş. Ten renginde bembeyaz."

"Komalığım yani?"

"Sanırım, hastaneye gidelim mi?"

Annesiyle babası bakmıyor olsaydı ayağına tekme atardım ama kendime zor hâkim olup, dudaklarımın arasından, "Sen kendine bak moruk," dedim.

Gözlerini büyütüp, "Ben mi?" dedi elleriyle.

"Evet, sen. Ben gidiyorum."

"Güle güle."

"Asıl sana güle güle."

"Hayda."

"Sana hayda."

"Ne dedim ben şimdi?"

"Bana yaşlısın dedin."

"Ne zaman?"

"Bunaksın da. Hastaneye gitmesi gereken sensin bence. Bu yaşta unutkanlık başlamış."

"Ben her şeyi çok iyi hatırlıyorum."

"Hım, öyle,"

Kulağıma kıkırtı gelince bakışlarımı çekinerek güvenliğin olduğu kısama çevirdim. Annesiyle babası gülerek bize bakıyordu. Lanet gitsin, rezil oldum. Başımı eğip yurda doğru koştum. Elana asansöre bineceği an tüm gücümle koşup asansörün içine girdim.

Ailesinin önünde onunla atışmıştım. Hakkımda kim bilir ne düşüneceklerdi. Bunun hesabını elbet ona sorardım. Elena görüşürüz deyip kendi katında indikten sonra sakinleşmek için nefesimi alıp verdim. Odaya girdiğim an eşofmanımın cebini kontrol edecektim. Umarım o kâğıt kaybolmamıştır. Dünden beri aklımdan çıkmıyordu.

Asansör durduğunda koşar adım odaya yürüdüm. Kapıyı açıp içeri girdiğimde hemen dolabın kapağını açıp dipte olan eşofman altını aldım. Elimi cebe soktuğumda kâğıt avucumun içine direkt geldi. İyi ki yıkamamıştım.

Avuçlarımın arasındaki kâğıdı açmadan yatağımın yanına geldim. Ağır hareketlerle çekmeceyi açarken kalbim güm güm atıyordu. Her an durma noktasına gelmişti.

Kâğıtları alıp yatağın üstüne bıraktım. Avucumun içindeki kâğıda yanlarına koyunca yazıları karşılaştırdım.

Aynıydı! Harflerin yazılışı, nokta virgül aynıydı. Bana sözleri yazan kişi Umut'muş.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ancak, sadece aşk yok onun dizelerinde, hüzün de
var yalnızlık da.

Cemal Sureya

Yataktan aşağı kaydığımda elimdeki kâğıtlara gözyaşlarımla bakıyordum. Sanki iki gündür ağlayan ben değilmişim gibi gözyaşlarım yanaklarımı sırılsıklam yapacak kadar boşalıyordu gözpınarlarımdan. Bitmesi gerekirken aksine çoğalıyordu.

Yanlış görmüyordum, aynı el yazısıydı. Harflerin yazılışlarında değişiklik bile yoktu. Oydu! Benim sevdiğim adam beni seviyordu. O da benim gibi ilk başında anlamıştı aramızdaki çekimi. Benim gibi uzaktan sevmeyi seçmişti, tek fark hislerini küçük not kâğıtlarına yazarak gizli gizli çantama koyuyordu.

Nasıl koyuyordu, gözlerim her yerde onu ararken nasıl fark etmiyordum? Kütüphanede ağlarken, kafede otururken her yerde vardı ama ben onu görmeyecek kadar kördüm.

Hadi gözlerim görmedi, kalbim, sen nasıl fark etmedin onu?

Bir süre kâğıtlara bakarken olduğum yerde uykuya dalmışım. Gözlerimi açtığımda havanın kararmış olduğunu gördüm. Yerden kalkıp kâğıtları defterimin içine koydum. Benim onun için yazdığım satırların arasında şimdi güvendeydiler. Bu saatten sonra ne olacaktı bilmiyorum ama karşısına çıkıp bu notları senin gönderdiğini biliyorum demeye cesaretim yoktu. O cesareti kendimde bulduğumda yine söyleyemez-

dim. Söylediğim an hislerini bana açıklayacaktı, biliyorum. Ne söyleyecektim, ben de seni seviyorum demek sessizce kolaydı ama yüzüne karşı söylemek çok zordu.

Bir ilişkiye başlamak istediğini söylediğinde, onu ne kadar çok sevsem de, kalp atışlarım mavi gözlerini görse de, görmese de hızlandığı için bir ilişki yaşayacak kadar kendimde güven bulamadığımı söyleyemezdim.

Onunla olmayı seçtiğimde, elimi tutmak istediğinde ne kadar tutmak istesem de tutamazdım. Sarılmak istediğinde, sarılamazdım. Tek başına severken zor değildi ama iş karşılıklı sevgiye geldiğinde benim yaşam tarzım için zordu.

Evlenmeden önce elini tutup dolaşmam aile yaşantıma ve inancıma aykırıydı. Bunları benden isterse sevgim çok acı çekerdi.

Ne yapacağımı bilmeden ayağa kalkıp banyoya ilerledim. Üstümdeki kıyafetleri çıkardığımda, kısa bir süre düşünmek istemesem de aklım ve kalbim karman çorman olduğu için düşünmemek elde değildi.

Şimdi ona bakmam çok zor olacaktı, konuşurken yüzüne bakabileceğimi sanmıyordum. Ona baktığımda, onun da kalbinin benim için attığını bilmek sanki heyecanlanmıyormuşum gibi daha çok heyecanlanmamı sağlayacaktı.

Bakışı, gülüşü, kızınca çatılan kaşları şimdi çok farklı gelecekti bana.

Suyu kapadığımda bornozu giyip banyodan çıktım. Ağır hareketlerle üstümü giyindikten sonra ıslak saçlarımı salık bırakıp yatağa uzandım. Yemekhaneye inip yemek yemem lazımdı ama ayaklarım odadan çıkmak istemiyordu.

Yatağın üzerine fırlattığım telefonu alıp ekranı yukarı kaydırdım.

Beş mesaj vardı, üçü kalp atışlarımı hızlandıran kişiden gelmişti. Parmağım titreyerek mesajı açıp ilk gönderdiği mesajı okumaya başladım.

-Yemekhanede göremedim seni, yemek yedin mi?

Bacaklarımı bağdaş yapıp iç çektim. Artık gönderdiği mesajlarda bile yüreğim titriyordu. Bir de karşı karşıya gelsek sanırım karşısında ayakta durmakta oldukça zor anlar geçirecektim. Diğer mesajda *-Yasemin?* Yazmıştı sadece. Ondan sonra attığı mesaj oldukça uzundu.

-Sana yaşlı demek istemedim. Bu yüzden bana kırıldın mı? Özür dilerim Yasemin, yanlış anlayacağını düşünmemiştim. Sen yaşlı değilsin, sen oldukça, iyisin. Kırdıysam özür dilerim.

Başımı iki yana sallayıp şapşik dedim kendi kendime. Uyuyabiliyor olacağımı düşünmedin mi?

Tuğba'ya mesaj attıktan sonra ekranı kapatıp komodinin üzerinde duran defterimle kalemimi aldım.

Sevgili Umut.

Şimdi ne yapacağım ben? Seni uzaktan sevmek güzeldi ama senin bana hislerini öğrendiğimden beri nasıl hareket edeceğimi bilmiyorum. Korkuyorum seni kırmaktan, kaybetmekten. Birbirimizi *uzaktan sevsek olmaz mı, Umut?*

Bir süre düşüncellerle boğuşurken ışığı kapatıp yattım. Sabah erkenden uyandığımda ilk önce Tuğba'yı arayıp nasıl olduğunu sordum. Düne göre sesi iyi geldiği için biraz da olsa içim rahatlamıştı. Telefonu kapattığımda, hazırlanıp odadan çıktım. Koşar adım asansöre ilerleyip kimse gelmeden bindim. Bir an önce kahvaltı yapıp okula gitmem lazımdı. Umut'la karşılaşmamam gerekiyordu. Kalbim ve aklım için ondan uzak durmam en doğrusuydu. Eğer onunla sürekli yan yana olursak yanlış yola gireceğimi düşünüyordum.

Girişte beni bekleyen Elena'yla koşar adım yemekhaneye girdiğimizde kimsenin olmaması rahatlatmıştı beni. Sadece tek tük insan vardı. Kahvaltı tepsisine kahvaltıları alıp masaya ilerledik. Elena yavaş yavaş yerken ben neredeyse bütün kahvaltılıkları bitirmiştim. Gözleri şaşkınlıkla açılmış, "Yavaş," dedi gülerek.

"Bu acele neden?"

"Bir an önce okula gitmem lazım."

"Okul saatine daha var. Yavaş ye boğazına takılacak."

"Kütüphaneye uğrayacağım. İstersen sen sonra gelirsin erkenden gelme."

"Olur, Yasin beraber gidelim dedi zaten."

"Tamam, siz beraber gelin ben kaçar."

Çantamı koluma taktığım gibi tepsiyi elime aldım. Onu yerine bıraktığımda, koşarak yemekhaneden çıktım. Elena kesin arkamdan ne oluyor der gibi bakıyordu.

Hangi insan sevdiği insandan kaçar ki? Ben! Onu kırmamak için ondan kaçıyordum. Sevgimi söylememek için ondan uzak durmaya çalışıyordum.

Durağa geldiğimde elimi göğsüme koyup derin nefes aldım. Bu sabahı atlattık, sıra okulda, gün içerisinde karşılaşmamaktı. Eğer onu da atlatırsam sanırım göz göze gelme gibi durumumuz olmazdı.

Otobüse bindiğimde arka kısımda olan boş koltuğa oturup kulaklığı kulağıma taktım. Yol boyunca Leman Samın şarkısını tekrar tekrar dinledim. Düşünmeyeceğim dediğim halde düşündüğüm için boş verdim. Aklım, kalbim o olmuş ben istemesem de o usulca ilişiyordu düşüncelerime.

Okula geldiğimde kütüphaneye girdim. Her zaman oturduğum yere gitmeyecektim bugün. Yerimi ezberlediği için direkt oraya geliyordu. Kütüphanenin farklı köşesine oturup, kitabımı çıkardım. On sayfayı rahatlıkla okurken diğer sayfalara aklımı veremiyordum. İlk defa böyle bir şey başıma geliyordu. Normalde kitap okuduğumda aklım asla başka yöne kaymazdı şimdi ise ne okuduğumu bilemeyecek kadar aklım karışıyordu.

Kitabın kapağını kapatıp ayağa kalktım. Eski oturduğum yere doğru ilerlerken sanki onu orada göreceğimin garantisi varmış gibi hevesle gidiyordum. Bedenim gözükmeden başımı

rafların arasından uzattığımda tanımadığım adamla göz göze geldim. İrkilip, "Pardon," dediğim gibi hemen geri çekildim.

Arkama bakmadan kütüphanenin çıkışına doğru ilerlerken bu sefer görmek istediğim kişiyi kütüphanenin girişinde gördüm. Ayaklarım arkaya döner dönmez kendimi rafların arasına atıp gizlendim. Bakışlarını hiçbir yere saptırmadan her zaman oturduğum yere hızla ilerledi. Sağa döndüğünde beni görmeyi bekleyen yüzü hayal kırıklığına uğrayınca onun yüzü gibi kalbim burkuldu. Sanki beni orada görmeye o kadar emindi ki, görmeyince üzülmüştü. Onun beni sevdiğini bilmeden önce bu bakışların neden olduğunu anlamazdım ama şimdi çok iyi anlıyordum. O benim gibi bakıyordu.

Geri çekilip, koşar adım kütüphaneden uzaklaştım. Sulanan gözlerimi kapatıp açtım. Ondan bile bile kaçmak çok zordu.

Sınıfa gelir gelmez kendimi sandalyeye bırakıp soluklandım. Şaka gibi, sevdiğim çocuktan kaçıyordum. Onun hislerini bilmeden rahat rahat bakmak kolaydı ama şimdi gel de bak. Bu durum bana şimdiden acı vermeye başlamıştı. İlerisini düşünemiyorum bile. Cebimden telefonu alıp ekranı açtım. Mesaj atmıştı. Artık yazdıklarını da okuyamıyordum.

-Elena kütüphaneye gittiğini söylemişti ama seni göremedim. Okul çıkışı görüşebilir miyiz? Seninle konuşmam gereken önemli bir konu var. Cevap yazmanı bekleyeceğim.

Ne söyleyeceğini bildiğim için karşına gelemiyorum. Bana hislerini söylediğinde ne diyeceğimi bilmediğimden gelemiyorum. Seni tamamen kaybetmemek için yanına gelemiyorum. Ne olur hislerimiz bize saklı kalsın. Ben sana hayır diyemem, diyen dilim ıstıraptan yok olur.

Sürekli düşünmekten başım çok fazla ağrıyordu. Bütün gün boyunca sınıftan çıkmadım. Elena çıkmam için ısrar etse de oturduğum yerden kalkmadım. Korkak gibi kaçıyordum, sevgimi yaşamak varken elimin tersiyle itiyordum. Umut'un attığı mesajlara cevap vermeyerek eminim onu da üzüyorumdur. Düne kadar konuşup sohbet ediyorduk bir anda kendimi

geri çekmem eminim üzmüştür. Attığı mesajlarda söylediğim laflara mı kırıldın diyordu. Keşke o laflara kırılsaydım. Ben kalbime kırılmıştım. Korktuğum için kendime kızmıştım. Allah'ım, sevmek günah değil ama sevdiğini söylemek günah mı? Hislerimi en iyi sen biliyorsun, ondan kaçtıkça acı çektiğimi sen görüyorsun. Bana bir çıkış yolu göster, ne yapmam gerektiğini bana göster Allah'ım.

Ders bittiğinde Elena'yla sınıftan çıkıp koridorda yürürken o sürekli konuşuyordu ama benim aklım başka yerdeydi. Ne kadar ona karşılık vermek istesem de aklım Umut'ta olduğu için cevap veremiyordum.

"Sen iyi değilsin, Yasemin."

Kolumu dürten Elana ya bakıp, "Efendim?" dedim.

"İyi değilsin, sabahtan beri sürekli dalıp gidiyorsun. Yemeğini sınıfta yedin. Hayırdır?"

"Aklım karışık biraz. Kusura bakma bugün seninle takılmadım."

"Önemli değil, sen ne düşünüyorsan kafandan at eminim her şey yoluna girer."

Umarım girer. Yoksa iki kişi yara alacaktı.

"Yasin mesaj atmış çıkışta bizi bekliyorlar."

Olduğum yerde durup, "Kim kim?" dedim kısık sesimle. Artık sesim bile çıkmıyordu.

"Serkan, Umut, Yasin."

"Ya şey, siz gidin benim işim var."

"Ne işin var? Yasemin sorunun çocuklarla mı? Sabah erkenden geldin, Umut seni sordu ona kütüphanede olduğunu söyledim ama orada yokmuşsun. Öğlen yemek yerken yine seni sordu sınıfta yiyecek dediğimde anladım diyerek yemeğini yemeden masadan kalktı. Aralarda tekrar tekrar seni sordu ben yine senin sınıfta olduğunu söylediğimde başını sallayıp uzaklaştı. Bir sorun mu var?"

"Y-yo," dedim kekeleyerek. Bu kadar ısrarcı olması hepten beni köşeye sıkıştırıyordu. Kaçamayacağımı anladığımda,

"Gidelim," dedim sorgulayıcı şekilde yüzüme bakan Elena'ya. Merdivenleri ağır ağır inerken onu görünce sakin olmak için kendimi uyarıyordum. Boşu boşuna uyarı yaptığımın farkındayım. Sadece sıkıntı yaparak beynimi yoruyordum.

Okul çıkışına yaklaştığımızda direkt uzun boyuyla dikkat çekiyordu. Lacivert kabanının yakalarını düzeltip Serkan'a el şakası yapıyordu. Onlar kendi aralarında şakalaşırken kenardan gözükmeden gitsem ne güzel olurdu.

"Yasin," diye bağıran Elena olmasaydı belki bunu başarabilirdim. Üçünün de dikkatini çekmiştik, özellikle biri sanki gözlerinden ateş çıkaracakmış gibi bakıyordu.

Derin nefes alıp onlara doğru ilerledik. Ne kadar bakmamaya çalışsam da gözlerini gözlerimden bir saniye çekmediği için geriliyor, avuçlarım terliyordu.

"Yasemin, hayırdır? Bütün gün sınıftan çıkmadın."

"Hava soğuk olduğu için sınıfta durmayı tercih ettim."

Yalan söylediğim için cehenneme gidecektim.

Ceketinin yakasını düzelten Serkan, "Pekte soğuk değil," dedi gülerek. Sanki ses tonunda ima vardı. Ya da her zamanki gibi konuşuyordu ama ben paranoyak oldum.

"Tuğba'yla konuştum pazartesi okula gelecekmiş evde durunca düşünmekten kafayı yiyeceğim diyor."

"Haberim var. Bizimle olması daha iyi onun için kafası dağılır."

"Aynen öyle. Hadi gidelim."

Çıkışa doğru ilerlerken Umut'un yüzüne bakmamak için büyük çaba sarf ediyordum. Yanından geçerken elini durmam için uzattığında sanki elini fark etmemişim gibi hızlı hızlı yürüdüm. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı hiç durmadan akıyordu ve ben aynı durmadan akan gözyaşlarım gibi koşarak yürüyordum.

"Yasemin," diyen Serkan'ın sesini duyduğumda yanaklarıma bulaşan gözyaşlarımı silip derin nefes aldım. Sakin

olmaya çalışarak arkamı döndüğümde dördününde şaşkın halde bana baktıklarını gördüm. Umut'un bakışlarında üzüntü de vardı. Kabanımın ceplerine ellerimi sokup onlara doğru yürüdüm.

"Pardon, bir an dalmışım hızlı yürüdüğümün farkında değilim."

"İyi olduğuna eminsin değil mi?"

"Evet, Serkan," diyerek yolu gösterdim. "Yürüyelim mi?"

"Yürüyelim bakalım."

Bu sefer adımlarımı onlara uydurdum. Otobüs durağına kadar hiçbirimiz konuşmadık. Otobüs geldiğinde hepimiz sırayla bindik. Serkan, Yasin ve Elena kahkaha atarak konuştuklarında zorla onlara tebessüm ediyordum. Yüzümde Umut'un bakışlarını hissettiğim için gerginlikten ölecektim.

Otobüs kalabalık olduğunda arka tarafa ilerleyip cam kenarındaki demirlere tutundum. Yanı başımda onun kokusunu aldığımda başımı kaldırmadan yandan ona bakmaya çalıştım. Sırtını cama yaslamış, kolları da göğsünün üzerinde bağlı duruyordu. Başımı ağır ağır kaldırdığım da mavi gözleriyle kesişti gözlerim. Öyle yoğun bakıyordu ki gözlerimi gözlerinden çekemiyordum.

Öylesine güzeldi ki Allah özene bezene yaratmış.

Kollarını çözüp omzunun üzerinde duran siyah çantasını öne aldı. Çantayı açtığında, ilk önce derin bir nefes aldı ardından çantanın içinden lacivert kapaklı defter çıkardı. Defteri bana uzattığında, "Neden?" diye sordum. "Lütfen al," dediğinde ister istemez elinden defteri aldım.

"Akşam seni yurdun arkasındaki kavak ağacının önünde bekliyor olacağım. Bu defterin içinde yazan yazıları okuduğunda rahatsız olmazsan yanıma gelirsin. Gelmezsen bir daha asla karşına çıkmam söz veriyorum."

Arkasını döndüğünde ne diyeceğimi bilemedim. Parmaklarımın arasında ona ait defter vardı ve bu defterin için-

de onun kendi el yazısıyla yazılmış cümleler vardı. Bir yanım defteri açmak için çırpınsa da diğer yanım beklemem için fısıldıyordu kulağıma. Defteri göğsüme bastırıp akıp giden yolu izledim. Bir daha onu göremeyecek olma düşüncesi şimdiden canımı yakmıştı. Onu hiçbir zaman görmesem çok acı çekecektim ve acı çekeceğimi bile bile ondan uzak duruyordum.

Mantığım çok acımasızdı. Kalbime zarar vermekten hiçbir zaman geri durmuyordu.

Otobüs durduğunda Umut acelem var diyerek koşar adım yurda ilerledi. Yağmur bastırdığı için hepimiz koşarak yurda gidiyorduk. Kollarımın arasındaki defter ıslanmasın diye göğsüme sıkı sıkı bastırmıştım.

Yurda giriş yaptığımızda asansöre koştum. Elena Yasin'le konuşuyordu. Onu beklersem defterde yazan yazıları okumaya geç kalacaktım. Asansör durur durmaz odama koştum. İçeri girdiğim an çantamı yatağa atıp defteri pencerenin önüne koydum. Gözlerimi defterin üzerinden çekmeden kabanı çıkarıp yatağın üzerine bıraktım. Normalde derli toplu olan biriyken şimdi eşyalarımı sağa sola fırlatıyordum.

Bilgisayar masasının önünde duran sandalyeyi pencerenin önüne koyduğumda, sakin olmaya çalışarak oturdum. Defterin kalın kapağını açtığımda, onun gözleriyle kendimi göreceğimi bildiğim için mi çarpıntı yapıyordu yüreğim?

Bir şey var aramızda
Senin bakışından belli
Benim yanan yüzümden
Dalıveriyoruz arada bir
İkimiz de aynı şeyi düşünüyoruz belki
Gülüşerek başlıyoruz söze
Bir şey var aramızda
Onu buldukça kaybediyoruz isteyerek

Fakat ne kadar saklasak nafile

Bir şey var aramızda

Senin gözlerinde ışıldıyor

Benim dilimin ucunda.

(Nahit Ulvi Akgün).

Gözlerimi yumup elimi göğsümün üzerine koydum. Seninle aramızda bir şey var adı ister aşk, ister sevgi olsun, her ne olursa olsun seninle aramızda bir şey var.

Diğer sayfayı çevirdiğimde Yasemin yazısını görünce gözyaşlarım usul usul dökülmeye başladı. Elimi dudaklarımın üzerine bastırıp o güzel el yazısıyla yazılmış yazının üzerinde parmaklarımı dolaştırdım. Bu güzel, özel sözleri okumaya kalbim dayanabilecek miydi bilmiyorum. Yüreğim depreme yakalanmıştı, sürekli durmadan titriyordu.

Yasemin...

Seni ilk gördüğümde bir adamla yurda giriş yapıyordun. Üzerinde beyaz uzun bir elbise, pudra pembe şal takmıştın başına. Gözlerimi senin üzerinden bir saniye çekememiştim. Bunun yanlış olacağını bildiğim halde gözlerim senin kusursuz güzelliğinden ayrılmıyordu. Sanırım yanındaki adam babandı, onunla kızlar yurduna girdiğinde ayaklarım müdürün odasına doğru yol aldı. O an ne yaptığımı bilmiyordum, sadece müdürün odasına gidip yurda kayıt olmak istiyorum demek istiyordum. Bu zamana kadar ailemden izinsiz asla bir şey yapmamıştım. Düşün onlara sormadan yurda kaydoldum. Kayıt işlemlerim tamamlandıktan sonra koşar adım merdivenleri indim, belki seni bir kere görürüm diye. Aptallığıma baksana, belki sen birini ziyarete geldin, ne malum bu yurtta kalacağın, değil mi? Kalbim çok saçma işler yapıyordu. Seni o gün bir daha göremedim, eve geldiğimde yemek bile yemeden odama çıktım. Normalde durgun biri olmadığım için ailem bendeki durgunluğu fark ettikleri için sırayla odama geldiler. Düşünebiliyor musun, annem, babam, ikiz kardeşlerim o sıra

babaannem, anneannem ve dedemler de biz de kalıyordu. Hepsi fark etmiş *durgunluğumu.*

Evet, ben konuşamıyor ya da duyamıyor olabilirim ama çok hareketli biriyim, bir an köşeye çekilmem ailem gibi beni de meraka düşürmüştü. Çünkü ben daha önce böyle hiç olmamıştım. İlk kez gördüğüm bir kız yüzünden kalbim deli gibi çarpıyor, mideme kramplar giriyordu. Belki ben o kızı bir daha hiç görmeyecektim ama öyle hissediyordum.

Tam iki hafta geçti Yasemin. Seni yurdun sitesinde gördüğümde o anki sevincimi görmeni çok isterdim. Parmaklarım titreyerek hoş geldin Yasemin yazısını on kere yazmışımdır. Sanki sen yazıyı okuyunca benim senden hoşlandığımı anlayacaktın.

Uzak durmak istedim, duramadım. Engelli bir adamı hayatında istemezsin diye düşündüm ama bunu en başında yanlış olduğunu anladım. Çünkü sen insanların kalbini seviyorsun. Onların dış görünüşüyle ilgilenmiyorsun.

Sen benim dünyamda küçük bir çocuk gibisin Yasemin. Kimseye karşı kötülük düşünmeyen, kimseyi üzmeyen, bu acımasız dünyada tozpembe görünen birisin. Kış ayında yazı getiriyorsun bana, sonbahar ayını bahara çeviriyorsun. Sen benim dünyamda ışıl ışılsın Yasemin ve ben o ışığımı kaybetmek istemiyorum.

Seninle aynı gökyüzüne bakıyorum, aynı yemeği yiyor, aynı havayı soluyorum. Sadece senden farkım duyamıyor ve konuşamıyor oluşum. Gözlerim senin dudaklarından çıkan her sözü duyuyor. İnce uzun parmakların bana seni çok iyi anlatıyor. Söylesene; seni duyamıyor olmam, hiçbir zaman ismini söylemeyecek olmam senin için bir engel mi?

Yasemin, Sesim Olur Musun?

Defteri kapadığımda pencerenin kenarına tutunarak ayağa kalktım. Bacaklarım titriyordu ama ayaklarım gideceği yeri bilir gibi bacaklarımı güçlükle taşıyordu. Bir adım, iki

adım derken yurdun dışına çıktım. Şarıl şarıl akan yağmur suyunun altında sanki hiç ıslanmıyormuşum gibi ağır ağır yürüyordum.

Erkekler yurdunun arkasına geçtiğimde adımlarım durdu. Bir an tereddüde düştüm. Geri döndüğüm zaman dönüşü olmayan acı bir yola girecektim. İleri gittiğimde onunla güzel bir yola girecektim.

Karşımda duran görüntüsüne bakıp arkaya gitmem zorken adımlarım ona doğru ilerledi. Attığım her adımda o da benim gibi yürüdü. Karşı karşıya geldiğimiz an nefesimi içime çekip gözlerine baktım.

"Elimi tutmak istediğinde elini tutamam. Sarılmak istediğinde sarılamam. Öpmek istediğinde öpemem. Sana bu isteklerinde karşılık veremem. Ama sevgine karşılık verebilirim. Benim için atan kalbine senin için atan kalbimi teslim edebilirim. Söyle, dokunmadan sevebilir misin?"

"Sonsuza kadar. Ben zaten sana dokunmaya kıyamam ki. Elini tutmak isteyen elim felç geçirir, sarılmak isteyen kollarım taş kesilir. Öpmek isteyen dudaklarım yanar. Ben seni dokunmadan da çok severim, Yasemin."

Dudaklarımı ısırıp mutluluktan ağladım bu sefer. Tebessüm eden yüzümü görünce hüzünlü olan yüzü biraz da olsa rahatladı.

"Ben korkuyorum Umut. Hep görücü usulü bir evlilik yaşayacağımı düşündüğüm için bu zamana kadar hiçbir erkeğe o gözle bakmadım. Seni gördüğüm an sen de farklı bir şey olduğunu kalbim fark etti. Seni gördüğüm yerde çok hızlı atıyor, hiç durmadan seni görmek için çırpınıyordu. O, sana ne kadar koşmak isterse ben geri durmaya çalışıyordum. Az çok beni tanıyorsun, görünüşümü, inancımı biliyorsun. Açıkçası normal sevgililer gibi olamayacağım için senin dostluğunu kaybederim diye korkuyordum."

"Senin gibi ben de inançlıyım, Yasemin. Dinimizi kimisi derinden yaşıyor, kimisi yaşamıyor. Yaşayan insana nasıl

saygı duyuyorsak yaşamayan insana da saygı duyuyoruz. Sana sonsuz saygım var, asla seni zorlamam söz veriyorum. Lütfen bir şans ver, birbirimiz için atan kalplerimiz için bir şans ver lütfen."

Gözlerimi kapatıp açtım. Ellerimi kaldırdığım da gözlerini kırpmadan ellerime bakıyordu. Heyecanla bakan gözlerindeki ateşi söndürürsem günaha girmez miydim?

"Sesin olurum Umut."

Gözlerini kapatıp bir adım geri gittiğinde mutluluktan kıkırdadım. Şu an yağmurun altında ikimiz de sırılsıklam olmuştuk ama bunu umursamıyorduk. Sanki mevsim yaz ayıydı bizim için.

"Sen şimdi benim sevdam mı oldun?"

Başımı aşağı yukarı salladığım da bütün dişlerini gösterecek kadar gülümsedi.

"Sevda demişler aşkla bakan gözlerine. Aşk demişler gülüşüne. Sen bu hayatta elini bırakmayacağım ikinci kadınsın, Yasemin. Sağımda annem solumda sen. Sonsuza kadar sizi bırakmayacağım. Sevgimize asla zarar vermeyeceğim. Sen bu hayatta ilk ve son olacaksın. Adın kalbime yazıldığı an henüz annemin rahmindeyken adın alnıma yazılmış olsun Yasemin."

"Âmin."

"Âmin."

Şükürler olsun Rabbim, dualarım kabul oldu. Benimle âmin diyen bir sevda nasip ettin bana. Bu sevdam sonsuza kadar benimle olur inşallah Allah'ım. Ondan başkası bu yüreğe haram olsun.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sen de başını alıp gitme ne olur, ne olur tut ellerimi. Hayatta hiçbir şeyim az olmadı senin kadar. Hiçbir şeyi istemedim seni istediğim kadar.

Nil Burak

Toprağa, denize, taşa yağan yağmur bir umutla yağıyordu. Dün geceden beri zorla uykuya dalan genç adam boğazında hissettiği acıyla gözlerini araladı. Başında ve boğazında yoğun bir ağrı vardı. Yutkunurken boğazına sanki iğne batırıyorlar gibi hissediyordu. Bu kadar acıya rağmen de yüzünde mutluluğunu yansıtacak tebessümün izleri vardı.

Yâri, sevdası, can yoldaşı vardı bu yolda bundan sonra hayatında. Onu üzmemek için elinden geleni yapacaktı. Asla bilerek üzmezdi, istemeyerek de onu kırmamak için çaba gösterecekti. Onu rahatsız etmeden onun olduğu her yerde olacaktı.

Yataktan indiğinde eli boğazına gitti. Çok fazla ağrısı vardı, üstelik ateşi de yüksekti. Dün neredeyse iki buçuk saate yakın yağmurun altında durmuştu. Daha doğrusu durmuşlardı. O böyle hastalandığına göre, Yasemin?

Komodinin üzerinde duran telefonu aldı. Dün gece Yasemin'le mesajlaştığı için şarjı bitmek üzereydi. Telefonu şarja takıp, Yasemin'e -Günaydın diye mesaj attı. Saat henüz altı buçuktu Yasemin'in bu saatte namaz kılmak için kalktığını bildiği için uyanmış olacağını düşünüyordu. Telefon titredi-

ğinde yanılmadığını anladı. Dudakları iki yana kıvrılmış, suratında ben aşığım, çok seviyorum ifadesi vardı.

-*Günaydın* yazan Yasemin'in isminin üstünde bir süre parmağını dolaştırdıktan sonra telefonu bırakıp banyoya ilerledi. Duş alıp toparlanması lazımdı, Yasemin'le kahvaltı yaptıktan sonra kütüphaneye gideceklerdi. Ona çektiği fotoğrafları gösterecekti. Yasemin'in kızacağını düşünmek istemiyordu. Ama bir yanı acaba kızar mı diye de endişe ediyordu. Sonuçta kızın haberi olmadan fotoğraflarını çekmişti.

Siyah bilekten dar eşofman altıyla kısa kollu beyaz tişörtünü çıkarıp aynada solmuş yüzüne baktı. Annesi bu halini görse asla onu yataktan çıkarmaz, çorba, meyve yedirirdi bol bol. Şu an Yasemin'den uzaklaşmak istemediği için annesine hasta olduğunu söylemeyecekti. Gün içerisinde iki kere görüntülü konuşuyorlardı, bugün sadece mesajlaşsalar annesi hasta olduğunu anlamazdı.

Çamaşırını da çıkardığında ılık suyun altına girdi. İrkilip suyun altından geri kaçmak istese de ateşinin düşmesi için suyun altında kalması gerektiğini biliyordu. Bedenini ılık suyun altında titreyerek zor tuttu. Yirmi dakikanın ardından kurulanıp siyah dar paça pantolon, üzerine de krem rengi v yaka triko kazağını giydi. Aynanın karşısında saçlarını düzelttikten sonra sabah namazını kıldı. Her sabah dualarında ailesi varken bu sabah o ailesinin yanına Yasemin'de eklenmişti.

Girdikleri bu yolda sapıtmadan yürümek için, beraber Allah yolundan ayrılmadan düzgün bir şekilde devam etmek için dua etti. Aralarına hiçbir zaman ayrılık girmemesi için neredeyse Allah'a yalvardı.

Seccadeyi dolabın içine bıraktığında pencere kenarına yürüdü. Arkadaşını rahatsız etmeden tülü aralayıp dışarıya baktı. Yağmur yağdığı için hava kapalıydı. Gün henüz aydınlanmamıştı. Bu saatte Yasemin'in yurttan tek çıkmasını istemedi. Adımlarını komodinin yanına çevirdiğinde hemen şarjda duran telefonunu aldı. Neyse ki yarısına kadar dolmuştu.

İlk defa mesaj atmak yerine Yasemin'i görüntülü aradı. Müsait olup olmayacağını düşünürken ekranda gördüğü sevdası yüreğini ferahlattı.

"Günaydın," dediğinde onun gibi karşılık verdi. Yasemin'i incelemekten niçin aradığını da unutmuştu. Siyah şal takmış, kadife belden dar etek kısmı bol olan elbise giymişti. Ekranda onu incelerken Yasemin elini sallayınca gülümseyip omuzlarını kaldırıp indirdi. O an öksürdüğü için Yasemin'in çatılan kaşlarını görmedi.

"İyi misin?" diyen Yasemin telaşlanmıştı. Umut oldukça solgun gözüküyordu.

"İyiyim, yurdun önünde seni bekleyeceğim."

"Yemekhane git, yağmurun altında bekleme."

"Sorun değil beklemek istiyorum."

"Peki, ben çıkıyorum o zaman."

"Tamam, aşağıda görüşmek üzere."

"Görüşmek üzere."

İkisi de telefonu kapatmadan birbirine bakıyordu. Parmakları kapatma tuşuna gitmiyordu. Telefon bir ellerinde, diğer elleriyle biri kabanını diğeri şişme montunu giyiyordu

Çantalarını aldıklarında ikisi de gülümseyip başlarını iki yana salladılar. Aynı anda tek elleriyle, "Aşağıda görüşüz," diyerek telefonu kapadılar.

Serkan'ı uyandırmadan odadan çıktı Umut. Alt katta olan asansörün gelmesini beklerken botlarının ucunu yere vuruyordu. Sabırsız olduğunun farkındaydı ama bir an önce Yasemin'in yanına gitmek istiyordu. Hava karanlık olduğu için ondan önce dışarı çıkmak istiyordu. Yurdun güvenli olduğunu bilse de onun tek başına dışarıda olmasını istemiyordu.

Sonunda asansör gelince hemen içine girdi. Peş peşe giriş düğmesine basıp geri çekildi. Sanki sürekli basınca hemen aşağı inecekti. Kendi kendine gülüp ağrıyan boğazını ovaladı.

Eczaneden ilaç alması lazımdı. Eğer hastalığı ilerlerse onun için kötü olurdu. Ne kadar sağlıklı beslense de bağışıklığı düşüktü. Hasta olduğu zaman zor atlatıyordu.

Asansör durunca nefesini verip dışarı çıktı. Güvenliğe başıyla selam verdikten sonra şemsiyesini açıp dışarı çıktı. Yağmursuları dolmuştu merdiven dipleri. Dün akşamdan beri durmadan yağıyordu.

Su birikintilerine basmamaya dikkat ederek kızlar yurdunun önüne geldi. Yasemin onu gördüğünde yurdun kapısını açıp hızlı olmaya çabalayarak yanına geldi. Şemsiyesini açacağı an Umut kendi şemsiyesini başına tuttu. Yasemin tebessüm edip şemsiyesini açmadı.

Yağmur altında daha fazla beklemeden yemekhaneye doğru koştular neredeyse. Gürleyen gök gürültüsüne rağmen onlar rahattı.

Yemekhaneye girdiklerinde girişteki masanın üstüne çantalarını bıraktılar. Islanan şemsiyeyi de yere bırakınca kahvaltı almak için ilerlediler. Umut hem kendi için, hem de Yasemin için tepsi almıştı. Yasemin utangaç bir şekilde kendine ne alıyorsa Umut'a da aynısını alıyordu. Sessizdiler ama içleri kaynıyordu. Ne heyecanlarını bastırabiliyorlardı ne de yüzlerindeki gülümsemeyi kontrol altına alabiliyorlardı.

Masaya ilerlediklerinde karşılıklı oturdular. Umut iki kere öksürdüğünde Yasemin dayanamayıp neyi olduğunu sordu.

"İyiyim, biraz üşütmüşüm. İlaç aldım mı geçer."

"Kötü öksürüyorsun, cildin de solgun duruyor."

"İyiyim,"

Elleri Umut'un alnına doğru gidiyordu ama geri çekiyordu. Yüzü o kadar solgundu ki hasta olduğu her halinden belliydi. Zorla önündeki tepsiden peynir alıp yiyordu. Daha fazla dayanamayıp, elindeki çatalı masanın üzerine bıraktı.

Onu böyle görmeye dayanamıyordu. Sanki o değil kendi acı çekiyordu.

Parmaklarını masanın üzerine vurup, Umut'un dikkatini çekti. Genç adam kısık gözlerini onun gözlerine çevirdiğinde tebessüm edip, "Bir şey mi sordun?" dedi. O an ellerini zor kaldırdığını fark etti. Bedeni yatak istiyordu, bunu bildiği halde Yasemin'in karşısında güçlü durmaya çabalıyordu.

"Umut, çok bitkin gözüküyorsun, hastaneye gidelim mi? İğne vururlar ya da serum takarlar. Sürekli öksürüyorsun."

Gözlerini kapatıp açtı genç adam. Annesinden sonra sevdiği kızın onu düşünmesi mutlu olan kalbini daha çok heyecanlandırıyordu. Hasta olduğunu unutuyordu Yasemin onunla ilgilendikçe.

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama iyiyim," diye cümleler dudaklarından döküldüğünde yeni bir öksürük krizine girdi. Yasemin endişeyle sürahiden bardağa su doldurup ona uzattı. Yasemin'in elinden suyu alan Umut içince biraz olsun rahatlamıştı.

"Kahvaltın bitmiş kütüphaneye gidelim mi?"

"Hastaneye değil yani?"

Kaşlarını kaldırıp başını iki yana salladı genç adam. Şimdi hastaneye gitmek istemiyordu. Bugün sevdasıyla ilk günleriydi, çok sevdiği kütüphanede onu ne kadar sevdiğini gösterecekti.

Birlikte yemekhaneden ayrıldıklarında otobüs yerine taksi durağına ilerlediler. Yağmur çok yağdığı için durakta beklemek istemediler. Taksiye bindiklerinde okulun ismini söyleyip birbirlerine dönecek şekilde oturdular. Yasemin daha fazla dayanamayıp elini Umut'un alnına koydu ve o an gözleri kocaman oldu. Ateş gibi yanıyordu Umut. Elini geri çekip telaşla, "Yanıyorsun," dedi. Hareketleri o kadar aceleciydi ki Umut ellerini okumakta biraz zorluk çekiyordu.

"Kendimi çok kötü hissedersem hastaneye giderim. İlaç içtim birazdan ateşim düşer."

Yasemin istemeyerek de olsa, "Peki," diyerek üzgün halde Umut'un halsiz halini izledi. Dün akşam yağmurun altında beklediği için hasta olduğunu biliyordu. Tuğba'nın annesinin cenazesinde de bütün gece boyunca ince kazakla oturmuştu dışarıda. Öksürmesi derinden geldiği için endişe duyuyordu. Arada bir nefes alırken de zorlanıyormuş gibi bir hali vardı.

Kütüphaneye geldiklerinde her zaman oturdukları yere karşılıklı oturdular.

Çantasını ağır hareketlerle önüne alıp fermuarı aynı yavaşlıkta açtı Umut. Yasemin sürekli yüzüne bakıyordu, çantasının içindeki tableti çıkarmaya biraz çekiniyordu. Korkmuyordu ama Yasemin ona sormadan fotoğraflarını çektiği için hayal kırıklığına uğrar diye korkuyordu. Yaptığı çok yanlıştı ama o an elinden başka hiçbir şey gelmemişti. Her gördüğü yerde genç kızın fotoğrafını çekmişti.

Başını kaldırıp Yasemin'in ela gözlerine baktı. Tebessüm edip derin nefes aldı.

"Yasemin, sana bir şey göstereceğim. Öncelikle şunu bil yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum. O an içimdeki ses yapmam konusunda beni çok fazla gaza getirdiği için açıkçası mantığımla hareket etmeden böyle bir şey yaptım."

Yasemin ne yaptığını çok merak ediyordu ama şu an bunu konuşmak istemiyordu. Deminden beri Umut'a bakıyordu. Genç adamın yüze sararmış, hırlar gibi nefes alıp veriyordu. Astım krizi geçiriyor gibiydi.

"Şimdi hastaneye gidelim Umut. Çok kötü gözüküyorsun. Sonra konuşuruz."

"İyiyim, bunları göstereyim sonra yurda dönüp yatacağım."

Mecbur, "Peki," deyip, "Ne göstereceksin?" dedi gözleriyle çantayı işaret ederek.

Umut tableti çantasından çıkarıp Yasemin'in ellerinin arasına bıraktı.

"Seni gördüğüm her yerde fotoğraflarını çekiyordum."

Yasemin'in şaşkınlıktan büyüyen gözlerini gördüğünde elini iki yana sallayıp yanlış anlamasını engellemeye çalıştı.

"Asla kimseye göstermedim. Sadece kendim için çektim."

Elini saçlarının arasına geçirip öksürdü. Sonra derin nefes alıp tekrar ellerini hareket ettirdi.

"Lütfen yanlış anlama. Sadece ben de bir fotoğrafın olsun istedim. Özlemimi bastıramadığımda fotoğrafına bakarak özlem gidermek istedim."

Fotoğraflarına bakan Yasemin şaşkındı. Yemekhanede, okulda, otobüste, sahilde ve kütüphanede çekilmiş bir sürü fotoğrafı vardı. Bu fotoğraflar çekilirken hiç fark etmemişti. Umut onu günden güne şaşırtmaya devam ediyordu. Onun görünmez olduğunu bile düşünecekti neredeyse. Her zaman peşindeymiş ama o fark etmemişti.

Gözlerini genç adamın solgun yüzüne çevirip tebessüm etti.

"Anladım ki sen karda yürüyüp izini belli etmeyenlerdensin. Her an peşimde olmana rağmen seni fark etmedim."

"Bakışların hep önünde olduğu için beni fark etmemem normal."

"Göz göze geldiğimiz anlar da çok oldu ama."

"O zaman bilerek karşına çıkıyordum. İlk yurtta Seda'yla Tuğba tartışırken sen dikkatli bir şekilde ikisine bakıyordun. O ara kimse fark etmeden çantanın içine kâğıdı attım. Aynı şekilde okulda da her ders arası sınıfa gitmeden kapıdan sana bakıyordum. Sen dışarıyı izlediğin için beni görmüyordun. Senden uzak durduğum an ise hiç peşinden ayrılmadım Yasemin. Kafede saatlerce seni izledim. Sana bakarak yazdım yazdım. En son kalkacağın an sağ olsun garsona rica ettim kâğıdı sana vermesi için. Başta itiraz etti sonra kabul etti."

"Cenazeden geldiğimde anladım senin olduğunu. Ormanda bana kâğıt verdiğinde senin el yazın olduğunu anladım kâğıtları yan yana getirerek."

"Anla diye verdim. Bir şekilde duygularımı belli etmek istiyordum. Bir hafta boyunca senden haber bekledim. Bu notları sen yazmışsın demeni bekledim ama senden dönüş alamadım. Ya kâğıdı düşürdü ya da benim el yazım olduğunu anlamadı dedim. Açıkçası olumsuz düşünmek istemedim. El yazım olduğunu anlayıp benden uzak durmak istediğini düşünmek istemedim."

"Korktuğum için durmak istedim."

"Korkma Yasemin, seni üzmem. Asla canını yakmam."

"Biliyorum, o yüzden sana güveniyorum."

Bir süre susup birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Umut fazla öksürmeye başlayınca çantasının içindeki pet şişeyi açıp genç adama uzattı Yasemin. Umut suyu içip, "Sağ ol," dedi minnettar halde.

"Senin dersin kaçta bitiyor?"

"On ikide."

"Tamam, o zamana kadar beklerim seni burada."

"Hayır, lütfen hastaneye gidelim. Ya da yurda dön yatıp dinlen."

"Bugün ilk günümüz Yasemin o yüzden seninle vakit geçirmek istiyorum."

"Senin bugün dersin yoktu değil mi? Benim için geldin okula."

Umut göz kırpıp, "Öyle," dedi. Yasemin kızar gibi kaşlarını çatıp, "Keşke yatsaydın," diye söylendi. Umut geri kayıp sırtını kitaplığa yasladı.

"Hadi sen derse git ben seni burada bekliyorum."

Çantasını toparlayan Yasemin, "Peki," diyerek ayağa kalktı. Elindeki tableti Umut'a vereceği an geri çekti.

"Sınıfta bakayım komik fotoğrafım varsa silerim."

Umut itiraz edip Yasemin'in elinden tableti almaya çalıştı.

"Onlar benim için çok özel, lütfen silme."

"Silmem merak etme. Sadece bakacağım. Eğer kendimi çok kötü hissedersen haber ver."

Başını sallayan Umut bileğindeki saati gösterdi.

"Geç kalıyorsun."

Hemen arkasını dönen Yasemin hızlı adımlarla kütüphanenin çıkışına yürüdü. O derse giderken Umut arkasından tebessüm ediyordu. Aslında fazlasıyla kendini bitkin hissediyordu. Bugün ilk günleri olduğu için Yasemin'in yanında olmak istiyordu. Hoş diğer günlerde Yasemin'le olmak istiyordu ama bugün ayrı bir gündü onun için.

Oturduğu yerden zorla kalkıp montunu giydi. Yasemin kırk dakika sonra dersten çıkacaktı.

Kütüphaneden çıktığında şemsiyesini başına tutarak koştu. Okulun karşısında olan çiçekçiye geldiğinde şemsiyeyi kapatıp çiçekleri inceledi. Aradığı çiçeği bulduğunda, tebessüm edip görevliye eliyle beyaz gülleri gösterdi. Onun konuşamadığını anlayan görevli aynı Umut gibi tebessüm edip üç gülü Umut'un istediği kutuya koydu. Yağmur yağmasaydı bu gülleri kutuya koymadan Yasemin'e verirdi ama o yağan yağmurun altında bu güzel güllerin zarar görmesini istemiyordu.

Görevli kadına parayı uzatıp kutuyu eline aldı. Az önceki gibi hızlı koşarak kütüphaneye geldiğinde yerine oturup derin derin nefes aldı. Koştuğu için göğsü sıkışıyor gibi olmuştu. Eli göğsünün üzerinde sakinleşmeye çalışırken yanı başında hareketlilik hissedince gözlerini açtı.

Kaşları havalanmış, yanına oturan Yasemin'e ne işin var burada der gibi bakıyordu. Henüz dersinin bitmesine daha vardı.

"İzin aldım. Hadi yurda gidelim yat uyu. Madem ilk günümüz diye beni beklemek istiyorsun ben de erken çıkarım."

"Dersin?"

"Elena yurda gelince tuttuğu notları bana verecek hadi kalkalım."

Umut başını sallayıp yerden kutuyu alarak ayağa kalktı. Yasemin'e uzattığında genç kız utangaç bir şekilde ince uzun kutuya uzandı. Bugün Umut onu çok utandırmıştı ve

hâlâ utandırmaya devam ediyordu. Elleri titreyerek kutuyu elinden aldı. Şeffaf kapağın altında gördüğü beyaz güller çok hoşuna gitmişti.

Başını kaldırıp, "Teşekkür ederim," dedi Umut'un yüzüne bakarken. Mutlu olduğunu gülümseyerek Umut'a belli ediyordu. Genç adamda onun gibi mutlu olmuştu. Derin nefes alıp, "Beğenmene sevindim," dedi titreyen elleriyle. Onun ellerinin titrediğini fark eden Yasemin yüzünü ciddi yapıp, "Hemen yurda gidiyoruz, sen de yatıyorsun," dedi hem elleriyle hem de konuşarak.

"Olur," diyen Umut, Yasemin yürüsün diye eliyle işaret etti. Birlikte kütüphaneden çıkıp taksi durağına geldiler. Yurda gelinceye kadar ikisi de sessizdi. Yurdun önünde Yasemin konuşmaya başladı.

"Eğer çok kötü olursan haber ver lütfen. Normalde hastaneye gitmen gerekiyor ama sen yatacağım diyorsun."

"Akşama kadar dinlenirim. Yemekhanede buluşuruz."

"Peki, yat uyu."

Geri adım atarak birbirlerinden uzaklaştılar. Yasemin kendi yurduna girerken Umut kendi yurduna girdi. Odasına adım atar atmaz üstündeki kıyafetleri çıkarıp yatağın içine girdi. Çok fazla bitkin ve halsiz hissediyordu. Nereye ne koyduğunu bilmeden yatmıştı. Ateşten gözlerini açık tutamadığı için hemen uykuya dalmıştı.

Akşamüzeri yemekhaneye gitme vakti geldiğinde Yasemin sürekli ona mesaj atmıştı. Telefon yerde sürekli titremesine rağmen hissedemiyordu. O telefonu açmadıkça Yasemin endişe duyuyordu.

Saat sekize kadar hiç durmadan Umut'a mesaj attı ve aradı. Hiçbirinde çağrısına karşılık alamadı. En sonunda dayanamayıp Serkan'ı aradı. O da yurtta olmadığını bir saat sonra geleceğini söylemişti.

Yerinde duramadığı için oflayıp soğuk havada bahçeyi geziyordu. Akşam olduğu için hava kararmıştı. Yurda giden

insanlar soğukta beklediği için ona garip baksa da hiçbirini umursamıyordu.

Bir süre daha Umut'u aradığında karşılık alamadı. Daha fazla beklemek istemediği için erkekler yurdunun merdivenlerini çıktı. Güvenlik içeri girmesine müsaade etmeden karşısına dikildi.

"Buyurun?"

"Benim arkadaşım hastaydı, akşamdan beri onu arıyorum telefonunu açmıyor. Bir bakabilir misiniz?"

"Uyuyordur."

"Lütfen bir bakın siz, çok hastaydı aradığım halde açmıyor telefonlarımı. Adı Umut. İşitme engelli."

Güvenlik kat görevlisine telsizle, "Umut Aslanın odasına bakar mısınız?" dediğinde Yasemin rahatladı. Kollarını göğsünün etrafında dolamış adamdan cevap gelmesini bekliyordu. Telsize, "Odasında uyuyor," cevabı gelince içi rahat etmedi.

"Bir bakar mısınız? Ateşi vardı."

"Kızım uyuyormuş çocuk, hadi sen odana git."

"Ama o duyamadığı için birinin odasına girdiğini anlamaz ki. Lütfen yanına gidip uyandırsın."

"Saçmalıyorsun. Kendin mi gidersin odana ben mi götüreyim?"

Dudaklarını ısırıp arkasını döndü. Kalbinde sıkıntı vardı, Umut mesaj atsa rahatlayacaktı. Kendi yurdunun önüne geldiğinde ıslak merdivene oturup Umut'a peş peşe mesaj attı.

Saatler acımasızca ilerlerken yine Umut'tan cevap alamamıştı. Saat dokuz olmuş, kimse kalmamıştı bahçede.

Umut ise eli göğsünün üzerinde zorla nefes almaya çalışıyordu. Uykusundan zorla gözlerini araladığında eli direkt boğazına gitmişti. Yataktan aşağı düşüp nefes alıp vermeye çalışıyordu. Adım atacak hali yoktu. Elini peş peşe yere vurup sesini duymaları için ses yapıyordu. Hırıldar gibi nefes alma-

ya çalıştığı için her an ölecek gibi hissediyordu. Gözlerinden hiç durmadan yaşlar akıyordu.

Odanın kapısı açıldığında gözleri kapandı. "Umut," diye bağıran Serkan hızla yanına koştu. Kardeşi ateş gibi yanıyordu, üstelik zor nefes alıyordu. İlk önce ambulansı ardından yurt görevlilerini aradı. Odaya hava girmesi için pencereyi açtı. Umut tıkanmıştı ve o korkudan ne yapacağını bilmiyordu.

"Yardım edin," diye bağırdı tüm gücüyle. Umut'u sırtına alıp güçlükle ayağa kalkmaya çalıştı.

"Yardım edin."

Koridora doğru çıktığında odalarında olan gençler sese çıktılar. Hepsi panik halinde Serkan'a koşup Umut'a ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

"Zor nefes alıyor. Yardım edin, kardeşim ölmesin."

Gençler Serkan'a yardım ederek Umut'u asansörün önüne getirdiler. O sıra yurtta kalan iki hemşire asansörden indi. Serkan'ın yere yatırdığı Umut'a müdahale ederken yurdun girişinde görünen ambulans Yasemin'i şoka sokmuştu. Ambulans acı bir şekilde bağırırken Yasemin oturduğu yerden kalkıp erkekler yurduna koştu.

"Umut."

Merdivenleri çıktığında içeri girmesini yine aynı güvenlik engelledi. Ambulans görevlileri diğer güvenlikle asansöre koşarken Yasemin olduğu yerde sinirden zıplıyordu.

"Size dedim o hastaydı. Yanına gidip bakın dedim. Ne olurdu gidip dokunsaydınız? Bırak beni yanına gideceğim."

"Durur musun?"

Onu tutmaya çalışan adamı zor itip hıçkırarak ağladı. Ambulansı gören kız ve erkek yurdundakiler ne oluyor diye etrafa toplanmıştı. Elena kalabalığın arasından geçip erkekler yurdunun merdivenlerinde ağlayan Yasemin'in yanına koştu.

"Yasemin, ne oldu?"

"Çok hastaydı, ben onu nasıl tek bıraktım? Ateşi vardı. Elena konuşamıyor o, yardım istediyse kimse sesini duyamadı. Kaç kez aradım dönüş yapmadı. Keşke hastaneye götürseydim onu."

Yasemin hıçkıra hıçkıra ağlarken görevliler Umut'u sedyeyle yurttan çıkardılar. Yasemin hemen yanına koştu. Gözleri kapalı, ağzına takılan maskeyle zor nefes alıp veriyordu. Korkudan ne yapacağını bilemedi. Görevlilerle beraber merdiveni inerken ayağı takılıp yere düştüğünde Yasin'in yardımıyla hemen ayağa kalktı.

Umut'u ambulansa koyan görevliler yurt müdürünün ambulansa binmesiyle kapılar kapandı.

"Biz de gidelim," diyerek giden ambulansın peşinden koştu. Onunla beraber Serkan, Yasin, Elena'da koştu. Güvenlik dışarı çıkmalarına engel olup onları içeride bıraktı.

"Çekil şuradan."

"Saat dokuzu geçti sizler çıkamazsınız. Müdür gitti onunla, bilgi verir size."

Serkan, "Seni takan kim?" diyerek demirlerin üstünden atlayıp yolun karşısına çıktı. Güvenlik ona müdahale edeceği an Yasin'de atladı.

"Ceza alacaksınız."

Arkadaşları hastaneye götürülüyordu cezayı kim takardı.

Yasemin kapıyı açmak için tuttuğunda güvenlik, "Hemen içeri," diye bağırdı. Genç kız korkuyla geri çekilip, "Lütfen izin verin gideyim," dedi ağlamaktan zor çıkan sesiyle.

"Yarın sabah gidersin hadi odana."

Geri geri gidip kaldırama oturdu. Gözyaşları durmadan akarken ayaklarını yere vuruyordu. Elena onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama sakinleşmiyordu.

"Keşke bırakmasaydım onu, keşke hastaneye gitmesi için ısrar etseydim. Allah'ım ya ona bir şey olursa. Bir sevdiğimi

daha kaybetmek istemiyorum. Hepsini benden sırayla aldın ne olur onu alma."

Kimi kızlar etrafına toplaşırken, diğerleri güvenlikle kavga ediyordu. Yasemin'e gitmesi için izin versinler diye neredeyse adamın üzerine yürüyeceklerdi. Yasemin'in içli içli ağlaması hepsini üzmüştü.

"Benim sessiz adamım benden gidiyor mu?"

Hâlâ yalnız mısın?

Sadece özgür.

Peki mutsuz?

Sadece alışmış.

Peki ya âşık?

Sadece eksik.

Peki ya sen?

Hâlâ bekliyor musun?

Beklemek, şimdi hiç duymayan birine,

Dünyanın en güzel şarkısını söylemek kadar anlamsız.

Peki ya umut?

Umut, şimdi hiç görmeyen birine,

Gökkuşağını anlatmak kadar zor ve imkânsız.

Herkes gider mi? Herkes gider mi?

Söyle bana küçük adam, söyle bana küçük adam

Çok erken değil mi? Erken değil mi?

Söyle bana küçük adam, söyle bana küçük adam

Cem Adrian

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir damla gözyaşında,
ne büyük cehennemler vardır.
W. Shakespeare

Acıyı iliklerime kadar hissettiğim anlardan birini yaşıyordum. Ruhum kanıyordu, oturduğum yerde gürleyen gökle birlikte başıma buz gibi yağmur suyu akıyordu. Dışımı buza çeviriyordu, içime ise hiçbir etkisi olmuyordu. Avazım çıktığı kadar bağırıp, bana kulübesinden bakan adama tüm öfkemi kusmak istiyordum. İzin vermemişti, gözleri kapalı sevdiğim adama gitmeme izin vermemişti. Şu an onun yanında olmam gerekirken, onun yüzünden gidememiştim. Oysaki onun bana ihtiyacı vardı. Kim bilir ne kadar acı çekmişti, sesini çıkarmak istemişti ama çıkaramamıştı.

Gözlerimi sıkı sıkı yumup sıkışan göğsümün üzerine elime bastırdım. Sevda öyle bir yüreğime girmiş ki, o yokken ölecek gibi hissediyorum. Ölmüyorum ama ölüyorum.

"Yasemin, çok ıslandın hadi odana gidelim. Bak kimse kalmadı etrafta."

Gözlerimi açıp başımı iki yana salladım. Ben odaya değil Umut'un yanına gitmek istiyordum. Doktorlar ona müdahale ederken onun yanı başında durup yanındayım demek istiyordum.

"O adama dedim ki, lütfen yanına gidin dokunun ona. Duymaz ki o. Kapıyı kırsa da duymaz, yanında bağırsa da duymaz. Ne olurdu omzuna dokunsaydı, o zaman ateşinin

olduğunu, fenalaştığını görürdü. Neden yanına gidip ona dokunmadı ki, Elena? Kendi istemedi, benim gitmeme neden izin vermedi? Kim bilir sesini duyurmak için nasıl çaba gösterdi? Eminim telefonu yakınında değildi eğer yakınında olsaydı mutlaka beni arardı.

"Hadi odaya gidip Serkan'ı arayalım."

Ayaklarım oturduğum yere sabitlenmiş gibiydi. Bir milim kıpırdamak istemiyorlardı. Bu kapıdan ambulansla çıkan Umut'un sağ salim gelmesini bekliyorlardı.

"Hadi, Yasemin."

Gözyaşlarımı silip Elena'nın yardımıyla ayağa kalktım. Sersem halde yurda yürürken son kez arkama dönüp bana bakmaktan vazgeçmeyen adama öfkeli bakışlarımı gönderdim. Bunu hiçbir zaman unutmayacaktım. Beni Umut'a göndermedi ya bundan sonra onunla selamlaşmayacaktım bile.

Odaya geldiğimizde üstümü çıkarmadan yatağa oturdum. Cebimden telefonu çıkardığımda Serkan'ı aradım. Bir süre çaldıktan sonra telefona cevap verdi.

"Efendim Yasemin?"

"Umut nasıl?"

Onun gözleri kapalı hali gözümün önüne gelince dudaklarımı ısırdım.

"Şu an gözlem altında tutuluyor. Hava veriyorlar. Geldiğinde ateşi kırk dereceydi onu düşürdüler."

"Uyandı mı peki?"

"Hayır, biz yanına giremiyoruz zaten. Ailesiyle bekliyorum."

"Ben de gelmek istiyorum ama güvenlik izin vermiyor."

Hıçkırdığım için Serkan iç çekip, "Yasemin," dedi kısık sesle.

"O senin ağlamana asla dayanamıyor. Yasemin ağladığında bir daha hiç gülmeyecekmişim gibi hissediyorum demişti bir keresinde. Ağlama ki, üzülmesin."

Gözyaşlarımı silip, "Desene ağlarken de beni izlemiş," dedim zorla tebessüm etmeye çalışarak.

"Her anını izledi."

"Hatırlat uyanınca ona kızacağım. Umarım ağlarken de fotoğrafını çekmemiştir."

"Bilmiyorum, fotoğraflardan haberim yok."

Oturduğum yerden kalkıp dolaba yürüdüm.

"Serkan, gelmek istiyorum. Duvara tırmanıp atlarım."

"Saçmalama Yasemin. Sabah gelirsin, şu an biz de onu göremiyoruz. Ailesi bile kapıda bekliyor. Sen yatağa gir uyu, ben sana sürekli haber vereceğim."

Nasıl uyuyacaksam.

"Sabah erkenden geleceğim."

"Tamam."

"Haber vermeyi unutma."

"İki saatte bir arayacağım."

"Tamam," diyerek telefonu kapadım. Bana üzgün bakan Elena'ya sarıldığımda o da aynı benim gibi kollarını bana doladı.

"İyi olacak Yasemin, üzülme."

"Üzülmemek elde değil ki. Onun mavi gözleri kapalıydı Elena. Bana bakan sıcak bakışları yoktu. Konuşan gözleri yoktu. Umut duymadığı gibi dünyaya kapalıydı tamamen."

"Sizin birbirinizden hoşlandığınızı tahmin ediyordum ama sevginizin bu kadar büyük olduğu aklıma gelmemişti."

Geri çekilip derin nefes aldım. Buruk bir şekilde tebessüm ettiğimde dolabın kapağını açtım.

Ben onu ilk gördüğüm an sevmiştim. Namazımdan sonra ettiğim duamın karşılığıydı o benim için. Rabbim tarafından bana gönderilen eşti. Onu nasıl az severdim ki? Rabbimin kuluydu o.

Dolaptan kıyafetleri alınca banyoya ilerledim. Ağır hareketlerle üstümü giyinirken Umut'un telefonu aklıma geldi. Hızlı bir şekilde üstümü giyinip odaya döndüm. Elena'nın şaşkın bakışlarının ardından yatağın üstünden telefonu alıp aradım onu. O açmayacaktı ama biri açardı belki.

"Alo."

Kalın bir erkek sesi duyunca irkilip, "Merhaba," dedim.

"Merhaba, ben Umut'un yan odasında kalan arkadaşıyım. Telefonu yerde olduğu için aldım. Siz de akrabası mısınız, akşamdan beri sürekli arıyorlar."

"Hayır, ben arkadaşıyım. Rica etsem kızlar yurdunun önüne telefonu getirebilir misiniz?"

"Siz de mi burada kalıyorsunuz?"

"Evet."

"Tamam o zaman, beş dakikaya geliyorum."

Telefonu kapatıp, saçımı örttüm. "Elena sen otur ben Umut'un telefonunu alıp geleceğim."

"Sen bekle ben alırım. Her an düşüp bayılacak gibi halin var."

"Çok sağ ol."

Odadan çıkınca yatağa oturdum. Keşke şu an yanında olsam Umut. Keşke şu an sana destek olabilsem. Umarım bir an önce toparlarsın. Seni böyle görmek bana çok acı veriyor, umarım bir daha hasta olmazsın.

Elena odaya girdiğinde yataktan kalkıp uzattığı telefonu aldım.

"Teşekkür ederim, Elena."

"Önemli değil canım. Ben Tuğba'nın yatağına uzanayım."

"Uzan sen."

Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa uzandığımda telefonun ekranını açtım. Kendi fotoğrafımı görünce tebessüm edip iç çektim. Yaptığım ayıp olsa da galeriye girip ona ait olan fotoğrafları kendi telefonuma gönderdim. Benim onda bir sürü

fotoğrafım vardı. Onun da ben de olması gerekiyordu. Şu an onu çok görmek istiyordum ama göremeyecektim. Bu yüzden fotoğraflarıyla idare edecektim sabaha kadar.

Bütün geceyi zor geçirmiştim. Sabaha karşı uykuya daldığımda telefonun alarm sesiyle gözlerimi açtım. Bir an önce hastaneye gideyim diye saati erkene kurmuştum.

Benimle birlikte uyanan Elena odasına gitti hazırlanmak için. Tuğba'da hastaneye geleceği için bir an önce hazırlanmak istiyordum.

Lacivert pantolonumla beyaz tuniğimi aldım. Bir saniye oyalanmadan üstümü giyindikten sonra çantamı alıp odadan çıktım. Elena'yla girişte buluşup koşar adım yurttan ayrılırken o adama yine akşam ki gibi öfkeyle bakmayı da ihmal etmedim. Vicdansız.

Taksiyle Serkan'ın söylediği hastaneye geldiğimizde adımlarım bu sefer yavaş yavaş ilerliyordu. Serkan bütün ailesinin burada olduğunu söylemişti. Bizi gördükleri an ne diyecektim? Saat henüz sabahın yedisiydi.

Acil bölümüne ilerlerken terleyen avuç içlerimi kabanıma siliyordum. Nefesim hızlanmıştı heyecandan. Acaba biraz geç mi gelseydim? Bu seferde Umut'a geç kalacaktım.

Duamı ede ede acilin koridoruna girdim. Serkan ve Yasin yan yana oturmuş konuşuyorken Umut'un anne babası üzgün halde öylece duruyordu. Burası fazlasıyla kalabalıktı. Ben sadece annesini, babasını bir de küçük kardeşini tanıyordum.

Elena'yla birlikte onlara yaklaştığımızda Serkan'la Yasin oturdukları yerden kalktılar.

"Nasıl oldu?"

Dudaklarımın titrememesi lazımdı ama titriyordu. Serkan gözlerini açıp kapadı.

"Biraz daha iyi. Zatürre başlangıcı, bu yüzden hava veriyorlar rahat nefes alsın diye."

O akşam yağmurun altında beklemeseydi hasta olmayacaktı. Eğer hırkasını bana vermeseydi şu an burada olmazdı. Benim yüzümden olmuştu. Başımı yere eğip gözlerimi yumdum. Şimdi ağlayamazdım, ailesi buradayken asla gözyaşlarımı akıtamazdım.

"Yasemin," diyen Elena'ya, "İyiyim," deyip derin nefes aldım.

"Ne zaman görebiliriz?"

"Görebiliyoruz, şu an içeride Seda var o çıkınca sen girersin."

Kaşlarımı çatıp bir adım geri çekildim.

"Seda ne zaman geldi?"

"Şey."

Kaşlarımı kaldırıp yüzüne bakmaya devam ettim.

"Dün geceden beri burada o."

Ağzım açık kalmıştı. Kıskançlık tüm bedenimi esir almış durumdaydı. Ellerimi yumruk yapıp, "Neden bana söylemedin?" dedim donuk bir şekilde.

Ben bütün gece sevdiğim adamı göremediğim için ağlarken başkaları çoktan onun yanına gelmişti. O güvenlik bana izin vermemişti ama Seda'nın hastaneye gelmesine izin vermişti.

Dolan gözlerimi kapatıp açtım. Arkamı dönüp gideceğim an Serkan engelledi.

"Sana söylemedim çünkü üzülürdün."

"Şimdide üzüldüm Serkan. O adam bana izin vermezken onun buraya gelmesine izin verdi. Ben bütün gece boyunca meraktan ağlarken o burada sizin, Umut'un yanındaydı."

"Bir saat önce içeri girebildik. Emin ol bütün gece boyunca kimse Umut'u görmedi."

Başımı iki yana sallayıp, "Boş ver," dedim. Sandalyeye ilerleyip oturdum.

"Yasemin?" diyen Tuğba'nın sesini duyunca sanki taşmayı bekleyen gözyaşlarım akmaya başlamıştı. Oturduğum

yerden kalkıp ona doğru yürüdüm. Sımsıkı sarıldığımda, "Sakın ağlama," diyerek beni lavaboya doğru çekiştirdi. Lavabonun içine girdiğimizde karşıma geçip yanaklarıma bulaşan gözyaşlarımı sildi.

"Ne oldu?"

"Güvenlik benim hastaneye gelmeme izin vermemişti dün akşam ama Seda'nın gelmesine izin vermiş. Bütün gece boyunca Umut'un yanında o durmuş Tuğba. Ben meraktan ölürken o burada her dakika haber almış."

"Bu kız yüzünden yurttan nefret ediyorum yemin ediyorum. Ağlama sen, gel Umut'u görelim."

Soğuk suyla yüzümü yıkayıp aynadan yorgun yüzüme baktım.

"Ağlama ki Seda Hanım mutlu olmasın."

"Gidelim."

Lavabodan çıktığımızda az öncekinin aksine emin adımlarla odanın önüne geldik. Seda dışarıda olmadığına göre hâlâ içerideydi. Ne halt yapıyordu orada o? Sakin olmaya çabalayıp Azra teyzeye, "Geçmiş olsun," dedim. Kocasının omzundan başını kaldırıp, "Sağ ol kızım," dedi tebessüm ederek.

Bütün gece boyunca uyumadığı yüzünden belli oluyordu. Gözlerinde yorgunluk vardı. Bizler çok korkmuşken o kim bilir nasıl korkmuştu.

Odanın kapısı açıldığında bakışlarımı kapıya çevirdim. Seda dışarı çıktığında onunla göz göze geldik, beni görünce bozulduğunu surat ifadesinden belli ediyordu. Kapıyı kapatıp saçlarını arkaya savurdu. Bu neyin havası anlamıyorum.

"Azra teyzeciğim çok bitkin gözüküyorsunuz isterseniz dinlenme odasında dinlenin. Umut uykuya daldı, biliyorsun ilaç saati bir saat sonra olduğu için o zaman gelirsiniz. Ya da ben ilgilenirim."

Çantamın sapını sıkarken Azra teyze ayağa kalkıp, "Sağ ol," dedi. "Sen evine git kızım, bütün gece burada kaldın çok fazla yoruldun."

"Yok canım, ne yorgunluğu. Umut iyi olsun öyle giderim."

O gider mi bilmiyorum ama ben şimdi arkamı dönüp gidecektim. Onun böyle yapmacık konuşması sinirlerimi fazlasıyla bozuyordu. Tuğba kolumu dürtüp içeri gir diye kulağıma fısıldamasa çoktan gitmiştim buradan.

"İçeri girsene Yasemin, eğer burada durmaya devam edersen ben bu kızın saçını başını yolacağım."

"Umut'a bakabilir miyim?" dediğimde, "Olmaz," diye ortaya atladı Seda. Sana ne oluyor demek vardı ama Umut'un ailesi buradaydı ve hepsi bize bakıyordu.

"Neden canım, gir kızım içeri. Umut uyanınca seni sormuştu zaten."

Yüzümde oluşan tebessümü kontrol altına alıp, "Teşekkür ederim," dedim Azra teyzeye.

"Ama Umut uyuyor boşuna girmesin içeri."

"Seda, bütün gece uykusuz kaldığın için suratın çarşamba pazarına dönmüş git yurda yat sen."

Bekleyenlerin dudakları arasından kıkırtı çıkınca Tuğba konuşmaya devam etti.

"Ayrıca sen yurttan kaçmayı alışkanlık haline getirdin. Ailen seni yurtta biliyorken sen bütün gece buradaymışsın, çok yanlış hareket."

"Nasıl yani?" dedi Talha amca. "Ailemin haberi var dedin kızım."

"Yok amca, bu güvenliğe para veriyor o da bunu istediği saatte dışarı çıkarıyor. Dün akşam Yasemin hastaneye gelmek istediğinde adam izin vermedi. Bizim kız rüşvet olaylarını bilmediği için adama para teklif edememiş."

Dirseğimi Tuğba'nın karnına doğru hafif hafif vururken gözlerimi Talha amcanın şaşkın gözlerinden çekemiyordum. Seda'nın yüzü yalan söylediği ortaya çıktığı için kıpkırmızı olmuştu. Azra teyze ayıplar gibi bakarken Talha amcanın ya-

nında duran sarışın adam, "Bu yaşta rüşvet, öyle mi?" dedi kınar gibi. "Şu yurt müdürüyle görüşmek lazım Talha, baksana çocuklarımızı kime emanet ediyoruz."

"Haklısın Selim. Ben en yakın zamanda müdürle görüşeceğim."

Seda, "Ben gideyim," dedikten sonra koşar adım uzaklaştı koridordan. Zamane gençliği diye arkalarından söylenen kişileri dinlemedim. Şu an içeride yatan Umut'u görmek istiyordum.

Kapının kolunu tutup araladım. İçeri girdiğimde solgun yüzüne gözlerim dolu dolu baktım. Adımlarım ona doğru ilerlerken kalbim dün akşam saklandığı yerden çıkıyordu. Kendini belli eder gibi hızlanmıştı.

Seda uyuyor demişti ama uyumuyordu benim şair ruhlu adamım. Gözleri kısık, yüzünde buruk tebessüm vardı. Hava alması için ağzına maske takmışlardı.

Ellerini kaldıracağı an, "Zorlama," dedim. Gözlerini açıp kapadı, öksürdüğünde yüzü kırmızı oldu.

"Çok hasta olmuşsun."

"Bütün gece boyunca seni görmeyi bekledim," dedi ellerini zor hareket ettirerek. Sağ eline serum takılı olduğu için, "Dur," dedim.

"Dün gece gelmek istedim ama güvenlik izin vermedi. Çok korktum, seni aradım ulaşamadım. Yurda girmek istedim izin vermediler. Keşke gündüz hastaneye gelseydik o zaman bu kadar kötü olmazdın."

Maskeyi ağzından çıkaracağı an engel oldum.

"Dursun, ciğerlerin rahatlayıncaya kadar sakın çıkarma."

Kısık gözlerini kapatıp açtı. Elini bana uzattığında parmaklarım kendiliğinden ona doğru gitti. Parmak uçlarımız birbirine değecekken odanın kapısı açıldı. Hızla elimi çekip, geri çekildim. Kaşlarını çatıp içeri giren Serkan'a, Yasin'e, Tuğba ve Elena'ya baktı niye geldiniz der gibi.

"Bu kendine gelmiş baksanıza bizi dövecek gibi bakıyor."

"Ne oldu Umut Bey, bir şey mi böldük?"

"İyileşeyim soracağım sana Serkan."

"Sen bir iyileş biz de grup olarak Yasemin'le sana soracağız. Demek sevgili oldunuz ve bunu bize söylemediniz."

İkimiz de cevap vermeden onlara bakıyorduk. Serkan'la Tuğba başlarını iki yana sallayıp, "Hainler," dediler.

Ben cevap vermezken Umut, "Söylemek istemedik belki," dedi.

"Vay," diye bağıran ikiliye, "Lütfen sessiz olun," dedim. "Anne babası dışarıda duyacaklar."

"Duysunlar. Gelinlerini görsünler."

"Serkan," diye bağırıp Umut'a döndüm. "Lütfen şuna bir şey der misin sessiz konuşsun ailen duyacak."

Elini kaldırıp, "Konuşmaya halim yok," dedi.

"Sen de mi Umut?" dediğimde göz kırptı. "Anladım ben, sen iyileşmişsin bütün gece boyunca boşuna ağlamışım ben."

Öksürünce yanına yaklaştım. "Kendini fazla yorma bak yine tıkandın."

"Sen de ağlama, seni asla endişelendirmek istemezdim."

"Neyse, bir daha olmasın rica ediyorum. Bu genç yaşımda sevdiklerime bir şey olacak diye korkuyorum."

"İki oldu."

"Ne?"

"Beni sevdiğini söyledin."

Başımı yere eğdiğimde kıkır kıkır gülen gruba bakmadım bile. Bunların eline düşmüştük umarım sonumuz hayır olurdu.

Odanın kapısı açıldığında Umut'un yanından biraz uzaklaştım. Anne babası güler yüzleriyle içeri girdiler.

"Biraz daha kendine gelmişsin oğlum. İki gün daha burada kalacaksın sonra evimize gideceğiz."

Umut kaşlarını kaldırdığında annesi parmağını iki yana salladı.

"İtiraz istemiyorum, Allah korusun Serkan seni bulamasaydı çok kötü şeyler olabilirdi Umut. Bana evlat acısı yaşatma."

Azra teyzenin sesi boğuklaşınca gözlerim doldu. Hissettiklerini çok iyi anlıyordum. Çok sevdiği birini kaybetmeyi asla istemezdi. Benim gibi, sanki Umut ölecekmiş gibi hissetmiştim dün akşam. Uzun zaman sonra hayatımın en zor gecelerinden biri olmuştu dün gece.

Umut annesinin elini tutup gözlerine uzun uzun baktı. Birbirlerini konuşmadan anlıyor gibilerdi. Oğlunun alnını öpüp, "Canım yavrum," dediğinde içim burkuldu. Keşke anneler hiç ölmese, keşke annem ölmeseydi.

"Oda fazla kalabalık oldu biz çıkalım mı?" diyen Tuğba'ya hak verdim. Ailesi onunla vakit geçirmek istiyordu. "Geçmiş olsun," diyerek tek tek dışarı çıkan grubun ardından ben kalmıştım. Anne babası her ne kadar bana bakmasa da onların yanında yanına yaklaşmaktan utanıyordum. Cebimden telefonunu çıkarıp çekingen bir şekilde ona uzattım.

"Geçmiş olsun. Ben gideyim."

Gitme der gibi bakıyordu ama burada durursam ailesi yanlış anlayabilirdi. Gözleri üstümdeyken istemeyerek de olsa odadan çıktım. Diğer akrabalarına iyi günler dedikten sonra bizim çocukların yanına ilerledim.

"Hiç gitmek istemiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Okula gidelim, çıkışta tekrar geliriz."

Mecbur başımı sallayıp onlarla birlikte okula geldim. Aklım Umut'tayken ne kadar dersi dinlemem zor olsa da bir şekilde hocanın anlattıklarına adapte olmaya çalışıyordum. Hoca elindeki kitaptan makale okurken sınıftan çıt sesi çıkmıyordu. Sadece pantolonumun cebinde olan telefonum sü-

rekli titretip duruyordu. Sakin olmaya çalışıyordum ama bacağımın üzerinde telefon titredikçe gelen mesajlara bakmak istiyorum. Peş peşe mesaj atan eminim Umut'tu.

Daha fazla dayanamayıp çaktırmadan cebimden telefonu aldım. Masanın altında mesajları açıp yüzümde tebessümle okumaya başladım. Bu adam deliydi.

-Yasemin?

-Neden hemen gittin?

-Çok sıkılıyorum burada. Keşke şu an beraber olsaydık.

-Yasemin, bir de cevap vermiyor musun?

-Söylesene ne yapıyorsun? Ben hastane odasında annemin bana olan kızgın bakışlarına mahkûm kalıyorum.

-Yasemin?

Gülmemek için dudaklarımı ısırıp, *-Dersteyim* yazdım. Ekranı kapamadan yazıyor yazısını görünce çaktırmadan hocayı kontrol ettim. Neyse ki bana bakmıyordu.

-Ders mi önemli, ben mi?

-En çok anneni mi seviyorsun babanı mı sorusu gibi oldu bu. Cevap vermeme hakkımı kullanıyorum.

-Ben de sürekli mesaj atarak seni rahatsız ederim. Zaten çok hastayım öksürmekten ciğerlerim ağrıyor. Verem olacağım diye çok korkuyorum. Gençliğimin baharında kara toprağa gireceğim.

-Ağzının ortasına kürekle vuracağım, Umut.

-Bizimkisi şiddetli sevgi demek. Olsun, böylede severim.

"Yasemin?"

Fikret hocanın sesini duyunca hızla başımı kaldırdım. Kaşlarını çatmış ne halt ediyorsun orada der gibi bakıyordu.

"Efendim hocam?"

"Edebiyat nedir? Bize anlat bakalım."

Sürekli titreyen telefonu camdan aşağı atmak istedim. Ben sana soracağım Umut.

Hoca ve arkadaşlar dikkatli bir şekilde bana bakarken boğazımı temizlemek için hafif öksürdüm. Bütün bakışlar üzerimde olduğundan yanaklarımdan taşan ateş kulaklarımı esir almış durumdaydı.

Fikret hocanın kaşları daha fazla çatılmadan konuşmaya başladım.

"Edebiyat, kişinin duygu ve düşüncelerini, kendine özgü bir dil kullanarak, estetik kurallar çerçevesinde, yazılı veya sözlü olarak dile getirmesidir. Edebiyatın da bir yöntemi olduğundan o da bir bilimdir. Edebiyat bir bilimin yapması gereken:-anlama, -yorumlama, -değerlendirme, -benzerleriyle karşılaştırma, -yerleştirme basamaklarını yaptığı için bir bilimdir."

Gözlerini kocaman açınca yutkunup bakışlarımı kaçırmamaya çalıştım.

"Edebiyatın amacı estetik ve güzelliktir. Edebiyatı edebiyat yapan iki temel özellik vardır: 1) Dil-üslup 2) Estetik-güzellik. Bu özelliklerin ikisi de okuyucuya ve yazara göre değişkendir. Edebiyat duygu ve düşüncelerimizi karşımızdakine anlatabilmek için bir araç niteliğindedir. Edebiyatta içerikten çok o içeriğin nasıl dile getirildiği önemlidir. Edebiyat sanatçıyı, bilimi ve eseri içinde yaşadığı dönemi ve türü içindeki yerini inceler. Edebi eserin incelenmesi açısından, bir sosyal bilimdir. Diğer sosyal bilimleriyle sürekli iletişim ve etkileşim içindedir. Edebiyatın diğer sosyal bilimlerden farkı: yaratıcı olması, öznel olması ve kurmaca olmasıdır. Edebiyat tarihinin oluşturulması açısından, edebiyat bilimi önemlidir."

Doğru cevap verdiğim için başını sallayıp tekrar kitaba döndü. Yerime oturduğumda telefonu bacaklarımın üzerine koyup hocayı dinledim. Bir kere görmüştü beni, eminim gözleri sürekli bana kayacaktı.

Kırk dakikanın ardından ders bittiğinde Umut'un attığı mesajları okudum. Hocaya mı yakalandın diye dalga geçiyordu.

-Senin yüzünden, yazıp gönderdim. Beş dakika zaman geçtikten sonra mesaj geldi.

-Çaktırmadan bakamadın mı telefona?

Adamdaki pişkinliğe bak. Ben onun yüzünden yakalanmışım, özür dilerim diyeceğine çaktırmadan bakamadın mı diyor.

-Çıkış saatine kadar mesaj atmayacağım sana.

-Az önce iğne vurdular, acayip uykum geldi. Yurda gitmeden yanıma uğrarsan mutlu olurum.

-Gelmeyeceğim.

-Canın sağ olsun.

Pis, bir de sevimli oluyor. İç çekip ayağa kalktım. Çok şükür iyiydi, eğer Serkan geç kalsaydı annesinin dediği gibi durumu daha ciddi olabilirdi. Başımı iki yana sallayıp dışarıyı izledim. Kasım ayının sonlarına yaklaştığımız için kış kendini günden güne belli etmeye başlamıştı. Gökyüzü sürekli kapalıydı yağmur yağdığı için.

"Selam," diyen sese döndüğümde, "Merhaba," dedim sıranın üzerine oturan Orhan'a.

"Nasılsın?"

"Teşekkür ederim iyiyim, sen nasılsın?"

Aslında onunla hiç konuşmak istemiyordum ama konuşmazsam ayıp olacakmış hissine kapıldığım için mecbur konuşuyordum.

"Ben de iyiyim sağ ol. Eğer işin yoksa okul çıkışı kahve içmeye gidelim mi?"

"İşim var."

Direkt ret ettiğim için kaşları havalandı. Ani tepkim biraz fazla olmuş olabilirdi ama benden beklentisi olmaması için mecbur böyle bir tepki vermek durumundaydım.

"Pekâlâ, yarın gideriz o zaman."

Bu neyin ısrarı anlamıyorum. "Yarın da işim var," deyip yanından uzaklaştım. Ondan haz etmiyorum, konuşmak istemiyorum. Bundan sonra onu gördüğüm yerde yüzüne bakmamak için dikkatli olacağım.

Telefonum çaldığında Umut'un aradığını fark ettim. Uyuyacağım demişti. Cevaplayıp telefonu yüzüme tuttum. Ağzındaki maske çıkmış sinirli yüz ifadesiyle bakıyordu.

"Bir şey mi oldu?" dedim ellerimle.

"Ne istiyormuş o herif senden?"

Kaşlarım şaşkınlıktan kalkarken, "Sen?" dedim şok olmuş ifademle. "Sen benim peşime birini mi taktın?"

"Bir değil bir sürü kişi taktım."

"Neden?"

"O uyuz adamın seni rahatsız etmemesi için."

"İnanamıyorum Umut sana. O beni rahatsız ederse ben kendimi savunurum böyle bir şey yapman hiç hoş değil."

"Bir daha yanına gelirse onu tersle lütfen."

"Sen beni hiç dinlemiyorsun."

"Sen de beni dinlemiyorsun, o herife güvenmiyorum. Niyeti farklı onun, lütfen ondan uzak dur."

Sanki sürekli konuşuyormuşum gibi davranıyordu. Yüzüm asıldığı için benim gibi onun da yüzü asılmıştı.

"Kapatmam lazım, hoca gelecek."

"Kırıldın mı?"

"Akşam görüşürüz."

Telefonu kapatıp sırama oturdum. Ne Orhan'mış be, adam ondan korumak için etrafıma gözcü dikmiş. Kesin bizim sınıftan biri haber vermişti ona ama kim? Akşam hastaneye gidince onu konuşturdum.

Okul çıkışı çocuklarla hastaneye geldim. Umut'u acil bölümünden çıkarmışlar normal odaya almışlardı. Serkan Umut'un annesiyle konuştuğunda öyle demişti.

Hastanenin üçüncü katına geldiğimizde iki yüz yirmi numaralı odanın önüne geldik. Serkan kapıya bir kere vurup açtığında, hepimiz geri planda durduk. İçeride kimler vardı ya da Umut müsait mi diye bekliyorduk.

Serkan kapıyı açtığında içeri girdik. Anne, babası yoktu birbirine benzeyen iki genç delikanlı vardı. Bizi gördüklerinde ayağa kalkıp, "Hoş geldiniz," dediler. "Hoş bulduk," dedikten sonra uyuyan Umut'a kaydı bakışlarım. Her ne kadar dünden biraz daha iyi gözükse de hâlâ hırlar gibi ses çıkarıyordu nefes alıp verirken. Broşları dolu olduğu için bir süre böyle devam ederdi eminim.

"Nasıl oldu?" diye soran Tuğba'ya döndüm.

"Biraz daha iyi. Bir kaç güne toparlar diye tahmin ediyorum," dedi saçlarını değişik tarayan çocuk. Benim ona baktığımı fark edince bakışlarını bana çevirip, "Merhaba," dedi. Onun gibi tebessüm edip, "Merhaba," dedim.

"Ben sizi tanıştırayım," diyen Serkan'a yaklaştım. "Ali ve Ömer, Umut'un ikiz kardeşleri gördüğünüz gibi." Tebessüm edip, "Görüyoruz ,"dedik. Umut ve Mina sarışınlığıyla annelerine benzerken Ömer'le Ali babalarına benziyordu.

"Hazır siz geldiğinize göre biz yemek yiyip gelsek olur mu? Annemle babam eve bir saat önce gittiler abimi tek bırakıp yemeğe gidemedik açıkçası."

Telefonu cebine koyan Serkan, "Yasemin dursun, hepimiz gidelim," dediğinde kaşlarım havalandı. Aklından neler geçiyor Serkan?

Hepsi, "Çok acıktık," diyerek odadan çıktılar. Sadece benle Umut'un kalması kesin onların oynadığı bir oyundu. Omzumu silkip pencerenin kenarında duran sandalyeyi Umut'un yatağının yanına getirdim. Çantamı koltuğun üstüne bırakıp sandalyeye ağır bir şekilde oturdum.

Gözleri kapalı olmasına rağmen yorgundu. Sanırım burnu tıkalı olduğu için dudakları arasından nefes alıp veriyordu. Ara ara nefes alırken zorlanıyor gibi oluyordu, o an panik yapıp üzerine doğru eğiliyorum. Bu yaptığım yanlış olsa da panikten ne yapacağımı bilemiyordum.

"Aslında sana çok kızgınım. Beni korumaları için peşime birilerini taktığın için sinirliyim. Burnunun ucunu mu sıksam acaba ya da koyu sarı saçlarını mı çekiştirsem? Bak şimdi ne yapacağımı bulamadım ama iyileşince neler edeceğim sana."

Sen iyileş ben sana hiçbir şey yapmam sessiz adamım.

Elimi çenemin altına alıp uzun uzun izledim onu. Çok güzeldi, yaradan yaratırken özenle yaratmıştı. Kulakları duymuyordu ama kalbi çok güzel duyuyordu.

"Sevgili Umut, rabbim seni benim için özenerek yaratmış. Kusursuz parmaklarında ne güzel şiirler yazarsın sen. Kalem tutan elinle insanların kalbine dokunursun. Benim kalbime en başında dokunduğun gibi başkalarının kalbine de dokunuyor musun? Eminim dokunuyorsundur. Sen çok özel birisin. Duymadığın, konuşamadığın için değil, kalbin güzel olduğu için, insanları, hayvanları sevdiğin için. Ve ben, benim gibi herkesi seven adamı babamla tanıştırmak istiyorum, sen ister misin Umut? Babamın elini sıkıp, merhaba Erdal amca ben Umut sizinle tanıştığıma memnun oldum, der misin? Babam senin kim olduğunu çözmeye çalışırken, ben kızınızı seven biriyim, der misin? Babam seni Adananın sıcağında kovalarken, kızınızla ciddi bir ilişki yaşıyorum, izin verirseniz onunla evlenmek isterim, der misin?"

Gülümsedim. Başımı iki yana sallayıp, "Yine çenem çok açıldı," dedim. "Sen beni boş ver Umut, rahat rahat uyu."

Bir süre daha onu sessiz izledikten sonra gözleri ağır ağır aralandı. Mavi gözlerini bana bahşettiğinde ikimizin yüzünde tebessüm oluştu. Uyku sersemliğinden çıkmak için başını iki yana salladı. İki kere yoğun bir şekilde öksürdüğünde komo-

dinin üzerinde duran pet şişeden plastik bardağa su doldurdum. Yoğun bir şekilde öksürdüğü için suyu içmesinde ona yardımcı oldum. Biraz kendine gelir gibi oldu. Rahat nefes aldığında bardağı komodinin üzerine bırakıp yerime oturdum. O ise sırtını yatağın başlığına yaslamış, yüzündeki yorgun ifadeyle bana bakıyordu. Canı çok yanıyordu belli ki ama o hiç acı çekmiyormuş gibi tebessüm ediyordu.

"Sana sımsıkı sarıldım Yasemin. Yanımda olduğun için sana sımsıkı sarıldım, hissediyor musun?"

Başımı aşağı yukarı sallayıp, "Hissediyorum," dedim.

"Sana söz verdim ve sözümü tutacağım. Ama ne zaman sana sarılmak istediğimde şu an olduğu gibi sana sarılacağım. Bedenlerimiz birbirine değmeyecek biz kalplerimizle sarılacağız."

"Kalbine karşılık verecek bir kalbim olduğunu hiçbir zaman unutma."

"Unutmam. Ne kalbindeki kendimi ne de sendeki beni."

Kalbim onu unutmaz ki, öyle bir sarmış ki, onu oradan kimse çıkaramaz. İlk sevdamdı, son sevdam olsun.

"Yemek yedin mi? Umarım yemişsindir, aç kalıp halsiz olmanı istemiyorum."

"Okulda yedim."

"Saat altı Yasemin, kim bilir kaçta yedin? Kardeşlerim nereye gitti? Senin için bir şeyler alsınlar."

"Aç değilim, onlar yemek yemeğe gittiler bizimkilerle."

Kaşlarını çatıp, "Seni almadan mı gittiler?" dedi ellerini hızlı hareket ederek. Sinirlendiği zaman ellerini çok hızlı hareket ettiriyordu, kaşlarını çatıyor, yanak içlerini ısırıyordu.

Sakin olması için gülümseyip, "Aç değilim," dedim. "Açıkçası onların da yemek yemeye gittiklerini düşünmüyorum. Bizi yalnız bırakmak istediler."

"Ne zaman geldin buraya?"

"Sanırım iki saat oldu."

Gözlerini büyütüp, "Neden beni uyandırmadın?" dedi sitem eder gibi. Nasıl uyandırayım ki, o kadar masum uyuyordu ki kıyamadım.

"Sen uyurken ben de biraz dinlendim. Açıkçası kendimi yorgun hissediyorum."

"Günlerdir sağa sola koşuşturdun halsiz hissetmen normal. Yurda gidince yemek ye ondan sonra uyu. Ben yarında burada kalırım ertesi gün çıkarım hastaneden. Büyük bir ihtimal annem beni hemen yurda bırakmaz ama ben bir yolunu bulup gelirim."

"Annen seni çok seviyor. Sana bakarken kaybetmekten korkar gibi bakıyor. Üzme onu, iyi olduğunda gelirsin."

"Annem seni de çok sevdi Yasemin. Kendi öz annenin yerini asla tutmaz ama sana da annelik yapar o."

"Teşekkür ederim, annemin yokluğunu çektiğim dönemler olsa da sağ olsun halamlar her zaman annem gibi bana yakın oldular. Kuzenlerimden asla beni ayırmadılar. Öz annemin sevgisini göremedim ama eminim hayatta olsaydı senin annen gibi beni severdi. Annenin sana baktığı gibi bana bakardı."

"Yasemin."

"Hım?"

"Yine sana sarıldım, hisset."

Kıkırdayıp, "Bugün ikinci oldu," dedim kızıyormuş gibi. Gülümseyip omuzlarını kaldırıp indirdi son olmayacak der gibi.

Konuştuğumuzdan beri hep ellerimiz hareket etmişti. Serum takılı olan kolu sanırım kasılmış olacak ki kan olmuştu hortumun içi.

"Kollarını hareket ettirme," dedim koltuk atlarına yastık yerleştirerek. Derin bir nefes alıp başını sağ tarafına çevirdi.

Elimi yüzünün önünde sallayıp yüzünün tekrar bana dönmesini sağladım.

"Ne oldu?"

"Kokun, derin derin içime çekmemek için başımı çevirdim. Sapık gibi görünmek istemiyorum."

Ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirip gülümsedim. Bir bilse başından beri kokusunu içime çektiğimi. Naif seviyordu, korkmuyordum onun sevgisinden. Dürüsttü de, asla yalan söylemiyordu.

Dışarıda yağmur yağarken birbirimizin gözlerine baktık uzun uzun. O yağmurun sesini duymuyordu ama sanki yağdığını hissetmiş gibi bakışlarını pencereye çevirmişti.

Üstündeki örtüyü kenara ittiğinde kalkacağını anladım. Yatağın diğer tarafına geçip nasıl yardımcı olurum diye baktım. Bacaklarını aşağı indirdiğinde yere eğilip ayakkabısını giymesinde yardımcı oldum. Buna itiraz etse de giydirmiştim. Geri çekildiğinde, "Üç oldu, hisset," dedi zorla nefes alarak.

"Saymıyorum, istediğin kadar sarılabilirsin."

"Gönül vuslata ereceği günü sabırsızlıkla bekliyor Yasemin. Bir yıl mı, on yıl mı bekleyecek bilmiyor ama o günün gelmesini sabır ve sükûnetle bekliyor."

Utanıp başımı yere eğdim. Böyle anlarda ne diyeceğimi bilemiyordum. Kendi başımayken onunla gelecekle ilgili hayal kurması güzeldi ama ondan ikimizi ait bir dünyayı dinlemek utandırıyordu beni.

Serumun takılı olan demirini tuttuğunda ayağa kalktı. Gözlerini kapatıp bir süre olduğu yerde durdu. Sanırım başı dönüyordu. Çekinerek kolunu tuttum. Yorgun bakışlarını kolunun üzerinde duran elime çevirdiğinde mahcup olmuş şekilde geri çekeceğim an bileğimi tuttu.

"Yürürken düşebilirim, beni tutman gerekiyor."

Tebessüm edip kolunu sıkı tuttum. Yere düşse bedenim onun bedeniyle birlikte yere düşerdi oysaki. Oldukça uzun

boylu ve yapılıydı. Ben neredeyse onun göğsüne denk geliyordum. Boyum bir altmış beş olsa da ona göre kısa kalıyordum. Bu yüzden genelde benimle konuşurken öne doğru eğiliyordu.

Pencerenin önüne geldiğimizde cama yansıyan görüntümüzü izledim. İkimizi yan yana görmek farklı hissettirmişti. Birimizin boyu kısa, diğerinin ki uzun olabilirdi ama hiç göze batmıyordu. Seviyorduk, birbirimizin tüm özelliklerini çok seviyorduk.

"Aklıma ne geldi biliyor musun?"

Ellerini hareket ettirdiğinde düşünmeyi bırakıp ona konsantre oldum.

"Ne geldi?" dedim onun gibi ellerimi hareket ettirerek. Cama yansıyan görüntümüzü bakarak konuşuyorduk ve bu an unutamayacağım anlar arasına giriyordu.

"Sen Adana'ya gidince ben yokluğunda nasıl duracağım burada? Şimdiden zor geliyor, sakın okulun kapanmasına daha var deme. Ben o uzun zamanın hemen geleceğini düşünüyorum, gittiğinde ise hiç geçmeyeceğine eminim."

"Bence henüz gelmesine çok olan yaz ayını düşünmek yerine şimdiki zamanımızı düşünebiliriz."

"O zaman iyileşince birlikte plan yapacağız. Yaz ayına kadar günlerimizi dolu dolu geçirelim o zaman geldiğinde zorluk çekmeyiz."

"Olur," deyip açılan kapıya döndüm. Ben arkamı döndüğünde o da döndü. Bizimkiler şimdi gelebilmişti.

"Hastamız ayaklanmış, nasıl oldun Umut?"

"İyiyim Tuğba, sen nasıl hissediyorsun?"

"Alışıyorum, zor olsa da alışmaya çalışıyorum."

Başını sallayıp, "Alışmak zorundayız," dedi bir adım atarak. Yatağa doğru yürümesinde yardımcı olurken kardeşlerinin bakışlarını üzerimde hissetsem de geri durmadım. O yatağa oturduğunda, "Sağ ol," deyip içimi ısıtan gülüşünü sundu.

"Saat geç olmadan yurda gidelim kızlar. Şu güvenlikle kavga etmek istemiyorum."

Hiç gitmek istemiyorum ama mecbur gitmeliydim. Geri çekilip sıkıntıyla ofladım. Diğerleri vedalaşırken üzgün halde Umut'a el salladım.

"Hemen iyileş lütfen."

"İyi olacağım. Hava karardığı zaman dışarı çıkma olur mu? Kötülüğü seven insanlar fazlasıyla var ve ben bu insanların sana zarar vermesinden korkuyorum."

"Çıkmam. Mesajlaşırız ya da görüntülü konuşuruz."

"Gider gitmez ara beni."

"Arayacağım."

"Görende bir daha görüşmeyecekler sanacak. Hadi Yasemin."

Umut'la aynı anda Serkan'a kaşlarımızı çatarak baktık. İki dakika konuşmamıza izin vermiyor. Bizim bakışlarımız komiğine gitmiş gibi gülmeye başladı.

"Umut, bunu döver misin?"

"Bunu mu? Vay, öyle olsun Yasemin Hanım. Kardeş dedik bağrımıza bastık sen bu yap bizi."

Omzumu silkip Umut'a, "Görüşürüz," dedim. Kızlarla birlikte odadan çıkarken Serkan arkamızdan söylene söylene geliyordu.

Güzel sevgili kazandığım gibi çok güzel dostlarım da oldu. Hiçbir zaman kaybetmek istemeyeceğim dostlarım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Mutluluğu sen de bulan senindir, ötesi misafir.

"Mevlana"

Bu sabah gözlerimi heyecanla açtım. Dün Umut hastaneden çıktığı için bugün onun evine gidecektik. İlk defa evine gideceğim için dünden beri heyecandan yerimde duramıyordum. Ne oturduğum yeri biliyorum, ne de yattığım yeri. Her ne kadar ailesiyle tanışmış olsak da onlarla birlikte kahvaltı yapacaktık. Hissettiklerimi anlatmak çok zordu. Yüzümde hep tebessüm vardı o aklıma geldikçe.

Beyaz boğazlı kazağımı giyince, bel kısmı dar etek kısmı bol olan mürdüm rengi eteği giydim. Eteğime uygun şalımı da taktıktan sonra banyodan çıktım. Tuğba hazırlanmış siyah deri çizmelerini giyiyordu.

"Günaydın, nasılsın?"

"Günaydın, daha iyiyim."

Gün geçtikçe kendini biraz daha toparlıyordu. Geceleri ağlama krizine girdiği zaman yanına uzanıp onunla yatıyordum. Acısı kolay kolay geçecek bir acı değildi. Annesi ölmüştü ve onun acısını hemen atlatamazdı.

"Hazırsan çıkalım, bizimkiler aşağıda bekliyor."

"Hazırım."

Kabanımı giyip kuşağı bağladım. Yatağın üzerinde duran çantamı alıp Tuğba'yla beraber odadan çıktım.

Ne kadar kalabalık gitsek de sanki tek başıma gidiyormuşum gibi gergin hissediyordum. Ailesi beni görünce nasıl tepki verecekti bilmiyorum. *Hoş geldin kızım derlerdi ne diyecekler Yasemin?* Ne bileyim ben. *Sanki oğullarıyla sevgili olduklarını biliyorlar kendi kendini sıkıntıya sokuyorsun,* diyen iç sesimi susturup asansörden indim.

Dışarı çıktığımızda bizimkilerin yanına hızlı adımlarla ilerledik.

"Taksi bekliyor, hadi acele edelim."

Serkan öne otururken dördümüz sıkışarak arkaya bindik. İçimizde bir tek Yasin biraz kilolu olduğu için bizim yanımızda sıkışmıştı. Cama biraz daha yaklaşıp cebimden zorla telefonu çıkardım.

-Geliyor musunuz? Diye mesaj atan Umut'a, *-Takside-yiz,* yazıp gönderdim. Heyecandan ellerim titriyordu.

-Pencerenin önünde sizi bekliyorum, daha doğrusu seni.

Tebessüm edip eşek dedim içimden. Beni daha çok heyecanlandırıyor haberi yok.

Taksi durduğunda derin nefes alıp arabadan aşağı indik. Sırayla dizilmiş villa evler vardı. Hangisi onun evi bilmediğim için kızlarla Serkan ve Yasin'in yanımıza gelmesini bekledim. Onlar taksinin ücretini ödedikten sonra yanımıza geldiler. "Arkanızdaki ev," dedi Serkan. Yutkunup arkamı döndüm. Çok fazla gerildiğimin farkındayım. Ellerim kabanımım cebinde yumruk olmuştu. Bir insan heyecanlanıyor diye ağlamak ister mi? Ben ağlamak istiyordum. Sanki içeride yanlış bir şey yapıp kendimi küçük düşürecekmişim gibi hissediyordum. Bu düşüncemin ne kadar paranoyak bir düşünce olduğunu bilsem de aklıma mukayyet olamıyorum.

Yasin demir kapıyı açtığında bahçeye adım attım. Üç tane yan yana duran villa tipi evin hangisi onun eviydi acaba. Serkan ortada duran eve doğru ilerlediğine göre iki katlı ev onundu sanırım. Bu evde büyümüş, bu evde yaşamıştı.

Serkan zile bastığında yutkunup derin nefes aldım. Şimdi sakin olma zamanıydı, kendimi kasarak bütün günümü zehir edemezdim.

Evin kapısı açıldığında uzun boyuyla Umut bizi karşıladı. Önde duran Serkan ve Yasin'i görmüyor gibi en arkada duran beni fark edip gülümsedi.

"Biz boşuna geldik. Yasemin tek gelseydi keşke."

"Söylenme Serkan, bunları burada bırakalım içeri girelim, çok acıktım."

Tuğba'nın söylenmesiyle Umut hepsine, "Hoş geldiniz," deyip evin içine girmelerini rica etti. Onlar içeri girerken ben de yavaş adımlarla ona doğru yürüyordum. Karşı karşıya geldiğimiz an ikimizin dudakları iki yana kıvrıldı.

İç çekip, "Hoş geldin evime," değinde, "Hoş buldum," dedim. İçeri geçmem için kenara çekildi. Nedense ilk ben içeri adım atmak istemiyordum. O girsin istiyordum. Çekindiğimi anlamış olacak ki, "Lütfen," dedi. Gergin halimi üzerimden atıp evim içine girdim. Sıcaklık yüzüme çarptığında bir an önce Tuğba'nın yanına gitmek istedim. Hepsi yerlerine oturmuş konuşuyordu. En son biz kaldığımız için açıkçası mahcup hissetmiştim.

Azra teyze yüzündeki tebessümle bana gelip kollarını açtı ona sarılmam için. Çekingenliğimi üstümden atıp kollarının arasına girdim.

"Hoş geldin güzel kızım."

"Hoş buldum, Azra teyze."

Elimi bırakmadan beni kalabalığa doğru yaklaştırdı. Kendimi yeni gelin gibi hissediyordum. Sanki birazdan büyüklerin ellerini öpecekmişim gibi bir halim vardı.

"Hoş geldin kızım," diyen Talha amcaya, "Hoş buldum," dedim. Ali ve Ömer'de hoş geldin derken belime sarılan Mina'ya sarıldım. Açıkçası böyle bir tepki beklemediğim için şaşırmıştım.

"Hoş geldim Yasemin abla. Seni gördüğüme sevindim."

Yanaklarını öpüp, "Hoş buldum meleğim," dedim. "Ben de seni gördüğüme çok sevindim."

O bana sarılmaya devam ederken, bize gülümseyerek bakan Umut'a tebessüm ettim. "Seni seviyor," dediğinde çok mutlu oldum. Beni çok fazla tanımıyordu ama onun küçük kalbine şimdiden girdiysem ne mutlu bana.

"Hadi masaya geçelim."

Talha amcanın seslenmesiyle diğerleri oturdukları yerden kalkıp masaya doğru yürüdüler. Mina benden uzaklaşınca kabanımı çıkardım. Yanı başımda duran Umut'a, "Masaya geçsene," diye fısıldadım. Dudaklarımı okuduktan sonra omzunu silkip yanımda durmaya devam etti. Akşama kadar yanımda mı duracaktı? Anne babasına ayıp olurdu.

Kabanımı ona uzatacağım an Mina elimi tutup, "Asacağın yeri göstereyim abla," dediğinde onunla beraber girişe ilerledik. Neyse ki Umut bizimle gelmiyordu, Serkan'ın yanına ilerleyip sandalyeye oturmuştu.

Portmantoya kabanımı astığımda Mina'ya dönüp, "Gidelim mi?" dedim. O kadar güzeldi ki babasının ve abilerinin onu kıskanması çok normaldi. Umut ona aşırı derecede değer verdiği için bazen küçük kardeşi bunalıyormuş ilgiden. Mesajlaştığımız da söylemişti.

Onunla masanın yanına geldiğimizde bizi daha fazla beklemesinler diye yan yana sandalyelere oturduk. Umut çaprazımda kaldığı için biraz rahatlamıştım, kahvaltı yaparken göz göze gelme durumumuz olmazdı.

Erkekler kahvaltı yaparken sohbete daldıkları için bizler onların konuşmalarına katılmıyorduk. Hepsi Talha amcanın askerlik maceralarını pür dikkat dinliyorlardı. Biz sessiz kalmayalım diye de Azra teyze sürekli sorular soruyordu. Açıkçası ilk anda olan gerginliğim gitmişti. Onların içinde kendimi bu aileden hissediyordum. Hepsi içten ve sevecen davranıyorlardı.

"Yasemin, su böreğinden yesene kızım. Çok az yiyorsun."

"Doydum Azra teyze, teşekkür ederim. Ellerine sağlık."

"Çok az yedin kızım, biraz daha ye hatırım için."

Onu kırmamak için tabağıma bir dilim su böreği aldım. Tuğba yanımda kıkır kıkır gülerken bacağımı bacağına vuruyordum sussun diye.

"Sen bir ay bu evde kalsan Azra teyze sana kilo aldırır."

"Sussana," deyip su böreğini sanki çok açmışım gibi hemen yedim.

"Yarasın," diyen Tuğba'nın bacağına vurduğumda yanımda oturan Mina kıkırdadı. Tuğba yüzünden ona rezil olmuştum.

"Okul bitince hangi mesleği yapacaksın, Yasemin?"

"Sandalyeye yaslanıp, Edebiyat öğretmeni olmak istiyorum," dedim.

"Ne güzel, Umut yazmayı sevdiği için Edebiyat Fakültesini seçti. Okul bitince sahip olduğumuz okulların başına geçecek."

"Umut bahsetmişti, işitme engelliler için okulunuz varmış. Çok mutlu oldum, özel çocuklarımız maalesef okuduğu okullarda diğer çocuklar tarafından dışlanıyor. Bazıları okula gitmek istemiyor, toplum içine çıkmak istemiyor. Sizin sayenizde özgüvenlerini kazanıyorlar."

"Onlarda bu toplumun birer parçası güzel kızım. Maalesef kendinden olmayanı dışlayan çok fazla kişi var. Ben ve benim gibi olan aileler, öğretmenler çocuklarımızı özgüvenli olmaları için çocukluk dönemlerinden itibaren eğitiyoruz. Onlarda bu toplumun bireyi, hiç kimsenin onları dışlamaya hakkı yok."

"Kesinlikle size katılıyorum. Bir gün okulunuzu ziyaret etmek isterim."

"Beklerim, benim bulunduğum okulda tadilat olduğu için bu sene bir süre ara verdik eğitime. Sağ olsun hafta sonu çocuklarım ve dostlarımla okulumuzu güzelleştiriyoruz. Eğer müsait olursanız haftaya siz de gelin."

Sevinçle, "Olur," deyip yanımda oturan Tuğba'ya baktım. "Bana uyar," dediğinde sevindim, Elena'da onaylayınca bakışlarımı Umut'a çevirdim. Bana bakıyordu! Babası ve arkadaşları hareketli konuşurken o durmuş öylece beni izliyordu. Yanaklarıma vuran ateşin beni zor duruma sokmaması için başımı eğdim. Umut fark ediyor mu, etmiyor mu bilmiyorum ama o bana dikkatli bir şekilde baktıkça ailesi onu izliyordu. Sanki hepsi aramızdaki ilişkiyi biliyormuş gibilerdi.

"Hadi hep birlikte masayı toplayalım. Sonra kahvelerimizi içeriz."

Hepimiz Azra teyze konuşmasını bitirince ayağa kalktık. Her birimiz elimize birer tabak alıp tezgâhın üzerine koyduk. Amerikan tarzı mutfak olduğu için salonla iç içeydi mutfak.

Masanın üstü temizlendiğinde erkekler koltuğa oturup sohbete devam ettiler. Biz de kızlarla Azra teyzeye yardımcı olduk. Ne kadar gerisini ben hallederim siz oturun dese de hiçbirimiz oturmadan bulaşıkları yerleştirdik. Tuğba pişirdiği kahveleri fincanlara dökerken Elena tatlıları tabağa koyuyordu.

"Yasemin, istersen sana tülbent vereyim, şalla rahat etmezsin belki kızım."

Kısık sesle konuşan Azra teyzeye tebessüm edip, "Teşekkür ederim," dedim. "Rahatım, eğer rahatsız olursam isterim."

"İste kızım sakın çekinme. Burası sizin de eviniz."

"Teşekkür ederim," deyip ellerimi kuruladım. Bir anne şefkatiyle yaklaşıyordu. Umut'un güzel olmasının sebebi ailesinin güzel olmasından kaynaklanıyordu. Hepsi candanlardı, bizlere çok yakın davranıyorlardı.

Oturma bölümüne geçtiğimizde Tuğba kahveleri dağıtıp yanıma oturdu. Talha amca, "Sizler nasılsınız kızlar?" dedi-

ğinde, "İyiyiz," dedik aynı anda. Bu halimize gülüp, "Siz nasılsınız?" dediğimde bu sefer o güldü.

"Çok şükür iyiyim, beylerle sohbet ediyoruz diye sizi azıcık ihmal etmiş olabilirim kusuruma bakmayın."

"Estağfurullah," dediğimde başını yana eğip, "Güvenlikle sorun yaşadın mı Yasemin?" dedi.

Adımı söylediğinde kekelememek için, "Hayır amca," dedim kısık sesle. Yüzüme dikkati baktığı için sağ ayağımı sol ayağımın üzerine aldım. Gözlerimi de çekemiyorum yanlış anlar diye. Neden dikkatli bakıyor ki? Eteğimin kumaşını avuçlarımın arasında sıkarken, "Biz gidelim," diyen Azra teyzeye neredeyse dua edecektim.

"Nereye gidiyorsunuz?" diyen Ömer'e çevirdim bakışlarımı.

"Babaannene gideceğiz oğlum. Siz oturun, acıkırsanız dolapta yemek var ısıtıp yiyin."

Onlar ayağa kalkınca biz de kalktık. Azra teyze yanağımı öpüp, "Akşam görüşürüz," dediğinde Umut'un ilişkimizden ona bahsettiğini o an anladım. Birazdan sana soracağım Umut.

"Ben öğleden sonra giderim Azra teyze."

"A, neden? Ben siz de akşam burada kalırsınız diye biliyordum."

"Babama kalacağımdan bahsetmedim."

"O zaman gel sarılalım."

Ona sarılıp geri çekildiğimde Talha amcanın elini sıktım.

"Hadi size iyi oturmalar."

Azra teyzeyle Talha amca gidince diğerleri rahat bir şekilde koltuğa yayıldılar. Ben de oturacağım an Umut, "Bir gelir misin?" dediğinde peşinden ilerledim. Portmantodan kabanımı alıp bana uzattığında ne olduğunu anlamadan elinden aldım. Nereye gidiyoruz hiçbir fikrim yoktu.

Kapıyı açtığında dışarı çıktım. O üstüne bir şey giymemişti sadece gri kazağı vardı. Kolunu tutup durdurdum.

"Hastaneden yeni çıktın, henüz tam iyileşmedin sen üstüne bir şey giymeden dışarı çıkıyorsun. Üstüne montunu alır mısın, lütfen."

Başını sallayıp tekrar eve ilerledi. İçeri girdiğinde montunu alıp üzerine geçirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

Gözleriyle sağ tarafında kalan çardağı gösterdi. Oraya ilerledim. Hava soğuk olduğundan Umut için endişeli olsam da onu kırmak istemiyorum. Oturağa oturduğumuz da yan yana duran salıncaklar dikkatimi çekti. Sekiz tane salıncak vardı, yani bu üç evde sekiz çocuk var demek oluyordu. Gözümün önünde Umut elini sallayınca bakışlarımı ona çevirdim.

"Seni sallamamı ister misin?"

"Küçük salıncağa sığmam," deyip kıkırdadığımda benim gibi o da gülümsedi.

"O salıncakları babam yaptı. Hepimizin isimleri yazıyor üstünde. Çocukluğumun çoğu o salıncaklarda geçmiştir."

"Tabii, şimdi dev gibi olunca oturamıyorsun."

Sırıtarak başını aşağı yukarı salladı.

"Artık evlenince çocuklarım sallanır."

O evlilikte onunla kendimi hayal ettiğimde yüzüm gülmüştü ama yanında başka bir kadını düşününce gülen yüzüm asılmıştı. Bu bahçede çocuklarıyla oynayışı gözlerimin önüne tek tek geldiğinde ruhum boğulmuştu.

"Senin olmadığın bir gelecek düşünmüyorum Yasemin. Hayallerimde hep sen varsın. Bu zamana kadar kendimi bir kadınla asla hayal etmedim. Seni gördüğüm günden beri hayallerimde hep sen varsın."

Sıkıntım yok olup gitmişti o böyle konuşunca.

"Şu an çok genciz ama bana sorsan hadi evlenelim desen koşa koşa gün almaya gidelim derim."

Yok artık der gibi bakınca benim gibi gözlerini açarak gülmeye başladı.

"Ne olmuş ki? Okulumun bitmesine üç yıl var, işim hazır, maalesef askerlik durumum yok ve bu beni çok üzüyor. Vatani görevimi yerine getiremeyeceğim için çok üzülüyorum. Ailemde herkes asker ama ben yarımım."

Elini tutmak isteyen elime zor sahip çıkıp, biraz ona doğru kaydım.

"Yarım değilsin, sen gördüğüm en güçlü adamlardan birisin. Kendini hiçbir konuda eksik hissetme."

İç çekip başını eğdi. Ne kadar teselli cümleleri kursam da o yine üzülecekti.

Omuzlarını dikleştirip başını kaldırdı.

"Yasemin, bu akşam sen de burada kalır mısın?"

Ne kadar çok istesem de başımı iki yana salladım. Yüzü hepten asılınca onun gibi üzüldüm.

"Sadece bir kere, bak hepsi kalacak ne olur sen de kalsan. Film izleriz, oyun oynarız, lütfen Yasemin."

Elleri çok hızlı hareket ediyor, gözleri kabul etmem için ısrarla bakıyordu.

Ben kalmak istesem de babam izin vermezdi. Oturmaya kızlar yanımda olacak diye izin vermişti hiç sanmıyorum ki kalmama izin versin. Ona asla yalanda söylemek istemiyorum. Evet, Umut'u çok seviyorum ama babamı da çok seviyorum. Onun bana olan güvenini asla kaybetmek istemem.

Yüzüme beklentiyle bakan Umut'a, "Babam izin vermez," dedim buruk bir şekilde.

Omuzlarını çökertip, "Ben konuşayım mı babanla?" dediğinde şaşkınlıktan kaşlarım havalandı. Eğer böyle bir şey yaparsa babam onun erkek arkadaşım olduğunu anlardı.

"Akşama kadar otururum, akşam yurda geçerim," dediğimde ofladı küçük bir çocuk gibi. Böyle durumlarda ona sımsıkı sarılmak istiyordum.

Elimi yüzünün önünde sallayıp bana bakmasını sağladım.

"Şu an sana sıkı sıkı sarıldım, hisset."

Gözlerini kapatıp, "Hissediyorum," dedi. Bir süre gözlerini açmadığında onun yüzünü uzun uzun izledim. Benim onu izlediğimi biliyormuş gibi dudakları iki yana kıvrıldı. Dayanamayıp dizine vurdum. Gözlerini araladığında, "Neden gülüyorsun?" dedim eğlenen ifadesine.

"Babama söyleyeceğim babanı arayacak. Babam babanı ikna eder."

"Saçmalama, bu yüzden babanı mı arayacaksın?"

"Evet, hem iki dünür ilk konuşmalarını yaparlar."

"Sen çok fenasın Umut, bu hızla bizi bu yaz evlendirirsin."

"İnşallah, âmin, keşke."

Kahkaha atıp, "Deli," dedim.

"Selam gençler."

İnce bir kadın sesi duyduğumda bakışlarımı Umut'un evinin yanında olan eve çevirdim. Kıvırcık saçlı kadın pencereden bize bakıyordu. Başımı eğip selam verdim. Umut benim kime selam verdiğime bakmak için döndüğünde yüzünde kocaman tebessüm oluştu.

"Neşe teyze, ne zaman geldiniz?"

"Gece geldik oğlum, dur yanınıza geliyorum."

O kim der gibi bakmış olacağım ki, "Teyzem," dedi. "Annem, Pınar teyzem ve Neşe teyzem çocukluğundan beri birlikte büyümüşler. Babam ve amcamlar yani onların eşleri ayrı olmalarını istemedikleri için bu üç evi almışlar."

"Ya ne güzel. Pınar öz teyzen, Neşe de mi?"

"Öz değil ama öz kadar yakın."

"Yakın tabii, ben onun en sevdiği teyzesiyim."

Yanımıza yaklaşan kadına gülümseyip ayağa kalktım. "Merhaba," dediğim an bana sarıldı. Kısa bir süre şok olsam da hemen kendimi toplayıp sarıldım ona.

"Oh mis gibi de kokuyor."

Geri çekilip beni etrafımda döndürdü.

"Çokta güzel gelinimiz."

Yanaklarıma vuran ateşle itiraz edeceğim an tek kaşını kaldırdı.

"Ha bu çocuğun sevdası olduğun nereden bakılsa anlaşılıyor. Beş dakikadır siz camdan izliyorum ikiniz de birbirinizi seviyorsunuz."

Ne diyeceğimi bilmediğim için yüzüne bakmaya devam ediyordum. Umut beni onun kolları arasından alıp yanına oturttu.

"Neşe teyze, Yasemin'i sıkıştırma."

"Ben mi sıkıştırıyorum? Deminden beri biz de kal diye baskı yapan sensin ben değilim."

Umut yok artık der gibi kadının yüzüne bakıyordu.

"Sen bizi beş dakika değil neredeyse yarım saat izlemişsin Neşe teyze."

"Birazcık öyle oldu, ne yapayım çok tatlısınız. Valla çok yakışıyorsunuz. Azra böyle güzel gelini olduğu için çok şanslı, zaten kaç gündür anlata anlata bitiremedi Yasemin'i."

Adımı da biliyordu, üstelik Azra teyze beni gelinim diye anlatıyordu. Yok yok ben burada oturamam hemen yurda dönüp yatağımın içine girmem gerekiyor, orada utanıp saatlerce Umut'a saydırmak istiyorum.

"Ben anneme söylemedim," deyip yüzüme dikkatli bakıyordu. Ona kızdığımı anlamıştı.

"Yasemin, inan ben söylemedim telefonum ekranında senin resmini görünce anlamış."

"Gitme kız çocuğun üstüne. Azra cin gibidir o söylemese de anlar. Neyse ben Pınar'a gidiyorum, siz oturun. Yasemin akşam kal kızım. Bütün aileyle tanışırsın."

"Teyze, gider misin?"

Ben pancara dönmüşken Umut teyzesini kovarcasına gönderdi. Kadın diğer eve girerken çatılı kaşlarımı Umut'a çevirdim.

"Neden bana söylemedin annenin bildiğini? Valla gelmezdim, of ya neden öğrendi ki? Şimdi yüzüne bakamam."

"Annem insan yemiyor Yasemin, seni utandıracak asla bir harekette bulunmaz. Rahat etmen için elinden geleni yapar. Telefonda resmini görünce ister istemez anladı."

"Annenler gelmeden yurda gitmem lazım. Yüzüne bakarken utanırım."

"Çok beklersin. Bu akşam burada kalacaksın, birazdan babamı arayacağım babanı arasın."

"Saçmalama Umut."

"Saçmalamıyorum, hadi kalk deminden beri bize camdan bakan Mina'nın yanına gidelim. Yanımıza gelmek için can atıyor küçük cadı."

Bakışlarımı evlerine çevirdiğimde başını yana eğmiş buruk bir şekilde bize bakan Mina'ya gülümsedim. Benim gülmemden cesaret almış olacak ki pencerenin önünden ayrılıp dış kapıyı açtı.

"Eve gelmeyecek misiniz?"

"Geliyoruz canım."

Gülümseyip kapının önünde bizi bekledi. Umut'la beraber onun yanına geldiğimizde yüzüme bakan tatlı ifadesi ona sımsıkı sarılmamı sağlıyordu. Çok tatlıydı, sanki öz kardeşim gibi hissediyordum ona bakınca.

Eve gireceğimiz an, "Umut," diye bağıran bir kız sesiyle olduğum yerde durdum. Ben durunca Umut ne oldu der gibi yüzüme baktı. "Biri sana bağırdı," dediğim an yan taraftan bir kız koşarak onun sırtına atladı. Bir an sendeleyip öne doğru düşecek gibi oldu ama hızla kendi toparladı. Yüzü bu

ani olayda şaşırmış olsa da hemen toparladı. Sırtına atlayan kızı yere indirip ona sarıldı. Bu kız okulda ona sarılan kızdı. Geri adım atıp ikisinin yüzüne bakmaya devam ettim. Kız Umut'un yanaklarını öpmeye devam ettikçe tırnaklarım avuç içime batırıyordum. Ellerimi fazlasıyla sıkıyordum. Bu görüntü beni çok rahatsız etmişti.

Umut'la göz göze geldiğimiz an yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olacak ki gülümsemesi yüzünde soldu. Ona sarılan kızı biraz kendinden uzaklaştırıp bana çevirdi.

"Kuzenim Irmak," dedi. Başımı anladım der gibi sallayıp eve girmek için içeri adım attım. Kolumu tutacak gibi oldu ama kız ona rahat vermediği için bana yaklaşamıyordu. Sürekli yanaklarını öpüyor, Umut diyordu.

Onları böyle izlemek istemediğim için kabanımı çıkarıp yerine astım. Elena'yla Tuğba'nın ortasına oturduğumda derin nefes aldım.

Kuzeni de olsa bu kadar yakın olması bana göre hoş değildi. Kız sürekli ona sarılıp öpüyordu. Hatta o kadar çok öpüyordu ki Umut'un yanakları tahriş olmuştu.

Umut karşımdaki çift kişilik koltuğa oturduğunda kız tek tek Serkan'ın Yasin'in Tuğba'nın yanaklarını öptü. Bana elini uzattığında içimden tutmak gelmese de parmak uçlarını sıktım. Öpmek için eğildiğinde kendimi geri çektim. Yüzüne bakmadığım için bir süre başımda dursa da şu an kıskançlıktan kimseyle göz göze gelmek istemiyordum. Ayıp ediyor olabilirim ama her an ağlayacak gibi hissediyordum.

"Merhaba, nasılsınız?"

"İyiyiz, sen nasılsın?" diyen Elena kolumu dürttü. Başımı kaldırmadım.

"Ben de iyiyim, teşekkür ederim."

Kızın ses tonu çok farklı geldiği için merak edip başımı kaldırdım. Yüzüne baktığım an o eşsiz güzelliği gördüm. Sarı saçlar, mavi gözler ve sürekli gülümseyen yüz.

Kuzeni otizmliydi, ses tonu o yüzden farklı gelmişti. Deli gibi kıskandığım için fark edememiştim. Az önce beni öpmesine izin vermediğim için bana çekingen bir şekilde bakıyordu. Kalbini kırdığım için üzüldüm. Başını Umut'un omzuna yasladığında ona tebessüm ettim. Kıskançlıktan kızın kalbini kırmıştım.

Benim gülmem hoşuna gitmiş olacak ki ayağa kalkıp tekrar elini uzattı.

"Az önce elimi tam tutmadınız, tekrar tanışalım. Ben Irmak Doğan Umut'un kuzeniyim." Elini sıkıp, "Ben de, Yasemin," dedim. "Tanıştığıma memnun oldum Irmak."

"Az önce olmamıştın ama."

Gözlerini kırpmadan yüzüme baktığı için ne diyeceğimi bilemedim. Benden bir cevap bekler gibi bakışlarını yüzümden çekmiyordu. Umut gergin olduğumu anlamış olacak ki kuzenini yanına oturtup, "Onu sıkma," dedi gülerek.

"Ama az önce bana kötü bir şekilde baktı."

Kıskançlıktan soğuk davrandığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Onun kırgın bakışlarına bakmak çok zordu. Ne diyeceğimi de bilemediğim için bakışlarımı o güzel gözlerinden kaçırdım.

"B-ben, lavaboya gidebilir miyim?"

"Mina, Yasemin ablana lavaboyu göster güzelim."

"Tamam, Ali abi."

Kimsenin yüzüne bakmadan Mina'yla birlikte üst katta olan lavabonun önüne geldik. Kendimi hemen içeri atıp kapağı kapalı klozetin üstüne oturdum.

Asla kimseyi isteyerek kıran biri değilim ben. Hele ki özel insanları asla kırmak istemem. Irmak'ın yüzüne dikkatli bir şekilde bakmadığım için onun özel bir kız olduğunu anlamamıştım. Kıskançlık kanımı esir almış durumdaydı o an elini sıkmadığım için, diğerleri gibi yüzüne bakıp gülümsemediğim için kendime kızdım. Asla onun gözlerinin dolmasını istemezdim.

Banyonun kapısına biri vurunca gözyaşlarımı silip ayağa kalktım. "Geliyorum," deyip soğuk suyla yüzümü yıkadım. Ben şimdi nasıl alacaktım onun gönlünü?

Banyonun kapısını açtığımda karşımda Umut'u görmeyi beklemiyordum. Bileğimden nazik bir şekilde tutup beni bir odanın içine getirdi. Etrafta bakışlarımı gezdirmeden utangaç bir şekilde yüzüne baktım. Acaba kuzenine öyle davrandığım için hayal kırıklığına uğramış mıydı benimle ilgili.

"Irmak çok özel biri. İnsanlarla konuşurken sürekli güler, onlara dokunup, öpmeyi sever. Bu aile de en çok beni sevdiği için bana fazla düşkünlüğü var yanlış anlayacağın bir durum yok. Lütfen bunun için üzülme."

"Özür dilerim."

Gözyaşlarım yine akmaya başladığında ellerini havaya kaldırıp bana yaklaştı.

"Yasemin ağlama, ağlarsan yanaklarındaki yaşları siler ve sana sımsıkı sarılırım. Sözümü bozmak istemiyorum ama sen karşımda ağlarsan daha fazla bu sözü tutamamaktan korkuyorum."

Yanaklarımdaki ıslaklığı silip, "Çok özür dilerim," dedim. "Yüzüne bakmadığım için ona kötü davrandım. Kıskandığım için öyle davrandım, ben kötü biri değilim biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum, senin o güzel kalbini tanıyorum. Üzme kendini, Irmak çok fazla yakın olmayı seviyor, kıskanman çok normal. Biri sana böyle yaklaşsa sanırım senden daha beter olurum. Üzme kendini, aşağı inelim barışın hadi."

"Konuşur mu ki benimle?"

"Konuşuyor tabii, sen mükemmel birisin Yasemin, beni kıskandığın için açıkçası çok mutlu oldum. Hislerimizin karşılıklı olması çok güzel."

"Hadi gidelim, beni kuzeninle barıştır, senin yüzünden onun kalbini kırdım."

"Ben ne yaptım ki?"

Omzumu silkip, "Senin suçun," dedim. "Zaten sizi okulda da gördüm o zamanda ona sarılıyordun. Bu yüzden kütüphanede ağladım saatlerce."

"Yasemin, sen?"

Elleri öylece kalmıştı. Gözlerindeki yoğun bakış bulunduğumuz odayı yakacak kadar kuvvetliydi. Gözlerini kapatıp açtığında derin nefes aldı.

"Sen iyi ki karşıma çıkmışsın. Seni sevmeyi seviyorum Yasemin. Adını seviyorum, duymadığım sesini seviyorum. Sana dair her şeyi seviyorum. En çokta kızaran yanaklarını çok seviyorum."

Bakışlarımı kaçırıp ayağımın ucunu yere vurdum. Benim utandığımı anlamış olacak ki derin bir iç çekti. Bazen bu iç çekişlerinin sebebi bana sarılmak istediği zamanlarda oluyormuş gibi hissediyordum. Ben nasıl ona sarılmak istiyorsam o da benim gibiydi.

Odadan çıkıp merdivenleri indiğimizde ortamın biraz daha hareketlendiğini gördüm. Serkan'la Yasin birbirine yastık fırlatırken Ömer'le Ali'de onlara kahkaha atıyordu. Bakışlarım kızların yanında oturan Irmak'a kaydı. Ellerini birbirine vurup, "Vur vur," diye bağırıyordu. Umut yanına gitmem için gözleriyle işaret edince başımı sallayıp yanına ilerledim. Kırdığım kalbi tamir etmem gerekiyordu.

Çekingen bir şekilde yanına oturduğumda başını bana çevirip gülümsedi. Onun gibi gülümseyip, "Sarılabilir miyim?" dedim kısık sesimle. Az önce kıskançlık yüzünden ona sarılmadığım için çok mahcup hissediyordum.

Kollarını bana dolayınca ona sımsıkı sarıldım.

"Kalbini kırdığım için özür dilerim."

"Az önce Umut'u kıskandın, değil mi?"

Ona yalan söylemek istemiyordum. "Evet," dedim oldukça sesiz bir şekilde. Geri çekilip yanaklarımı öptü.

"Babam dedi ki eğer birini çok seviyorsan onu kıskanırsın. Başkası senin yerine sarılırsa sen o an çok kötü olurmuşsun. Sanırım sen az önce o yüzden kötü hissettin."

Başımı aşağı yukarı sallayıp gülümsedim.

"Barıştık, değil mi?"

"Barıştık, Umut'u benim gibi çok sevdiğin için sana artık kırgın değilim."

"Teşekkür ederim," dediğimde kafama yediğim yastıkla başım arkaya doğru gitti. "Ya," diye bağırıp kıpırdamadan bana bakan beş erkeğe baktım. Çocuk gibi birbirine yastık fırlatıyorlardı.

"Kim attı kafama bu yastığı?"

Hepsi ben değilim der gibi ellerini havaya kaldırınca kıkır kıkır gülen Ali kendini ele vermişti.

"Sen demek."

"Yenge kusura bakma abime atacaktım sana geldi."

"Yenge mi?"

"Evet, yenge. Abimin sevgilisi değil misin?"

Çatılı olan kaşlarımı Umut'a çevirdiğimde, gözlerini kocaman açıp Ali'nin kafasına yastığı attı.

Resmen aileye gelin gelmişim gibi davranıyorlardı. Elimdeki yastığı Umut'a fırlattığımda ilk an şok olsa da hemen toparlanıp koltuğun üzerinden kaptığı yastığı bana fırlattı. Her ne kadar yavaş atsa şimdi görürsün deyip ayağa kalktım. Benim kalkmamla kızlarda kalktı. Hepimiz birbirimize yastık fırlatırken gülmekten karnımıza ağrılar girmişti. En çokta Mina çığlık çığlığa kahkaha atıyordu. Umut onun arada kalmasını istemediği için omuzlarına alıp köşelere kaçıyordu. Mina onun omuzunda oturduğu için kolay kolay kimse ona yastık atmıyordu.

"Uyanık," dediğimde göz kırpıp yanına gitmem için işaret etti.

Yerde, "Aa," diye bağıran Ali ve Elena'nın üstüne basmadan Umut'un yanına geldim.

O an fark ettim ki evin altını üstüne getirmişiz. Azra teyze evi bu halde görünce hepimize azarı çekecekti.

Umut'a dönüp, "Annen kızacak," dedim.

"Biz yukarı çıkalım annem geldiğinde olay bunların üzerine kalır."

Parmağımı ona uzatıp, "Sen," dedim oldukça şaşırmış halde. "Sen çok fenasın."

"Öyleyim," deyip Mina'yı omuzlarından indirdi. "Hadi odana çıkalım," dediğinde Mina ellerini birbirine vurdu.

"Yasemin abla hadi çıkalım."

"Çıkalım bakalım."

Arkamda çığlık çığlığa bağıran gruba bakmadan merdivenleri çıktık. Banyonun yanında olan odaya girdiğimiz de buranın Mina'nın odası olduğuna şaşırdım. Pembe, Barbie bebekleri beklerken oda beyaz mobilyalardan oluşuyordu. Duvar rengi ise griydi. Duvardan duvara olan kitaplığında fazlasıyla kitap vardı. Benim şaşkın bakışlarımı fark eden Umut tebessüm etti.

"Mina on üç yaşında değil de yirmi yaşındaymış gibi yaşıyor. On yaşında bebeklerine veda etti. Gördüğün gibi kendini kitaplara verdi."

Yüzüme ilgiyle bakan Mina'nın yanaklarına ellerimi koyup, "Aferin sana," dedim. "Okumak kadar güzel bir şey yoktur."

"Kesinlikle Yasemin abla. Büyüyünce psikiyatrist olacağım bunun içinde şimdiden çok okuyorum."

Konuşurken hem sesli konuşuyor, hem de ellerini hareket ettiriyordu. Aslında bu evdeki ve ailedeki herkes öyle yapıyordu. Kimse Umut konuşunca konuşmuyordu, onlar onun bakmadığı zamanlarda bile ellerini hareket ettirerek konuşuyordu.

"Aferin sana tatlım. Okuman çok güzel ama kendini de hep derslere verme. Biraz dışarıda oyna, bebek al kendine. Her yaşının kıymetini bil."

"Bebeklerle oynayınca sıkılıyorum. Ama kitap okurken çok mutlu oluyorum."

Gülümseyip, "Sen nasıl istiyorsan öyle yap," dedim en sonunda. Kendini nasıl mutlu hissediyorsa öyle yaşamalı.

Pencerenin önünde koltuğa oturduğumuz da aile albümüne bakmamız için getirdi. Umut bakmamı istemediği için elini sürekli albümün üzerine koyuyordu her defasında. "Ya," deyip kızıyormuş gibi gözlerine baktım.

"İzin verir misin, fotoğraflara bakmak istiyorum."

Kaşlarını kaldırıp başını iki yana salladı. "Lütfen," deyip üzülmüş gibi başımı eğdim. İç çekip elini albümün üstünden çekti. İçimden kıkırdayıp, dışımdan küçük bir çocuk gibi, "Teşekkür ederim," dedim.

Bu halim hoşuna gitmiş olacak ki parmağını burnumun ucuna vurdu.

"Ben de senin çocukluk fotoğraflarını görmek istiyorum. Yurda gidince göstereceksin, tamam mı?"

"Fotoğrafların hepsi Adana'da."

"Eminim senin yanında olan da vardır."

"Uyuz," deyip önüme döndüm. Hemen imha etmem lazımdı çocukluk fotoğraflarımı. Saçlarım erkek gibiydi. Herkes benim erkek olduğumu bile düşünüyordu babamla pazara gittiğimizde. Okulda sürekli bitlendiğim için halam saçlarımı kısacık keserdi. Aklıma gelince yine sinir oldum. Adana'ya gidince halamla bu konu hakkında tartışayım. Çocukluğumun katili halam.

İçimden halama söylemekten vazgeçip albümün kapağını açtım. Azra teyzeyle Talha amcanın düğün fotoğrafları karşıma çıkınca gülümsedim.

Birbirini sevdikleri önümde duran fotoğraf karesinden o kadar çok belli oluyor ki, Talha amca bakarken kıskanıyordu eşini.

Diğer sayfaya geçtiğimde karşıma dört tane küçük çocuk çıktı. Sarışın erkek tabii ki benim Umut'umdu ikizler Ali ve Ömer bir de minik bir Mina vardı. Çok tatlıydılar. Umut hepsini kollarının arasına almak ister gibi sarılmıştı. Tam bir abi gibi. Arkanızda ben varım, kimse size zarar veremez der gibi.

Bakışlarımı ona çevirdiğinde benim gibi tebessüm ediyordu. Kucağında oturan Mina'nın saçlarını öpüp derin bir iç çekti.

"Keşke benim de bir abim olsaydı."

"Abin yok ama Umut var. Ben seni de severim, kollarım. Sana olan sevgim onlarınkinden az değil. Benim için çok değerlisin."

Gözlerimi kapatıp açtım. Umarım o güzel kalbinde sevgim azalmazdı.

"Senin de bendeki yerin çok özel. Kendimi en başında bu ailendenmiş gibi hissediyorum. Bu senin sayende."

"Bazı anlarda elini tutmak istiyorum, şu an olduğu gibi. Ruhunu çok seviyorum Yasemin. Henüz seni tanımadan kalbini seven bir kalbim var. Sen hep bu ailede kal, hep benimle kal."

Sen de benimle, dedim içimden. Sonsuza kadar hep bir arada olalım.

Bir süre daha fotoğraflara baktıktan sonra alt kata indik. Saatler ilerlerken gitme vaktimizin yaklaştığını Tuğba'ya belirttim. Elena'yla o, Serkan'ın ısrarıyla bu akşam burada kalacakmışlar. Ben tek başıma yurda döneceğim için Umut bir saattir tekli koltukta üzgün oturuyordu. Kimseye cevap vermiyordu. O üzüldüğü için ben de üzülüyordum ama yapacak bir şey yoktu.

Kolumdaki saate baktığımda altıya geldiğini fark ettim. Oturduğum yerden öne doğru kayıp, "Gitmem gerekiyor," dediğimde Umut başını eğip cevap vermedi. Kızlar ve diğer-

leri, "Sen de kal," diye söylenmelere başlayınca, "Babamın haberi yok," dedim.

"Ben konuşurum babanla. Hadi arayalım diyen Tuğba'yı durdurdum."

"İzin vermez canım boşuna arama."

"Bana izin verir Yasemin, ara sen konuşurum ben."

Bir umutla yüzüme bakan Umut'u kırmamak için babamı aradım. Kimseden ses çıkmıyordu. Hoparlör açık olduğu için herkes telefona dikkat kesilmişti. Gülecektim ama kendimi zor tutuyordum.

"Efendim kızım?"

Derin nefes alıp verdim.

"Nasılsın babacığım?"

"İyiyim kızım, sen nasılsın?"

"İyiyim babacığım."

"Erdal amca ben Tuğba, nasılsın?"

Bir anda telefonu kapan Tuğba'ya şaşkınlıkla baktım.

"Çok şükür iyiyim kızım, sen nasılsın, var mı bir ihtiyacın?"

"Var amcam, biz bu akşam arkadaşımın evinde kalacağız Yasemin'de bizimle kalabilir mi?"

Babamdan ses gelmeyince başımı iki yana salladım. Umut gözünü kırpmadan Tuğba'nın yüzüne bakıyordu. Babamın sesini duymuyordu ama Tuğba'nın dudaklarını okuduğu için babamla konuştuğunu anlıyordu.

"Gün içerisinde oradaydınız kızım, akşam yurtta kalsanıza."

"Lütfen ama. Bütün arkadaşlar burada, hem arkadaşımızın ailesi de burada."

Babam iç çekip, "Pekâlâ," dediğinde derin nefes alıp Umut'a güldüm. Benim gibi gülümseyip, "İzin verdi mi?" dedi elleriyle. "Evet," dediğimde rahatladı.

"Yasemin'i verir misin kızım?"

"Tamam amcam. İyi akşamlar."

"İyi akşamlar kızım."

Tuğba'nın elinden telefonu alıp ayağa kalktım. Hoparlörü kapadığımda bir süre babamla konuştum. Dikkatli olmamı sıkı sıkı tembih ettikten sonra telefonu kapadım ve o an hep bir andan, "Oley," diye bağırdılar. Umut o kadar çok mutlu olmuştu ki bütün dişlerini gösterecek kadar sırıtıyordu. Açıkçası ben de mutlu olmuştum. Yurda dönseydim aklım burada kalacaktı. Burada olmadığım için de eminim Umut'ta üzülecekti.

Yerime oturduğumda gülümseyip, "Kalıyorum," diye fısıldadım dudaklarımın arasından.

Gözlerini dudaklarımdan çekip, "Çok mutlu oldum," dedi neşesiyle.

Bu bizim ilk kez sevgili olarak beraber vakit geçireceğimiz zaman olacaktı. Şu an sevincim o kadar fazlaydı ki gülümsemekten ağzımı kapatamıyordum.

Kucağıma oturan Mina'nın yanağını öpüp iç çektim.

"Bugün birlikte uyuyalım mı Yasemin abla?"

"Olur, bir tanem. Odanı benimle paylaşırsan çok mutlu olurum."

"Bütün gece boyunca kız kıza sohbet ederiz."

Göz kırpıp, "Ederiz," dedim sır verir gibi. Belki bana okul anılarını anlatırsın."

"Hepsini anlatacağım."

"Ben de seve seve hepsini dinleyeceğim."

Fısır fısır konuştuğumuz için Tuğba'yla Elena bize yaklaşmış bizi duymaya çalışıyorlardı.

Dirseğimle onları itip, "Yalnız bırakın bizi," diye söyleniyordum.

"Görümcenle birlik oldun bizi dışlıyorsun demek. Öyle olsun Yasemin."

"Aşk olsun Elena. Ne görümcesi?"

"E annem babamın kardeşine sen benim görümcemsin diyor. Mina Umut'un kardeşi olduğuna göre onun görümcesi değil mi?"

"Aynen öyle Elena. Yasemin henüz durumu idrak edemediği için şaşkın balık gibi etrafına bakıyor."

İkisine, "Susun," diye bağırıp sırıtarak bizi izleyen Umut'a gülümsedim. Dudak okuduğu için her konuştuğumuzu anlıyordu. Sanırım ondan gizli konuştuğumuz da dudaklarımızı kapatmamız gerekiyordu.

"Babamlar geliyormuş biz mangalın ateşini hazırlayalım."

"Biz dışarı çıkalım o zaman, ateşi yakalım. Siz oturun kızlar," diyen Umut'a başımı salladım. Çoğul konuşuyordu ama sadece bana bakarak konuşuyordu.

"Rahat et. İstersen evi dolaş."

"Rahatım, hadi sen de git."

Koltuktan kalkıp diğerlerinin peşinden ilerledi. Portmantodan ceketini aldığında, "Montunu al," dedim ellerimi hızlı hareket ettirerek. Akşam olmuştu ve hava soğuktu. Ceketini asıp montunu aldı.

"Bak bak seni de dinliyor."

"Susar mısın Tuğba."

"Aman sen de."

Ayağa kalkıp, "Biz de bir şeyler yapalım mı?" dedim. "Boş boş oturmak ayıp olur."

"Salata yapabiliriz ama ayıp olur mu ki?"

"Niye ayıp olsun Elena'cım? Yasemin bu evin gelini."

Yastığı Tuğba'nın yüzüne atıp, "Gelin deyip durma," dedim kısık sesle. Mina gülerek bize bakıyordu ve ben bu tatlı kızdan utanıyordum.

"Tamam tamam. Mina biz de salata yapalım mı?"

"Olur, Tuğba abla."

Hep birlikte mutfak kısmına geçtik. Mina dolaptan salatalık malzemelerini çıkardığında Tuğba'yla hemen işe koyulduk. Tuğba malzemeleri yıkarken ben de doğruyordum. Mina'yla Elena ise etrafı topluyordu. Irmak bir saat önce evine gitmişti. Onun gönlünü aldığım için mutlu hissediyordum. Açıkçası kırgın olması beni çok üzerdi. Bugün anladım ki ben kıskanç olunca acımasız olabiliyorum. O an mantığım tamamen devre dışı oluyor. Tüm öfkemle karşımdaki çok sevdiğim biri olsa da nefretle bakıyorum. Bugün o kıza öfkelendiğim gibi Umut'a da öfkelenmiştim. Eğer içeri gitmeseydim Umut'un da kalbini kıracaktım.

Doğradığım kıvırcıkları salata tabağının içine koyduğumda omzumun üzerinden arkama baktım. Kalp atışlarımı hızlandıran adam raftan bardak alıp geri çekildiğinde yutkundum, bir anda yaklaştığı zaman heyecandan ne yapacağımı bilemiyordum.

"Sen elini kesmeden bıçağı bana ver."

"Yok canım devam ediyorum."

Her şeyimi anlıyordu Tuğba. Ne kadar hislerimi dışarı belli etmemeye çalışsam da Tuğba sanki içimi okuyormuş gibi hemen anlıyordu.

Elimden bıçağı alıp beni geri itti. Mecbur ellerimi yıkayıp kuruladım. Arkamı döndüğüm an masaya yaslanmış yüzündeki karizmatik ifadeyle beni izleyen Umut'a, "Ne?" dedim gülümseyerek.

"Teyzem seninle tanışmak istiyor. Gidelim mi yanına?"

Başımı iki yana sallayıp, "Gidemem ben," dedim. "Utanırım."

"Hastanede gördün o zaman konuşmadın ama şimdi konuş lütfen. Irmak senden bahsetmiş çok istiyor seninle tanışmak. Teyzem dünyanın en iyi, en mükemmel insanı. Lütfen kırma beni."

"Bu gidişle sen beni bütün akrabalarınla tanıştıracaksın. Yakın bir zamanda da Yasemin seni istemeye geleceğiz demezsin umarım."

"Her an her şeyi diyebilirim. Sen hazırlıklı ol."

Elimdeki havluyu ona fırlatıp, "En az altı sene bekleyeceksiniz," dedim. Gözlerini kocaman açıp, "En az bir en fazla iki sene beklerim," dedi.

"Ne?" deyip ellerimi belime koydum. Şu an ellerimle değil sesli konuşuyordum.

Omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Yirmi yaşında mı evleneceksin?"

"Evet, bu yaşta evlenenlerde var."

"Hayal kurmaya devam et Umut. Babam beni küçük yaşta evlendirmez."

Oflayıp, "O zaman okul bitince," dedi lütfen kabul et der gibi.

"Farkında mısın ilişkimiz henüz yeni başladı ama biz evlilikten konuşuyoruz. Sence de çok erken değil mi?"

"Yoo," deyip tekrar göz kırpınca bacağına tekme attım. Kızlar arkamızda kıkır kıkır gülerken, "Hadi teyzene gidelim," dedim. "Madem bizi bekliyor ayıp olmasın. Kızlar birazdan geleceğim."

"Rahatına bak," diyen Tuğba'nın ses tonu alay eder gibi değil de benim için mutlu olmuş gibi çıkmıştı. Arkadaşıma göz kırpıp Umut'la beraber kapıya ilerledik. Kabanımı alıp giydim. Dışarı çıktığımızda hâlâ ateşi yakamayan gruba güldüm.

"Beceremediniz mi?" diyen Umut'a, "Sen hemen kaçtın," diye sitem etti Ömer.

Umut, "Beceriksizler," deyip yürümem için işaret etti.

Arkamızdan söylenen grubu geri de bırakıp Umut'un teyzesinin evinin önüne geldik.

Neredeyse bütün akrabalarını tanıdım. Umut sakin olmam için sürekli gülümsese de ister istemez geriliyordum.

Kapı açıldığında, "A," diye bağıran Irmak'a, "Merhaba," dedim. O an boynuma sarılıp, "Hoş geldin," dedi. "Hoş buldum," deyip onun gibi sarıldım ona.

"Irmak, içeri alsana kızım misafirimizi."

İnce sesli kadının sesini duyunca yutkunup geri çekildim. Irmak kenara çekildiğinde Umut'la beraber içeri adım attık. Azra teyzeye birebir benzeyen genç bir hanımla sarışın beyefendi vardı. Hastanede ikisini de görmüştüm ama konuşma fırsatım olmamıştı.

"Merhaba canım, ben Pınar bu beyefendi de eşim Selim."

"Merhaba efendim, ben de Yasemin tanıştığıma memnun oldum."

"Adını Irmak'tan duyduk canım açıkçası seni de merak ettim. Yanına gelecektim ama rahatsız olursun diye gelmedim."

"Estağfurullah, keşke gelseydiniz."

"Gençlerin rahatını bozmak istemedim. Buyurun oturun."

Umut'la ikili koltuğa oturduğumuz da yanımıza Irmak oturdu. Elimi tutup gülümsedi. Onun gibi mutlulukla gülümsedim. Nasıl gülmeyeyim ki yüzüne bakan mutlu olurdu. Çok güzel ve özeldi.

"Ailen ne iş yapıyor?"

Selim Beye dönüp, "Babam çiftçi. Annem sizlere ömür." dedim.

"Başın sağ olsun kızım."

"Sağ olun."

"Ben Umut'un amcasıyım. Cebinden kart çıkarıp bana uzattı. Ne zaman aramak istersen arayabilirsin."

Kartın üstünde yazan yazıyı okuyunca şaşırdım. Komiser Selim Doğan yazıyordu. Polisten çok iş adamına benziyordu.

"Teşekkür ederim," deyip kartı cebime koydum.

"Teyze isterseniz bize gidelim annemler gelmiştir. Hep birlikte yemek yeriz."

"Olur, Umut'um. Sinan'da gelir şimdi. Hadi çıkalım o zaman dışarı."

Hep birlikte dışarı çıktığımızda Umut'un dediği gibi anne, babası gelmişti. Talha amca ateşi yakmıştı. Dört erkek bir ateşi yakamamıştı. Yurda gidince Serkan ve Yasin'le dalga geçecektim.

Onların yanına geldiğimizde Talha amca göz kırpıp gülümsedi. Onun gibi tebessüm edip bana merakla bakan iki kişiye baktım. Daha önce onları görmediğime eminim. Umut önüme geçip, "Demir ve Yeşim," dedi. "Neşe teyzeyle Buğra amcanın çocukları."

"Memnun oldum," deyip kabanın önünü kapadım. Umut öksürünce Talha amca bize dönüp, "Siz içeri geçin," dedi. "Oğlum yeni hastaneden çıktın. Hasta olup daha fazla kötü olma."

"Yardım edeyim baba."

"Bu kadar adamız yaparız biz oğlum hadi siz geçin içeri."

"Peki baba."

Umut'un kuzenleriyle evlerine ilerledik. İçeri girdiğimizde evin fazlasıyla kalabalık olduğunu gördüm. Azra teyze mutfağa girmiş Pınar ve Neşe teyze de ona yardım ediyordu. Elena, Tuğba, Irmak ve Mina oturuyordu.

Kabanımı çıkarıp mutfağa doğru ilerledim ilk baş.

"Yardım edilecek bir şey var mı?"

Üçü tebessüm edip, "Hayır," dediler. "Sen otur güzel kızım, zaten salatayı hazırlamışsınız. Pilavda pişti birazdan yanınıza geliriz."

"Tamam teyze. Ben kızların yanına geçiyorum o zaman."

"Tamam kızım."

Tuğba'nın yanına geldiğimde sabahkinden daha rahat olduğumu fark ettim. Çekingenliğim kaybolmuştu.

Saatler ilerledikçe etler pişmiş yemeklerimizi yemiştik. Bütün kızlar mutfağa girip el birliğiyle bulaşıkları hallettikten

sonra salona geçip büyüklerle sohbet etmiştik. Umut başta olmak üzere diğerlerinin çocukluk anılarını anne babalarından dinledikçe kahkaha atmıştım. Umut kuzeni Sinan'la çok hareketli bir çocukluk dönemi geçirmiş. Kimi zaman kızları rahatsız eden çocukları dövüp disiplinlik olmuşlar, kimi zaman duvarlara çıkıp yere düşmüşler. Ergenlik dönemlerine kadar annelerine kök söktürmüşler.

Her zaman diyorum, dışarıdan bakıldığında Umut sessiz görünse de aslında çok hareketli olduğu belli oluyor. Kıskanç olduğunda nasıl tepki verdiğine bizzat yaşayarak şahit olmuştum. Kim bilir daha neler duyacaktım sessiz adamım hakkında.

Saat bire gelirken herkes kendi evine geçti. Herkesin uykusu geldiği için gece oturma planları yalan olmuştu. Herkes bir köşede esnerken biz konuşmadan Umut'la birbirimize bakıyorduk. Bana bakarken acaba ne düşünüyordu bilmek isterdim. O kadar güzel bakıyordu ki kendimi çok özel hissediyordum. Mavi bakışları üşütmüyor, ısıtıyordu içimi.

"Yataklarınızı ayarladım çocuklar. Serkan'la Yasin siz Umut'un odasında yatarsınız."

"Uzun zamandır çatı katında kalmamıştım."

Umut'un odası çatı katında mıydı? Diğer kardeşleriyle aynı odada kalıyor sanıyordum.

"Yasemin, Mina'yla yatacakmışsın uyurken sıkı sıkı tembih etti. Eğer sorun olursa sana da ayrı yatak açabilirim."

"Sorun olmaz."

"Tamam kızım. Kızlar siz de Ali ve Ömer'in odasında yatın."

"Tamam teyze, bir an önce uyumak istiyorum."

"Gelin size eşofman vereyim beyler size Umut verir."

Hep birlikte merdivenleri çıkıp odalara dağıldık. Ses çıkarmadan Mina'nın odasına girdiğimde sessiz adımlarla yatağa ilerledim. Mışıl mışıl uyuyordu.

"Yasemin, eşofmanların burada kızım. Başın açık yatabilirsin kimse seni rahatsız etmez."

"Tamam, Azra teyze."

Ellerimi tutup iç çekti. "İyi uykular güzel kızım." Yanağımı öpüp geri çekildiğinde gözlerim doldu. Keşke annem de yaşıyor olsaydı o da Umut'u sevseydi. Kızın çok seviliyor anne, gönül rahatlığıyla uyu.

Üstümü çıkarıp eşofmanları giydiğimde topuz olan saçlarımı çözdüm. Rahatlamıştım. Bütün gün toplu olduğundan başım ağrımıştı. Tokayı takmadan yatağa uzandım. Telefonda gezerken ekranda beliren mesaja gülümsedim. Hemen açıp okumaya başladım.

-Seni düşünürken

Bir çakıl taşı ısınır içimde

Bir kuş gelir yüreğimin ucuna konar

Bir gelincik açılır ansızın

Bir gelincik sinsi sinsi kanar

Seni düşünürken

Bir erik ağacı tepeden tırnağa donanır

Deliler gibi dönmeğe başlar

Döndükçe yumak yumak çözülür

Çözüldükçe ufalır küçülür

Çekirdeği henüz süt bağlamış

Masmavi bir erik kesilir ağzımda

Dokundukça yanar dudaklarım

Seni düşünürken

Bir çakıl taşı ısınır içimde

(Bedri Rahmi Eyüboğlu)

-Şu an seni düşünüyorum Yasemin. Evimdesin, seninle aynı havayı soluyoruz, benim dolaştığım yerlerde dolaşı-

yorsun. İçimdeki seni anlatmak çok zor bunu bil. Bütün gece gözüme uyku girmeyecek bunu da bil. Bir gün bir kadını çok seveceksin deselerdi inanmazdım, o kadınla aynı evde kaldığında neredeyse kalp krizi geçirecek duruma geleceksin deselerdi güler geçerdim. İyi ki buradasın Yasemin."

Ah bir içimdekileri bilsen. Şu an seninle aynı çatı altında olmak seni mutlu ettiği kadar beni de mutlu ediyor Umut. Bir görsen sana olan sevgimi. Bu gece ikimiz için zor olacak.

Mesajına aynı onun gibi şiirle karşılık vermek istediğim için çok sevdiğim şiiri yazmaya başladım. Bazen hislerimizi en iyi şiirler anlatıyordu.

-Bir gece,

Gecede bir uyku.

Uykunun içinde ben.

Uyuyorum,

Uykudayım,

Yanımda sen.

Uykumun içinde bir rüya,

Rüyamda bir gece,

Gecede ben.

Bir yere gidiyorum,

Delice.

Aklımda sen. (Özdemir Asaf)

-İyi geceler, Umut.

-İyi geceler, Yasemin.

Sabah uyandığımda üzerimde tatlı bir yorgunluk vardı. Gece boyunca Mina'yı rahatsız etmek istemediğim için kıpırdamadan yatmıştım. Normalde dağınık yatan biri olarak bu küçük hanımı rahatsız etmemek için bacaklarımı bile kıpırdatmamıştım.

Üstümü giyinip saçımı kapadım. Çekingen adımlarla odadan çıktığımda lavaboya girdim. Biri gelir düşüncesiyle işlerimi halledip banyodan çıktım. Alt kattan ses geliyordu. Kızların odasına gitmek yerine merdivenlerden indim. Azra teyze kahvaltı hazırlıyordu. Ellerimi birleştirip hafif öksürdüm. Sesimi duyunca irkilip arkasını döndü.

"Günaydın."

"Günaydın kızım. Erken kalkmışsın."

"Genelde bu saatte kalkıyorum. Yardım edeyim size."

"Teşekkür ederim, gel bakalım."

Yanına gidip tezgâhın üzerinde doğradığı patatesleri aldım.

"Bizim evde iki patates canavarı var. Biri Umut biri kocam. Üç öğün patates kızartması ver onlara sesini çıkarmadan yerler."

"O kadar mı çok seviyorlar?"

"Yeni evlendiğimiz de Talha amcan her sabah patates kızartması istiyordu benden. Umut doğdu henüz altı aylıkken onu da alıştırdı. Her kışa girerken çuvalla patates alıyorum eve."

Kahkaha atıp, "Çok tatlısınız," dedim. "Birbirinize çok değer veriyorsunuz size bakarken imreniyorum."

"Aile demek bir arada olmak demek. Ailemi çok seviyorum, onların gülmesi için, mutlu olması için elimden ne geliyorsa yaparım kızım. Her gün patates kızartmam gerekiyorsa kızartırım. Onlar benim mutlu olmam için sürekli çaba gösteriyorlar. Sahip olduğum en değerli varlığım onlar benim."

"Benim annem beni doğururken ölmüş. Babam hem anne, hem de baba oldu bana. Onu hiçbir zaman üzmek istemem. Yüzüne baktığımda bana gülen gözlerini hiçbir zaman kaybetmek istemem."

"Babandan hiçbir şey gizleme kızım. O her zaman senin iyiliğini ister."

"Hiçbir zaman saklamam. Babam dağ gibidir ve ben o dağı asla yıkmak istemem."

"Aferin sana."

Patatesleri doğradıktan sonra salata ve domatesi doğramaya başladım.

"Umut'la anlaşabiliyor musunuz?"

Bıçağı tutan elim titreyince elimi tuttu Azra teyze.

"Gel konuşalım, onlar hemen kalkmaz zaten."

Bıçağı bırakıp sandalyeye oturdum.

"Umut çocukluğundan beri kendini ifade ederken zorlanmamıştır. Son zamanlarda sanki zorluk çekiyormuş gibi hissediyorum. Bu zamana kadar ameliyat lafını hiç açmazdı ama son zamanlar acaba ameliyat olsam duyar mıyım? Konuşabilir miyim diyor. Anladığım kadarıyla senin sesini duymayı, seninle konuşmayı çok istiyor."

"Onun duymasını ben de çok istiyorum Azra teyze ama duymasa da onu asla dışlamam. Her zaman söylüyorum o hepimizden daha fazla yetenekli. Oğlunuzla gurur duymalısınız, onu çok iyi yetiştirmişsiniz."

"Yetenek ondaydı kızım. Biz sadece elini tuttuk. Ölmeden bir kere bana anne dediğini duymak isterim. Doktorlar ümit var diyor ama buna cesaret edemiyor. İçindeki hevesi öldürmek istemiyor. O ameliyat masasından kalktığında duymamaktan korkuyor."

Yanaklarına bulaşan gözyaşlarını sildim.

"Şu an umudu var ve çok mutlu ama ameliyat olumsuz sonuç olursa oğlumun gülen yüzünü kaybetmekten çok korkuyorum."

Bundan ben de çok korkuyordum. Umut'un bir daha gülmeyecek olması düşüncesi bile ruhumu sıkıyordu. Onun neşeli ve gülen yüzüne alışık olan kalbim sanırım aksini kaldıramazdı.

"Sen ona iyi geliyorsun, eğer o da sana iyi geliyorsa birbirinizden sakın vazgeçmeyin kızım. Gençsiniz, gezin dolaşın yaşınızın kıymetini bilin."

Bunları annesiyle konuşmak ister istemez utanmamı sağlıyordu. Azra teyze utandığımı anlamış olacak ki elimin üzerine elini koyup sıktı.

"Utanma güzel kızım. Biz de genç olduk, senin hislerini ben de yaşadım. Ben on dokuz yaşımda evlendim kocamla. Çok fazla zorluk yaşadım ama hiçbirinde pes etmedim. Tükendiğimi hissettiğim anlar çok fazla oldu, bitti dediğim anlar kimi zaman sürekli oldu. Hep güçlü oldum, sevdiğim adam için çocuklarım için, en önemlisi kendim için güçlü oldum. Sevdiğime sahip çıktım, seviyorum demekten hiçbir zaman utanmadım. Sevgine sahip çık, hele ki seni seven bir kalp varsa sakın o kalbi kırma."

Başımı iki yana sallayıp, "Kırmam," dedim. "Sadece sizinle bunları konuştuğumuz için utanıyorum."

Kahkaha atıp yanağımı öptü. "Güzel kızım benim. Beni kendine yakın görebilirsin, Umut'un annesi değil de arkadaşın gibi dertleşebilirsin. Seninle oturup sohbet etmeyi çok isterim. Çünkü seni sevdim."

"Teşekkür ederim."

Yukarıdan ses gelince ikimiz de bakışlarımızı merdivene çevirdik. Umut uyanmış yüzündeki mutlu ifadeyle aşağı iniyordu. Gri eşofman altı ile siyah kısa kollu tişört giymişti. On dokuz yaşında genç bir delikanlı değil de yirmi beş yaşında gibi gözüküyordu. Babası gibi kalıplıydı.

"Günaydın," deyip yanımıza geldi. Annesinin yanağını öptükten sonra bana göz kırpıp karşıma oturdu. Ellerini masanın üzerinde birleştirip annesiyle beni bir süre inceledi. Azra teyze dayanamamış olacak ki, "Hayırdır?" dedi hem sesli hem de ellerini hareket ettirerek. "Neden bizi izliyorsun? İkimize de âşık mı oldun?"

Beyaz yüzü hafiften kızarmaya başladığında kendimi tutamayıp kıkırdadım. Benim güldüğümü görünce kaşları havalandı. Sanırım utanıp başımı eğeceğimi sanıyordu.

"Anneciğim biliyorsun ki sana olan sevgim doğduğum zamandan beri fazla."

"Biliyorum oğlum. Maviş gözlerinden her zaman hissediyorum."

"O mavi gözler şimdi yanındaki kız için yanıyor anne. Kalbim ise onun için atıyor."

Ayak parmak uçlarımdan başlayan ateş tüm bedenimi esir aldı. Dilim tutuldu onun kelimeleri karşısında. Başımı ne eğebiliyordum, ne de sağa sola çevirebiliyordum. Sadece onun gözlerine takılı kalmıştım.

Azra teyze hiçbir şey demeden oturduğu yerden kalkıp tezgâhın önüne gitti. Ellerimi eteğime bastırıp kaşlarımı çattım. Her zaman beni utandırıyordu. Dudağı kenara kıvrılmış, yanağındaki çukur gözle görülecek şekilde belli oluyordu. Kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Sadece sırıtıyordu. Bacağına tekme atıp, "Sen görürsün," diye fısıldadım.

"Az önce bana gülerken öyle demiyordun ama."

Yüzümü asıp tekrar bacağına tekme attım.

"Ben seni utandırmadım ama sen kendi kendine utandın."

"Tabii canım tabii. Kayınvalidenle birlik olmuşsun arkamdan konuşuyordunuz. Sanki ben ikinizin benim hakkımda konuştuğunuzu bilmiyorum."

Tekrar bacağına vuracağım an bacaklarıyla ayağımı kıstırdı. Gözlerimi kocaman açıp ayağımı çekmeye çalıştım. Bacaklarını öyle bir kapatmıştı ki ayağımı çekemiyordum.

"Bıraksana."

"Bırakmam."

"Biri görecek, çok ayıp bırak lütfen."

"Ayıp bir şey yapmıyoruz."

Dişlerimi sıkıp arkama döndüm. Azra teyze kahvaltılıkları hazırladığı için bizi görmüyordu. Sadece ellerimle konuştuğum için sesimi de duymuyordu. Ama arkasını dönerse oğlunun konuştuklarını duyacaktı. Bizi böyle görmesini istemediğim için ayağımı kurtarmaya çalışıyordum. Umut bundan zevk alıyormuş gibi otuz iki dişini gösterecek şekilde sırıtıyordu. "Lütfen," deyip küçük kız çocuğu gibi baktım. Bakışlarıma kıyamamış olacak ki bacaklarını serbest bıraktı. Ayağımı son kez bacağına geçirip geri çektim.

Kocaman olmuş gözleriyle, "Sana bunun hesabını soracağım," dedi ama dinleyen kim. Ayağa kalkıp Azra teyzeye yardım ettim. Şirin ama şımarık adamım benim.

Kahvaltı masasını hazırladığımızda herkes uyanmıştı. Hepimiz sohbet eşliğinde kahvaltımızı yaptıktan sonra masayı topladık. Yurda öğlen döneceğimiz için kızlarla mutfağı halledip Azra teyzenin yanına üst kata çıktık. Odasının kapısına vurup geri durdum.

"Gel," dese de odasına girmeye çekindiğim için, "Biz gidiyoruz Azra teyze," dedim.

Odanın kapısını açıp dışarı çıktığında üzgün halde üçümüzün yüzüne baktı.

"Keşke biraz daha kalsaydınız. Ne güzel birlikte vakit geçiriyorduk."

"Vizeler başladı, mecbur dönüp ders çalışmamız gerekiyor."

"Haklısınız kızlar. Ben sizi yolcu edeyim."

Alt kata indiğimizde Serkan, Yasin ve Umut ayağa kalktı.

"Ben de yurda gideceğim anne."

"Oğlum biraz daha evde kal yeni iyileştin."

"İyiyim anne, yoğun dönemdeyiz Serkan'la çalışacağız."

"Sen bilirsin."

Kabanımı giydiğimde Azra teyzeye sarılıp, "Her şey için teşekkür ederim," dedim.

"Asıl ben teşekkür ederim. Varlığınla, varlığınızla evimi neşelendirdiniz. Hafta sonu gelin burada kalın sizinle olmaktan çok mutlu oldum."

"Teşekkür ederim. Bu hafta sonu okulunuza geleceğiz zaten."

"Ay evet, unutmuşum ben onu. Bekliyorum kızım."

Talha amcanın elini öptükten sonra Ali ve Ömer'le vedalaştım. Dudaklarını büzmüş kapının önünde bekleyen Mina'ya adım atıp ona doğru eğildim.

"Tatlım, neden üzgünsün?"

"Gitmesen olmaz mı? Sen hep bizim evde kal okula buradan gidersin."

Tebessüm edip yanağını öptüm.

"Sık sık seni ziyarete geleceğim meleğim. Telefon numaramı sana verdim istediğin zaman beni arayabilirsin."

"Her gün arayacağım."

"Ben de seni arayacağım, hadi şimdi gül biraz."

Dudakları iki yana kıvrılınca onun gibi gülümsedim. O bana ne kadar alıştıysa ben de ona alışmıştım.

Herkesle vedalaştıktan sonra kapının önüne gelen iki taksiye bindik. Çok güzel vakit geçirmiştim. Kendimi hiç yabancı hissetmemiştim Umut'un ailesinin yanında. Hepsi birbirinden muhteşem insanlardı. Talha amca, Selim amca, Buğra amca babam gibi adamlardı. Çocukla çocuk olup eğlenmesini bilen adamlardı. Eşleri ise dünya tatlısı insanlardı. Umut böylesine mükemmel bir ailede büyüdüğü için çok şanslıydı. Umut'un ailesi nasıl beni sevdiyse benim ailemde Umut'u severdi inşallah. Seveceklerine emin olsam da yine de tüm kalbimle dua ediyordum.

Yurda geldiğimizde kızlarla hemen ders programımızı çıkardık. Sınav olacağımız konuları çalışmak için önce tele-

fonlarımızı kapadık. Umut'la akşam yemeğinde buluşmak için sadece bir kere mesajlaştık. Telefonu kapatır kapatmaz derslere yoğunlaştım. Düşük not almamam lazımdı, bunun için sıkı çalışmam gerekiyordu.

Akşama kadar işlediğimiz konuların tekrarlarını yaptık. Defalarca birbirimize sorular sorarak hafızamızı kuvvetlendirdik.

Yerde oturmaktan belim ağrıdığı için ellerimi havaya kaldırıp, "Şimdilik bu kadar," dedim. "Belim çok ağrıdı, yemek saati de geldi. Yemekhaneye gidelim."

"Olur," diyen Tuğba koşarak lavaboya girdi. Elena'yla arkasından gülümseyip ayağa kalktık.

"Bacaklarım uyuşmuş."

"Al benden de o kadar Elana. Belim ayrı ağrıyor, bacaklarım ayrı. Yemek yedikten sonra yatarım."

"Ben de, yarın sabah erken kalkar tekrar ederim."

Başımı sallayıp, şalımı taktım. Oda sıcak diye şalımı çıkarmıştım. Tuğba lavabodan çıkınca odadan çıktık. Asansöre ilerlerken üçümüzde telefonlarımızı açtık. Umut bir mesaj atmıştı yemekhanedeyim diye. Erken gitmişti, neden acaba?

Asansör durduğunda kızlarla koşarak yemekhaneye geldik. Yağmur yağıyordu, ne kadar ıslanmamak için üstün çaba göstersek de ister istemez ıslanmıştık.

"Üşüdüm be."

"Ben de valla."

Kollarımı silip bakışlarımı yemekhanenin içinde gezdirdim. Her zaman oturduğumuz yerde Umut, Seda, Serkan ve Nur oturuyordu. Bu kıza sinir oluyordum, her fırsatta Umut'un yanında oluyordu. Hastaneye gidemediğim günden beri ondan iyice nefret eder duruma gelmiştim. Kibri, egosu çok fazlaydı, ona bakmaya bile katlanamıyordum.

Bakışlarımı onlardan çekip tepsiyi elime aldım hırsla.

"Şu kızlara uyuz oluyorum. Yine gitmiş bizim çocukların yanına."

"Al benden de o kadar."

Elena'yla Tuğba kendi aralarında konuşsa da ister istemez kulağım onlara kayıyordu. İçimde Seda denilen kıza karşı saf nefret vardı. Umut'un yanında olduğu için değil bakışı, kibri için. Kendini yüksekten görüyordu bu da beni sinir ediyordu.

Tepsiye yemekleri aldığım anda yanıma gelen Umut'un yüzüne bakmadım. Benim gibi tepsisine yemek alıp önüme geçti. Başını eğip yüzüme bakmaya çalışıyordu ama ben ona bakmama konusunda ısrarcıydım. Her ne kadar bu konuda onun bir suçu olmasa da o kız onun yanında olduğu sürece bu bakışlarıma maruz kalacaktı.

En arka kısımda olan masalara ilerlerken, "Yasemin," diyen Serkan'a da bakmadım. Dip köşeye oturup kaşığımı elime aldım. Kızlar da benim yanıma oturmuş, onlarda tavır alıyordu Umut ve diğerlerine.

Karşıma oturan Umut elimi gözümün önünde sallayınca başımı yana çevirdim. Şu an nasıl bir yüz ifadesi var görmek isterdim.

Serkan'la Yasin Umut'un yanına oturunca yemeğime odakladım.

"Kızlar, ne oldu?"

Bir de ne oldu diyorlar? Bize hakaret eden kızla aynı masaya oturmuşlar bir de ne oldu diyorlar.

Masanın üzerinde titreyen telefonu alıp, gelen mesajı okudum.

-Lütfen yüzüme bakar mısın?

İster istemez bakışlarımı kaldırdım. Şaşkın, bir o kadar da durgun yüzüyle bana bakıyordu.

"Ne oldu?" dedi ellerini yavaş hareket ettirerek.

Omzumu silkince başını yana eğip, "Yasemin," dedi. Boşuna tatlı olmasına gerek yoktu kırgındım ona.

"Ne olduğunu söyler misin, lütfen."

"O kızla neden aynı masada oturuyorsun? Davranışları, hareketleri saygısızca. Bizi küçük gören kızla aynı masada oturman hoşuma gitmiyor."

"Seni bekliyordum, geldi yanıma oturdu. Kalkacağım an sen geldin."

Omzumu silkip çorbadan bir kaşık içtim. Gözlerimi ondan kaçırmaya çalışsam da gözlerini kırpmadan yüzüme baktığı için ister istemez gözlerimi kaçıramıyordum.

"Son zamanlarda ondan rahatsız olduğumu yüzüne bakarak söyledim. Hareketleri benim de tuhafıma gidiyor ama yanıma oturmuşken kalk buradan demem tuhaf olmaz mı?"

Olur tabii ki ama ben rahatsız oluyordum. İçimdeki Yasemin'i susturmak hiçte kolay değildi.

"Sadece ondan hoşlanmıyorum, onu senin yanında görünce kötü hissediyorum."

"Bundan sonra görmeyeceksin, seni mutsuz görmek istemiyorum, üzülmeni de. Hadi gül şimdi."

Gülümseyip yemeğimi yemeğe devam ettim. Benim gülmem onu mutlu etmişti. Yemeğini yerken bakışlarım atışan Serkan ve Tuğba'ya kaydı. Onlar bizim gibi sessiz anlaşmıyordu. İkisi de birbirine bağırarak iletişim kuruyordu. "Sessizlik," deyip biraz olsun sakinleşmelerini sağladım.

***

O günün ardından bir daha Seda ve Nur'u Umut'un yanında görmedim. İkisi de Umut ve Serkan'ın yüzüne bakmıyordu. Kafam rahat olduğu için bir hafta boyunca sınavlarda çok iyi geçmişti. Kimi zaman kızlarla çalıştım, kimi zaman Umut'la. Bütün notlarım yüksek olduğu için çok mutluydum.

Bir hafta dolu dolu geçmişti, beş dakika oturacak vaktimiz olmamıştı. Sürekli ders çalışıp, sınava hazır olmuş bir şekilde girdik. Umut bizden bir sınıf üste olduğu için onun desteğini fazlasıyla görmüştük. Tuğba bunalıp kaçmak için yollar arasa da Umut ve Serkan tarafından engellenmişti her zaman. Onun her kaçış planında yarım saat ders dağılıyordu. Bu sene derslerime sıkı sıkı sarıldım diyen kız şimdi boş vermişti. Annesi öldüğü günden beri kendini bırakmıştı ve biz de onu el birliğiyle toplamaya çalışıyorduk.

Bugün Umut'un annesinin okuluna gideceğimiz için içimde garip bir heyecan vardı. Bir okulu el birliğiyle tamir edecektik ve bunun mutluluğunu yaşıyorduk. Kızlar öğlen geleceği için sabah erkenden yurttan çıktım. Umut güvenliğin önünde beni bekliyordu. Koşar adım yanına gidip, "Günaydın," dedim neşeli halimle. Neşem ona bulaşmış olacak ki aynı neşeyle, "Günaydın," dedi.

"Çok heyecanlıyım, ilk defa bir okula yardım edeceğim."

"Bütün işi çalışanlar yapmış aslında, biz sadece eşyaları yerleştireceğiz."

"Olsun, bunun için bile yerimde duramıyorum. Hadi gidelim."

Yurdun önüne gelen taksiye bindiğimiz de gideceğimiz yerin adresini söyledim. Umut'un yüzünde durgunluk vardı, konuşmuyordu. Ona doğru dönüp bana bakmasını sağladım.

"Bir sorun mu var? İki gündür durgunsun."

Başını iki yana salladı ama gözlerinin içinde üzgün ifade vardı.

"Bir sorun var Umut, bana anlatmanı bekleyeceğim. Şu an hazır değilsin farkındayım ama hazır olduğunda dinlemek isterim."

Gözlerini kapatıp açtı. Sıkıntıyla ofladığında daha çok meraklanmıştım.

"Ben doktora gittim Yasemin."

Heyecanla ona yaklaşıp, "Ne dedi doktor?" dedim.

"Duyma olasılığım olabilir de olmayabilir de. Bir ya da iki ameliyat olmam gerekiyormuş."

"Ol o zaman,"

Ellerim çok hızlı hareket ettiği için gülümsedi.

"Sen karşımda böyle heyecanlı olursan hemen gider ameliyat olurum."

"Kendini ne zaman hazır hissediyorsan o zaman ameliyat ol. Ben her zaman senin yanında olacağım."

"Varlığını her zaman yanımda hissedeceğim buna inanıyorum. Ama ben olumsuz sonuç olursa ayakta durabilir miyim bilmiyorum."

Elini göğsüne bastırıp sıkıntıyla iç çekti. Kapalı gözlerinin ardındaki olumsuz düşünceleri yok etmek isterdim. Hep olumlu düşünmesini sağlamak isterdim.

Ellerim titreyerek göğsünün üstünde duran elinin üzerine gitti. Sıcak eline temas eden elim yüzünden gözlerini açıp yüzüme şaşkınlıkla baktı. O kadar masum bakıyordu ki ona sarılıp sen hiç üzülme demek istiyordum.

Nasıl yani der gibi bir elime bir de yüzüme bakıyordu. Sözünü o bozmamıştı benim yüreğimdeki sevgi elini tutmam için baskı uygulamıştı beynime.

Elimi göğsünün üstüne bastırıp kendi elini elimin üzerine bastırdı. Kalp atışları avuç içime akıyordu. Gözlerimi kapatıp bu sesi saatlerce dinlemek istiyordum.

Başımızı koltuğa yaslayıp konuşmadan gözlerimizin içine baktık yolculuk boyunca. Sanki konuşsak huzurlu an bozulacakmış gibi hissediyorduk.

Gideceğimiz yere geldiğimizde ellerimi çekmeme izin vermeden şoföre parasını uzattı. Taksiden inerken elimi çek-

mek istediğimde parmaklarımı parmakları arasına hapsetti sıkı sıkı.

Başımı yana eğip, "Umut?" dedim utanarak.

Omzunu silkip iki katlı okulun bahçesine soktu bizi. Küçük bir yerdi, her an bir yerlerden Azra teyze çıkacakmış gibi hissediyordum. Elim avuçları arasında terlemişti. Nereden tuttum elini, bir daha asla bırakmam der gibi sıkı sıkı tutuyordu. Kolunu tutup onu durdurdum.

"Annen görürse çok utanırım."

Oflayıp elini çekti. Boşluğa düşen elim buz gibi olmuştu onun sıcak ellerinden ayrı düşünce.

"Kırıldın mı?"

"Hayır, sadece bırakmak istemedim. Hiç tutmasaydım sorun olmazdı ama şimdi ellerim her fırsatta elini tutmak için can atacak. Bu çok özel, az önce bunu anladım."

"Kesinlikle çok özel."

"Okulda tutacağım. Şu zibidi çocuk yaklaşamaz artık sana, biraz daha yaklaşmaya devam ederse onu okulun önünde döveceğim."

Kaşlarımı kaldırıp, "Babamla bir akrabalığın var mı?" dedim şaşkınlıkla. Hey, Umut, kendine gel sen on dokuz yaşındasın diye bağırmak istiyordum. Ne zibidisi?

"Şimdilik yok ama umarım yakın bir zamanda resmen akrabalık bağlarımız başlar."

Koluna vurup, "Yürü," dedim. Dışı genç içi olgun bir adamdı. Yok yok babam Umut'u çok sevecekti, aynı kendisi gibi bir damat bulduğu için mutlu olacaktı eminim. Zibidiymiş, bu kelimeyi bir tek babamın ağzından duyuyordum Umut'tan duymak açıkçası şok etti beni.

Okulun kapısını itip içeri girdiğimizde üst kattan Ali ve Ömer'in kahkaha sesleri geliyordu. Parmağımı yukarı işaret edip, "Üst kattalar sanırım," dedim. Elimi tutmak için elini

uzatan Umut'a kaşlarımı kaldırıp, "Hayır," dedim. Yüzünü asıp merdivenlere doğru yürüdü.

Arkasından kıkırdayarak yürüdüm. Keşke tutmasaydım elini. Üzgün durduğu için dayanamamış tutmuştum. Nereden bileyim bu kadar istekli olduğunu.

Merdivenin başında durunca adımlarımı hızlı atıp yanına geldim. Ali ve Ömer koridoru siliyordu.

"Kolay gelsin," dediğimde arkalarını dönüp, "Ne zaman geldiniz?" dediler aynı anda. Umut, "Yeni geldik," deyip yerleri gösterdi sırıtarak bakan kardeşlerini.

"Ne biçim silmişsiniz yerleri, düzgün silsenize. Annem nerede?"

Ömer kaşlarını kaldırıp elindeki vileda sopasını Umut'a uzattı.

"Eminim yengemle sen çok güzel süpürür, silersin abim."

"Yasemin adım," değimde, "Tamam Yasemin yenge," dedi Ömer.

"Sadece Yasemin desen çok güzel olur."

"Abimin sevgilisi bizim yengemizdir, o yüzden asla saygısızlık yapmayız, değil mi Ali?"

"Aynen öyle kardeşim."

Bu ikisiyle baş edilmezdi bunu onlarda kaldığım gün çok iyi anlamıştım. Ömer, Umut gibi biraz olgun olsa da Ali tam bir fırlamaydı.

Umut, "Siz burayı halledin," deyip bileğimi tuttu. Gözlerimi gözlerine çevirdiğimde, "Elini değil bileğini tutuyorum," dedi tek eliyle.

Kıkırdayıp, "Çok fenasın," dedim. Aslında hiç fena değildi. Saygılı ve efendi biriydi.

Alt kata indiğimizde ilk baş girişteki odaya girdik. Sanırım burası oyun alanıydı, salıncaklar ve kaydıraklar vardı.

Azra teyze öğlene doğru geleceği için Umut'a, "İlk burayla başlayalım," dedim.

"Tamam," deyip montunu çıkardı. Okulun içi sıcak olduğu için ben de çıkarıp onun bıraktığı yere bıraktım. Kendi başıma hareket edemeyeceğim için eşyaları nereye derse oraya yerleştirecektim.

Salıncak ve kaydırağı duvar kenarına iteklediğinde ona yardımcı olmak istedim. "Sen yorulma," deyip tek başına itekledi. Çocukların oturmaları için sandalyeleri pencerenin önüne götüreceğim zaman elimden alıp sırayla onları pencerenin önüne yerleştirdi.

"İyi de, ben neden yardım etmiyorum?"

Kazağının kollarını dirseğine kadar çekip gülümsedi.

"Sen yanımda dur yeter bana."

"Oldu, ben de yardım edeceğim."

"Ben sana iş yaptırmam."

"O zaman sen burada tek başına iş yap ben yukarı gidiyorum."

Arkamı dönüp odadan çıktım. Madem o bana iş yaptırmak istemiyor, ben de Ali ve Ömer'e yardım ederim.

"Selam."

"Dayanamadım yardıma geldin, değil mi yenge?"

Gözlerimi devirip, "Yasemin de Ömer," dedim sesimi bastırarak.

"Ölene kadar yenge diyeceğim."

"Çok fenasın."

"Herkes öyle der."

Oflayıp Alin'inin elinden vileda sopasını aldım.

"Sen abine yardım eder misin? Ben buraları sileyim."

"Olur, yenge," dediğinde sopayı kaldırdım. Kahkaha atarak aşağı koştu.

"Adım Yasemin. Bana yenge demeyin."

"Tamam yenge."

Ayağımı yere vurup, "Siz ikiniz beni deli edeceksiniz," diye bağırdım. Ömer yanımda kahkaha atarken Ali aşağıda kahkaha atıyordu. Eminim Umut'ta gülüyordur Ali'den ne olduğunu örendiğinde.

"Sadece yerler mi silinecek?"

"Evet, odaları biz yerleştirdik. Açıkçası öğlene kadar biter okul."

"Ama siz bizi beklemeden her işi yapmışsınız."

"Ali'yle canımız sıkılıyordu annemize yardımımız dokunsun diye akşamları gelip kalan işleri hallediyorduk. Bu sabah da erken gelip kalanları hallettik. Bir tek aşağı kat kaldı. Orada da fazla iş yok."

"İyi madem, ben baştan tekrar siliyorum. Ayaklarınızın izi çıkmış. Sen aşağı in istersen."

"Tek başına zor olmasın."

"Olmaz olmaz."

"Annem çok şanslı kendi gibi gelin bulmuş."

"Ömer!"

"Tamam tamam," deyip alt kata ilerledi. Gülümseyip odaların kapısını açtım. Bu aileyi gerçekten çok sevmiştim. Kendini onların içinde yabancı hissetmiyordum.

Mavi beyaz renklerle süslenen odaya göz gezdirip kapısını kapadım. İçerisi pırıl pırıldı. Çocuklara eğitim vererek dünyanın en iyi işini yapıyordu Azra teyze.

Koridoru süpürüp sildikten sonra alt kata indim. Hâlâ oyun odasında olan üç kardeşin yanına gittiğimde Umut tebessüm edip yanındaki tabureye oturmamı söyledi. Açıkçası koridor uzun olduğu için süpürürken ve silerken yorulmuştum. Sağ olsunlar Ali ve Ömer temizleyeceğiz derken daha çok pisletmiş.

"Hemen hemen yerleşmiş, başka bir şey konulacak mı buraya?"

"Şimdilik bu kadar."

"İki oda kaldı o zaman."

"Evet."

"Tuğba'yı arayalım gelmelerine gerek yok, biz hallederiz."

"Ben haber verdim," dedi Umut. "İşimiz erken biteceği için sahilde yemek yeriz. Annem de gelmeyecek."

"Tamam, o zaman. Hadi kalkalım bitsin."

Hep bir andan ayağa kalkıp odalara dağıldık. Her birimiz ayrı iş yaptığımız için odalar çabuk düzenlenmişti. Ali ve Ömer temizlik işinde iyi olmadığı için yerleri Umut'la birlikte temizledik. Tertemiz olan okul pazartesi günü eğitime kaldığı yerden devam edecekti.

Umut okulun kapısını kilitlediğinde anahtarı Ömer'e uzattı. İşimiz erken bittiği için yemek yemeye gidecektik. Okulun önüne gelen taksiye bindiğimizde sırtımı koltuğa yasladım. İşimiz az da olsa yorulmuştum.

Sahile geldiğimizde taksiden inip restorana ilerdik. Hava fazlasıyla soğuk olduğu için üşüyordum. Ellerim kabanımın içinde olmasına rağmen parmak uçlarım donmuştu.

Umut restoranın kapısını açınca içeri geçtim. Ömer ve Ali pencere kenarına hızlı adımlarla ilerliyorlardı ama o adımlarını bana uyduruyordu.

Karşılıklı oturduğumuzda, "Üşüdün değil mi?" dedi kızarmış ellerime bakarken.

Parmaklarımı açıp kapadım. "Üşüdüm ama ısınırım şimdi."

"Her şey için sağ ol."

"Ne yaptım ki? Sen hiçbir şey yaptırmadın bana."

"Konuşmanızı bölüyorum ama yemekleri sipariş verelim mi çok acıktım." diyen Ali'ye gülümsedik.

Siparişlerimizi verdiğimizde üç kardeşin sohbetini dinledim. Üçü de birbirine fazlasıyla düşkündü. Umut güldüğünde dudağının kenarında gamze oluşuyordu aynı şekilde Ömer'in de. Ali'yle Ömer ikiz olsa da abilerinden aldıkları bir özellikleri vardı. Her ne kadar en çok babalarına benzeseler de.

"Cuma günü vizeler bitiyor, hastaneye gidip ameliyat için gün alacağım."

Kararlıydı ameliyat olmaya. Ali ve Ömer şaşkın bir şekilde abilerine bakarken Umut bana bakıyordu sadece.

Tebessüm edip, "Eminim ameliyat başarılı geçecek," dedim. Öyle olmasını canı gönülden istiyordum.

"Emin misin?" diyen Ali'ye çevirdim bakışlarımı. Hem sesli, hem de ellerini hareket ettirerek sormuştu sorusunu. Bakışlarında endişe, korku vardı. Aynı zamanda Ömer'inde bakışlarında korku vardı. Abilerinin duymayacağından korkmuyorlardı onun umutsuzluğa kapılmasından korkuyorlardı benim gibi.

"Eminim," diyen Umut ikisine tebessüm etti. "Nedense bu ameliyatın yüzde yüz başarılı olacağını düşünüyorum. Kaç kez ameliyat oldum olumlu sonuç olsun bu seferki. Ben de duymak istiyorum, konuşmak istiyorum. Sevdiğim insanların seslerini duymayı özellikle istiyorum. Annemi, Yasemin'i duymak istiyorum."

"İnşallah sonuç iyi olacak," dedim Umut'un gözlerine bakarak. Duymasa da, konuşamasa da benim için sorun değildi. Ama onun için hayal kırıklığı olacaktı. Mutsuz olmasını asla istemiyordum.

Restorandan çıktığımızda Ömer'le Ali evlerine gitmek için yanlarımızdan ayrıldılar. Bir süre Umut'la beraber sahili gezdik, şimdiden içi içine sığmıyordu. Duyacağına o kadar çok emindi ki ameliyat olumlu geçmezse yıkılacaktı. Kardeşlerinin söylediğine göre eskiden bu kadar istekli değilmiş, ben hayatına girdiğim günden beri duymak istediğini sürekli evde söylüyormuş.

Onun duymasını her şeyden çok istesem de sonucu kötü olursa kendimi kötü hissederdim. Umut'a baktığımda gözlerinde yaşama umudunu fazlasıyla görüyorum. Dudaklarından önce gözleri gülüyordu. Dünyaya pozitif bakan bir adamın mutsuz olmasını asla istemezdim.

Adımlarını hızlandırıp karşıma geçti. Montunun cebinde olan ellerini çıkardığında olduğum yerde durdum.

"Kontrole giderken benimle gelir misin?"

"Gelirim tabii."

"Ameliyat olurken de yanımda seni istiyorum. Uyandığımda yanı başımda olduğunu görmek istiyorum. Kulaklarımdaki bandajlar çıktığında ilk önce annemin konuşmasını, sonra senin konuşmanı istiyorum. İlk annem konuşacağı için kırılır mısın?"

Başımı iki yana salladım.

"Teşekkür ederim. Çocukluğumdan beri sesini merak ediyorum. Oğlum derken dudaklarından sevgi akıyor, bir de sesli bir şekilde bana oğlum dediğini duydum mu benden mutlusu olmaz. Senin de Umut demeni istiyorum. Sesinin tonunu, bana sesleniş tarzını merak ediyorum."

"Umut," dedim dudaklarımın arasından. Dudaklarıma bakıp tebessüm etti.

"Zorlu bir süreç beni bekliyor olacak. Duyduktan sonra konuşma pratiği yapacağım. Dudaklarımı kıpırdatabiliyorum. Sürekli dudaklarınıza baktığım için ağzınızdan çıkan kelimelerin söyleyişini ezberledim aslında. Sadece duyamıyorum, kulaklarımın ikisi tıkalı, ameliyatla açılacak gibi hissediyorum."

O kadar hevesliydi ki ona sımsıkı sarılıp, iyi ki varsın demek istiyorum. Sen duymasan da ben senin yerine duyarım demek istiyorum, konuşamayan dudakların yerine konuşurum demek istiyorum. O kadar özel ki ona sarılıp, iyi ki seni tanımışım demek istiyorum.

"Ameliyat olumsuz sonuçla bitse de ümidini sakın kaybetme. Kulakların duymuyor diye kendini dış dünyaya kapatma, konuşamıyorsun diye ellerini kullanmaktan vazgeçme. Unutma ben senin sesinim. Ve sonsuza kadar sesin olarak kalacağım."

Yüzündeki neşe biraz da olsa azalmıştı. Buruk bir ifade kaplamıştı mavi gözlerini. Yapma böyle Umut, en başında kendini de beni de yaralama.

Bana doğru adım atıp derin nefes aldı. Elleri bu sefer ağır bir şekilde hareketlendi. Bedeni gibi ruhu da hüzne bulanmıştı.

"Duymak istiyorum Yasemin. Bu zamana kadar istemediğim kadar duymak istiyorum. Seni seviyorum deyişini tüm kalbimle duymak istiyorum."

"Seni seviyorum, Umut."

"Ellerinle değil dudaklarının arasından çıkan sesi duymak istiyorum. Ben umutluyum, sizler de benimle umutlu olun lütfen. Korktuğunuzun farkındayım ama ben eminim ki bu ameliyat olumlu sonuç verecek. Lütfen yanımda olun, yanımda ol Yasemin."

Hareket eden ellerini tutup, "Her zaman yanında olacağım," dedim sesli bir şekilde. "Sonuç her ne olursa olsun ben her zaman senin yanında olacağım."

"Varlığın bana güç verecek."

Parmaklarını parmaklarıma doladığında sahil yolunu yürümeye devam ettik. Kayalıklara vuran denizin dalga seslerini dinlerken ondan gelen kokuyu içime çekiyordum. Huzurluydum, daha önce böylesine huzurlu hissettim mi bilmiyorum ama şu an ruhum huzura bulanmıştı. Yanımda oluşu içimi kıpır kıpır ederken bir de sesini duyacak olmam kalbimi hızlandırıyordu. O benim sesimi merak etiği gibi ben de onun dudakları arasından çıkacak sesini merak ediyordum. Yasemin diyen sesini duymak için aslında en az onun kadar sabır-

sızdım. Sadece hissettiklerimi içimde yaşıyordum. Eğer içimdekileri ona söylersem bu sefer daha fazla ümitlenirdi. Şu an olumsuz sonucu düşünmediği için mutluydu, ona olumsuz olma ihtimalini hatırlatıp moralini bozmak istemiyorum.

Hayat Umut'la güzeldi. Duysun ya da duymasın fark etmiyordu. Varlığı bana yetiyordu. Belki dudakları arasından çıkan sesi duymuyordum ama her nefes alıp verdiğinde şükrediyordum. Canıyla kanıyla yanımdaydı çünkü. Hiç olup yok olmaktansa var olsun duymasın.

Caddeye çıktığımızda canım kestane istedi değim için on dakikadır kestane satan seyyar satıcı arıyorduk. Ne kadar gerek yok desem de inat etmiş bana o kestaneyi alacaktı. Elinden çekiştirip yolun ortasında durdurdum onu.

"İnan gerek yok, az önce canım istemişti ama şimdi istemiyor."

"O kestaneciyi bulacağız Yasemin güven bana."

"Güveniyorum ama yoruldun yürümekten."

Gülümseyip başını iki yana salladı.

"Babamın Yüzbaşı olduğunu söylemiş miydim?"

Başımı aşağı yukarı salladım. Her zaman söylüyordu.

"On beş yaşındayken kardeşlerimle beni sabahın beşinde ayağa dikip iki saat koşturuyordu. Yetmiyor, iki kere markete gönderiyordu. Okula giderken asla otobüse ya da taksiye binmemize izin vermiyordu, hep yürüyorduk. Bacaklarım dayanıklıdır merak etme. Ama sen yorulduysan oturabiliriz."

Gözlerim kocaman olmuş bir şekilde onu dinlemiştim. Talha amcanın cidden şakası yoktu.

"Babam sağlıklı olmamız için hep yürümemizi söyler. Bir yandan bakınca aslında iyi ki onu dinleyip yürümüşüm diyorum. Vücudumun dinç ve kalıplı durmasının sebebi sürekli yürümemden kaynaklanıyor."

"Evet, yaşından olgun gözüküyorsun. Ben yoruldum ama."

"Kestane alalım otururuz, ileride var öyle hissediyorum."

"Sen hissediyorsan vardır."

Kalabalık insanların arasından yürümeye devam ettiğimizde ikimiz de gözlerimizi etrafta gezdiriyorduk. Az önce canım kestane istedi dediğim için neredeyse bir saattir sokakta yürüyorduk. Acaba dondurma isteseydim bu kış günü nereden bulacaktı?

Elimi hızla çekince, "Ne oldu?" dedim şaşkınlıkla. Yüzüme bakmadığı için beni duymamıştı. Elimi hızlı bir şekilde çekiştiriyordu. Hızlı adımlarına ayaklarım zor uysa da yere takılmadan onunla beraber yürüdüm, yürümekte ne demek koştum resmen. Uzun boyuyla kestaneci görmüş beni onun yanına doğru çekiştiriyordu. Bir sakin olsan Umut, sonuçta kestaneci kaçmıyor e ben de hamile değilim aşermiyorum. Yavaş adım atsak ne olur? Her an yere yapışacak gibi halim var.

Kestanecinin önüne geldiğimizde derin nefes verip elimi göğsüme koydum.

"Bak dedim sana ileride var diye. Bulduk işte."

Koşmaktan kızaran yüzüm şimdi dikkatini çekmiş olacak ki, "İyi misin?" dedi panik olmuş bir şekilde.

"İyiyim, az önce uzun boylu bir adam beni havaya zıplatarak koşturdu. Hani ben bir altmış beş boyundayım ya ona göre kısa kaldığım için o farkına varmadan eliyle beni havaya kaldırıp indirdi."

Bir den kahkaha atmaya başlayınca elimi karnına geçirdim. Kestanenin başında duran abi de bize gülünce, "Sus," dedim. Gözleri kızarmıştı gülmekten.

"Kusura bakma, ben rahat yürüyorsun sandım."

"Yürümek mi, sen beni uçurdun Umut. Ne yürümesi?"

"İyi olmuş işte biraz da yüksekten bakmış olursun etrafa."

"Lütfen başını eğer misin seni pataklayacağım."

"İstersen belinden tutup havaya kaldırayım sen beni öyle patakla."

"Hayır, canım," deyip bacağına tekme attım. Öne doğru eğilip bacağını ovaladı. Canı acımamıştı ama acımış gibi yüzünü buruşturuyordu. Hayır, gülen gözleri olmasa acıdığına inanacağım.

"Yalandan yapıyorsun, ben yavaş vurdum."

"Acıdı gerçekten, bak istersen."

Omzumu silkip, "Sen de benimle dalga geçtin ama." dedim. Küçük bir çocuk gibi dudaklarımı büzdüğüm için, "Doğrulup şaka yaptım," dedi üzülmeme dayanamıyormuş gibi. "Hiç acımadı."

"Bir dahakine daha sert vururum benimle dalga geçersen."

"Olur."

"Eşek," deyip bize gülen kestaneci abiye döndüm.

"Buyurun gençler."

"Bize on liralık kestane verir misin abi?"

"Tabii ki."

Adam kâğıda kestaneleri koyarken Umut cebinden para çıkardı. Yemeğin parasını o ödediği için kestanenin parasını ben ödemek istiyordum. Parayı cebine koymasını söyleyip çantamdan çıkardığım parayı abiye uzattım.

"Ben verirdim."

"Yemeğin parasını sen ödedin. İkimiz de öğrenciyiz, birbirimizi idare edelim."

"Para sıkıntısı çekmiyorum."

"Ben de çekmiyorum ama idareli olalım yine de. Her şeyi sen ödersen olmaz."

"Peki, banka oturalım mı?"

"Olur."

İnsanların oturduğu alana doğru ilerledik. Banka oturduğumuzda paketten bir tane kestane çıkarıp ona uzattım.

"Teşekkür ederim, senin azmin sayesinde kestaneciyi bulduk."

"Afiyetle ye. Canın ne zaman bir şey isterse söylemekten çekinme."

"Sağ ol."

Kestaneleri yemeğe daldığımızda gözlerimi kuşları kovalayan çocukların üstüne çevirdim. Hepsinin elinde uçan balonlar vardı. Yılbaşı yaklaştığı için her yerde yeni yıl hazırlıkları başlamıştı. Satıcılar geyik ve Noel baba balonlarını satıyordu. Vitrinler renkli küçük lambalarla süslenmişti. Bu zamana kadar yeni yılı kutlamamıştım. Yeni yıl geliyor diye de evimizde hazırlık olmazdı. Acaba Umut'la ailesi kutluyor muydu? Ağzımdaki kestaneyi yutup ona doğru döndüm. O da benim gibi bana doğru dönüp paketten kestane aldı.

"Siz yılbaşını kutluyor musunuz?"

"Özel bir şey yapmıyoruz, ailecek yemek yiyoruz."

"Hımm."

"Siz?"

"Biz her zaman nasılsak o akşamda öyle davranıyoruz."

"Aslında biz de öyle, çocukluğumdan beri yazları Neşe ve Pınar teyzemlerle birlikte bahçede yemeğimizi yeriz. Kış ayı olunca herkes kendi evine çekilir sadece hafta sonu birbirimizin evine yemeğe gideriz. Babam ve amcamlar sabaha kadar oturur sohbet eder. Annem ve teyzemler de belli saatten sonra uykuya dalar. Aynı şekilde Mina'da.

"Ne güzel. Bizimde büyük bir avlunun içinde dört evimiz var. Birinde babamla ben yaşıyorum diğer evlerde amcam, iki halam aileleriyle yaşıyor."

"Kuzenin var mı?"

"Olmaz mı? Amcamın dört çocuğu var dördü de erkek. Aynı zamanda iki halamın da üç çocuğu var onlarda erkek."

"Desene bir tek sen kızsın."

"Evet. Kuzenlerimle çok iyi anlaşırım, ailede tek kız ben olduğum için hepsi üstüme titriyor. Yazın olduğunda avluya yatak yorgan atar sabaha kadar oturur sohbet ederiz. En büyüğümüz İrfan abimiz, kendisi çocuk doktoru. Onu çok seviyorum, sırdaşım dostum, en yakın arkadaşım diyebilirim."

"Tanışmak isterim."

"İnşallah bir gün sizi tanıştırırım. Adana'ya gittiğimde seni babama anlatacağım. Babamla tanışmak ister misin?"

"Her şeyden çok isterim."

"Biraz sert biridir ama sen ona karşı saygılı olursan, olacağına da eminim seni çok sever."

"Beni sevmesi için elimden geleni yaparım Yasemin. Kızına asla zarar vermeyeceğime babana, kuzenlerine tek tekte olsa anlatırım. Sana asla zarar vermem. Yanlış bir şey söylerim diye dikkatli bir şekilde konuşuyorum. Beni yanlış anlarsın diye ellerimi yavaş hareket ettiriyorum. Çok şanslıyım aslında. Sen işaret dilini biliyorsun."

"Ortaokulda öğrendim. Bence herkes öğrenmeli, bu dünyada işitme engelli çok fazla insan var onlarla iletişim kurmamız için öğrenmemiz gerekiyor."

Gülümseyip başını salladı.

"Okulda hemen hemen herkes biliyor bu yüzden sorun yaşamıyorum. Taksilerde bir de marketlerde sorun yaşıyorum. İnsanlar duymadığımı bildikleri halde kendilerini hırpalar gibi konuşuyorlar. Kimi acıyarak bakıyor bu çok yanlış, onlar bizlerle sakin bir şekilde iletişim halinde olsalar bizler onları çok iyi anlarız. Ben çocukluğumdan beri eğitim alıyorum, daha önce söylediğim gibi reflekslerim çok kuvvetli. Sağımdan, solumdan geçen insanları fark edebiliyorum ya da

arkamdan biri yaklaşınca anlıyorum. Ama bazılarımız maalesef tamamen dış dünyaya kapalı. Kimi işaret dilini bilmiyor, kimi duyamadığı için dışarı çıkmıyor. Kendini eve kapatıp sanki yaşamıyormuş gibi davranıyor. Bunlarda tamamen bizi hor gören insanlar yüzünden."

"Kimisi isteyerek kırmıyor, işitme engelli birine yardım etmek istediği için panik yapıyor o an. Hem o kişiyi kırmak istemiyor, hem de onu anlamaya çalışıyor. Herkes vicdansız değil Umut. Güzel ülkemizde merhametli ve vicdanlı insanlarda var. Bakma sen sürekli kötü insanları gösteriyor haberler, gazeteler ama iyi insanlar fazlasıyla var. Hep birlikte yaşamayı öğrendiğimizde bu dünya daha güzel olacak."

Omuzlarını dikleştirip gözlerimin içine derin bir şekilde baktı.

"Seninle konuşunca sanki psikologdan destek alıyormuşum gibi hissediyorum. Anlattıkların huzur veriyor. Seninle bir ömür güzel geçer Yasemin. Dostluğun, eşliğin eşinin sahip olabileceği değerli hazine olur. Umarım alnıma yazılan isim senin ismindir. Eşin ben olurum, eşim sen olursun."

Başımı eğip tüm kalbimle âmin dedim. Rabbimden istediğim buydu. Her namazımdan sonra onun benim için hayırlı bir eş olmasıydı. Dualarım kabul olurdu inşallah.

Elimin üzerine elini koyunca başımı kaldırdım.

"Ellerin soğuktan kızarmış, aynı şekilde burnunun ucu da. Yurda gidelim yemekhanede oturalım."

"Olur," deyip ayağa kalktım. Gerçekten de üşümüştüm. Bacaklarım soğuktan ara ara titriyordu.

Taksi durağına geldiğimizde yine yan yana arka koltuğa oturduk. İkimizin de üzerinde günün yorgunluğu vardı. Yurda gelinceye kadar konuşmadık. Umut taksinin parasını ödedikten sonra aşağı indik. Yurdun içine ilerlerken kapıdan çıkan güvenlik huzursuz etmişti beni. Talha amca müdüre onun yap-

tıklarını söylediğinde müdür güvenlik kamerasından olayları izlemiş, kızlardan para aldığı için onu işten çıkarmıştı. O gün bugündür onu burada görmüyordum, şimdi görünce korkmuştum açıkçası. Gözlerini bana dikmiş öfkeyle bakıyordu.

Umut'un arkasına geçip onu görmemeye çalıştım. Umut onun bakışlarından rahatsız olmuş olacak ki kolları kasılmıştı. Adama hiçbir şey demeden beni kolun altına aldı.

"Senin yüzünden işimden oldum," diyen adama cevap vermeden içeri girdim. Umut arkasını dönüp adama baksa da onu çekiştirip yemekhaneye doğru yürüdüm. Onun işten çıkmasına üzülsem de yaptığı etik değildi. Gece vakti kızları dışarı çıkarıp onlardan para alıyordu. Önemli bir durum olduğunda bizim adım atmamızı istemiyordu ama keyfe göre izin verdiği için yaptığı işe saygısı olmayan bir adamdı o. Umarım işini layığıyla yapardı.

Yemekhaneye girdiğimizde bizimkilerin yanına doğru ilerledik. Serkan ve Tuğba elimize bakıp, "Oo," diye söylenmeye başlayınca elimi çekmek istedim. Umut her zaman olduğu gibi izin vermemiş üstüne sıkı sıkı tutmuştu.

Ben Elena'nın o da Yasin'in yanına oturdu.

"Hayırdır, sinirleriniz gergin gibi?"

"İşten çıkarılan güvenliği gördüm kapıda, Yasemin'e olan bakışları canımı fazlasıyla sıktı. Hayatımda ilk kez birine yumruk atmak istedim."

"İlk kez mi?" dedi masanın üzerine eğilen Serkan. Başını Serkan'a çevirip, "İki kez olabilir," dedi. "Biri ormanda olan şu herif, neydi adı?"

"Orhan mı?" dedi Elena.

"Adını anma şu herifin," deyip elini masaya vurdu Umut. Kızlarla aynı anda yerimizde sıçradık.

"Ama sen sordun Umut," diyen Elena'nın dirseğini dürttüm. Az önce o sormamış gibi ben ne zaman sordum der gibi bakıyordu kızın yüzüne.

"Valla sinirlenmekte haklısın Umut enişte. Orhan Yasemin'i her gördüğü yer de günaydın diyor."

Keşke Tuğba yanımda otursaydı da ayağının üzerine bassaydım.

"Öyle mi Yasemin?" diyen Umut'a, "Öyle," dediğimde sanki gidip Orhan'ı dövecek gibi bir hali vardı. Gözlerimin içine derin baktığı içinde hadi öyle değil de de olacakları gör der gibiydi.

"Günaydın diyor ama ben karşılık vermiyorum."

"Bana neden söylemedin?"

"Orhan bana günaydın diyor mu deseydim?"

"Evet, o çocuk düzgün biri değil. Lütfen onunla konuşma Yasemin. Her kıza asılıyor."

"Vay sapık," diyen Tuğba'ya, "Tuğba," dedim dişlerimin arasından.

"Umut enişte haklı Yasemin. Uzak dur bu çocuktan ben sana söyleyeyim böyle erkekler kızları elde edesiye kadar peşlerinden koşarlar elde edince onu bir kenara atarlar."

Umut elini tekrar masaya vurunca, "Ay," diye bağırıp Elena'ya yaklaştım.

"O kim oluyor da Yasemin'e yaklaşıyor, hadi yaklaştı diyelim nasıl olurda Yasemin'i kenara atar? Onu kampüsün bahçesine gömerim."

"Yaparsın eniştem."

"Hayatım!" diyen Serkan'a döndü bakışlarım. Gözlerim kocaman olmuş şekilde, "Hayatım?" dedim sorar gibi. Tuğba saçlarını omzundan aşağı sarkıttı Serkan'da ensesini ovaladı.

"Oha ama bizim neden haberimiz yok?"

"Şu an konu biz değiliz Yasemin, Umut eniştemi gaza getirmeye çalışıyorum şurada. Bizi boş ver."

"Ne demek boş ver? Umut lütfen sinirlenme bu bilerek yapıyor. Orhan beni rahatsız etse sana söylerim biliyorsun."

"Söylersin, değil mi?"

"Evet."

"Biliyorum."

Hep bir anda kahkaha atmaya başladıklarında, "Sağ ol," dedim gülümseyen Umut'a. "Bu ikisi sevgili olmuş ama bize söylemiyorlar bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Onlar geçen sene bir hafta sevgili olup ayrıldılar. Bu sene bakalım ne kadar sürecek ilişkileri."

Gözlerimi kocaman açıp, "Tuğba?" dedim. "Sen bana bundan hiç bahsetmemiştin."

"Bahsedecektim ama önemsiz olduğu için söylemek istemedim Yasemin aşkım."

"Önemsiz mi? Bizim ilişkimiz önemsiz mi Tuğba?"

"O zamanlar öyleydi ama şimdi önemli. Seninle evlenmeyi düşünüyorum, o yüzden derslerini iyi çalış, mezun ol, düzgün bir işe gir. Ben okul bitince evde oturup koca parası yemeyi düşünüyorum. Gençliğim bulaşık yıkamakla geçti azıcık sefa süreyim."

"Dün akşam edebiyat öğretmeni olacağım diyordun Tuğba," dedim şaşkınlıkla. Bu kızın bir anı bir anına uymuyordu.

"O dün akşamdı bu akşam kocamın parasını yemeğe karar verdim. Sıkı çalış Serkan."

"Olur güzelim. Şimdiden başladım ben çalışmaya."

"İkiniz de delirmişsiniz," diyen Yasin'e, "Haklısın," dedim. "Lütfen yanında oturan adamın kolunu dürter misin beni yiyecek gibi bakmasın."

Umut'un kolunu dürtüp, "Bakma Yasemin yengeye," dediğinde, "Sen de mi?" diye bağırdım. Yine kahkaha atmaya başladıklarında bu sefer yemekhanede olan kişiler biraz sessiz olur musunuz diye uyarıda bulundu. Kimisi ders çalıştığı için bizimkiler susup sessizce konuşmaya başladılar.

"Pazar günü Umut'un doğum günü, nerede kutluyoruz?"

Haberim olmadığı için bakışlarımı Umut'a çevirdim. Serkan'a bakmadığı için ne söylediğini anlamamıştı.

"Pazar günü doğum gününmüş," dediğimde masanın üzerinden eğilip Serkan'a baktı.

Serkan, "Kutlayacağız," dediğinde geri çekilip başını iki yana salladı.

"Niye oğlum? Yirmi yaşına giriyorsun kutlamalıyız," diyen Serkan'ı Tuğba, Yasin, Elena onayladı. Sen de onayla der gibi bana baktıkları için de, "Kesinlikle kutlanmalı," dedim. O aralığın on beşi doğmuştu ben de yirmi beşi. O dünyaya geldiği için sevinçle kutlanırken ben o gün hiçbir şey yapmak istemem. Sadece anneme Kur'an okuyordum. O gün dünyaya gelmiştim ama annem de gitmişti.

"Kutluyoruz değil mi?" diyen Elena'ya, "Siz bilirsiniz," dedi Umut. "Açıkçası bu tür olayları pek sevmiyorum. Çocukken annem bütün akrabalarımızı eve toplardı her gün oynadığım kuzenlerimle o gün özel oyunlar oynardık nedeni ise ben doğdum."

"Anneler işte," dedi iç çeken Tuğba. "Benim de arkadaşlarımı eve çağırır bir odanın içine onları saklardı. Sonra beni salona getirir gözlerimi kapattırırdı. Arkadaşlarım odadan çıkıp sürpriz diye bağırırdı. Her zaman aynı durumla karşılaştığım için bir keresinde anne neden arkadaşlarımı yatak odana saklıyorsun bir kerede mutfağa sakla şaşırayım demiştim. O gün babamla ikisi saatlerce gülmüşlerdi."

"Benim bir ay önceden başlardı hazırlıklar. İtalya'dan dedemle babaannemin gelmesini beklerdik. Onlar gelince bütün aile doğum günümü kutlardık."

"Ben sevmediğim için kutlamalarını istemezdim ama annem sağ olsun her zaman pasta yapardı," dedi Yasin.

Benim annem yoktu. Ben doğum günümü kutlamadığım için kuzenlerimin doğum günü de kutlanmazdı hiçbir zaman.

Pastayı normal günde yerdik. Sıkıntıyla iç çekip sanki aklımdan geçenleri duyuyormuş gibi beni inceleyen Umut'a tebessüm ettim.

"Benim doğduğum gün annemin benden ayrıldığı gün. O yüzden asla o gün doğum günü kutlamam. Babam pasta alsa da bir kere bile üzerindeki mumu üflemem, yememde. Yirmi beş aralık annemin benden gidişi. Öleceğini bilmeden dokuz ay boyunca bebeğini dünyaya getirmenin hayalini kuran bir kadının bu dünyadan göç edip gittiği gün. Sadece yirmi yaşındaydı benim annem. Oysaki ölmek için çok gençti."

Hepsinin yüzünde durgunluk oluştuğunda gülümsedim.

"Üzülün diye anlatmadım. Annem melek olup gitti, elbet bir gün onun yanına gideceğim. Bu dünyada vakit geçirmedik ama öbür dünyada onun yanından ayrılmayacağım."

Masanın üzerinden elimi tutan Umut gözlerini kapatıp açtı.

"Annenin yanına gitmek için çok erken. Seninle bu dünyada uzun yıllarımız olsun Yasemin. Umarım öbür dünyada da aynı yerde oluruz. On beş aralık benim doğum günüm yirmi beş aralık senin. Kader bizi birbirimizi doğmadan önce yazmış. Yirmi aralıkta ikimiz kutlayalım doğum günümüzü. Bu sene ve bundan sonraki senelerde hep bu tarihte birbirimize pasta alalım."

"Ama ben doğum günü kutlamıyorum."

"Sen yirmi beş aralığı kutlamıyorsun. Yirmi aralık ikimizin doğum günü olacak. Sadece ikimize özel."

Dolan gözlerimi kapatıp açtım.

"Sadece ikimize özel."

"Kesinlikle. Birbirimize pasta alacağımız bir gün olacak o gün."

Beklentiyle gözlerime bakan gözlerine nasıl hayır derdim.

"Tamam," deyip gülümsedim. O gün bizim günümüz olacaktı. Yeninden doğacaktık. Birbirimize pasta alıp iyi ki doğdun diyecektik.

"Yemekler geldi. Hadi yemeğimizi yiyip odamıza gidelim. Yarın kütüphaneye gidip akşama kadar kitap okumak istiyorum."

"Ben de seninle geleceğim," diyen Umut'a, "Sensiz olmaz," dedim. "Siz de gelecek misiniz?"

"Hayır, öğlene kadar uyuyacağım." Diyen dörtlüye gerçekten ama gerçekten şok olmuş halde baktım.

"Siz neden Edebiyatı seçtiniz?"

Serkan, "Güzel bir meslek," dedi.

Tuğba, "Kesinlikle, harika," dedi.

Elena, "Ben de çok seviyorum," dedi.

Yasin ise, "Ben bayılıyorum," dedi.

"Bir kere bile elinizde kitap görmedim sevgili yurt arkadaşlarım. Ne zaman başlayacaksınız ders çalışmaya?"

"Şimdilik sınav sonuçları iyi, kötü olursa okurum," diyen Tuğba'ya hayretle baktım. Ayağa kalkıp yemek almak için ilerledim. Bunlar adamı deli ederdi.

Ertesi gün Umut'la beraber kahvaltımızı yaptıktan sonra yurda yakın olan kütüphaneye geldik. Pazar günü açık olması beni fazlasıyla mutlu etmişti. Kitaplarım arasında dolaşırken Romeo ve Juliet kitabını raftan aldım. Diğer kitabı da o alınca en sonda olan rafların arasına oturduk. İkimiz de kitaplarım yüzüne bakarak gülümsedik.

"Senin dudaklarınla, dudaklarım günahtan arındı."

"Öyleyse şimdi günah dudaklarımda kaldı."

İkimiz de sessizce gülümseyip birbirimize biraz daha yaklaştık.

"Ah Juliet. Neden böyle güzelsin ha? Yoksa ele avuca sığmayan ölüm mü âşık oldu sana? İnanayım mı o iğrenç canavarın bu karanlıkta sevgilisi olasın diye seni sakladığına? İşte bundan korktuğum için. Sonsuza dek yanında kalacağım..."

"Bana Romeo'mu ver; sonra öldüğünde al da küçük yıldızlara böl onu; onlar göğün yüzünü öyle bir süsleyecektir ki, bütün dünya gönül verip geceye, tapmayacaktır artık o muhteşem güneşe..."

"Yatıyor musun orada kanlı kefeninle? Genç yaşında hayat bağlarını koparan bu ellerle düşmanımın gençliğini biçmekten daha iyi bir dostluk nasıl gösterebilirim ki sana?"

"Ey gözler, son kez bakın! Ey kollar son kez kucaklayın! Ve siz, ey dudaklar, nefes kapıları, hakka uygun bir öpüşle mühürleyin aç gözlülüğümle yaptığım bu süresiz anlaşmayı!"

İkimiz de iç çekip bir süre konuşmadan durduk. "İzin verirsen," dedi yutkunup. Gözlerini kaçırıp ellerini indirdi. Başını tekrar kaldırıp yüzüme baktı emin bir şekilde, "İzin verirsen başımı dizlerine koyabilirim miyim?"

Dudaklarımı dilimle ıslatıp yüzüne baktım sadece. Ne diyeceğimi bilemediğim için ellerimi hareket ettiremiyordum. Sana zarar vermem diyen gözlerine kıyamıyordum. Başımı sallayıp kucağımda duran çantayı yanıma koydum.

Gülümseyip, "Teşekkür ederim," dedi. "Sen benim meleğimsin ve ben meleğimi asla yanlış bir yola sokmam. Seni seviyorum Yasemin. Konuşmaya başladığımda sürekli sesli bir şekilde seni arayıp söyleyeceğim. Kimi zaman gecenin bir vakti arayacağım, kimi zaman dersin ortasındayken arayıp seni seviyorum Yasemin diyeceğim. Bazen de seni karşıma alıp gözlerinin içine bakarak söyleyeceğim. Seni seviyorum Yasemin."

"Ben de seni seviyorum diyerek karşılık vereceğim."

Başını dizlerimin üzerine koyup kitabı açtı. Böyle bir sahnenin hayalini bile kurmamıştım ama şu an yaşıyordum.

Ellerim onun koyu sarı saçlarına doğru giderken, parmaklarım titriyordu. Yumuşak saçlarının arasına parmaklarım girdiğinde başını hafif kaldırdı. Elimi geri çekip kenara

koyacağım an elimi tutup tekrar saçlarının üzerine getirdi. Kendi elini geri çektiğinde, "En çokta sana kitap okumak istiyorum," dedi. Saçlarının arasında parmaklarımı gezdirip, 'O da olur Umut' dedim içimden. Biz inancımızı kaybetmeyelim Allah elbet yüzümüze güler. Senin duymanı sağlar. Sen sadece sükûnetle, isyan etmeden bekle.

Kendi kitabımı kenara bırakıp onu izledim. Parmaklarım saçlarının arsasında gezerken iki kere esnemişti. Beş dakikadır aynı sayfaya baktığı için gözlerinin kısmen kapandığını fark ettim. Gülümseyip çantamdan telefonumu aldım. Onu rahatsız etmeden fotoğrafımızı çektim. Her zaman o gizli çekecek diye bir kural yoktu.

Düşecek olan kitabı elinden aldığımda kenara koydum. Bir süre sesimi çıkarmadan onun yüzünü izledim. Sevdiğimden midir bilmiyorum ama bana çok güzel geliyordu.

Kaşı, gözü, kirpiği o kadar güzeldi ki bakmaya kıyamıyordum. Otuz ya da kırk yaşındaki hali nasıl olacaktı bilmiyorum ama on dokuz yaşındaki hali çok güzeldi.

Yanağıma değen tüy gibi bir şey yüzünden sürekli yanağımı kaşıyıp duruyordum. Sürekli gıdıklandığım için sinirle gözlerimi açtım. Karşımda Umut'u görünce irkilip bakışlarımı etrafta gezdirdim. Kütüphanede uyuya kalmıştım. Umut'ta sağ olsun şalımın ucundaki püsküllleri yüzüme sürüyordu.

"Aşk olsun," deyip kollarımı gerdim. En son Umut'un uyuyan yüzünü izliyordum. Hangi ara uyuya kaldıysam.

"Saat üçe geliyor."

"Ne?" deyip kolumdaki saate baktım.

"Onca saat uyuduk mu biz? Ne kadar ayıp, bir de kitap okumaya geldik buraya çocuklar duyunca kesin bizimle dalga geçecekler."

"Onlara söylemeyiz olur biter. Kalkalım istersen miden açlıktan zil çalıyor."

Elimi karnımın üzerine koyup, "Aman Allah'ım," dedim. Sonra gözlerimi açıp, "Sen," dedim kızar gibi.

Sırıtıp, "Duymuyorum ama hissediyorum," dedi.

"Alla Allah, nasıl hissediyorsun karnımın içindeki sesi?"

Omzunu silkip, "Tahmin ediyorum," dedi. "Onca saat uyumuşuz kesin acıkmışındır hadi köfte ekmek yiyelim bol patateste koyduralım içine."

"Annen söyledi, sen patates canavarıymışsın."

"Babamın oğluyum ben."

"Yüzbaşı Talha Aslan'ın"

"Evet, bütün genlerini babasından alan çocuk benim. O ne severse ben de seviyorum, sevmediğim yiyecekleri asla yemiyorum. Tipim aynı anneme benziyor ama alışkanlıklarım aynı babam."

"Umarım oğlun annesine benzer."

"Annesinin yemek alışkanlarını henüz bilmiyorum. Sevmediğin yemekler neler?"

Gözlerimi kaçıracağım an çenemi tuttu.

"Kaçırma gözlerini benden," deyip parmaklarını gözlerimiz arasında gezdirdi.

"Ben annesi derken kendimi kast etmedim. Belki başkasıyla-"

Elini kaldırıp susmamı sağladı.

"Yasemin, kaderimsin diyorum, seninle sonsuza kadar bir gelecek düşünüyorum. Hayallerimin her anında sen başrolsün. Kendini dışlama. Seninle ben artık biz olduk."

"Tamam." deyip kızaran yanaklarımı saklamak istedim ama buna müsaade etmedi. Yanaklarıma, gözlerime, yüzümün her yerine uzun uzun baktı. Utanman onun hoşuna gidiyordu. Aslında aynı olay benim içinde geçerliydi. Onun kızaran yanaklarını izlemek hoşuma gidiyordu. Evet, farkındayım biz tuhaf bir çifttik.

Kütüphaneden ayrıldıktan sonra istediği köfte ekmeği yedik. Yurda geldiğimizde o kendi odasına, ben de kendi odama geçtim. Tuğba'yla Elena laptoptan film izliyordu.

"Ne izliyorsunuz?"

"Üç harflilerin filmini izliyoruz."

Gözlerimi kocaman açıp, "Kapatın ya," dedim. "Ben korkuyorum."

"Çok heyecanlı," diyen Elena'ya, "Tatlım izleme," dedim. "Bize musallat olurlar bak."

"Filmin yarısına geldik Yasemin kapatamayız."

"Tamam izleyin."

Çantamdan kulaklığımı çıkarıp kulağıma taktım. Böyle filmleri hayatta izlemezdim. Millet kafayı yemiş resmen.

Müziği son ses açtıktan sonra yatağa uzandım. Onlar filmi izlerken uykuya dalmışım.

Ertesi gün okula gitmek için yurttan ayrıldığımızda hepimiz durağa doğru yürüdük. Umut'la ben sakin bir şekilde yürürken dörtlü sabah sabah enerjiyi nereden buldularsa bağıra bağıra kahkaha atıp birbirlerini itekliyordu. Umut ne kadar beni kenara çekse de Tuğba sağ olsun üstüme çullanıyordu.

"Bu sabahki neşenizi neye borçluyuz çocuklar?" diyen simitçi abiye gülümsedim. Her sabah okula gidip gelirken ondan simit aldığımız için bizi tanımıştı.

"Gece doping aldık neşemiz de oradan geliyor abi."

Serkan susunca adam, "Allah neşenizi arttırsın," dedi gülerek.

"Âmin," deyip simitlerimizi aldık. Ne kadar kahvaltı yapsak da simit yemeden okula gitmiyorduk. Umut sağ olsun her sabah bizi alıştırmıştı. Azra teyze oğlunun patatese olan düşkünlüğünden bahsetmişti ama simidi söylememişti. Sevdiği yiyecekleri sürekli tüketmeyi fazlasıyla seviyordu.

Otobüse bindiğimiz de en arka kısma geçtik. Şansımıza otobüs bugün dolu değildi. Vizeler bittiği için çoğu öğrenci gelmiyordu okula.

Umut'la yan yana oturup atkımı çıkardım. Benim gibi atkısını ve beresini çıkaran Umut rahat bir şekilde koltuğa yaslandı. Kendi simidini hemen yemişti. Elimdeki simidi ona uzatıp, "Yer misin?" dedim.

"Az önce yedim, sen ye."

"Bu sabah kahvaltıyı fazla kaçırmışım, ye istersen yoksa kalır."

"Az yedin Yasemin. Her zaman az yiyorsun."

"Sana göre az ama bana göre çok."

Elimdeki simidi alıp, "Öyle olsun," dedi.

Sırtımı koltuğa yaslayıp akıp giden yolu izledim. Bizimkiler otobüsün içinde fazla ses yaptıkları için yaşlı teyzeler ve amcalar tarafından azarlandılar. Hepsi utanıp başlarını yere eğdiler. Onların haline gülümseyip Umut gibi gözlerimi kapadım.

Okula geldiğimiz de Serkan, Yasin ve Tuğba kendi sınıfına giderken Umut bizimle beraber sınıfın önüne kadar geldi. Onun sayesinde kendimi küçük çocuk gibi hissediyordum. Her sabah sınıfa bırakıyor, aralarda mutlaka yanıma uğruyor, eve gideceğimiz zamanda sınıfın kapısında beni bekliyor oluyordu. Sınıftaki bütün herkes beraber olduğumuzu öğrenmişti.

"Görüşmek üzere," deyip sınıfa girdim. Gözleri Orhan'ın üzerinde fazla kalınca olduğum yerde durup yüzüne baktım. Tebessüm edip arkasını döndü.

Orhan'dan bu kadar nefret etmesi çok tuhaftı. Kıskanınca tehlikeli ben oluyorum sanıyordum ama o benden daha tehlikeli olabiliyordu. Bakışlarıyla Orhan'ı ezebiliyordu.

Yerime oturduğumda Orhan'ın bakışlarını üzerimde hissetsem de bir kere bile bakmadım. Matematik defterimi çı-

karıp sorular çözdüm. Elena yanımda kıpır kıpır olduğu için aklımı ne kadar sorulara vermesem de odaklanmaya çalışıyordum.

"Yasemin, bu çocuk gerçekten çok tuhaf. Şuna baksana gözlerini bir saniye çekmiyor üstünden. Manzara izler gibi seni izliyor."

Şalımın önünü aşağı çekip, "Farkındayım," dedim başımı kaldırmadan. Bakışları beni gerçekten korkutuyordu. Gözleri bedenimin her yerinde geziyordu. Ne görmek istiyordu bilmiyorum ama bu tavrı onu sapık gibi gösteriyordu.

Kalemi masanın üzerine bırakıp sırtımı sandalyeye yasladım. Neyse ki hoca gelmişti de o da önüne dönmüştü.

"Eğer böyle bakmaya devam ederse onu şikâyet edeceğim. Sapık gibi, gözleriyle taciz ediyor."

"Haklısın, tuhaf biri."

Bütün dersi gergin bir şekilde dinleyerek geçirdim. Ders bittiğinde defteri çantama koyup fermuarı kapadım.

"Buraya geliyor Orhan."

"Lanet gitsin," diye mırıldanıp ayağa kalktım. Niyetim Orhan'ı görmemiş gibi yapıp sınıftan çıkmaktı ama karşıma dikilince olduğum yerde kaldım.

"Nasılsın, Yasemin?"

"İyiyim, iyi günler," deyip yanından geçmek istedim ama engel oldu. Yakınlığından gerilip geri çekildim. Elena'da benim gibi gerilmişti. Başımı dik tutup, "Bir sorun mu var?" dedim soğuk sesimle. Onunla konuşmak istemediğimi daha ne kadar belli edeceğim bilmiyorum.

"Benden yana bir sorun yok ama senden yana var sanırım. Seninle sohbet etmek istiyorum benden kaçıyorsun. Ben adam yemiyorum Yasemin, beni görünce neden kaçıyorsun?"

"Pek arkadaş canlısı değilim. İzninle dışarı çıkacağım."

Elena'yla adım attığımızda kolumu tuttu. Gözlerimi kocaman açıp, "Bırak," dedim dişlerimin arasından.

"Sadece bir kahve içelim. Seninle uzun zamandır arkadaş olmaya çalışıyorum."

Kolumu elinin arasından çekmek istediğimde daha fazla sıkıyordu çekmeyeyim diye.

"Bırak," diye bağırdım sinirle. "Seninle arkadaş olmak istemiyorum ki iki laf etmiyorum. İnatla üstüme gelip durma kötü olacak."

Kahkaha atıp, "Vay canına," dedi gözlerini kocaman açarak.

"Bu havalı hallerin bana sökmez güzelim. Ulaşılmazı oynamaktan vazgeç. Benimle takıl seni çok mutlu ederim."

Bacağına sert bir şekilde tekme attığımda gözlerini kapatıp elini çekti.

"Lan," dediğinde Elena'yla sınıftan koşar adım kaçtık.

"Ruh hastası manyak. Gördün değil mi? Seni rahatsız ettiğini söyleyelim."

Dolan gözlerimi silip bize doğru gelen Umut'u fark ettim.

Umut duymasın dediğimde Umut'un kaşları çatıldı. Adam dudak okuyordu ve söylediklerimi anlamıştı. Hızlı adımlarla yanıma gelip, "Ne oldu?" dedi üzerimi kontrol ederken.

"Bir şey olmadı," desem de sulanan gözlerimi görüyor ve üzüldüğümü anlıyordu.

"Biri bir şey mi dedi Yasemin? Söyle güzelim, neden doldu gözlerin?"

Derin nefes alıp başımı aşağı yukarı salladım.

"Şu Orhan beni rahatsız ediyor. Konuşmak istemediğimi söylediğim halde ısrarla karşıma çıkıyor."

Mavi gözlerinin içinden ateş çıkarma imkânı olsa şimdi çıkarırdı. Öfkeyle bakarken, "Bir şey yapma," dedim. "Lütfen."

"Nerede o?"

"Lütfen Umut, bulaşma ona."

"Sadece konuşacağım. Siz Elena'yla aşağı inin ben geliyorum."

Sınıfa doğru gideceği an kolunu tuttum.

"Kavga etme Umut, başının belaya girmesini istemiyorum."

"Onu uyaracağım Yasemin. Seni rahatsız etmeye devam ederse kolumdan tutarsın. Çünkü o zaman onun ağzını burnunu kırarım."

Sınıfa doğru ilerlemeye başlayınca korkuyla peşinden gittim. Elena Serkan'la Yasin'e haber veriyorum dese de içim rahat değildi. Sınıfa girdiğinde kapıyı kapatacağı an içeri girdim.

"Dışarıda bekler misin?"

Başımı iki yana salladım.

"Lütfen."

Bu seferde omzumu silktim.

"Ya sabır," deyip ellerini saçlarının arasına geçirdi.

"Bekle burada."

Pencere kenarında kızla cilveleşen Orhan'a doğru yürüdü. Az önce bana kahve içelim diyen adam şimdi başka bir kızı köşeye sıkıştırmıştı. Ne kadar karakteri bozuk biri.

Umut omzuna dokunduğunda bakışlarını ağır ağır onun gözlerine çevirdi. Ardından da benim gözlerime baktı. Umut omzunu sıkmış olacak ki gözlerini benim gözlerimin üzerinden çekti hemen.

"Bir daha seni Yasemin'i rahatsız ederken görmeyeceğim. Eğer bakışlarınla bile onu rahatsız edersen senin için iyi olmaz."

Her ne kadar Umut'un ellerine baksa da söylediklerini anlamıyormuş gibiydi. Belki işaret dilini bilmiyordu ama öfkeli birini çok iyi tanıyordu. Umut'un öfkesini, sinirini hissettiği için tek kelime etmiyordu.

Umut omzunu sıkınca başını aşağı yukarı salladı. Umut bana doğru geldiğinde ise öylece bakıyordu.

"Sorun varmış sanırım?"

Sınıfa bodoslama dalan Serkan ve Yasin'e, şimdi mi geldiniz der gibi bakıyordum. Serkan Umut'un koluna vurup, "Siz çıkın," dedi. "Biz de uyaralım."

Sınıftan çıktığımızda Umut'un hızlı adımlarına yetişmek için neredeyse koşmaya başladım. Elini tutup onu zorla durdurdum. Bir anda bana dönüp elini elimin arasından çekti.

"Konuşmaya başlayınca içimdekileri onun yüzüne bağıra bağıra söyleyeceğim."

ON ALTINCI BÖLÜM

Hayatta en büyük mucize,
küçükken iyi bir öğretmene rastlamaktır.

Orhan'la yaşadığımız olaydan sonra, Orhan bir daha hiçbir şekilde beni rahatsız etmedi. Ne gözleriyle ne de sözleriyle. Umut ve diğerlerinin konuşması sanırım onu korkutmuştu. Beni gördüğü yerde hemen kaçıyordu. Onun yüzünden o gün Umut akşama kadar mutsuz dolaşmıştı etrafta. Böyle durumlarda karşı tarafa cevap veremediği için üzülüyordu. Aslında boşu boşuna üzülüyordu. Evet, o gün sesi çıkmamıştı ama gözleriyle Orhan'ı susturmuştu. Anlatmak istediklerini çok güzel ifade etmişti. Kendini yetersiz hissettiği için açıkçası fazlasıyla canım sıkılıyordu. Onun bu halleri beni üzdüğü kadar arkadaşlarını da üzüyordu. Hepimiz Umut'ta ki değişikliği görebiliyorduk.

Bir saat sonra hastanede randevusu olduğu için birlikte hastaneye gidiyorduk. Yanımda konuşmadan dışarıyı izliyordu. Yan bir şekilde oturmuş onun durgun halini izliyordum. Ne kadar çok isterim duyacaksın Umut, üzülme demeyi. Ameliyat sonucunun nasıl olacağını bilmediğim için onu ümitlendirecek bir şey söylemek istemiyordum. Sadece seni her halinle seviyorum demek istiyordum.

İç çekip başını ağır ağır bana döndürdü. Yüzündeki buruk gülümsemeye karşılık verip elini sıktım.

Sen hiç konuşma Umut senin için sürekli konuşurum ben. Elin olurum, kolun olurum bu hayatta duymayan kulakların olurum. Yeter ki beni sev, sevki aramıza hiçbir engel girmesin.

"Geldik," diyen şoförün sesiyle oturuşumu düzelttim. Umut adama parayı uzatınca birlikte taksiden indik. Aslında hastanenin içine girmeye utanıyordum. Annesiyle babası da buradaydı. Bizi sürekli yan yana gördükleri için kendimi kötü hissediyordum. Umut ne kadar rahat olmamamı söylese de onların yanında kasılıyordum. Sonuçta aramızda resmi bir şey yoktu.

Hastanenin içine girdiğimizde danışmanın orada bekleyen Talha amcayla Azra teyzeye doğru ilerledik. Bizi gördüklerinde ikisinin de yüzlerinde tebessüm oluştu. Birbiriyle uyumlu bir şekilde giyimmişler, fit halleriyle açıkçası dikkat çekiyorlardı. Onları tanımasam dört çocukları olduğuna hayatta inanmam. Yaşlarına rağmen oldukça genç gösteriyorlardı.

Yanlarına geldiğimizde Azra teyze kollarını açıp bana sımsıkı sarıldı. Onun candan halini çok seviyordum. Sıcacık kalbi içimi ısıtıyordu.

"Nasılsın güzel kızım?"

"İyiyim Azra teyze, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim güzel kızım."

Umut'un da yanaklarını öptükten sonra elimi tuttu.

"Hadi gidelim on dakika sonra doktorun odasına gireceğiz."

O an gözle görülecek şekilde hepimizi heyecan sardı. Talha amca Umut'un omzuna elini bastırdı destek olmak için. Çünkü hepimizden fazla heyecanlıydı. Sürekli parmaklarını ovalıyor, yutkunuyordu. Eminim kalbi yerinden çıkacak kadar atıyordu.

Doktorun odasına ilerlerken onun için bütün duaları okumaya başladım. Sadece bir umut Allah'ım, mutlu olması

için bir umut göster bize. O her haline şükrediyor, onu benden iyi tanıyorsun, lütfen duysun, mutlu olsun Allah'ım. Senden gelen her şeye razıyız, lütfen duymasını sağla.

Doktorun olduğu kata gelince Talha amca asistana Umut'un adıyla soyadını söyledi. Azra teyze elimi sıkı sıkı tuttuğu için avuç içimiz terlemişti. Ona doğru dönüp kolunu sıvazladım sakin olması için. Gözlerini sağa sola giden Umut'un üzerinden çekmiyordu.

Umut başı yerde sağa sola giderken Talha amca kolundan tutup durdurdu onu.

"Sakin ol oğlum, her ne olursa olsun yaşamak kadar güzel bir şey yok. Sen sağlıklı birisin, duymaman senin için sorun değil. Bunu çocukken aştık değil mi?"

Umut başını aşağı yukarı salladı ama Talha amca tatmin olmamıştı. Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Umut'un hayatı küsmesini istemiyordu.

Asistan Umut'un adını seslendiğinde hep birlikte doktorun odasına girdik.

"Merhaba, buyurun oturun."

Talha amca tekli koltuğa otururken Azra teyzeyle yan yana oturduk. Umut ise muayene koltuğuna oturdu.

"Umut Bey geçen hafta geldiğinde onu muayene ettim. Olacağı ameliyat yüzde yüz olumlu sonuç vermese de bir ihtimal duyma şansı var. Daha önce ameliyat ettiğim hastalarım duymuştu."

Doktor hem sesli konuşuyor hem de işaret dilini kullanıyordu. Umut ise gözlerini bir saniye çekmiyordu doktorun üzerinden.

"Oğlumuz çocukluğunda üç kez ameliyat oldu maalesef sonucu olumsuz oldu. Yetişkin olduğu zaman ameliyat olursa duyma şansının yüksek olduğunu söylemişti doktor. Bize kesin bir şey söyleyin doktor bey, biz ameliyattan sonra oğlumuzun hayal kırıklığına uğramasını istemiyoruz."

"Kesin bir sonuç söyleyemem, geçen hafta oğlunuza da anlattım. Bu ameliyat bazı hastalarımda olumlu olsa da bazılarında maalesef olmuyor."

Talha amca Umut'un ameliyat olmasını istemiyor gibiydi. Özellikle bu doktorda. Umut biraz öne doğru kayıp, "Ameliyat olmak istiyorum," dedi ellerini hareket ettirirken. "En yakın zamana tarih alalım."

"Oğlum biraz düşünelim mi?"

Başını iki yana sallayıp, "Gün alalım baba," dedi. "Ben olumlu sonuç olacağına inanıyorum. Daha fazla geç kalmak istemiyorum."

"Umut'um?"

"Lütfen anne."

Azra teyzeyle Talha amca iç çekip birbirlerine baktılar. Umut ameliyat olmayı çok istediği için mecbur kabul ettiler.

Ocağın yirmi dokuzuna gün aldılar. Umut'un yüzü gülerken bizim yüzümüz buruktu. Doktor bana da iyi gelmemişti. Alanında iyi bir doktor olabilirdi ama net bir şey söylememesi benim de kafamı karıştırmıştı.

Birlikte restorana geldiğimizde Umut bakışlarını bize çevirip, "Ne?" dedi gülerek.

"Duymamı istemiyor musunuz? Neden yüzünüz asık?"

"O nasıl laf öyle?" dedi sitem eden sesiyle Talha amca. "Oğlum annenle bebekliğinden beri istiyoruz senin duymanı. Bu doktor bana iyi gelmedi."

"Araştırdım baba, herkes olumlu şeyler yazmış hakkında."

"Başka doktor mu baksak oğlum? Yurt dışındaki doktorları araştırsak?"

"O zamanda vakit geçiyor. Ben hemen duymak istiyorum. Baba lütfen bana destek olun."

Talha amca iç çekip, "Peki oğlum," dedi. "Sen nasıl istiyorsan öyle olsun. Sonuç ne olursa olsun senin yanındayız."

O dakikadan sonra konuşmadan yemeklerimizi yedik. Talha amca hesabı ödediğinde yine aynı sessizlikle arabaya bindik. Beni yurdun önüne getirdiklerinde tebessüm edip kenara kaydım.

"Getirdiğiniz için teşekkür ederim Talha amca."

"Ne demek kızım. Kendine dikkat et."

Azra teyzeyi öptükten sonra arabadan indim. Benimle beraber inen Umut'a gerek yok desem de o da inmişti. Yarın doğum günü olduğu için hafta sonunu ailesiyle geçirecekti.

"İnmene gerek yoktu, Ailen beklemesin bin arabaya."

"Yurda girinceye kadar sana eşlik etmek istiyorum beş dakika bekleyebilirler."

"Tamam," deyip yurdun içine ilerledim. Bugün onunla çok konuşmamıştım. Yanında olmuştum ama ameliyatı ile ilgili tek kelime etmemiştim. Bütün gün ailesiyle konuşmalarını dinledim. Kızlar yurdunun önüne gelince durduk.

"Hiçbir şeyi kafana takma. Eskiden nasıl yaşıyorsan şimdi de öyle yaşa Umut. Sürekli ameliyat sonucunu düşünürsen mutlu olamazsın. Bir ay sonra ameliyat olacaksın, her ne olursa olsun seninleyim."

Bir adım yaklaşıp parmak uçlarımı tuttu. Konuşmadı ama ben onu çok iyi anladım. Duymak istediğini, konuşmak istediğini görmemek için kör olmak lazımdı. Ah, bilse benim de onun gibi çok istediğimi. Sadece korktuğum için duyacaksın demediğimi bir bilse. Ameliyat olumsuz sonuç olursa hani duyacaktım demesinden korkuyorum.

Seni teselli etmek çok istiyorum ama dilimin ucuna gelen sözleri söyleyemiyorum Umut.

"Ailen bekliyor, gitsen iyi olacak."

Başını sallayıp geri çekildi. Geri geri giderken, "Önüne dön," dedim gülümseyerek. Hüzünlü yüzüne tebessüm gerekiyordu. Gamzelerini göstermesi için gülmesi gerekiyordu.

Dudağı iki yana kıvrılınca, "İşte bu," dedim ellerimle. "Sana gülmek yakışıyor, mutsuz olma."

"Seni seviyorum Yasemin," deyip elini göğsünün üzerine koydu. "Ben de seni seviyorum," dediğimde iç çekip arkasını döndü. Ailesinin yanına giderken yurdun merdivenlerini çıktım. Tuğba'nın yanına gidip onunla konuşmam gerekiyordu. Eğer içimdekileri anlatamazsam şu bir buçuk ay benim için zor geçecekti.

Odaya girdiğimde Tuğba'nın olmadığını fark ettim. Büyük bir ihtimal yemekhanedeydi. Annesi öldüğünde teyzesine bir söz vermişti çalışmayacaktı. Babasıyla annesinin emekli parasını alıyordu. Ne kadar almayacağım diye diretse de teyzesi annen seni affetmez dediğinde mecbur kabul etmişti.

Eşyalarımı yerlerine yerleştirip pencerenin önüne geçtim. Defterimin kapağını açıp sıkıntıyla iç çektim.

"Uzun zaman oldu yazmayalı. Özledin mi beni?"

Kalemi elime alıp *Sevgili Umut* yazdım. Devamı gelecekken kalem tutan elim durdu. Kenarda duran telefonu uzanıp mesaj kısmını açtım.

-Sevgili Umut...

Kimi insan için hayat yaşamak için çok zor. Kimisi için ise çok kolay. Çocuk olduğunda dünyayı tozpembe görüp, hiçbir sıkıntın yokmuş gibi etrafta koşuşturursun. Ergenlik döneminde hayatın birazda olsa farkına varıp kendini toparlarsın, yetişkin bir birey olduğunda ise sorumluluk sahibi olduğunu fark eder kendin için, ailen için, çevremdeki insanlar için bir şeyler yapmaya başlarsın. Gerçekleri kavradığında hem bu dünya için, hem de sonsuza kadar geçireceğimiz dünya için çalışmaya başlarız. Hem nefsimize, hem de bu dünyanın yalancı nimetlerine kanmamaya dikkat ederiz. Her zaman şükretmeye çalışırız.

Sevgili Umut

Henüz doğmadan annenin karnında ona umut oldun. O kötü adamların elindeyken sen onu korudun. Doğduğunda daha henüz bebekken hayatın ciddiyetini anladın. Çocuk olduğunda sorumluluklarını bildin, şükretmeyi bildin, sevmeyi bildin. İnsanlara güler yüzle bakmayı bildin. Sen çok şanslı bir adamsın, hiçbir zaman Allah'a isyan etmedin. Haline şükredip senin için sunulan hayatta mutlu yaşamasını bildin.

Sevgili Umut

İsyan etme, bu zamana kadar nasıl isyan etmediysen yine etme. Haline şükretmeye devam et. Varsın duyma, nefes alıyorsun, kendini ifade ediyorsun, *ailen tarafından seviliyorsun, tüm sevdiklerin yanında, sakın isyan etme. Duymazsan kimse seni terk etmez. Konuşmazsan kimse yanından gitmez. İnsanlar seni sen olduğun için seviyor, gülümsediğin için, güzel kalbin için seviyor. Sesini duymasalar da yaşadığın için mutlu olan insanlar var.*

Sevgili Umut

Seni seven yetim bir kız var. Adı Yasemin, seni görür görmez filizlendin onun içinde. Seni tanımadan şiirler yazdı bu kız. Bir gülüşünle onun içini cennet bahçesine çevirdin. Bu kız senin duymadığını, konuşmadığını bilmeden çok sevdi. Varsın sen hiç duyma, hiç konuşma ama hep gülümse. Etrafına mutluluk saç, yüzüne hüzün dalgasını getirme. Bir gülüşünde çok fazla mutlu olan insanlar var bu kadar insanı mutsuzluğa sürükleme.

Benim sessiz adamım bizi mutsuzluğunla üzme.

Mesajı gönderdiğimde sırtımı sandalye yasladım. Umarım o gülen gözleri hiçbir zaman hüzün kaplamazdı. Eskisi gibi neşeli ve pozitif olurdu.

Telefon titreyince hemen mesajı açtım.

-Yasemin'im

Bebekken gözlerimi açtığımda, annemin gülen yüzünü gördüğümde gülümsedim ben. Çocuk olduğumda bahçede koşan arkadaşlarımın peşine koşup, onlar gibi kahkaha attım. Sesim çıkıyor muydu bilmiyorum ama ben ailemin yüzüne baktığımda onlar ben güldüğüm için sevinçle birbirine bakıyorlardı. Bir gülüşü var hiç duymasa da olur diyen annemi üzmemek için hep güldüm. Mutlu oldum, bir abi gibi kardeşlerime sahip çıktım. Mina düştüğünde dizini öpüp iyi misin abim dedim. Sesim çıkmadı ama kalbim konuştu. Onun küçük elleri yanağıma değdiğinde dünyalar benim oldu.

Okulda kavga ettikleri için hemen benim yanıma gelen Ömer ve Ali'me sıkı sıkı sarıldım. Siz kardeşsiniz *birbirinizden özür diler barışırsınız dedim. Onlar kalbimden geçenleri duydukları için ellerini yanağıma koydular.*

Her sabah erken kalkıp, annemden önce kahvaltı hazırlayıp onun mutfağa gelmesini bekledim. Masayı görünce bana doğru koşup oğlum neden zahmet ettin deyip yanaklarımı öpüşüne şahit oldum. Her şey senin için annem dediğimde elini yanağıma koyup gözlerini kapatışını izledim. Beni en çok annem hissediyordu.

On sekiz yaşımda askeriyeye gittiğimde babamın erlere verdiği eğitimi izledim. Kimi zaman onların içlerine katılıp bir asker gibi eğitim aldım. Ben hiçbir zaman gerçek bir asker olamayacağım babam dediğimde dağ gibi olan gövdesine beni bastırıp oğlum demişti yürekten. Öyle bir sarılmıştı ki, babam olmasa bu dünyada yaşayamayacağımı inanmıştım o an.

Yasemin'im.

Seni görür görmez sana doğru koşan kalbimi zor zapt ettim o an. Seninle karşı karşıya gelmek için sürekli bahaneler üretip durdum. Yüzündeki gülümsemeyi saatlerce izledim. İşaret dili bildiğin için neredeyse ağlayacaktım. Ben

seni ve ailemi hep izledim Yasemin. O güzel yüzünüzü saatlerce izledim. Ama duyamadım. Ne kahkahalarınızı, ne Umut diyen sesinizi, ne de seni seviyorum deyişinizi duyamadım.

Benim güzel Yasemin'im. Sesinizi duymayı çok istiyorum, sesini duymayı çok istiyorum. Ben ilk kez duymak, duymak ve duymak istiyorum. Çok değil, azıcıkta olsa duymak istiyorum. Varsın siz benim sesimi duymayın, varsın ben hiç konuşmayayım ama bir kere sizi duyayım. Seni seviyorum Umut diyen sesini duyduğumda kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışayım. Çok istiyorum, bu bir isyan değil, her zaman şükrediyorum. Her zamanda edeceğim. Benim bir umudun var, o ameliyat başarılı geçecek ve ben duyacağım buna tüm kalbimle inanıyorum. Lütfen yanımda olup bana destek olun. Mutsuz olup bana bakmayın, içimdeki heyecanı öldürmeyin. Duyacağım konusunda beni heyecanlandırın. Hep olumlu konuşun. Sizleri çok seviyorum, her şey sizin sesinizi duymak için.

Yanımda ol Yasemin.

Gözlerimdeki yaşları silip derin bir iç çektim.

-Her zaman yanında olacağım Umut. Duyacaksın.

Allah'ım ne olur duysun. Onun yüreğine koyduğun umudu yok etme. Yüzündeki gülüşü soldurma. Ne olursun yaşama arzusunu elinden alma.

Pencerenin önünde yağmurla beraber gözyaşlarımı akıtırken odanın kapısı açıldı. Başımı çevirmedim öylece griye dönen gökyüzünü izledim.

"Yasemin?"

Yanıma gelen Tuğba'ya bakmadan derin bir iç çektim.

"Çok seviyorum Tuğba, o duysun diye o kadar çok dua ediyorum ki anlatamam sana. Mutsuz olmasını istemiyorum, üzülmesini, bana buruk bakmasını hiç istemiyorum. Keşke o

ameliyattan çıktığında bir mucize gerçekleşse benim sessiz adamım duysa."

Sıkıntıyla iç çeken Tuğba başını omzumun üzerine koydu.

"Doktor kesin bir şey söylemedi mi?"

"Hayır, ameliyat olumlu da olabilir olumsuz da dedi. Kimi hastaları duymuş kimileri duyamamış. Açıkçası Talha amca, Azra teyze o doktorda ameliyat olmasını istemiyor Umut'un. Yurt dışındaki doktorlara göstermek istiyorlar ama Umut inatla bu doktora ameliyat olacağım diyor. Bir an önce ameliyat olup duymak istiyor."

"Bu kadar istekliyken o ameliyat olumsuz olursa çok fazla hayal kırıklığına uğrayacak. Bunu hepimiz biliyoruz. Oturup üzülmek yerine destek olmamız lazım. Normalde özgüveni yüksek biri ama son zamanlarda kendini yetersiz hissetmesi en çok Serkan'ın dikkatini çekmiş. Odada sürekli konuşurduk diyor şimdi ise sadece pencerenin önünde dışarıyı izliyormuş. Normalde Umut onun yüzüne baktığı için bir şey söyleyeceği zaman asla ona dokunmazmış şimdi ise mutlaka kolunu dürtüp ona bakmasını sağlıyormuş. Umut iç dünyasında neler düşünüyor bilmiyorum ama zorlu günler sizi bekliyor Yasemin."

"Onun yanında olup desteğimi fazlasıyla göstereceğim. Ameliyat olumlu olursa onunla mutluluktan gözyaşı dökeceğim eğer olumsuz olursa hiç sorun değil ben senin bu halini sevdim adamım diyeceğim. Şükürler olsun ki nefes alıp veriyorsun diyerek onu mutlu etmeye çalışacağım. Ama yalnız kaldığımda saatlerce ağlayacağım sessiz adamımın üzülmesine dayanamadığım için."

"Üzme kendini bakarsın duyar ameliyattan sonra. Yarın doğum günü, hediye aldın mı ona?"

Başımı iki yana sallayıp yanaklarımdaki ıslaklığı sildim.

"Almadım, yarın doğum günümü kutlama dedi. Bizim doğum günümüz yirmi aralık, o zaman birlikte kutlayacağız dedi."

"Yasemin, bu çocuk seni çok seviyor. Baksana sen mutlu ol diye özel bir gün ayarladı. Her yıl yirmi aralıkta sizin doğum gününüz olacak. Bu çok özel."

"İnce düşünceli, üzülmemem için elinden geleni yapıyor. O benim dualarımın karşılığı. Yarın hediye almaya gidelim mi?"

"Olur, aklında bir şey var mı?"

"Yok."

"Tamam, yarın Elena'da gelir biz de alırız hediye. Hadi şimdi uyu, kaç haftadır vizeler yüzünden hepimiz perişan olduk."

"Haklısın."

***

Kızlarla sabahtan beri gezmediğimiz mağaza kalmamıştı. Onlar Umut'a birer gömlek almıştı ama ben henüz ne alacağıma karar verememiştim. Özel bir şey olsun istiyordum ve bunun için vaktim kısaydı. O yüzden moral bozukluğuyla banka oturdum. Kabanımın şapkasını başıma örtüm. Yanaklarım buz gibi olmuştu soğukta dolaştığım için. Kızlar da en az benim kadar üşümüştü.

"Yasemin, istersen bugün sen de bizim gibi kıyafet al, yirmisinde birlikte kutlayacağınız doğum günü için özel bir şey hazırlarsın."

"Olur mu ki?"

"Neden olmasın?" diyen Tuğba'ya bakıp, "O zaman kazak alayım," dedim. "Havalar soğuk hasta olmasını istemiyorum. Yarın kazağı veririm, cuma günüde diğer hediyeyi veririm."

"Aynen öyle, yalnız Serkan aradı Umut'a gelin diyor. Ortam güzelmiş."

"Umut'ta beni çağırdı ama gitmeye çekiniyorum Tuğba. Sürekli evlerine gidince kendimi o evin gelini hissediyorum. Ali ve Ömer sürekli yenge diyor bana. Günaydın yenge, iyi geceler yenge, üniversitede güzel kız varsa beni tanıştırır mısın diye sürekli mesaj atan iki kayınım var. Sonra bana güzel

kızım deyip sürekli yanağımı öpen dünya tatlısı Azra teyzem var. Öz kızıymışım gibi bana bir şeyler alan Talha amcam var. Açıkçası utanıyorum."

"Manyak mısın kızım sen? Seni seviyorlar, utanacağına onların sevgisine karşılık ver. Hadi kalk sürpriz yapalım Umut'a. Eminim seni görünce şaşıracak."

"Tamam, yalnız en fazla iki saat durabiliriz yurda geç kalmayalım."

"Yurdun saatleri uzatıldığı için sıkıntı olmaz."

"On bire kadar yolumuz var."

"İyi madem hadi gidelim."

Umut'un evine gitmeden önce girdiğim mağazadan lacivert kazak aldım. Kazağı paket yaptırdıktan sonra taksiyle onların evine geldik. Evlerinin önünde beş altı tane araba vardı. Bu arabaların hepsi eğer Umut'un evine gelmişse içerisi insan kaynıyordu. Benim gibi çekingen, utangaç, sessiz olan bir kız kalabalığın içine girince umarım panik ataktan bayılmaz.

Tuğba'nın itmesiyle bahçeye adım attım. Eve doğru ilerlerken kahkaha seslerini duydum. Tahmin ettiğim gibi ev insan kaynıyordu. Derin nefes alıp sakin olmaya çalıştım.

Zile bastığımda elimdeki çantayı sıkı sıkı tutuyordum. Kapı açılınca bayılacakmışım gibi hissediyordum. Dışarısı buz gibi soğuk olmasına rağmen yanaklarım cayır cayır yanıyordu. Kapı açıldığında başımı dik tutup tebessüm ettim. Sanki az önce utanan ben değilmişim gibi.

"Yenge hoş geldin. Abim seni görünce çok sevinecek, neden başka kız arkadaşlarını getirmedin ki? Bu ikisinin sevgilisi var sürekli bunları getiriyorsun."

Peş peşe konuşan Ali'ye sırıtıp, "Bir sus," dedim. "Ayrıca bana yenge deme, Yasemin de."

"Bana ne, yenge diyeceğim. Anne, Yasemin yengem geldi."

Omzuna vurup, "Sussana," diye bağırdım. Kahkaha atıp omuzlarını silkti.

"Neredeyse bütün akrabalarımız içeride, hepsi de Umut abimin sevgilisini merak ediyordu. Gel de ellerini öp."

"Hoşt," deyip arkamı döndüm. "Kızlar ben yurda gidiyorum, hediyemi Umut'a verirsiniz."

Adım attığım an Ali kabanımın şapkasından, Elena'yla Tuğba'da kollarımdan tutup beni içeri doğru sürüklediler. Ayaklarımı yere vurup bırakın diye söylensem de yüzüme vuran sıcaklıkla eve girdiğimi anladım.

Siz görürsünüz deyip nefesimi dışarı bıraktım. Sakin ol ve arkanı dön Yasemin. Gözlerin sadece sevdiğin adamı görsün.

Tekrar derin nefes alıp arkamı döndüm. Aman Allah'ım, her yerde insan. Bu kadar kalabalığın içinde bayılmazsam iyiydi.

"Yasemin abla," diye bağıran Mina oturan insanların bakışlarını bize çevirdi. Neyse ki yanımda kızlar olduğu için tek başıma sap gibi kalmamıştım ortada. Merdivende oturan Umut gözlerini kapının önüne çevirdiğinde gözlerimiz kesişti. Yüzündeki gülümseye ölürüm. Bir anda ayağa kalkıp bana doğru geldi. Öyle bir hızla geliyordu ki sanki bana sarılıp etrafta döndürecek gibi bir hali vardı.

Kaşlarımı kaldırıp yavaşlamasını sağladım. Elini ensesine getirip adımlarını yavaşlattı.

Niye kimse konuşmuyor anlamıyorum, herkes gözlerini bizim üzerimize dikmiş ne olacak der gibi bakıyordu. Ne olabilirdi ki? Umut yavaşlamasaydı ilk kez birbirimize sarılma anını ailesinin önünde yasacaktık.

"Hoş geldin, gelmeyeceğim dediğinde üzülmüştüm."

"Hoş buldum, bir anda karar verdim."

"İyi ki geldin."

"Teşekkürler Umut, biz de iyi ki gelmişiz değil mi?" diyen Tuğba'ya gülümseyip, "Siz de hoş geldiniz," dedi. "Kabanlarınızı alayım."

Üstümüzü çıkarıp ona uzattık. Belime sarılan Mina'nın saçlarını öpüp ağır adımlarla kalabalığa ilerledik. Tuğba'yla Elena, "Selam," deyip gençlerin yanına gittiler. Ben de, "Merhaba," deyip Serkan'ın yanına gideceğim an, "Yasemin, Umut abimin sevgilisi olur," diyen Ali yüzünden olduğum yerden kala kaldım. Şu an acı biber yemiş gibi hissediyordum. Gözlerimin içine kadar yanıyordum utançtan.

"Ali!" diye bağıran Talha amcaya, Ali, "Ama baba," dediğinde Talha amca başını iki yana salladı.

"Bunlar ikiz oldukları için bütün genleri Ömer almış. Ali biraz eksik kalmış işte," diye söylenince Ali hariç herkes gülmeye başladı.

Neyse ki Talha amca beni utandırmaktan kurtarmıştı. Umut'un yönlendirmesiyle yerde oturan gençlerin yanına ilerledim.

"Tanıştırayım, Nehir, Metehan, Eda. Diğerlerini tanıyorsun."

"Merhaba," deyip ellerini sıktım. Ev kalabalık olduğundan herkes bir köşede konuşuyordu bu yüzdende kimse kimseyi duymuyordu. Yanımda oturan Umut'a dönüp elimdeki hediye paketini ona uzattım.

"Buna gerek yoktu Yasemin. Bizim kutlayacağımız özel gün yirmi aralık."

"Öyle ama bu bugüne özel. İyi ki doğmuşsun."

"Teşekkür ederim."

Paketi açarken heyecanlanmadım desem yalan olurdu. Kazağı üstüne tutup gülümsedi.

"Bu çok güzel. Teşekkür ederim."

"Üstünde paralansın diyeyim o zaman."

Başını sallayıp, "Emin ol sürekli üzerimde göreceksin," dedi tüm içtenliğiyle.

Kazağı paketine koyduğumdan yanımıza gelen Mina'yı ortamıza oturttum.

"Nasılsın güzelim?"

"İyiyim Yasemin abla. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim fıstığım. Özledim seni."

"Abime beni Yasemin ablanın yanına götür diyorum, havalar çok soğuk diyor. Bu ailenin erkekleri neden bana bebekmişim gibi davranıyor ki?"

Kahkaha atıp, "Abiler öyledir," dedim. "Sen onların bir tanecik kız kardeşleri olduğun için üstüne titriyorlar. Yani seni sevdikleri için birazcık sıkıyorlar."

"Birazcık değil Yasemin abla çok sıkıyorlar."

Umut kardeşinin yanağını öpüp, "Cadı," dedi. "Yasemin ablana pasta getirir misin?"

"Tabii ki."

Mina yanımızdan gidince biraz daha yanıma yaklaştı. Gözlerim ailesinin üzerinde dolaşıyordu. Pınar teyzeyle Neşe teyzeyi tanıyordum ama Talha amcanın yanında oturan kadınla yaşlı çiftleri tanımıyordum.

"Pencere kenarında oturan tontonlar anneannem, babaannem ve dedemler. Babamın yanında oturan güzel kadın halam. Adı Güneş. Buğra amcamla Selim amcamın yanında oturan kişi de halamın eşi İsmail eniştem."

"Ne güzel kalabalık ailesiniz. Aynı bizim gibi."

"Senin ailenle tanışmayı dört gözle bekliyorum."

" Halama senden bahsettim."

Gözlerini kocaman açıp elleriyle, "Ne dedi?" heyecanla.

"Sen sevdiysen biz de severiz dedi. Seninle tanışmak istiyor."

"Ben de çok isterim. Ailenle görüşmeyi gerçekten çok isterim."

Onun bu heyecanı mutlu etmişti beni.

"Bakarsın yaza kalmaz yarıyıl tatilinde gideriz Adana'ya."

Yine mavi gözlerini büyütüp, "Doğum günüm diye mi beni gaza getiriyorsun?" dedi. Kıkırdayıp başımı iki yana salladım. "Gerçekten söylüyorum, eğer istersen gideriz."

"Çok isterim. Hem ameliyat olacağım için duyabilirim. Konuşmamda sıkıntı olur ama babanın söylediklerini duyacağım için ona zorda olsa karşılık vermeye çalışırım."

Yüzümdeki gülümsemeyi silmedim. O inanıyorsa ben de inanmak istiyorum.

"Babamı her türlü anlarsın merak etme. O konuşurken ellerini çok kullanır özellikle telefonda konuşurken."

Sırıtıp, "Çok sabırsızım," dedi. "Baban beni sevecek mi merak ediyorum."

"Eminim sevecek. Sadece seni biraz zorlar."

"Sorun değil, sonuçta ben-"

"Sonuçta sen Yüzbaşı Talha Aslanın oğlusun, değil mi?"

Sırıtışını yüzünden silmeden, "Evet," dedi. "Pes etmem kendimi sevdirmek için elimden geleni yaparım."

"Sen kendin olursan o seni sever. Sevilmeyecek biri değilsin sen. İnsan seni tanımasa da ne kadar temiz kalpli biri olduğunu anlayabiliyor. Saygılısın, babam için de en önemlisi bu. Bir insan saygılı oldu mu herkesi sever ona göre."

"Ameliyattan sonra bir an önce yarıyıl tatilinin olmasını bekleyeceğim. O zamana kadar konuşmak için destek alacağım. Kendimi babana tanıtırken ellerimle konuşmak istemiyorum. Sizler gibi sesli bir şekilde kendimi ifade edeceğim."

"Bu kadar umudun boşa gitmez umarım. Senin kalbindeki sevinç bitmez inşallah. O kadar heveslisin ki, senin üzgün oluşun hepimizi yaralar."

Akşam vakitlerine kadar Umut'un evinde oturduktan sonra yurda döndük. Kızlar yemekhaneye giderken internetten Umut için nasıl bir hediye alabileceğime bakıyordum. Her sitede aynı şeyler vardı. Ben özel olmasını istediğim için bilgisayarı kapatıp yatağa uzandım.

"Ne alabilirim, ne alabilirim? Buldum!"

Doğrulup komodinin üzerinden telefonumu aldım. Umut benim fotoğraflarımı gizli gizli çektiği için ben de iki haftadır onun fotoğraflarını çekmiştim. Kiminde fark etse de çoğunluğu ondan habersiz çekilmiş fotoğraflardı. Ona benim gözümde görünen Umut'u hediye etmek istiyordum. Yarın okuldan sonra fotoğrafçıya gidip telefondaki fotoğrafları çıkaracaktım. Hediyemi bulduğum için rahatlamış bir şekilde uyudum.

Ertesi gün derslerin ardından Umut'a görünmeden okuldan çıktım. Onu beklemeden çıktığım için eminim sitem edecekti ama sürpriz olsun diye mecbur kaçar gibi çıkmam gerekiyordu.

Fotoğrafların hepsini çıkardığımda çantama koyup telefonuma baktım. Umut'un üçüncü arayışıydı, onu daha fazla meraklandırmamak için cevaplayıp telefonu yüzüme tuttum.

"Yasemin?" dedi kaşları çatılı. Kızmıştı, gözleri sert ve kırgın bakıyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Yokluğumda delirmesi gerçekten hoşuma gidiyordu, acaba ben sorunları olan bir kişiliğe mi sahibim? Adam beni göremeyince deliriyordu ve ben bundan hoşlanıyordum. Kesinlikle delirdim ben.

"Neredesin? Neden okuldan çıkarken haber vermedin? Yağmur yağıyor, hava soğuk ve kararmak üzere sen dışarıdasın. Neredesin söyle hemen seni almaya geleceğim."

Tek eli sürekli hareket ettiği için eminim parmakları ağrımıştır. Onu meraklandırdığım için üzüldüm.

"Yarım saate yurtta olurum. Gelince konuşuruz."

"Dur. Telefonu kapatma, taksiye bin yurda gelinceye kadar konuşalım. Aklım sen de kalıyor."

Ben seni çok seviyorum. Babam kızını koruyan, seven bir adam olduğunu öğrendiğinde emin ol seni çok sevecek Umut. Sen çok güzel bir adamsın.

"Tamam," deyip yoldan geçen taksiyi durdurdum. Arka koltuğa oturduğumda yurdun ismini söyleyip Umut'un sakinleşmiş yüzüne baktım.

"İşim vardı, aceleyle çıktığım için haber veremedim."

Yalan söylediğim için kendimden iğreniyordum. Ve o da bunun farkındaydı, başını yana eğmiş doğru söylememi bekliyordu.

"Of tamam, sana hediye almaya gittim. Oldu mu? Rahatlandın mı?"

"Zaman eskisi gibi değil Yaşemin. Ben korkuyorum, tek başına bir yere mutlaka gideceksin ama başına bir şey gelir diye aklım çıkıyor. Arasan duyamam, yardım istesen yetişemem. İşaret dili bilen insanlar maalesef az, ben derdimi anlatıncaya kadar sana bir şey olur diye ölürüm. Beraber gidelim ya da kızlarla git. Bilmediğin bir şehirde tek başına dolaşmanı istemiyorum. Bunu seni kısıtlıyormuşum gibi anlama lütfen. Adana'da olsan korkmam, sonuçta orayı avuç için gibi biliyorsundur. Ama İstanbul'u bilmiyorsun."

"Özür dilerim. Üzülme, birazdan yurtta olacağım."

"Kapının önünde seni bekliyorum."

"Beklerken başına şemsiye alır mısın? Islandın."

"Senin şemsiyenin altına girmeyi bekliyorum. O yüzden sen gelinceye kadar ıslanmam beni hasta etmez."

"Ama çok ıslanacaksın."

"Sen geliyorsun ya varsın bedenim ıslansın, ellerim üşüsün. Sen geliyorsun ya bu kış ayında içim yaz ayı. Sen gel Yasemin varlığın beni ısıtır, ruhun üşüyen ruhumu sarar. Sen gel yeter ki."

Başımı arabanın camına yaslayıp, gözlerimi kısa bir süreliğine kapadım.

Senin sevmeni seviyorum ben. Bana bakan gözlerini, güzel sözlerini, benim için atan kalbini seviyorum. Sen iyi ki uyandığımda aklıma ilk gelensin.

Taksi ücretini verdikten sonra arabadan hemen indim. Telefonu cebime koyduktan sonra şemsiyeyi açıp hızla ona doğru koştum. O da bana doğru koştuğunda kırmızı şemsiyenin altında buluştuk.

"Varsın yağsın yağmur, gözlerin bana hep böyle baksın ben seni bir ömür yağmurun altında beklerim."

"Hiç durmasın yağmur ben seni bir ömür severim."

***

Üzerlerimizi değiştirdikten sonra Umut'la yemekhaneye indik. Akşam yemeğimizi alıp bizimkilerin yanına geçtiğimizde her zaman olduğu gibi karşılıklı oturduk.

Kış ayı olduğu için havalar erken kararıyordu. Genelde bu saatlerde uykum geldiği için yemeğimi zorla yemeğe başladım. Şu an yatağımda olup uyumayı çok isterdim ama Umut yemek yemeden yatmama müsaade etmediği için mecbur yemeği yiyordum.

Onlar hareketli bir şekilde konuşurken, başımı kaldırmadan zorla kaşığı ağzıma sokuyordum. Aslında bir an önce yemeğimi yiyip odaya gitmem gerekiyordu. Çıkardığım fotoğrafların arkasına yazılar yazacaktım. Çok fazla fotoğraf olduğu için cumaya kadar anca yetişirdi.

Yemeğim bittiğinde kaşığı tepsiye bırakıp başımı kaldırdım. Umut yemeğini yemiş sandalyeye yaslanmıştı. Kollarını da göğsünün üzerinde toplamış beni izliyordu.

Kollarını çözüp, "Gel seni odana bırakayım," dedi. "Yorgun gözüküyorsun uyu."

"Olur," deyip Tuğba'ya, "Odaya gidiyorum," dedim.

"Tamam canım, birazdan gelirim."

Tepsiyi alacakken Umut benden önce davranıp aldı. Teşekkür ettikten sonra peşinden ilerdim. Tepsiyi yerine bıraktıktan sonra tekrar şemsiyeyi açtım. Yağmur bugün hiç durmadan yağıyordu. Koşarak yurdun önüne geldiğimizde şemsiyeyi ona uzattım.

"Bugün yeteri kadar ıslandın. Yarın sabah görüşürüz."

"Görüşürüz, Allah'a emanet ol."

"Sen de."

Elimi sallayıp merdivenleri çıktım. Her gün biraz daha büyüyordu ona karşı hissettiklerim. Onun yanındayken sürekli göklerde uçuyormuş gibi hissediyordum. Elimin ayağımın birbirine girmesi onun suçuydu. Bu kadar sevilir mi bir insan?

Odanın içine girip ışığı yaktım. Uykum çok olsa da en azından fotoğrafların birazına yazsam iyi olurdu.

Çantamın içinden fotoğrafları çıkarıp yatağın üstüne koydum. Kabanımı çıkarıp dolaba astığımda yatağa oturdum. Her fotoğrafta gülümsüyordu ve bu da beni mutlu ediyordu.

Elime aldığım beş fotoğrafın arkasına onunla ilgili düşüncelerimi yazdım. Beş, on, yirmi derken neredeyse yarısına kadar yazmıştım. Odaya uyumaya gelmiştim ama gözüme uyku girmemişti. Saat ona gelirken fotoğrafları aldığım kutunun içine koydum. Diğerlerini yarın yazardım. Gözlerimi daha fazla açık tutamıyordum.

Şalımı çıkarıp yatağa uzandım. Normalde hemen uykuya dalan biri olmasam da hemen uykuya yenik düşmüşüm. Sabah Tuğba'nın seslenmesiyle gözlerimi açtım. Okul saati gelmişti ve ben bugün okula gitmek istemiyordum. Hasta ya da halsiz değildim. Sadece odamda durup fotoğrafların arkasına Umut hakkında düşündüklerimi yazmak istiyordum.

"Ben okula gelmeyeceğim bugün."

"Hasta mısın?"

"Hayır, sadece bugün gelmek istemiyorum."

"Tamam, gelirken bir şey alayım sana?"

"Sağ olasın güzel dost."

"Hadi görüşürüz."

Odadan çıkınca saçlarımı tülbentle kapatıp Umut'u görüntülü aradım. Sonuna kadar çalmasına rağmen açmadı. Tekrar aradığımda ikinci çalıştı açtı.

"Yasemin?"

"Günaydın, Umut."

"Günaydın, ben çıkıyorum dışarıda mısın?"

"Hayır, bugün okula gelmeyeceğim haber vermek için aradım."

"Neden? Hasta mısın? Hastaneye gidelim."

Gülümseyip sakin olması için elimi kaldırdım.

"İyiyim, sadece bugün okula gelmek istemiyorum. Odamda kitap okumak istiyorum."

"İyi olduğuna emin misin?"

"Eminim. Hadi sen git okula."

"Canın sıkıldığında istediğin zaman mesaj atabilirsin. Derste olsam da cevap veririm."

Kıkırdayıp, "Tamam," dedim.

Telefonu kapattığımda ilk önce banyoda işlerimi halletttim. Ardından yatağımı toplayıp üstümü giyindim. Kahvaltı için yemekhaneye giderken babamı aradım. Özlemiştim onu.

"Kızım?"

"Günaydın babacığım."

"Günaydın güzel kızım."

"Seni çok özledim babacığım."

"Sen bir de bana sor. İşlerimi ayarlayım yanına geleceğim. Halan da gidelim deyip duruyor akşamları, Yasemin burada olsaydı onunla sohbet ederdim diyor. Seni çok özledik kızım."

"Ben de sizi özledim babam. Yarıyıl tatilinde geleceğim."

"O zamana kadar sabredemem ben. Erken gelmeye çalışacağım."

"Tamam babam. Hepinizi öpüyorum."

"Biz de seni kızım kendine dikkat et."

Telefonu kapatıp yemekhaneye girdim. Kimseyle konuşmadan kahvaltı yapıp hemen odaya çıktım. Fotoğrafları yatağın üzerine serip tek tek yazmaya başladım. Neredeyse saat üçe kadar bütün fotoğrafları yazmıştım. Bu sürede Umut'la iki kere konuşmuştuk. Mina grip olduğu için bugün evde kalacağını söylemişti. Onu merak ettiğim için fotoğrafları kutunun içine koyup Umut'u aradım. Açmayınca, *Mina nasıl?* Diye mesaj attım.

Bir süre geçtiğinde ekranda görüntülü arama belirleyince cevapladım.

"Mina nasıl?"

"Ben de iyiyim."

Gülümseyip, "Kardeşini mi kıskanıyorsun?" dediğimde sırıtıp, "Olabilir," dedi.

"Grip olmuş, bir iki gün burada kalacağım. Hasta olduğu zamanlar benimle uyuyor. Eğer onu yalnız bırakırsam kırılır."

"Sorun değil, benim yerime öp."

"Tamam güzelim, akşam ararım ben seni."

Görüşmek üzere deyip telefonu kapadım. Yapacak bir şey olmadığı için kitaplıktan kitap alıp yatağa uzandım.

***

İki gün boyunca Umut'la sadece okulda görüşebilmiştik. Mina hasta olduğu için onun yanında kalıyordu. Bugün ikimizin belirlediği özel doğum günü olduğu için sabah erkenden yurda geldi. Beni aşağı da beklediği için aynanın karşısında lacivert elbisemi düzelttim.

"Güzel oldun güzel."

Arkamdan söylenen Tuğba'ya gülümseyip kabanımı giydim. Çantamla hediye paketini aldığımda, "Görüşürüz," de-

yip odadan çıktım. Birlikte dışarıda kahvaltı yapacaktık. Bugünü okulda değil dışarıda geçirecektik.

Hızlı adımlarla yurdun çıkışına geldiğimde onu gördüm. Bacaklarını saran siyah pantolon, üzerine de lacivert kaban giymişti. Saçlarını her zamankinden farklı taramış, normalde dağınık duran saçları bugün arkaya doğru taranmıştı. Çok yakışıklı duruyordu.

"Günaydın," deyip eliyle bizi bekleyen taksiyi gösterdi. Teşekkür ederim dedikten sonra onunla beraber taksiye ilerledim. Kapıyı açtığında sanki daha fazla gülecekmişim gibi sırıtarak arabanın içine bindim. Bugün ikimiz için çok özeldi ve biz heyecandan birbirimizin yüzüne bakamıyorduk. Sanki konuşmayı bilmiyormuşuz gibi tek kelime etmiyorduk. Birbirimizi ilk kez görüyormuşuz gibi gözlerimize bakamıyorduk utançtan. Benim kızaran yanaklarım gibi onun da al al oluyordu yanakları.

İkimiz de böylesine utangaçken nasıl iki söz edecektik?

Taksi durduğunda ücreti ödeyip aşağı indik. Elini belime bastırmadan hafifçe kabanıma değdirdi. Bu hareket bile kalbimin yerinden çıkacak kadar hızlı atmasını sağladı.

Restorana girdiğimiz de rahat oturabilmemiz için köşede kalan masaya geçtik. Kabanlarımızı çıkarıp boş sandalyenin üstüne koyduğumuzda giydiği kazağa gözüm kaydı. Benim ona hediye ettiğim kazağı giymişti.

"Çok yakışmış," deyip yerime oturdum.

"Teşekkür ederim. Beğenmene sevindim."

Yanımıza gelen garsona kahvaltımızı sipariş ettiğimizde adamın işaret dili bilmesi beni mutlu etmişti. Böyle bir günde üzülmesini istemiyordum.

Kahvaltılar sırayla geldiğinde bir süre konuşmadan bekledik. Garson yanımızdan ayrıldığında bardaklara çay doldurdum.

"Beni izleme, hadi başla," dedim gülerek. Sürekli yüzüme bakarsa ben nasıl oturayım karşısında?

"Bugün gözlerimi yüzünden hiç çekmeyeceğim."

"O zaman ben hiçbir şey yiyemem utancımdan."

"Yemek yerken bakmam o zaman."

"Hadi başla," dedim yüzümdeki gülümsemeyi silmeden. Eğer böyle konuşmaya devam ederse ben de onun o güzel gözlerinden gözlerimi kaçıramayacaktım.

Derslerden sohbet ederek kahvaltımızı yaptık. Garson masayı topladığında Türk kahvesi söyledik.

"Şimdi rahat rahat bakabilirim, değil mi?"

Başımı sallayıp onun için hazırladığım hediyeyi sandalyenin üzerinden alıp ona uzattım.

"İyi ki doğdun."

"Bu senden aldığım ikinci hediye. Beni çok fazla şımartın bu hafta."

Ellerimi dudaklarıma bastırıp heyecanla kutuyu açmasını bekledim. Yüzündeki ifadeyi merak ediyordum.

Kutuyu açtığında gözlerini bana çevirdi. Sonra tekrar kutuya baktı. Eline aldığı fotoğrafı şaşkın bir şekilde bana gösterirken, "Sen?" dedi şaşırmış halde.

"Her zaman sen mi beni şaşırtacaksın? Biraz da ben seni şaşırtayım."

Fotoğrafların arkasındaki yazıları okurken derin bir iç çekti. Bakışlarını bana çevirdiğinde onun gibi gülümseyip yanındaki sandalyeye oturdum.

"Benim gözümdeki Umut'u dinlemek ister misin?"

Elleri titreyerek, "Çok isterim," dedi.

"Benim gözümde Umut, çok iyi biri. Sabah dışarı çıktığında mutlaka yemekhanenin yanında duran kedilere mama veriyor, doğayı sevdiği için yerde çöp gördüğünde mutlaka

onu yerden alıp çöpe atıyor. Gülen bir insan gördüğünde fazlasıyla mutlu oluyor. Çünkü o da gülümsüyor. Elimi tutmak istiyor ama çekiniyor. Benim rahatsız olacağımı düşündüğü için sadece parmak uçlarımızın birbirine değmesine bile razı oluyor. Kimi zaman bana sarılmak istediği anlar olduğunda gözlerini kapatıp hayalinde bana sarılıyor. Asla bana yaklaşıp kokumu içine çekmiyor, asla bana dokunmak için fırsat kollamıyor. Benim gözümde Umut temiz seven bir adam. Sadece gözleriyle aşkını, sevdasını anlatan bir adam. Ve ben bu Umut'u çok seviyorum. Şu an yirmi yaşında ama otuz yaşına gelince değişir mi diye korkmuyorum."

Başını iki yana sallayınca elimi kaldırdım.

"Benim gözümde Umut yüz yaşına gelse de hep böyle olacak. Buna inanıyorum."

Dolan gözleriyle yüzüme baktığında ne yapacağımı bilemedim. Ne olur damlamasın yanağına yaş, ne olur taşırma denizi. Dayanamam seni böyle görmeye.

Cebinden siyah kutu çıkarıp kapağı açtı. Kitap şeklinde kolyeydi. O kadar güzeldi ki ellerim titreyerek aldım ellerinden.

"Sana olan hislerimi defter sayesinde açtım Yasemin. Bu kolye benim sana olan sevgimi her zaman hatırlatsın. Yanında olamasam da bu sessiz adamın sana olan sevgisine şahit olan defter gibi bu kolyeyi saklamanı istiyorum."

Sonsuza kadar saklardım.

Ona uzatıp, "Takar mısın?" dedim.

Kolyeyi aldığında ayağa kalktı. Eminim takarken elleri titriyordu. Neredeyse üç dakika olmuştu hâlâ takamamıştı. Onu heyecanlandırmamak için arkama da dönmüyordum. Kolye boynumda durduğunda yerine oturup, "Çok güzel durdu," dedi. Kızarmış elmacık kemiklerinin üzerinde dolaşmak isteyen parmaklarımı yumruk yaptım. Bu adam gün geçtikçe beni kendine daha çok bağlıyordu. Sanırım onun dediği gibi biz hemen evlenecektik.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Her zorluğun sonunda doğan bir ışık vardır.
Eğer elleriniz diken yaralarıyla kan revan içinde
kaldıysa güle dokunmanıza çok az kalmış demektir.

Mevlana

Çocukken, arife günü içim içime sığmazdı. Sabah olduğunda bayram olacağı için bütün gece boyunca yatağımın içinde oturur, Allah'ım ne olursun bir an önce sabah olsun, bayram gelsin diye dua ederdim.

Sabah olunca ilk önce annemin mezarına giderdik, ardından akrabalarımızı sırayla gezerdik. Çocukluk aklı, topladığım şekerleri kimseye göstermezdim. Hepsini ben yiyeceğim deyip yatağımın altına saklardım. Sırf poşet poşet şeker topladığım için bayramları çok seviyordum. Çünkü yarım poşet şeker annemin mezarının üstünde dururdu. O zamanlar şekerleri annem koyuyor sanıyordum ama büyüyünce babamın namazdan sonra annemin mezarının başına bıraktığını öğrenmiştim. Hayal kırıklığına uğramamıştım. Babama bir şey dememiştim. Her bayram sanki o şekerleri annem veriyormuş gibi babamla koşarak mezarlığa gitmeye devam etmiştim.

Şu an on dokuz yaşımda olsam da hâlâ bayramları çok seviyorum. Arife gününü heyecanla geçiriyorum. Sanki o şekerleri annem veriyormuş gibi koşarak mezarın başına gidiyorum. Yıllar geçse de, yaşlansam da her bayram heyecanla o şekerleri almaya gideceğim.

Dün geceyi çocukluğumdaki gibi zor geçirmiştim. Heyecandan gözüme uyku girmemişti. Bugün Umut ameliyat olacağı için içim içime sığmıyordu. Duyacak olması kalp krizi geçirtecek kadar heyecanlandırıyordu beni. Ama ameliyatın olumsuz olacağını düşünmek nefesimi kesiyordu.

Geçirdiğimiz bir ayda neler yaşadığımızı sadece ikimiz biliyorduk. Okula giderken, yemek yerken, uyurken, kitap okurken sürekli onun ameliyatından bahsedip durduk. İkimiz de mutsuz sonucu asla anmadık. Hep ameliyatın başarılı geçeceğine, onun duyacağına inandık. Ve o gün gelmişti. Bu sabah hastaneye yatıp, öğlenden sonrada ameliyata alınacaktı.

Bütün geceyi uykusuz geçirdiğim için gözlerim acıyordu. Banyoda soğuk suyla yüzümü yıkayıp kendime geldim. Şalımın önünü düzeltip banyodan çıktığımda Tuğba kabanını giyip, "Hazırım," dedi.

"Yasemin, gözlerinin içi kıpkırmızı, bütün gün nasıl ayakta duracaksın?"

"Dururum, sakın Umut'un yanında böyle konuşma beni zorla uyumaya gönderir."

"Ben konuşmam ama o senin gözlerine baktığında anlar. Hadi gidelim taksi gelmiştir."

Elimi göğsümün üstüne koyup duamı ettim. Bütün gece boyunca Kur'an okumuştum. Dualarımın karşılığını alırdık inşallah.

Yurttan çıktığımızda kabanıma sıkı sıkı sarıldım. Kar çok yağmıştı. Yerde kaymamaya dikkat ederek taksinin yanına geldik. Serkan ön koltuğa oturmuş, Yasin'le Elena'da arkaya. Tuğba'yla beraber sıkışarak biz de arkaya oturduk. Hiçbirimiz tek kelime etmedik. Hepimizin yüzünde korku vardı. Umut'un yanında neşeli olup ona moral veriyorduk ama yalnızken korkularımızı belli ediyorduk.

Yolculuk boyunca kimse sesini çıkarmadı. Serkan şoföre parayı uzattığında arabadan inip hastanenin içine hızlı adımlarla ilerledik. Saat dokuza geliyordu, Umut yedide burada olacağı için onun olduğu kata doğru koşar adım yürüdük.

Dün gece onlarda kalmayı çok istesem de kalamamıştım. Sürekli yurttan dışarı çıkarsam babamın hoşlanmayacağını düşündüm. Henüz Umut'la ilişkimizi bilmiyordu, İstanbul'a geleceği zaman işlerinde sorun olduğu için gelememişti. Onları tanıştırmadan Umut'un evinde kalmam hoş olmuyordu.

Dördüncü kata geldiğimizde Umut'un akrabalarını koridorda gördük. Hepsi gelmişti, hiçbir zaman onu yalnız bırakmayan akrabaları vardı. Bu kadar sevilen biri olduğu için çok şanslıydı.

Hızlı adımlarla Pınar teyzenin yanına geldiğimde kollarını belime dolayıp, "İçeride seni bekliyor," diye kulağıma fısıldadı. Sabahtan beri neden gelmedi deyip durdu. Heyecandan telefonunu evde unuttuğu için hepimizden telefonlarımızı istedi ama biz vermedik. Biraz özlesin seni, değil mi? Ne öyle her fırsatta seni görüyor."

Gülümseyip geri çekildim.

"Bugün ameliyat olacak onun morale ihtiyacı var Pınar teyze. O yüzden yanına girmem gerekir."

"Hadi gir bakayım."

Talha amca ve diğerlerine başımla selam verip odanın kapısını açtım. Yatakta yatmasını beklediğim kişi pencerenin önünde dikilmiş dışarıyı izliyordu.

"Geldi işte Yasemin yengem."

Ömer'e gözlerimi devirip, "Azra teyze lütfen şuna bir şey söyle." dedim yüzümü asarak.

"Söylüyorum kızım, aynı babalarına çekmiş bu ikisi hiç karşısındaki insanın utanıp utanmadığını düşünmüyorlar. Akıllarından geçenleri hemen söylüyorlar."

"Oh oh, siz gelin kaynana dedikodu yapın biz çıkalım dışarı."

"Durun ben de geliyorum," deyip çantasını aldı Azra teyze.

Onlar odadan çıkınca hâlâ dışarıyı izleyen Umut'un yanına geldim. Omzuna dokunacağım an hızla arkasını döndü. Beni görünce gözleri kocaman oldu. Geleceğimi bildiği halde neden bu kadar şaşırıyorsa.

"Günaydın."

"Günaydın, sabahtan beri delirdim. Telefonumu evde unutmuşum seninle konuşamadığım için içim içimi yedi. Ya sen gelmeden ameliyata girseydim, seni görmeden gözlerimi kapatsaydım üzülürdüm."

"Ameliyat öğlenden sonra Umut, ayrıca hasta da olsam gelirdim. Seni o ameliyata yalnız göndermezdim."

Derin nefes alıp kısa kestirdiği saçlarını düzeltti. Stresliydi, korkuyordu.

"Sakin ol," deyip gülümsedim.

"Bu zamana kadar korkmuyordum ama bu odaya girince içimi korku sardı. Ameliyat başarısız geçmez değil mi? Duyacağım sizi."

"Benim için önemli olan o ameliyattan sağ salim çıkman. Duymasan da sorun değil, hiçbir şey senin canından önemli değil."

Başını aşağı yukarı sallayıp gözlerini kaçırdı. Onun hislerini anlıyorum ve çok korkuyorum. Umarım başarılı geçer ameliyat.

"İşlemler hazır mı?" dedim yüzünü yüzüme çevirerek.

"Her şey hazır, bir de ameliyata gireceğim."

"Ve dörtte çıkacaksın."

"Burada olacaksın, değil mi?"

"Evet. Sen kendine gelinceye kadar yanında olacağım."

Ellerimi tutup başını yana eğdi. Konuşmadan gözlerimizin içine baktık. Birbirimizi hissettik.

Saatler ilerlerken Umut'un diğer akrabaları da gelmişti. Hastane koridoru kalabalıktı. Odaya giren herkes duyacaksın deyip Umut'u teselli ediyordu. Kimse hayırlısı ile duyacaksın demiyordu. Yanında oturduğum için beni tanımayan kişiler bu kim diye yüzüme baksa da oturduğum yerden kalkmıyordum. Bugün utanıp sevdiğim adamdan uzak durmak istemiyorum. Ailesine ihtiyaç duyduğu kadar bana da duyuyordu. Yanından ayrılma diyordu ya kıpırdamazdım yanından.

Odanın kapısı açıldığında hemşire ameliyat önlüğüyle içeri girdi. O an boğazımı bir el sıkıyormuş gibi hissettim. Dudağımı ısırıp Umut'la beraber ayağa kalktım. Talha amca ve Azra teyze hemşirenin arkasından odaya girdiler. Hemşire önlüğü Umut'a uzatıp, "Üstünüzü çıkarıp bunu giyin," dedi. "Beş dakika sonra ameliyathaneye indirileceksiniz."

Umut'un yüzüne bakarak konuştuktan sonra odadan çıktı. Çantamın saplarını sıkıp, "Ben koridordayım," dedim.

Başını sallayıp önlüğü yatağın üstüne bıraktı. O üzerini giyinirken Azra teyzeyle dışarı çıktık. Azra teyze gözyaşlarını silip ona sarılan Mina'ya sarıldı.

"Azra, yapma böyle. Seni ağlarken görürse hepten üzülür."

Pınar teyze ne kadar doğru konuşsa da insanın elinde olan bir şey değildi. Hıçkıra hıçkıra ağlamamak için dudaklarımı ısırıyordum. Benim ağladığımı görmesinler diye Serkan'la Yasin'in arkasında duruyordum.

Hemşire ve hasta bakıcı sedyeyi odaya getirince elimi ağzıma bastırdım. Tuğba kolumu sıvazlayıp, "Sakin ol," diye kulağıma fısıldıyordu ama kendimi tutamıyordum. Ameliyat olumsuz olursa bütün hayalleri yıkılacaktı. Gözlerindeki neşe gidecek diye deli gibi korkuyordum.

Talha amcayla hasta bakıcı sedyeyi odadan çıkardıklarında başını sağa sola çeviriyordu. Telaşla, "Yasemin nerede?" dediğinde gözyaşlarımı umursamadan Serkan'ın arkasından çıktım. Beni görünce kaşları çatıldı. "Ağlama," dedi buruk bir şekilde. "Ağlarsan üzülürüm."

Gözyaşlarımı silip, "Ağlamıyorum," dedim.

"Bu kim? Çocuk ameliyata gidiyor iki dakika da moralini bozdu."

Arkamdan konuşan kadın daha çok ağlamamı sağlamıştı. Kendimi zor tutup gülümsedim.

"İşlemler tamam, bir kişi bizimle gelsin."

Hemşirenin sesiyle Talha amca, "Ben geliyorum," dedi. Hasta bakıcıyla Talha amca sedyeyi asansöre doğru getirir-

ken bizler de yanında yürüyorduk. Az önce bana laf sokan kadın hâlâ arkamda laf söylüyordu. Yeter ya dememek için kendimi zor tutuyordum.

Umut'u ameliyathaneye inen asansörün içine koyduklarında önüme geçen akrabaları yüzünden geride kaldım. Yüzünü görmek için olduğum yerde zıplasam da görmemiştim.

"Yasemin, diğer asansör geldi hadi."

Hemen asansöre bindim. Diğerlerinin binmesini beklemeden düğmeye bastı Ömer. Ayağımı yere vurup bir an önce asansörün aşağı inmesini istiyordum. Tuğba elimi sıkı sıkı tutmuş sakin olmamı söylüyordu ama olamıyordum. "Lütfen böyle söyleme," dedim en sonunda. "Elimde değil içimde coşan bir şey var bağıra bağıra ağlamak istiyorum."

Asansör durduğunda dışarı çıktık. Umut sedyeyle ameliyathanenin önünde bekliyordu. Beni görünce, "Şimdi girebilirim," dedi elleriyle. "Burada ol Yasemin."

"Olacağım." Talha amca başını yere eğince, "Seni seviyorum," dedim ellerimle.

"Ben de," deyip ameliyathanenin içine girdi. O gözden kaybolunca duvar dibine doğru yürüyüp sandalyeye attım bedenimi. Akrabaları yavaş yavaş ameliyathanenin önüne gelirken yanıma oturan Tuğba'yla Elena'nın elini tuttum.

"Ömer, neden bastın asansörün düğmesine? Annen binemedi asansöre. Şu kızlar daha mı önemli annenden?"

Az önce bana laf söyleyen kadın yine başlamıştı. Azra teyze ve diğerleri üzgün olduğu için onu duymuyordu ama ben çok iyi duyuyordum. Özellikle benim kulağımın dibinde konuştuğu için duymamam imkânsızdı zaten.

"Ömer, bu kadın kim?"

"Anneannemin uzaktan akrabası. Takmayın kafanıza birazcık sorunlu."

"Böyle konuşmaya devam ederse aynı şekilde karşılığını alacak ama."

"Boş ver Tuğba. Kızlar gelin ileride oturalım."

Serkan'ı onaylayıp ayağa kalktım. "Yasemin yenge," diyen Ali'ye, "İlerideyim," dedim. Sonuçta bu ailenin kızı değildim, gelinleri de olmamıştım. Şimdi durduk yere tartışma çıkmasına gerek yoktu.

Bir köşeye çekilip Umut için Kur'an okumak istiyordum. Sessiz bir köşeye geçip çantamdan küçük Kuranımı çıkardım. Gelirken abdest aldığım için Kuranı açıp okumaya başladım. Kulaklarıma dış dünyaya kapattım. Kaç saat geçti bilmiyorum ama on kere Yasin süresini okudum. Kuranı kapatıp çantama koyduğumda başımı kaldırdım. Çoğu kişi kafeteryaya gitmişti. Talha amca, Azra teyze ve çocukları vardı.

Oturduğum yerden kalkıp belimi ovaladım. Kıpırdamadan oturduğum için bacaklarım uyuşmuştu. Olduğum yerde hareket ederken kolumdaki saate baktım. Normalde bakmayacaktım ama dayanamayıp bakmıştım.

Saat üçtü, bir saati kalmıştı ameliyattan çıkmasına. Umarım Rabbim temiz kalbine güler Umut, umarım her şey güzel olur.

"Yasemin?"

Başımı hemen ameliyathanenin kapısına çevirdim.

"Efendim Azra teyze?"

"Gelsene buraya, neden orada tek başınasın?"

"Kur'an okurdum."

"Bitmiş sanırım, gel kızım."

Çekingen bir şekilde yanlarına yürüdüm. Mina'nın yanına oturup ellerimi bacaklarımın üzerinde birleştirdim.

Hepsinin yüzünde hüzün vardı. Talha amca gözlerini yere dikmiş öylece izliyordu. Kim bilir aklından neler geçiyordu. İlk göz ağrısı için dua ediyordur kesin. Sert görüntüsünün altında yumuşacık kalbi olan bir adamdı o. Azra teyze ise masum bir şekilde bakıyordu etrafa. Birinden teselli edici sözler duymaya ihtiyacı varmış gibi gözü yaşlı bakıyordu.

Ömer, Ali, Mina ise anne babalarının gözlerinin içine bakıyorlardı. Her birinin içi yanıyordu içerde ameliyat olan adam için.

"İnşallah duyar Allah'ım. İnşallah ameliyat olumlu geçer. Oğlumun dermanı ol Allah'ım."

Azra teyze sesli ağlamaya başladığında Talha amca ona sarılıp başını öptü.

"Ağlama, her ne olursa olsun karşısında güçlü durun."

Saatler dördü gösterdiğinde herkesin üzerinde gerginlik oluştu. Erkekler ayağa kalkmış sağa sola yürüyordu Azra teyze sesli bir şekilde dua ediyordu. Mina ise yanına oturmuş annesinin yanaklarındaki yaşları siliyordu. Kendi mavi boncuk gözlerinden akan yaşları fark etmiyordu bile. Böylesine birbirine bağlı olan ailenin içinde olduğum için kendimi şanslı hissediyordum. Bu güzel ailenin içinde yetişen adam beni seviyordu. Dünyayı seven pozitif bir insanın hayatında olmak çok güzeldi.

Ameliyathanenin kapısı açıldığında oturduğumuz yerden hızla kalktık. Maskeyi ağzından çıkaran Doktor, Talha amca olmak üzere herkesin gözlerine baktı. Bu kadar kalabalık olmasını beklemiyor gibi bir hali vardı.

"Ameliyat bitti. Durum sandığımdan daha ciddiymiş, şimdilik her şey güzel geçti ama duymaya bilir. İkinci bir ameliyatta bu sorunu tamamen kapanabilir. Kısacası kesin sonuç bir hafta sonra belli olacak. Eğer duymazsa tekrar ameliyat edeceğiz. Birinci yolu denedim umarım ikinci yola gerek kalmaz."

Burnumun ucu sızlıyordu. Sabahtan beri ısırdığım dudağımdan kan tadı alınca dudaklarımı serbest bıraktım. Duyamazsa yıkılacaktı.

"Yavaş yavaş kendine geliyor, birazdan odasına alınır. Geçmiş olsun."

Doktor yanımızdan ayrıldığında sandalyede oturan Azra teyze saçlarının içine ellerini geçirdi.

"Keşke ameliyat olmasına izin vermeseydik. Duyamazsa yıkılacak. Yurtdışında yaptırsaydık keşke ameliyatını. Nasıl bakarım oğlumun üzgün yüzüne şimdi?"

Bir köşede sessizce ağlarken Azra teyzeyi dinliyordum. En çok korktuğum buydu, onu kaybetmek istemiyorum. Onun gülen yüzünün solmasını istemiyorum.

"Sakin ol Azra, biz elimizden geleni yapacağız, pes etmeyeceğiz duyma ihtimali olduğu için nerede olursa olsun oğlumuzun tedavisini yaptıracağız."

Ameliyathanenin kapısı açıldığında gözlerimi oraya çevirdim. Sedyede baygın bir şekilde yatıyordu. Yüzü solmuş, boynu kırmızı olmuştu.

Akrabaları etrafını sardığı için yüzünü görmemiştim. Hepsi birden asansöre giderken biz de peşlerinden gidiyorduk. Asansör bu kadar kalabalığı almayacağı için biz merdivene yöneldik. Bir an önce onu görmek istiyordum. Gözlerinin açık olduğunu, bana bakan mavilerini görmek istiyordum.

Merdivenlerini ikişer ikişer çıkıp Umut'un yattığı kata geldik. Nefesimi kontrol altına almaya çalışırken ağır adımlarla odaya ilerledim.

Akrabaların bir çocuğu dışarıdaydı. İçeride büyük bir ihtimal sadece anne babası ve kardeşleri vardı. Ben de girmek istiyordum, gözlerini açtığında beni görsün istiyordum.

Olduğum yerde hareket ederken Neşe teyze durumumu anlamış olacak ki odanın kapısını araladı.

"Yasemin, sen gir içeri."

Ona minnettardım. "Teşekkür ederim," deyip aralık olan kapıdan içeri girdim. Gözlerim direkt yatağın içinde, kollarını sağa sola savuran Umut'a kaydı. Talha amca kollarını tutup sakin olmasını söylüyordu. Büyük bir ihtimal narkozun etkisinde olduğu için ne yaptığını bilmiyordu. Azra teyzenin yanına gelip onun gibi buruk bir şekilde baktım. Gözleri kapalı olduğu için kollarını savuruyordu. Kulakları sargılı olduğu

için kendini kapalı bir kutunun içinde hissediyordur eminim. Gözleri açık olduğunda en azından insanların hareketlerini görürdü.

Talha amca kollarını sıkı sıkı tutarken hareketleri yavaşladı. Uykuya dalmıştı. Derin nefes alan Talha amca geri çekilip karnına kadar açılan örtüyü boğazına kadar örttü. Şu bir buçuk ayda düşünmekten zayıflamıştı. Kalıplı olan bedeni incelmişti stres ve sıkıntıdan. Umarım en yakın zamanda toparlarsın Umut.

Üç saatin ardından bütün akrabaları evlerine gitmişti. Serkan ve Tuğba bizim çocukları alıp kafeteryaya indi. Odada Azra teyze, ben ve Talha amca kalmıştı. Ne kadar sen de git yemek ye deseler de gitmek istemedim. Umut birazdan uyanacaktı. Beni görmezse hayal kırıklığına uğrardı.

Azra teyzeyle sandalyenin üstünde otururken başını çevirip gözlerini açtı. Hemen ayağa kalktım. Bu ani hareketim Azra teyzeyle Talha amcayı güldürmüştü. Utanıp başımı kısa bir süre yerde tuttum. Sonra Umut'un uyandığını düşünüp başımı ona çevirdim.

Sersem gibi bakıyordu. Ellerini kulaklarına getireceği an Talha amca, "Hayır," dedi elleriyle.

"Baba duymuyorum," dedi gözleri kocaman olmuş bir şekilde. Yattığı yerden kalkacağı zaman Azra teyze sakin olması için yatağın diğer tarafına geçti.

"Duymuyorum," gözlerinden akan yaşı görünce arkamı döndüm. "Oğlum kulakların kapalı," diyen Talha amcanın sesi sayesinde ağlaması kesildi. Gözyaşlarımı silip arkamı döndüm. Öylece babasına bakıyordu. Talha amca yanaklarına buluşan yaşları silip, "Oğlum," dedi boğuk sesiyle.

"Unuttun mu? Bir hafta sonra bandajlar çıkacak."

Gözlerini açıp kapadı. Ağlayan Azra teyzenin elini öpüp, "Ağlama," dedi. Bilmiyor mu onun için ağladığımızı? Başını benim olduğum yere çevirdiğinde yüzünde kocaman gülümseme oluştu. "Sen de ağlama," dedi başını yana eğerek. "Ağ-

lamam," dediğimde örtünün karnına indiğini yeni fark etmiş gibi hemen boğazına kadar çekti. Onu öyle gördüğüm için yanakları hafif kızarmıştı. Talha amca, "Aslan oğlum," deyip başını öptü.

"Ameliyat nasıl geçmiş? Duyma ihtimalim var mıymış?"

Talha amcayla Azra teyze, "Her zaman var," dediler. "Düşünme bunları, ben doktora haber vereyim."

Talha amca odadan çıkarken yatağın yanına yaklaştım.

"Yasemin ağladı mı anne? Gözleri kıpkırmızı olmuş, kesin ağlamıştır."

"Sevdiğimiz insanlar için ağlamamız çok normal oğlum. Sen iyi ol biz ağlamayız."

"Kulaklarım duyacak mı çok merak ediyorum. Şu bir hafta bir an önce geçsin."

"Dua et, Rabbim gönlünü göre versin."

"Hep ediyorum. Bu arada çok acıktım. En son dün akşam yedim."

"Doktor iki saat sonra çorba verebilirsiniz dedi. Gelsin bir baksın, çorba alırız."

"Tamam annem."

Odanın kapısı açıldığında Talha amcayla doktor içeri girdi. Umut'a bir süre soru sorduktan sonra yemek yiyebileceğini söyledi. Odadan çıktıktan sonra Talha amca Ömer'e çorba almasını söyledi. Umut üzerini giyineceği için Azra teyzeyle biz koridora çıktık. Ne olduğunu anlamadan bana sarıldı Azra teyze.

"İyi ki varsın güzel kızım. Sen de gençliğimi görüyorum. On sekiz yaşımda tanıdım Talha amcanı, hayatıma girdiği an onu benimsedim, sevdim. Hiçbir zaman yalnız bırakmadım. Sorunlarımız oldu beraber aştık, ağladığımız zamanlar oldu birlikte gözyaşlarımızı sildik. Bitti dediğimiz anda çocuklarımızla beraber yeniden doğduk. Oğluma olan sevgin beni çok mutlu ediyor. Umarım birbirinize olan sevginiz hiçbir zaman bitmez."

Geri çekildiğimde tüm kalbimle gülümsedim ona.

"Sonsuza kadar seveceğim Azra teyze. Sadece onu değil sizleri de, bana sevginizi göstermekten hiçbir zaman sakınmadınız. Kendimi sizin öz kızınız gibi hissediyorum."

"Öylesin kızım. Bizler senin aileniz. Birbirimizi sevmemiz için illa kan bağına gerek yok. Sen bizim ikinci kızımızsın."

"Teşekkür ederim."

"Hadi odaya girelim Umut giyinmiştir."

"Tamam."

Odaya girerken çantamdan gelen telefonumun sesiyle durdum. Fermuarı açıp telefonu aldığımda tebessüm edip, "Efendim babacığım," dedim odaya girmeden.

"Yasemin, yurduna geldim ama yoksun, neredesin kızım?"

"Ne zaman geldin?" dedim şaşkın sesimle. "İşin olduğu için gelmeyeceğim demiştin baba?"

"Geri mi gideyim? Nerede olduğunu söyler misin? Saat altı buçuk, dışarısı karanlık ve soğuk sen yurdunda yoksun."

"Şey, dün söylemiştim ya arkadaşım ameliyat oldu onun yanındayız kızlarla."

"İşitme engelli olan arkadaşın, değil mi?"

"Evet baba."

"Konum at hastaneye geliyorum. Bir de ben tanışayım arkadaşınla."

Yutkunup, "Tamam baba," dedim. Telefonu kapadığında ellerim titreyerek hastanenin konumunu attım. Sesi neden sinirli geliyordu ki? Benim babam benimle asla sert konuşmazdı.

Tuğba'ya hemen odaya gelin diye mesaj atıp odanın içine girdim. Umut çorbasını içerken Azra teyzeyle Talha amca da onu izliyordu.

"Şey," dedim ellerimle oynarken. Üçü de gözlerini bana çevirmiş konuşmamı bekliyordu.

"Babam yurda gelmişte buraya geliyor," dedim ellerimle ve konuşarak.

Umut gözlerini kocaman açarken Talha amcayla Azra teyze tebessüm etti.

"Gelsin kızım, biz de tanışmış oluruz," diyen Talha amcaya gülümseyip tepsiyi annesine uzatan Umut'a yaklaştım.

"Ben henüz duyamadığım için konuşamam. Babana kendimi tanıtamayacağım."

Yataktan kalktığında başı döndü Talha amcayla aynı anda ona atıldık.

"Oğlum niye ayağa kalkıyorsun?"

Talha amcanın yardımıyla tekrar yatağa oturdu. Yüzündeki ifade sıkıntılıydı. Ben babamın bir anda gelmesini düşünürken o kim bilir neler düşünüyordu.

"Anne dolaptan pantolonumla gömleğimi verir misin? Ayıp olur böyle karşısına çıkarsam."

"Anneciğim yeni ameliyattan çıktın sen, ayıp olmaz."

İtiraz edeceği an karşısına geçtim.

"Annen haklı Umut, bugün ameliyat oldun. Lütfen yatağına uzan çorbanı iç. Babam geçmiş olsun demeye geliyor seni sorgulamaya değil."

"İlk tanışmamız böyle mi olacaktı? Ben duyduğum zaman karşısına çıkacaktım."

"Gelme mi diyeyim adama?"

"Hayır, ayıp olur."

Gülümseyip geri çekildim. Mecbur yatağa uzanıp Azra teyzenin verdiği çorbayı içmeye devam etti. Onun tatlı halini izlerken odanın kapısı açıldı. Tuğba ve diğerleri içeri girip, "Hayırdır?" dediler. Bir anda çağırdığım için hepsi telaşlanmıştı.

"Bir şey yok," diyen Azra teyze başını iki yana salladı gülerek. Sanki heyecanımı anlıyormuş gibi sürekli yüzüme bakıp gülümsüyordu. Eminim zamanında o da yaşamıştı böyle bir şey ama benim gibi ansızın yakalanmamıştır.

"Hayırdır?" diyen Tuğba'ya, "Babam gelmiş," dedim. Gözlerini kocaman açıp, "Nereye?" dedi şaşkın sesiyle.

"Yurda gelmiş, şimdide buraya geliyor."

"Amanın Umut'u mu öğrendi acaba?"

"Umarım öğrenmemiştir, ona ben söylemek isterim."

"Gelince bakarız yüz ifadesi nasıl? Eğer sinirli bakıyorsa öğrenmiştir hemen kaçarız Yasemin."

"Saçmalama Tuğba, babam kızmaz."

Kaşlarını kaldırınca, "Azıcık kızar," dedim. Gülmeye başladığında kolunu sıkıp, "Sus," dedim. Neyse ki diğerleri konuşuyordu da bizi duymuyorlardı. Bir tek Umut yüzümüze bakıyordu o da dudak okuduğu için bizi anlıyordu.

Yanına gitmem için yatağın yanında duran sandalyeyi gözleriyle gösterdi. Kolumdaki saati gösterip, "Babam gelir birazdan," dedim. "Onu aşağıdan alıp geleyim."

"Tamam, Ömer ya da Ali de gelsin seninle."

"Gerek yok ben kızlarla inerim."

"Tamam o zaman."

Ellerimi indirip Elena ve Tuğba'yla koridora çıktım.

"Yasemin kız, ben de meraklandım baban neden pat diye geldi."

"Bilmiyorum, işlerim çok yoğun olduğu için gelemeyeceğim demişti ama şimdi burada. On gün sonra ben gidecektim Adana'ya. Açıkçası ne olduğunu merak ediyorum."

"Seni alıp Adana'ya gidiyormuş bir de."

"Böyle bir şey yapmaz. Bir hafta sonra Umut'un kulaklarındaki sargılar çıkacak. Duyup duymadığını öğrenmeden gidemem."

"İnşallah sorun olmaz."

"Tüm kalbimle dua ediyorum. İnşallah bir sorun olmaz."

Alt kata indiğimizde girişte babamı beklemeye başladık. Aradığımda on dakika sonra orada olacağım demişti telefonda. Sesi soğuk geldiği için açıkçası ürpermedim desem yalan olurdu.

Kapının önünde onun gelmesini beklerken, bir yanım sevinç gösterisi yaparken diğer yanım endişe duyuyordu. Onu çok özlemiştim ama ses tonu korkmamı sağlıyordu. Evet, bu

zamana kadar bana bağırmamıştı ama bugün bağırmayacağı anlamına gelmezdi. Umut'un evinde kaldığımı biliyordu. Arkadaşım demiştim ona, bile bile yalan söylemiştim. Hayal kırıklığına uğramasından çok korkuyordum.

Hastanenin önünde iki taksi durduğunda gözlerimi ikisi üzerinde gezdirdim. Öndeki taksiden tanımadığım biri indiğinde arkadaki taksiye baktım. İkisinde de yoktu. Ama arkadaki taksinin arkasına yaklaşan arabayı görünce elimi göğsümün üzerine koydum. İçimi sızlatan adamı gördüğümde gülümsedim. Babam benim. Uzun boyu, heybetli görüntüsüyle arabadan indi. Kapıyı açıp ona doğru koştum. Ne olduğunu anlamadan boynuna sarılıp, "Babam," dedim içimden taşan sevgiyle. Şaşkın hali geçmiş olacak ki kollarını hemen belime doladı.

"Güzel kızım."

"Canım babam, çok özledim seni."

"Hele ben, çok zormuş gurbette çocuk okutmak burnumda tüttün yavrum."

Geri çekilip yakışıklı yüzünü öptüm. Kesmediği bıyığının üzerinde elimi gezdirip, "Bunları hani kesecektin?" dedim kızıyormuş gibi.

Son zamanlarda bıyık uzatmaya başlamıştı. Ona yakıştırmadığım için sürekli kes diyordum. Bugün yarın derken bayağı uzatmıştı.

"Boş ver benim bıyıkları gel içeri girelim soğukta bekleme."

Elini bırakmadan hastanenin içine girdik. Kızlar karşımıza gelip gülümsediler. Babam onlarla görüntülü konuştuğu için tanıyordu. İkisine sarılıp, "Nasılsınız?" kızlar dedi.

"İyiyiz Erdal amca, sen nasılsın?" dedi Tuğba babanın omzuna başını yaslarken.

"İyiyim güzel kızım. Bazı hoş olmayan şeyler duydum gelip kızımdan öğreneyim dedim. Bakalım söylenenler doğru muymuş?"

Yutkunup Elena'yla göz göze geldim. Tuğba geri çekildiğinde Elena babamın hatırını sordu. Onlar sohbet ederken Tuğba'yla biz ne öğrenmiş olacağını düşündük. İkimiz de Umut'u öğrenmemesi için dua ediyorduk sessiz bir şekilde.

"Önce arkadaşınızı ziyaret edeyim, ardından yemek yemeye gideriz kızlar. Olur mu?"

"Olur," dedik aynı anda.

"O zaman gidelim arkadaşınızın yanına."

Susuz kalmış gibi yutkunup babamın yanında ağır ağır yürüyordum. Gözleri her şeyi biliyorum der gibi bakıyordu. Bu zamana kadar ona anlatmadığım için kendimi kötü hissediyordum. Onun gözlerinde hayal kırıklığını görmek canımı çok acıtmıştı.

Bu zamana kadar babamdan hiçbir şey saklamamıştım. Umut'u ise Adana'ya gidince anlatacaktım ama o bir yerden duymuştu. Ona söylemediğim için, ,Umut arkadaşım deyip evinde kaldığım için eminim bana çok kırılmıştı. Kızların yanında belli etmiyordu ama ben onun gözlerinden gerçeği görebiliyordum.

Umut'un odasının önüne geldiğimizde kapıya vurup içeri adım attım. Babam peşimden geldiği için Talha amca ayağa kalkıp bize doğru yürüdü. Umut ise yutkunup elini ayağına nereye koyacağını şaşırmış gibi kıpırdıyordu yatağın içinde. Bacaklarını indireceği an Ömer omzuna dokunarak engel oldu.

"Merhaba, ben Talha Aslan, hoş geldiniz."

"Merhaba, Erdal Öztürk Yasemin'in babasıyım. Geçmiş olsun."

"Sağ olasınız."

Babam bakışlarını Umut'a çevirdiğinde Umut yataktan kalkmak istedi. Babam eliyle, "Yat oğlum," dedi ardından da, "Geçmiş olsun," dedi.

Sakin ve ılımlı konuşuyordu ama sesindeki kırgınlığı bir ben anlıyordum.

Umut ise ayrı dert içindeydi. Babama sesli cevap veremediği için yüzünde acı çektiği belli oluyordu. Elleriyle, "Sağ olun," deyip babamın gözlerine bakmaya devam etti. Babam işaret dilini bilmiyordu ama onu anlamıştı. Tebessüm edip, "İnşallah ameliyat sonucu iyi olur," dedi. "Olmasa da sıkıntı olmaz, nefes alıp veriyor ya gerisi önemli değil."

"Biz de öyle diyoruz Erdal Bey, canı sağ olsun gerisi her türlü hallolur."

"Öyle, Talha Bey."

"Buyurun oturun, ayakta kalkmayın."

"Arabamla geldim, yorgun olduğum için otele gidip uyumak, dinlenmek istiyorum. Sabahta yola erken çıkacağız teklifiniz için teşekkür ederim."

"Çıkacağız derken?"

Babamın yüzüne şaşkın şaşkın bakarken beni kendine çekip başımı öptü.

"Okulların kapanmasına on gün kalmış, sınavların da bitmiş sabah beraber döneriz Adana'ya."

Gözlerim kocaman olmuş halde babamın yüzüne bakarken ne diyeceğimi bilemedim. Bir hafta sonra Umut'un kulaklarındaki bandajlar açılacaktı, sesini duymak istiyorum demişti. Nasıl giderdim.

Üzgün bakışlarımı ona çevirdiğimde en az benim kadar üzgün duruyordu.

Kimseden de ses çıkmıyordu. Babama şimdi gelmeyeceğim baba dersem bana hepten kırılırdı. Gidince de Umut kırılacaktı. Ne yapacağımı bilmeden bakışlarım Umut'la babam arasında gidip geliyordu. Babam ayakta durmaktan sıkılmış olacak ki, "Tekrar geçmiş olsun, biz gidelim," dedi.

"Sağ olun."

Talha amcayla tokalaştıktan sonra odanın çıkışına yürüdü. Buruk bir şekilde Umut'a baka baka odadan çıktım. Biri bir şey dese ağlayacaktım. Neden böyle olmuştu ki, kim babama Umut'tan bahsetmişti.

Yanımda yürüyen Tuğba destek olur gibi elimi tutuyordu ama kendimi toparlayamıyordum. Ağlamak istiyordum. Umut'un yanında olamayacaktım, yanında olacağım dediğim adamın yanında olamayacaktım. Duyup duymadığını o an öğrenemeyecektim.

Arabaya bindiğimizde hiç kimseden ses çıkmadı. Tuğba'nın önerdiği köfteciye kadar hiçbirimiz konuşmadık. Arabayı köftecinin yakınında durdurduğunda hepimiz sırayla inip restoranın içine girdik. Her hangi bir masaya oturduğumuzda gayet sakin bir şekilde siparişlerimizi verdik.

Babam ellerini masanın üzerinde birleştirip iç çekti. Onun gözlerine bakmaya çekiniyordum.

"Yarın sabah yedide yola çıkacağız kızım. Yurda gidip eşyalarını topla hemen. Bu akşam kalacağımız oteli ayarladım."

Parmaklarımla oynarken başımı kaldırıp babamın gözlerine üzgün halde baktım. Gözlerim dolmuş olacak ki, "Sakın," dedi. "Eve gidince konuşacağız."

"Baba ben kötü bir şey yapmadım."

"Biliyorum, ben senin kötü bir şey yapacağını asla düşünmedim."

"O zaman neden kırgın bakıyorsun?"

Gözümden damlayan yaşı silip dudaklarımı büzdüm.

"Kırıldım. Sana hâlâ güveniyorum ama beni hayal kırıklığına uğrattın. Ben sana güvendiğim için o evde kalmana izin verdim. Sen arkadaşının evinde kalmamışsın ki erkek arkadaşının evinde kalmışsın."

"Babacım yemin ederim Adana'ya gelince sana anlatacaktım. Kimden ne duydun bilmiyorum ama ben kötü bir şey yapmadım."

"Şşş, ağlama. Köfteni ye kalkalım kızım."

Babam konuşmayacağını bu sözlerle belli etmişti. Benim gibi üzgün olan Tuğbay'la Elena elimi sıkıp destek oluyorlardı ellerinden geldiğince. Babama ne kadar düşkün olduğumu bildikleri için en az benim kadar üzülmüşlerdi.

"Erdal amca ben de sizinle gelebilir miyim?"

Gözyaşlarımı silip Tuğba'ya baktım şaşkın halde.

"Gel kızım, teyzen izin verirse gelebilirsin. Sen de kızım. Kapımız size açık."

"O zaman sabah ben de sizinle geliyorum."

"Ben de babamla konuşayım tamam derse ben de gelirim."

"Sağ olun kızlar," deyip ikisine gülümsedim. Onlar iyi gün değil kötü gün dostumdu. Her zaman yanımda olup bana desteklerini gösteriyorlardı. Onları tanıdığım için çok mutluydum.

Adana'ya gidince kızlar yanımda olup bana destek olacaktı ama Umut'u burada bırakmamız üzüyordu beni. Bir hafta sonra sargıları çözüldüğünde yanında olacaktım. O an yanında olamayacağım için çok üzülecekti.

Burnumun ucu sızladığında, "Lavaboya gidiyorum," deyip ayağa kalktım. Hızlı adımlar lavaboya koşarken, "Bekle Yasemin," diyen Tuğba'ya bakmadım. Kapıyı açıp içeri girdim ardından da o da girdi. Hiçbir şey demeden boynuna sarılıp hıçkırarak ağladım.

"Ben onun yanında olmak istiyordum Tuğba. Bir buçuk aydır biz hayal kurduk onunla. Doktor sargıları çözerken yanında olup ona gülümseyecektim. İlk önce Azra teyze konuşacaktı sonra ben. Eğer duyarsa kollarını iki yana açıp ona sarılmamızı bekleyecekti. Bunları yaşayamayacağız. Kim babama söyledi bilmiyorum. Halama Umut'tan bahsetmiştim ama o söylemez."

"Öncelikle sakin ol Yasemin, ağlaman hiçbir şeye faydası olmaz. Umut seni anlayacaktır, baban sana kırgın olduğu için böyle davranıyor."

"O mesele ayrı, gözlerine bakamıyorum, kırgın gözlerine baktığımda yalan söylediğim için vicdan azabı çekiyorum. O gün Umut'un evinde kalmamam gerekiyordu, babam onu arkadaşım bildiği için izin vermişti. Bana bundan sonra güvenmeyecek."

"Kendini üzme, o sana hâlâ güveniyor ve seni çok seviyor. Şimdi sil gözyaşlarını babanın yanına gidelim. Seni üzgün görürse daha çok üzülür."

"Haklısın. Senden Serkan'ı görüntülü arayalım mı? Beş dakikada olsa Umut'la konuşmak istiyorum. Apar topar çıktığımız için eminim aklı biz de kalmıştır.

"Arayalım."

Cebinden telefonu çıkarıp Serkan'ı aradı. Umarım Serkan hâlâ Umut'un yanındadır.

"Efendim güzelim."

"Umut'un yanındaysan telefonu ona verebilir misin Serkan, Yasemin konuşmak istiyor."

"Sen aramasaydın ben arayacaktım meraktan delirdi burada. Veriyorum telefonu."

Tuğba'nın elinden telefonu alıp heyecanla bekledim. Ekranda Umut'u görünce derin nefes aldım.

"Yasemin, iyi misin? Baban bir şey dedi mi?"

"Çok fazla vaktim yok Umut. Babam bizi öğrenmiş ister istemez ona yalan söylediğim için bana kırılmış. Sabah Adana'ya gidiyorum. Yanında olamayacağım."

"Hiçbir şey senden önemli değil, babanla ben konuşayım istersen. İşaret dilini bilmediği için uzun uzun yazarım."

"Hayır, senin konuşmana gerek yok. Eve gidince ben onunla konuşacağım. Şimdi kapatmam lazım Umut. Seni seviyorum bunu unutma."

"Ben de seni seviyorum Yasemin. Beni sürekli haberdar et baban kızarsa yanına gelir onunla konuşurum."

Gözyaşlarımı silip, "Tamam," dedim. "Kendine dikkat et."

"Sen de."

Telefonu Tuğba'ya uzatıp gözlerimi kapadım.

Sevda zor yaşanınca değeri anlaşılıyormuş. Bizim sevdamız zor ama en güzel olanı Umut.

***

Kapalı bir kutunun içindeyim. Kutunun bir köşesinde babam diğer köşesinde Umut vardı. İkisi de buruk bakıyordu yüzüme. Biri onun yanında olamayacağım için, diğeri ona yalan söylediğim için. Ruhum daralıyordu. Tek kelime etmeye gücüm yoktu. Babam gözlerime kırgın baktığı için onun yüzüne bakmaya utanıyordum.

Bu zamana kadar bir kere bile ona yalan söylememiştim. Ne yaptıysam hemen anlatmıştım. Bana o kadar çok güveniyordu ki gözüm arkada kalmıyor sen evden gidince diyordu.

Hayatımın hatasını arkadaşımın evinde kalıyorum dediğim an yaptım. Hiçbir şey gizli kalmıyordu, her şey er ya da geç ortaya çıkıyordu. Babam mutlaka beni affederdi ama kırgınlığı kolay kolay geçmezdi.

Bu sabah saat yedide yola çıktık. Önde ben Tuğba'yla Elena'da arka koltukta oturuyordu. Sabah otelden ayrılırken Umut'a Adana'ya gidiyorum diye mesaj attım. Bugün eve çıkınca mesaj atardı. Gönlüm ne kadar annesini arayıp onunla konuşmak istese de, babamın yanında arayamayacağım için mecbur akıp giden yolu izliyordum.

Arkaya dönüp baktığımda kızların uyuduğunu gördüm. Tebessüm edip önüme döndüm. Neyse ki onlar yanımda kalacaktı. Biraz da olsa onların yanında kafam dağılırdı.

Arabanın içini sessizlik hâkimken gözlerimi kapatıp başımı cama yasladım. Ne kadar gittik bilmiyorum babamın omzuma dokunmasıyla uyandım.

"Mola yerine geldik kızım, elinizi yüzünüzü yıkayın yemek yiyelim."

"Tamam baba."

Kızlarla arabadan inip montlarımızı giydik. Kolumdaki saate baktığımda saatin bir olduğunu fark ettim. Onca saat uyumuşuz.

"Çok soğuk, bir an önce lavaboya gidip restoranın içine girelim."

Kızlarla koşar adım lavabonun içine geldik. Onlar kabinlere girerken cebimden telefonu çıkarıp arayan var mı diye baktım. Umut iki kez aramış, bir kez de mesaj atmıştı.

-Eve geldim, nasılsın? Baban bir şey diyor mu? Yasemin, ben seni çok özledim.

İç çekip lavabonun dışına çıktım. Babamın beni görmeyeceği köşeye geçip Umut'u görüntülü aradım. Umarım hemen açarsın. Ekranda beliren yüzünü görünce gülümsedim.

"Yasemin."

"Nasılsın?"

"Ben seni şimdiden çok özledim, keşke hep burada kalsan."

"Mecburum, eğer kalacağım diye ısrar etseydim babam bana çok kırılırdı. Ona yalan söylediğim için gözleri eskisi gibi bakmıyor bana. Hepten gönül koyardı."

"Keşke konuşabilseydim. Ona kendimi anlatırdım, seninle ciddi olduğumu söylerdim."

"Sorun o değil ki, sorun benim ona yalan söylemem. Arkadaşımda kalacağım deyip sevgilimin evinde kaldım. Benim babamla aramda hiçbir zaman gizli saklı bir şey olmaz. Hayatımda ilk kez ona yalan söyledim onu da elime yüzüme bulaştırdım."

"Hâlâ gelme imkânım var biliyorsun değil mi? Gel de hemen gelirim. Sana zarar vermeyeceğimi, o gün biz de kalman için ısrar ettiğimi söylerim. Senin bir suçunun olmadığını bildiğinde sana kırılmaz."

"Sakın gelme, yeni ameliyat oldun dinlenmen lazım."

Derin nefes alıp gözlerimi kapatıp açtım.

"Yanında olmayı gerçekten çok isterdim."

"Ben de çok isterdim ama nasip değilmiş. Sen canını sıkma, hadi kapatalım mesajlaşırız. Baban kızmasın."

"Görüşmek üzere."

Telefonu kapatıp başımı gökyüzüne kaldırdım. Yeni yeni yağmaya başlayan kar yüzüme gelirken her şeyde bir hayır ol-

duğunu düşündüm. Karamsar olup da ortamı iyice germenin bir anlamı yoktu. Babamla Adana'ya gidince konuşacaktık. Umut'la ise sürekli telefonda konuşacaktım. Hastaneye gittiğinde görüntülü arayıp bandajların çözülmesini izleyeceğim. Duyup duymadığını o an telefondan da olsa gözlerine bakarak anlayacağım. Şimdi üzülmenin vakti değildi.

Lavaboda işlerimi hallettikten sonra babamın yanına restorana geldim. Yemeklerimizi yerken kızlar babamın esprilerine kahkaha atıyordu. Babam ne kadar kırk dört yaşında olsa da gençler gibi sürekli espri yapıp, ortamın sıcacık olmasını sağlardı. Onun olduğu yerde kahkaha eksik olmaz.

Anlattıklarına başka zaman olsa kahkahalarımla karşılık verirdim. Şimdi ise gülemiyordum. Ne kadar neşeli, mutlu gibi gözükse de gözlerindeki kırgınlık kendini belli ediyordu. Göz göze geldiğimiz an bir süre öylece kalıyorduk ikimiz de. Kollarım onun boynuna giderken başını başka tarafa çeviriyordu ve o an kalbime bıraktığı acıyı görmüyordu.

"Yemeklerinizi yediyseniz kalkalım mı kızlar? Yolumuz uzun."

"Olur."

Oturduğumuz yerden kalkıp yan yana arabaya yürüdük. Deminden beri çalan telefonuma bakmak istiyorum ama bakamıyorum. Babamın yanına otursam bir dahaki mola yerine kadar bakamayacaktım. Telefonla takılmama kızmazdı ama daha çok onun kalbini kırmak istemiyordum.

"Ben ön tarafa oturmak istiyorum, senin için sorun olur mu Yasemin?"

Elena'ya minnettardım. "Sorun olmaz," dediğimde hemen ön tarafa oturdu. Tuğba arka koltuğa yerleştiğinde yanına oturdum. Babam az önceki gibi sessizlik olmasın istemiş olacak ki radyodan müzik açtı. Arabanın içinde arabesk şarkı çalmaya başladığında Tuğba'yla birbirimize bakıp tebessüm ettik. Tuğba ve Elena hemen kulaklıklarını takarken sırtımı koltuğa yaslayıp cebimden telefonu çıkardım. Umut mesaj atmıştı. Başımı çaktırmadan babama çevirdim. Gözleri yolda,

radyoda çalan şarkıya eşlik ediyordu. Telefonu bacaklarımın üzerine koyup mesajı okudum.

-Şimdi İstanbul boş boş kaldı Yasemin. Yurtta yoksun, sahilde yoksun, yürüdüğümüz sokaklarda yoksun. Buz gibi oldu bu şehir yokluğunda. Isıtacak kimse yok. Bir ay sonra buraya geleceksin, o bir ay nasıl geçecek bilmiyorum. Yattığım yerde boğuluyorum, ailemin yanında otururken boğuluyorum, dışarı çıkıyorum yine boğuluyorum. Ben sana ne kadar alışmışım, baksana sen yokken ölecek gibi hissediyorum. Bir an önce dönmeni bekliyorum.

Gözlerimi kapatıp bir süre bekledim. Burnumun direği sızlamıştı. Sanki bu güzel kelimeleri yazarken gözlerinden yaşlar akıyormuş gibi hissettim.

-Sevdayı geride bırakmak çok zormuş. Sen orada ben burada nasıl olacak bu iş bilmiyorum. Sadece bir ay birbirimizi göremeyeceğiz ama bunun bir de üç ayı var. Ben en başında zorluk çekiyorsam ilerisini düşünemiyorum. Ben gelinceye kadar kendine iyi bak.

-Sen de, seni Allah'a emanet ediyorum. Ailenle güzel vakit geçir ben burada seni bekliyor olacağım.

Telefonu kapattığım gibi başımı Tuğba'nın bacaklarının üzerine koydum. Babam artık nasıl sinirlendiyse arabayı kaptığı gibi İstanbul'a gelmiş. O kadar yolu kim bilir hangi düşüncelerle geldi?

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım. Dışarıda kar yağıyor, arabanın içi sıcacık. Uyumak için böylesine güzel bir ortam anca köy evinde bulunurdu. Oraya gidinceye kadar uyusam yeterdi. Sonra evimde keyif yapardım.

***

Onca saat yolculuğun ardından sonunda memleketime gelmiştim. Hava buz gibi soğuktu. Güzel Adana'm da kar yoktu ama yağmur bereketiyle yağıyordu. Elimi aralık duran camdan dışarı uzatıp yağmur suyuyla ıslanmasını sağladım. Mis gibi toprak kokusunu içime çekip gözlerimi kapadım.

Güzel köyümden İstanbul'a giderken onun gibi kokan birini bulacağımı düşünmemiştim. Bana huzur veren köyümün kokusu gibi kokuya sahip olan bir adam sevmiştim. İkisi de huzurun ta kendisiydi, ikisinden de vazgeçemezdim.

Gözlerimi aralayıp gezdiğim yerleri izledim. Mezarlık görülünce yüreğim burkuldu. Bir sevdiğim de kara toprağın altında yatıyordu. Onu oradan alamazdım, ona sarılamazdım, onu bir kere göremezdim ama çok seviyorum burayı. On dokuz senedir evi olan bu mezarlığı seviyordum. Benim güzel annemi ev sahipliği yapan bu yeri özlüyordum.

"Mezarlığın önünde durur musun baba?"

"Sabah geliriz kızım, gece vakti girmeyelim. Arkadaşların uyuyor hem."

"Sadece beş dakika baba. Çok özledim."

"Peki," deyip arabayı mezarlığın önünde durdurdu. Kızlar korkmasın diye onları uyandırıp mezarlığa girdiğimi söyledim. Uyku sersemi başlarını sallayıp tekrar gözlerini kapadılar. Onca saattir arabanın içinde perişan olmuşlardı.

Montumu giyip arabadan indim. Mezarlığın girişinde duran çeşmeden abdestimi aldıktan sonra şalımı düzeltim. Su buz gibi olduğu için ellerim ve ayaklarım buz kesmişti. Annemin yanına gideceğim için açıkçası bunu sorun etmiyordum.

Babamın yardımıyla mezarlığın içine girdim. Dua ede ede annemin mezarının yanına geldiğimde dizlerimin üzerine eğilip elimi çiçeklerin üstünde gezdirdim.

"Merhaba anne, ben geldim. Gecenin bir vakti seni rahatsız ettiğim için umarım bana bozulmamışsındır. Ne yapayım çok özledim. Uzun zamandır yanına gelemediğim için buradan direkt eve gitmek istemedim. Nasılsın anne? Umarım iyisindir."

Yere oturup kollarımı mermerin üzerine koydum. Babam dua ederken sustum. Öylece Gülcihan Öztürk yazan yazıyı okudum.

"Annem, keşke yanımda olsan, keşke sana sarılıp uyusam. Sensizlik o kadar zor ki bunu her gün daha iyi anlıyorum. Keşke giderken beni de götürseydin. Babamın yanına bırakmasaydın."

Dudağımı ısırıp başımı eğdim.

"Babamı çok kırdım anne. Hayatımda ilk kez ona yalan söyledim. Bunun için çok utanıyorum, onun gözlerine bakmaya çekiniyorum. Kırgın bakıyor, o bana öyle baktıkça kalbim acıyor. Ben ona layık bir evlat değil miyim anne? Babamı çok üzdüm, kalbini kırdım, o beni artık sevmez mi?"

"Gülüm, bu zamana kadar emanetine gözüm gibi baktım. Bir kere vurmadım Allah da nasip etmesin. Ona kırıldım, benim onun için ne kadar endişelendiğimi bilmiyormuş gibi bana yalan söylemiş. Ben ona sonsuz güveniyorum bunu çok iyi biliyorsun ama arkamdan gizli iş çevirmesi, bana yalan söylemesi kırdı beni inkâr edemem."

Hıçkırıp toprağı avuçlarımın arasında parçaladım.

"Ben Adana'ya gelince babama her şeyi söyleyecektim anne. O insanlar güven vermeseydi asla evlerinde kalmazdım. Azra teyze, Talha amca sayamadığım bir sürü kişi bana kızlarıymışım gibi davrandılar. Kötü bir izlenim alsaydım asla kalmazdım evlerinde. Hem ben tek değildim, Elena, Tuğba, Mina, Azra teyze de vardı. Biz hep birlikte sohbet ettik. Asla babamla seni utandıracak bir şey yapmadım, yapmamda. Lütfen babama söyle beni affetsin, bana kırgın bakarsa yanına gelirim."

"Hayatım, izin verirsen bir döveyim şunu."

"Babam ya."

Arkama dönüp babama sımsıkı sarıldım.

"Yemin ederim seni utandıracak bir şey yapmadım. Lütfen affet beni. Sen bana böyle baktıkça benim küçük kalbim ağrıyor."

"Sakin ol kızım."

"Sen bana üzgün bakarsan ben sakin olamam ki. Dünden beri içim içimi yiyor babam ya benimle eskisi gibi olmazsa diye."

"Tamam, geçti. Bir daha bana yalan söylemezsen sana kırgın bakmam."

"Söz veriyorum söylemem baba. Senin izin vermeyeceğin şeyleri de yapmam."

"Tamam o zaman, barıştık."

Yanağını öpüp, "Canım babam," dedim. "Sen bana kırılırsan ben nasıl gülerim? Sen benim hayatımın anlamısın."

"Seni şımarık, hemen oyuna başladın. Islandın hasta olmadan eve gidelim."

Geri çekilip toprağı öptüm.

"Huzurla uyu annem. Biz babamla gidiyoruz, bir gün yanına geleceğiz ve bu sefer geri dönmeyeceğiz."

Babamın elini tutarak ayağa kalktım. Ben geri çekilirken babam mezar taşına yaklaşıp annemin isminin yazdığı kısmı öptü. Kısık sesiyle bir şeyler söyledikten sonra iç çekip geri döndü. Ne zaman mezarlıktan ayrılsak gözleri doluyordu. On dokuz yıl geçse de annemi çok özlüyordu. Kaç kişi evlenmesi için ona baskı kursa da hepsini sert bir şekilde geri çeviriyordu. Yatak odasının her yeri annemin fotoğrafları doluydu, gönlünde başka bir kadın varken nasıl yatağına başka birini alsın ki? Umut'un da babam gibi beni sevmesini istiyordum. Ölsem de beni unutmasın. Hep birbirimizde güzel anılar bırakalım. Annem ve babam gibi.

Arabaya bindiğimiz de kızların hâlâ uyuduğunu fark ettim. Babamın da gözlerinden uyku akıyordu. Ne kadar dinlene dinlene gelsek de araba kullandığı için bütün vücudu ağrımıştır.

"Eve gidince omzuna masaj yaparım babam."

"Sağ olasın kızım. Duş alır yatarım. Siz kızlarla yatıp uyuyun yoruldunuz."

"Güzel geçti ama yolculuk. Mutlu oldu ikisi de."

"Yarın dinlenirsiniz, ertesi gün gezdirirsin onları."

"İrfan abime söylerim o bizi gezdirir."

"İrfan abin evlenecek, düğün hazırlığı yapıyor."

Gözlerimi kocaman açıp, "Şaka yapıyorsun?" dedim.

"Yo, ciddiyim."

"İyi de kiminle? Onun sevdiği yoktu."

"Görücü usulü oldu. Dursun ailesinin kızı, Derya."

Gözlerim iyice büyüdü. Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım.

"Baba, Derya abla Recep abiyi seviyordu. Üstelik Recep abi İrfan abimin arkadaşı."

"Valla ben bilmem. Halanlar ve yengen anlatır sana. Hadi kızları uyandır eve geldik."

Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim. Derya abla Recep abiyi seviyordu, e Recep abi İrfan abimin arkadaşı, nasıl oluyor bu evlilik aklım almıyor.

Kızları uyandırıp arabadan indik. Onlar şaşkın halde etrafa bakarken babamla beraber bagajda bavulları aldık. Kızların uykusu çok fazla olduğu için ayakta zor duruyorlardı. Normalde on birde yatıp sabah kalkmayan ikili sanki günlerdir hiç uyumamış gibiydi.

"Sen kızlara yardımcı ol ben bavulları getiririm."

"Tamam babam."

Avluya giren büyük kapıyı açıp kızları içeri soktum. Dört ev karşılıklı vaziyette duruyordu, sadece bizim evin ışığı yanıyordu diğerleri kapalıydı.

"Hangisi sizin ev?"

Tuğba'nın boğuk sesine kıkırdayıp, "Işığı yanan," dedim.

Kızları eve doğru yürütürken kulübesinden çıkan Karabaş bize doğru koştu. Elena ve Tuğba çığlık atıp arkama geçerken, "Susun," deyip yere çömeldim.

"Oğlum, özledin mi beni?"

"Kim var orada?"

Amcamın sesini duyunca başımı yerden kaldırıp, "Acaba kim var?" diye bağırdım. Saat gecenin ikisi olsa da ben gelmişim uyumasınlar.

"Vay, benim kızım gelmiş. Amcasının gülü."

Amcamın görüntüsü yoktu ama sesi avlunun içinde yankılanıyordu. Büyük bir ihtimal yataktan kalkıp geliyordu.

Kızların uykuları kaçmış gibiydi meraklı bakışlarla etrafa bakıyorlardı. Sonunda amcam evinden çıktığında ona doğru koşup boynuna sarıldım. Tombul yanaklarını öpüp, "Amcam," dedim içimden taşan sevgiyle.

"Kızım, çok özlemişim seni. İyi ki geldin."

"Ben de sizi çok özledim amcam. Biraz kilo almışsın. Hani rejimdeydin?"

"Hep o yengenin suçu, yapıyor güzel yemekleri bir oturuşta beş tabak yiyorum."

"Sen şuna ağzımı tutamıyorum desene."

Kıkırdayıp yanımıza gelen yengeme sarıldım.

"Senin kadar güzel yemek yapan yok yenge amcam haklı yalnız."

"Bunu yarın halanların yanında da söyle. Azıcık hava atayım."

Kahkaha atıp, "İlahi yenge," dedim. "Onlarda söylüyor en güzel senin yemek yaptığını."

"Kız onlar mahsustan diyor kendileri oturuyor ben yapıyorum her şeyi."

"Ama sen onları çok sevdiğin için kıyamıyorsun."

"Haklısın, vicdanlı kadınım ben."

Bakışlarını Elena ve Tuğba'ya çevirdi.

"Hoş geldiniz kızlar, biz konuşmaya daldık sizi unuttuk."

Yengem ikisini şapur şupur öperken amcamla babama bavulları taşımada yardımcı oldum.

"Yağmurun altında niye duruyorsunuz? Gelin evde konuşun."

Babamın sesiyle yengem hırkasını kollarına doladı.

"Sen git yat Erdal, ben kızları yatırırım."

"Onlar kendi yatamıyor mu yenge?"

"Kız Yasemin, baban bu aralar her şeye çok karışıyor. Sen İstanbul'a gittiğin günden beri huyu suyu değişti. Neyse, kızlar bekâr mısınız?"

Gözlerimi devirip, "Yenge," dedim kızar gibi. Kadın konudan konuya atlıyor, kızlarda onun bu hallerine kahkaha atıp duruyorlardı.

"Ne var kız biz de bekâr erkek çok gelin edelim bu güzel kızları."

"Onların sevgilisi var yenge. Bu arada İrfan abi Derya ablayla evleniyormuş."

"Evet."

"Ama Derya abla Recep abiyi seviyordu."

"Recep geçen ay başkasıyla evlendi."

"Sadece beş aydır yokum, neler olmuş böyle?"

"Sorma. Bir iki güne kız istemeye gideceğiz. Bakma büyükler konuşmuş gençlerde siz bilirsiniz demiş, formalite isteme olacak sonra yüzük takılacak."

"Recep abi İrfan abime bir şey dememiş mi?"

"Yok, sadece sokak ortasında birbirini dövmüşler."

"Ciddi olamazsın," dedim şok olmuş halde. "Demek ki İrfan abi Derya ablayı seviyormuş."

"Şu dedikodunuzu bitirin, kızlar ayakta uyuyor."

Yengemle yerimizde sıçrayıp sinirle bakan babama tebessüm ettik.

"Erdal, biz dedikodu yapmıyoruz birbirimize bilgi alışverişi yapıyoruz."

"Yenge, ben senin nasıl fikir alışverişi yaptığını biliyorum hadi git yat."

"Tamam. Kız bu babana bir haller oldu yakında kokusu çıkar."

Kokusu Umut dedim içimden. "İyi geceler yenge."

"Size de kızım."

Kızları alıp evime yürüdüm. Zavallılar perişan olmuştu. Evin içine girdiğimizde halamlara dua ettim. Hamam gibi olmuştu ev.

"Halanlar yemek yapmış kızım, isterseniz önce yemek yiyin."

"Yemek yiyecek misiniz?"

Kızlar başını iki yana sallayıp, "Uyumak istiyoruz," dediler. "Baba biz yatalım sen açsan yemek hazırlayım sana."

"Yok kızım, uyuyayım ben. Hadi size iyi geceler."

Kızları kendi odama getirdiğimde gülümsedim. Özlemişim odamı. Halamlar sağ olsun yer yatağı açmıştı. Kızlar hemen üstlerini değiştirip yer yatağına yattılar.

"Yatakta yatabilirsiniz. Yerde rahat edemeyebilirsiniz."

"Yer çok rahat Yasemin, şömine de çok güzel yanıyor, beni buradan kimse kaldıramaz."

"Peki," dedim Tuğba'ya. Elena'ya baktığımda çoktan uykuya daldığın gördüm. Işığı kapatıp onları rahatsız etmeden üstümü çıkardım

Eşofmanlarımı giydiğimde yatağa yatmak yerine Elena'nın yanına uzandım.

Umut'a evdeyim diye mesaj attım. Şu an uyuduğu için büyük bir ihtimal görmezdi. Telefonu yastığın yanına koyduğum an titredi. Yok artık, uyumuyor muydu?

-Müsaitsen görüntülü arayım mı? Yazmıştı.

Şu an yatıyoruz yazdım ama hemen sildim. Başımı örtüp yatağa çıktım. O aramadan ben aradım.

Uykulu gözlerle beklerken dinç haliyle karşıma geldi. Telefonu yastığa dayayıp, "Uyumuyor muydun?" dedim.

"Sürekli kahve içtim uyumamak için. Eve vardığını öğrendim ya rahat bir şekilde uyurum."

Ekranın üstüne parmağımı gezdirip yüzünü izledim.

"Yorgun ve uykun var, değil mi?"

Başımı salladım.

"Sen uyu, ben seni izlerim."

"Oldu."

"Lütfen kapatma. Bir süre izleyim sonra kapatırım."

Parmağımı okey der gibi kaldırıp gözlerimi kapadım.

Tüm bedenim dinlenmiş bir şekilde gözlerimi araladım. Tülü aralayıp dışarı baktığımda Karabaş'ın Murat abimle oynadığını gördüm. Onları bir süre izleyip tülü kapadım. Kızlar hâlâ uyuyordu. Telefonumun şarjı bittiği için duvardaki saate baktım, bire geliyordu. Hayatımda ilk kez bu saate kadar uyumuştum. Normalde sabah namazından sonra uyumayan ben ilk defa uykuya yenik düşmüştüm. Bunun sebebi de yolculuk esnasında fazla yorulmamdı.

Telefonu şarja takıp kollarımı gerdim. Odamın içini izlerken evimi gerçekten özlediğimi fark ettim. İnsanın evi gibisi yok demeleri çok doğru. Kokusu, sıcaklığı insanın ruhuna iyi geliyordu. Kendini güvende hissediyorsun. Ailenin yanında olduğunu bilmek sanki başına hiçbir şeyin gelmeyeceğini düşünmekti. Ben öyle düşünüyordum. Babam yanımda olduğu için başıma hiçbir zaman kötü bir şeyin geleceğini düşünmüyordum. Babalar evlatlarını kötülüklerden korur, benim babam da o babalardan olduğu için çok şanslıyım.

Biraz da olsa şarj olan telefonunun ekranını açtım. Umut'a tünaydın diye mesaj attım. Yazıyor yazısını görünce kıkırdayıp başımı iki yana salladım. Telefon elimde mi dolaşıyorsun?

-Günaydın Yasemin, sanırım daha fazla dayanamayacağım Adana'ya geleceğim.

Sırıtıp, *-Az sabır* yazdım.

-Sabredemiyorum, burada olsaydın şimdi yan yana olacaktık. Heyecanıma ortak olacaktın. Kaldı dört gün bandajlar çıkınca kalbin durmaz inşallah.

-Yanında olmayı ben de çok isterdim ama maalesef yanında değilim. Bana sürekli mesaj atabilirsin, müsait olduğumda görüntülü konuşabiliriz. Yanındaki gibi olmam ama buradan da heyecanına ortak olabilirim. Kalbim seninle biliyorsun.

-Biliyorum, biraz da olsa bu yüzden duruyorum. E, ne yapıyorsunuz? Serkan Tuğba'yı arayıp duruyor telefonu kapalı diyor. Ne yapıyor cadı?

Birbirine sarılıp uyuyan ikiliye gülümseyip, "Kızlar," dedim. Sanki onlara seslenmemişim gibi yorganı başlarına çektiler.

"Kalkın hadi öğlen oldu."

-Kızlar uyuyor, uyanınca söylerim ararlar yazıp gönderdim. Telefonu komodinin üzerine bırakıp yataktan indim. Başlarına çektiğim yorganı aşağı çekip, "Hadi uyanın," diye bağırdım.

"Çok uykum var Yasemin. Azıcık daha uyuyayım."

"Kalkın hadi, kahvaltı yapıp köyü gezelim."

"Bu soğukta mı?"

"Yaza kadar evden dışarı çıkmayı düşünmüyor musun, Tuğba?"

"Evet."

"Ben lavaboya gidiyorum geldiğimde kalkmış olun."

Saçlarımı örtüp odadan çıktım. Bu ikisini bıraksam akşama kadar uyurlardı. Gündüz uyudukları için gece uyumayacaklardı kendileri uyumadığı gibi beni de uyutmayacaklardı.

Salondan babamla amcamın sesi geliyordu. İlk önce lavaboya girip işlerimi hallettim ardından salona girdim.

"O," diyen İrfan abimin yanına gidip sarıldım.

"Nasılsın abi?"

"Ben iyiyim güzelim, asıl sen nasılsın? Bir gittin İstanbul'a unuttun bizi."

"Dersler çok yoğundu abi, gelmek istedim ama fırsat bulamadım açıkçası."

"Takılıyorum sana canım. Derslerin ne kadar yoğun olduğunu biliyorum."

"Birinci dönem iyi geçti ama bakalım ikinci dönem nasıl geçecek."

"Sen akıllı kızsın eminim ikinci dönemde güzel geçer."

Babamın yanına oturup tebessüm ettim. Aslında ona sormak istediğim çok soru vardı ama dilimi tutuyordum. Halam bana anlatırdı olanları.

"Kızlar kalktı mı kızım? Halan kahvaltı hazırlamış evinde gidelim istersen."

"Kalktılar baba, ben onlara söyleyip geliyorum."

"Tamam kızım."

Oturduğum yerden kalkıp odaya girdim. Kızlar kalkıp yatakları da toplamıştı.

"Ben toplardım, neden zahmet ettiniz?"

"Bir şey olmaz canım. Çok acıktım Yasemin."

"Kahvaltı hazır, hadi yemeğe gidelim."

Kızlarla evden çıktığımızda Karabaş bize koşmaya başladı. Dün gece ikisi de çığlık atmıştı ama bu sefer sakinlerdi.

Karabaş'ı kucağıma alıp başını öptüm.

"Aşkım, sen özledin mi beni? Ben seni çok özledim. Ablalara merhaba de Karabaş."

"Karabaş mı? Bu köpek kahverengi Yasemin."

"Evet, ama ben ona Karabaş demek istiyorum. Değil mi aşkım?"

"Çatlak bu ya."

"Kızlar gelsenize."

Halamın sesini duyunca Karabaş'ı yere bırakıp onun evine yöneldik. Tuğba'yla Elena rahat olduğu için açıkçası ben de rahattım. Onlar gerilirse kendimi kötü hissederdim.

Nuran halamın evine girdiğimde burnuma mis gibi ıspanak böreğinin kokusu geldi. En çok ıspanak böreğini sevdiğim için kesin benim için yapmıştı.

"Halam," diye bağırıp mutfağa koştum. Börekleri masanın üstüne koyup bana doğru geldi.

"Kuzum benim."

İnce beline sarılıp yanağını kocaman öptüm. "Canım halam, çok özledim seni ve diğerlerini."

"Ben de seni kızım."

Ses tonu üzgün, gözleri ise acı çekiyormuş gibi bakıyordu.

"Bir şey mi oldu hala?"

Tülbendini çıkarıp sandalyeye oturdu.

"Sana karşı çok mahcup hissediyordum."

Gözünden yaş akınca kızlara oturmalarını söyledim. Onlar sandalyeye oturunca ben de halamın karşısına oturdum.

"Babam senden mi duydu?"

Başını kaldırmadan, "Evet," dedi boğuk sesiyle. "Yemin ederim bilerek olmadı. Geçen gün Erdal evlenmeyecek mi, kırk dört yaşında neden evlenmiyor diye konuştu kadınlar. Ben de kardeşim karısını çok seviyor hayatına başka kadın almaz dedim. Hem onun kızı var Yasemin'de istemez dedim. Yirmi beş yaşında dul kaldı adam dediler, onca senedir ölmüş kadının yasını tutması çok saçma hep sizin yüzünüzden evlenmiyor dediklerinde sinirle eve geldim. Babanın karşısına geçip, kardeşim evlenmek ister misin diye sordum. O da nereden çıktı bu soru, ben rahmetli karımın üstüne başka kadın almam dediğinde Yasemin mi sorun dedim."

Ağlamaktan omuzları sallanınca boynuna sarılıp, "Kendini kötü hissetme," dedim. "Ben seni tanıyorum, senin o güzel kalbini biliyorum. Söylemişsen bir nedeni vardır."

"Kardeşim eğer evlenmek istersen hiçbirimiz sana itiraz etmeyiz dedim. Gencecik yaşında dul kaldın. Kızını büyütmek için gençliğini boş verdin dedim. Ben böyle dedikçe o daha çok sinirlendi. Hem dedim Yasemin'in sevdiği çocuk var oğlan da bunu seviyormuş dedim. Kim deyince o an ağzıma vurmak istedim. İsteyerek söylemedim kuzum. Yemin

ederim seni çok seviyorum, abilerinden asla ayırmam seni. Annen bu eve gelin geldiğinde on sekiz yaşındaydı. O benim kızım gibiydi, ben kızımın emanetini asla üzmem kızım. Ne olur beni yanlış anlama."

Yanaklarına bulaşan yaşları silip öptüm.

"Babamla aramda hiçbir sorun kalmadı hala. Dün akşam konuşup hallettik. Kendini suçlama artık, ağlama da. Bak seni arkadaşlarımla tanıştırayım."

Kızlara dönüp, "Ay," dedi onları yeni görüyormuş gibi. Oturduğu yerden kalkıp, "Hoş geldiniz kızlar," dedi. İkisine sıkı sıkı sarılıp, "Kusuruma bakmayın," dedi.

"Önemli değil."

"Siz başlayın kahvaltıya ben diğerlerini çağırayım."

"Onlar gelsin başlarız biz."

"Olur mu öyle şey? Hadi başlayın geliyorum ben."

Halam içeri gidince kızlarla arkasından güldük. Elli beş yaşında olmasına rağmen bu ailede en genç oydu. Hiç yorulmaz, her yere koşardı. Diğer halam ve yengemden çok emeği vardır üzerimde. Çocukken beni koynunda yatırırdı. Asla annesizliği bana hissettirmezdi. Onu ağlarken görmek açıkçası üzdü beni.

"Çok tatlı kadın."

"Öyledir, hadi başlayın size köyü gezdireceğim."

Babam ve diğerleri geldiğinde kahvaltımızı yapmaya başladık. Kızlar akrabalarımı çok sevmişti. Bizimkiler de onların rahatı için ellerinden geleni yapıyorlardı. Kahkahalar eşliğinde biten kahvaltının ardından kızları alıp köyümü gezdirmeye çıktım. Her köşede onların fotoğraflarını çekiyordum.

"Umut görüntülü arıyor."

"Kesin Serkan'la Yasin'de yanındadır. Aç konuşalım."

Cevaplayıp kızlarla yan yana geldik. Tuğba'nın tahmin ettiği gibi Serkan ve Yasin Umut'un yanındaydı.

"Dayanamadınız aradınız, değil mi?"

"Evet," dedi sırıtarak Umut. "Biz de görmek istedik köyünü."

"Beş dakikada bir video atıyorum sana Umut."

Omzunu silkip, "Canlı görmek istiyorum," dediğinde tebessüm edip, "Peki," dedim. "O zaman dolaşırken etrafı size gösteririm."

"Kendini göster etrafı video olarak atarsın."

Başımı iki yana sallayıp, "Deli," dedim. Gezdiğim her yerde durup onlara etrafı gösterdim. Gösterdiğim yerler üzerine sohbet edip tekrar kızlarla gezmeye devam ediyorduk. Hoş bu durumda onlarda bize eşlik ediyordu. Her yeri onlarda görmüş oluyordu.

Telefonumun şarjı bitmek üzereydi. "Kapatmam gerekiyor, şarj bitiyor."

"Havada kararmak üzere eve geçin isterseniz, telefonu şarja takınca sohbet ederiz."

Kendimi tutamayıp kahkaha attım. "Babamla da konuşmak ister misiniz?"

"Umut konuşmak ister," dedi Yasin.

"Nasılsın babacığım der," diyen Serkan'ın kafasına vurdu Umut.

"Tamam," dedim. "Eve gidince babamın yanında ararım."

"E, Yasemin şu an hazır değilim. Duyunca konuşacağım onunla."

"Serkan ve Yasin aradan çekilin," dediğimde Umut ikisini kenara itip gülümsedi.

"Şurada kaldı üç gün, çok heyecanlıyım."

"Sen bir de bana sor, içim içime sığmıyor. O kadar umutluyum ki, duyacağıma kesin eminim."

"İnşallah, dua et sürekli. Ben her namazında ediyorum."

"İyi ki varsın Yasemin. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Her ne olursa olsun yanında olacağım."

Köye geldiğimiz günden beri kızlarla gezmediğimiz yer kalmamıştı. Dün akşam kuzenime kız istemeye bile gitmiş-

tik. Bütün gece boyunca İrfan abimle dalga geçmiştik. Tuzlu kahveyi bir dikişte içtiği için sürekli öksürmüş, beyaz yüzü kızarmıştı. Onunla dalga geçtiğimiz için bize ayrı kızmıştı ama Derya ablanın gülen yüzünü gördüğünde çatık kaşları düzelmişti. Onların işine de aklım sır ermemişti. Hangi ara birbirlerini sevdiler bilmiyorum. Halamlar ne kadar görücü usulü evlilik oldu dese de onlar birbirini seven iki âşık gibi bakışıyordu. Umarım hiçbir sorun yaşamazlardı. Recep abi evli olmasına rağmen bu durumu hazmedememiş, ikisine de gününü göstereceğim diyormuş. Babam, amcam ve enişte-ler hiçbir şey yapamaz deseler de açıkçası korkuyordum.

Banyodan çıktığımda odada oturan kızların yanına otur-dum. Yarın Umut'un duyup duymadığı belli olacaktı, yanın-da olamayacağım için gözlerim dolu dolu geziyordum etrafta. Günlerdir görüntülü konuşsak da yarın yanında olmak is-tiyordum. Kontrolü sabah ondaydı eğer beni hemen ararsa sonuç olumluydu aramazsa, başımı iki yana salladım hızla. Olumsuz düşünmek istemiyorum, inşallah her şey hayırlısıy-la sonuçlanacaktı. Umut duyacak hepimizi mutlu edecekti.

"Keşke Umut'un yanında olsam."

"Serkan bize haber verecek yarın."

"Yarın herkes onun yanında olacak ama ben olamayacağım."

Gözümden akan yaşı silip, "Of ya," dedim bakışlarımı ek-randaki fotoğrafın üstünde gezdirirken.

"Sonuç kötü olursa büyük bir hayal kırıklığı yaşayacak. Ben o an yanında olamayacağım. Ailesi yanında olup ona destek verecek ama ben olamayacağım."

"Her şeyde bir hayır vardır. Demek böyle olması gereki-yormuş Yasemin. Üzme kendini, iyi düşün iyi şeyler olsun."

"Haklısın," deyip Elena'nın yanına uzandım. Gündüz ak-şama kadar gezdiği için erkenden yatıyordu. Köy havası ona iyi gelmişti.

Tuğba Serkan'la mesajlaşırken arkamı dönüp, Umut'a - *Nasılsın?* yazdım.

Fotoğraflarına göndermişti. Gözlerinin içi parlıyordu heyecandan.

-Kalbim duracak sevgilim, yemek yiyemiyorum, oturduğum yerde rahat olamıyorum. Yirmi yıl sonra annemin, ailemin sesini duyacağım. Kalbim patlayacak.

Bu kadar umutlanma demek istiyorum ama diyemiyorum. Kötü sonucu da düşün yazmak istiyorum ama yazamıyorum. Lütfen her ihmale hazırlıklı ol demek ne kadar zor. Çok korkuyorum. O bu kadar hevesliyken sonuç kötü olursa eminim hayal kırıklığına uğrayacaktı.

-Ben şimdi yatacağım Yasemin, hoş nasıl uyurum bilmiyorum ama seni düşünerek uyuyacağım. Bir an önce sabah olsun.

-İyi uykular. Sabah kalkar kalmaz ara beni telefonumun sesi açık.

-Tamam sevgilim. İyi geceler.

-İyi geceler yazıp mesajı gönderdim. Yarın sabah hayat bizim için yeniden doğar inşallah. Bir mucize gerçekleşir ve sen duyarsın Umut'um.

Telefonu yere koyup gözlerimi kapadım. Uyumazsam vakit geçmezdi. Ne kadar korksam da içimde bir yerlerde umutta vardı. Güzel düşünmeliyim ki güzel şeyler olsun.

Hocanın sesini duyduğumda gözlerimi aralayıp yataktan hızla kalktım. Sabah olmuştu. Umut'un hastaneye gitmesine sayılı saatler kalmıştı.

Yattığım yerden kalkıp koşar adım lavaboya girdim. İşlerimi halledip abdestimi aldım. Odasından çıkan babama, "Hayırlı sabahlar baba," deyip odama girdim. Başımı derli toplu bağladıktan sonra kızları rahatsız etmeden beyaz dolabın içinden feracemi aldım. Seccade ve tespihi alıp salona geçtim. Buradaki şömine hâlâ yanıyordu oda sıcak olduğu için kemiklerim ısınmıştı. Hoca ezanı bitirince namaza durdum. Dört rekât namazımın ardından tespihimi çekip ellerimi semaya açtım.

"Rabbim, ne olursun yüzümüze gül. Senden gelen her şeye razıyım biliyorsun. Ne olursun Umut duysun, bugün doktor kulaklarındaki bandajı çıkardığında annesinin sesini duysun. Onun kalbine gül Ya Rabbim. Ne olursun kaldıramayacağımız dert verme bize."

Gün ağarıncaya kadar dua ettim. Odadan gelen telefonumun sesini duyunca seccadeyi katlayıp hızla odaya koştum. Kızlar uyanmış, yüzlerini ovalıyordu. Hemen telefonu elime alıp açtım.

"Günaydın Yasemin, uyuyor muydun?"

Başımı sallayıp, "Hayır" dedim. "Sabah namazından beri dua ediyorum. Umarım bugün her şey güzel olacak."

"Umalım ki öyle olsun. Bütün gece zor uyudum. Evde görsen herkes heyecanlı. Annem sabah erkenden kalkmış kahvaltı hazırlamış, bütün herkes uyanmış aşağıda beni bekliyor."

"Hastaneye gidince ara beni."

"Arayacağım, hazırlıklı ol bak aradığımda hemen aç. Sabırsız adamım ben."

"Telefonu yanımdan ayırmayacağım. Görüşmek üzere."

Telefonu kapattığım gibi gözlerimi kapatıp yatağa oturdum. Yanıma kızlar oturduğunda gözlerimi açtım.

"Şşş," diyen Elena'ya bakışlarımı çevirdim. Elim göğsümün üzerinde, "Deli gibi atıyor," dedim. "İçimde sanki kuş var, kanat çırptıkça yüreğim ağzıma geliyor. Elim ayağım titriyor. Eğer onun yanında olsaydım bu kadar kendimi bırakmazdım. Ne olacak, ne bitecek bilmediğim için sersem gibiyim."

"Aslında bizlerde senin kadar endişeliyiz. Serkan Umut'un olumsuz sonucu asla düşünmediğini söylüyor. Babasının her ne olursa olsun diye başlayan cümlelerini tamamlamasına izin vermiyormuş. Ben duyacağım baba, hissediyorum diyormuş. Anlayacağın evde gerginlik varmış. Hepsi korkuyla geziyormuş."

"Tuğba inşallah sonuç kötü olmaz. Yanında olup ona destek veremeyeceğim, ne halde olduğunu göremeyeceğim."

"Olumlu düşünelim olumlu olsun. Hadi gel kahvaltı hazırlayalım. Bir şeylerle uğraşırken aklın dağılır."

"Olur," deyip ayağa kalktım. Aklımın dağılacağını düşünmüyordum. Sürekli Umut'u düşündüğüm için ne yaptığımı bile bilmiyorum.

Kızlarla kahvaltı hazırlarken masanın üzerinde duran telefona sürekli bakıyordum. Babamın dikkatini çekmiş olacak ki, kaşlarını kaldırıp, "Hayırdır?" dedi. Umut'u sevdiğimi biliyordu ama onun hakkında konuşmamıştık. Açıkçası karşısına geçip sevdiğim biri var demek çok zormuş mezarlıkta çok iyi anladım. O da bana sormuyordu. Şimdilik ikimiz de susuyorduk.

"Hadi başla," deyip diğer sorusuna cevap vermedim. Yüreğim ağzımda bir de Umut hakkında babamla konuşamazdım. Buna kalbim dayanmazdı.

Bizler de yerimize oturduğumuzda babama çaktırmadan telefonu kucağıma aldım. Umut ararsa hemen odaya giderdim. Saat dokuz buçuktu, eminim onlar hastaneye gitmişti.

Hızlı hızlı kahvaltılıkları yerken babam, "İyi misin kızım?" dediğinde yumurtayı zor yutup, "İyiyim babacığım," dedim.

"Hızlı hızlı yiyorsun? Dikkat et boğazına takılır."

"Çok acıkmışım," deyip önümdeki peynirle oynadım. Saat ona beş vardı. Acaba kalp atışlarımın sesini duyuyorlar mıydı? Ben onun sesinden duramıyorum. Güm güm diye göğüs kafesimi zorluyordu.

Saat on. Allah'ım hayırlısıyla duysun Ya Rabbim.

Saat onu beş geçiyor. Neden aramadı? Hâlâ muayene odasına girmedi mi?

Saat on buçuk. "Ben dışarı çıkıyorum kızlar, size afiyet olsun."

Babam mutfaktan çıkınca hızla Umut'u aradım. Gözyaşlarım bu anı bekliyormuş gibi akmaya başlamıştı.

Telefonu kapalıydı. Gözlerimi kocaman açıp, "Telefonu kapalı," dedim. Sesim yüksek çıkmış olacak ki, "Yasemin," diye bağıran babama, "Bir şey yok baba," dedim elim göğsümün üstünde. Ayağa kalkıp peş peşe aradım, telefonu kapalıydı.

"Yasemin şimdi bayılacaksın dur lütfen."

"Arayacağım seni dedi. Telefonu kapalı, saat on bire geliyor kızlar. Kesin kötü bir şey oldu."

"Dur, Serkan'ı arayım."

Ellerim titriyordu. Elena tutmasa düşüp bayılacaktım. Umut ne olur benden uzaklaşma.

"Serkan?"

Tuğba'nın elinden telefonu alıp kulağıma koydum.

"Serkan, ne oldu? Umut'un telefonu neden kapalı? Muayene oldu mu?"

"Yasemin."

Serkan'ın sesi ağlamaklı gelince gözlerimi yumup dizlerimin üstüne çöktüm.

"Nerede o?"

"Gitti."

"Nereye?" dedim hıçkırarak.

"Bilmiyorum, bir anda koşar adım gitti. Peşinden gittik ama izini kaybettirdi. Telefonu da kapalı."

"Yanında olmalıydım, elini tutup destek olmalıydım. O kadar ümitliydi ki asla kötü sonucu düşünememişti."

"Yasemin, burası karışık lütfen sakin ol bir de aklımız sen de kalmasın."

Telefonu yere bırakıp titreyen bacaklarımla ayağa kalktım. Duvardan destek alarak odama doğru yürüdüm. Ben yanında olsaydım üzülmezdi, ona gülümser ben senin her halini seviyorum derdim. Keşke gelmeseydim, keşke yanında olsaydım. Ah be Umut, yaktın içimi. Senden haber alamazsam nasıl dururum burada ben?

Odaya girdiğimde yatağa oturup peş peşe aradım. Her defasında telesekreter çıkıyordu. Sesimi bıraksam duyamayacaktı.

-*Sevgilim. Biliyorum acı* çekiyorsun, canının nasıl yandığını tahmin edebiliyorum. Nereden biliyorsun dersen, benim de canım çok yanıyor. Yanında olamadığım için üzgünüm, sana gülümsemediğim için üzgünüm, bütün umudunun kaybolmasına üzgünüm, sana sarılamadığım için çok üzgünüm. Bizim için ne olursun kendini dünyaya kapatma. O güzel yüzünden tebessümü silme. Senin gülen yüzünü sevdim ben, ne olur beni parlayan mavi gözlerinden mağdur etme. Biz seninle her zorluğa katlanırız. Güleriz, ağlarız, *kahkaha atarız yaşamamız gereken her şeyi yaşarız. Hem unuttun mu? Bana Sesim Olur Musun dedin, ben sonsuza kadar senin sesin olurum Umut. Ne olursun mutlu olmaktan vazgeçme.*

Mesajı gönderip telefonu yatağın üstüne bıraktım. Kendimi çaresiz hissediyordum. Eğer yanında olsaydım, karşısına geçer gitme derdim. Ya da o nereye gidiyorsa peşinden giderdim. Asla onu yalnız bırakmazdım. Kim bilir canı nasıl yanıyordur, o boncuk gözlerinden yaşlar nasıl akıyordur. Anneciğinin sesini duyamadığı için nasıl hayal kırıklığına uğramıştır. Oğlum demiştir Azra teyze, kaşlarını kaldırıp bir daha konuşmasını istemiştir annesinin. Azra teyze tekrar oğlum dediğinde gözlerini kapatıp elini kalbinin üzerine koymuştur. O an hepsinin gözlerinden yaşlar akmıştır. Benim sessiz adamım duyamamıştır. Bütün hayalleri sönmüştür. Elinde tuttuğu telefonu belki yere düşmüştür. İkinci duyacağım ses senin sesin olacak diyordu, duyamamıştı. Beni aramaya bile hali olmamıştı.

Kalbi cayır cayır yanmıştı çünkü. Yirmi yıldır beklediği gün gelmişti ama olumsuz sonuç olmuştu.

Siz hiç hayalleri yıkılan birini gördünüz mü? Ben gördüm. Kapalı gözlerimin ardında onun görüntüsü var. Kitapların arasına girmiş sessizce ağlıyordu.

Ya ümitsizsiniz ya da ümit sizsiniz. Ya çaresizsiniz ya da çare sizsiniz. (Behçet Necatigil)

Gözyaşlarımı silip derin nefes aldım. Ona ümit de olacaktım çarede. Asla kendini kapatmasına izin vermeyecektim. İstanbul'a şimdi gitmem zordu ama her gün, her saat

başı onu arayacaktım. Telefonları kapalıysa mail atacaktım. Ulaşabileceğim her yolu deneyecektim. Benden kaçmasına asla izin vermeyecektim. Beni bırakıp kendini yalnızlığa mahkûm edemezdi ki. O bana söz vermişti, beni sonsuza kadar sevecek, mutlu olacaktı. Biliyordu ki o mutlu olduğunda ben de mutlu oluyordum. Benim mutsuz olmamı istemiyorsa mutlu olacaktı.

Oturduğum yerden kalkıp dışarı çıktım. Kızlar yalnız kalmak istediğimi anlamış olacaklar ki peşimden gelmediler. Üzerimde ince bir hırkayla buz gibi havada annemin mezarına doğru koştum. Koştum, koştum, hiç durmadan nefes nefese koştum. Annemle dertleşmeye ihtiyacım vardı. Onunla konuşup rahatlamaya ihtiyacım vardı. Eğer konuşmazsam kalbim patlayacaktı.

Mezarlığa yaklaştığımda, "Anne," diye bağırıp demir kapıdan içeri girdim. Hıçkıra hıçkıra annemin yanına geldiğimde yanına oturup başımı toprağın üstüne koydum.

"Canım çok yanıyor anne, babamla konuşmaya utanıyorum seninle dertleşmeye geldim. Sana bahsettiğim biri vardı hatırlıyor musun? Eminim hatırlıyorsundur, babam senin çok akıllı olduğunu söylemişti. Hafızan o kadar kuvvetliymiş ki babamın unuttuğu şeyleri sen ona her gün hatırlatırmışsın." Titreyerek iç çekip toprağı okşadım. "Umut'un ameliyatı başarısız geçmiş, hastaneden çıkıp gitmiş. Hayallerini alıp gitmiş anne. Oysaki bana gel dese babamı ikna eder giderdim. Ya da yanına geleceğim dese gel derdim. Eskisi gibi olur mu anne? Yine eskisi gibi güler mi? Gülsün, ona gülmek yakışıyor, mutsuz olduğunda yüzüne bakamıyorum. Bana yardım et anne, doğru yolu göster anne."

Hava kararmaya yakın ayağa kalkıp anneme el salladım. Ellerim, ayaklarım buz gibi olmuştu, sabahtan beri buradaydım ve aşırı derece üşüyordum. Bedenim titriyordu.

Zorla eve geldiğimde kızların ve halamların endişeli bakışları ardından banyoya girdim. Kıyafetlerimi çıkarıp ılık suyun altına girdim. Üşümüş bedenim rahatlarken gözlerimi kapatıp yere oturdum. Ilık su başımdan aşağı akarken öyle-

ce durdum. Bir arasan, gel desen koşarak gelirim Umut. Babamdan zor izin alırım ama gelmeye çalışırım. Sen mutlu olacaksan gerekirse babama yalvarırım. Ne olur yok olma, beni aileni sensiz bırakma.

Banyodan çıkıp yatak odama girdim. Üstümü giyindiğimde saçlarımı kurutmadan yatağın içine girdim. Bugün kızlarla ilgilenememiştim, canımın yandığını bildikleri için umarım bana kırılmazlardı.

Odanın kapısı açıldığında bakışlarımı içeri giren kızlara ve halamlara çevirdim.

"Yasemin, sabahtan beri yoksun. Bizi endişelendirmeye hakkın yok kızım. İnsan haber vermez mi nerede olduğunu?"

"Mezarlıktaydım hala."

"Biliyorum."

"Biliyorsan neden soruyorsun hala?"

"Senin haber vermen gerekiyordu bize. Peşine çocuk gönderdim. Mezara sarılmış ağlıyordu dedi. Dedim içi rahatlasın ama sen abartın kızım."

"Canım sıkkın hala, içim acıyor."

"Yavuklunun ameliyatı başarısız geçmiş. Üzülme kızım, canı sağ olsun duymasa da olur."

"Sen bunu Umut'a da söyle hala. Telefonları kapalı, kendi yok. Kim bilir nereye gitti."

"Kafasını toplasın arar seni kızım. Şimdi üzüntüden düşünüyordur."

Yorganı kafama çekip, "Üzülmesin o," dedim sessizce. O hep mutlu olsun.

***

On gün geçmişti Umut'tan haber almamamın üzerinden. Kaç kez aramıştım hatırlamıyorum, sayısını hatırlamadığım kadar mail, mesaj atmıştım. Hiçbirinde dönüş yapmamıştı. Beni böylesine yaralamaya hakkı yoktu. Onu çok sevdiğimi bildiği halde üzmeye hakkı yoktu.

On gündür doğru düzgün hiçbir şey yemiyordum. Tuğba Serkan'la konuştuğunda hâlâ bir haber yok dediğinde sanki hiç ağlamamışım gibi gözyaşlarımı akıtıyorum. Gözlerim ıslak olduğu için babam dayanamamış ne olduğunu sormuştu. Bir şey olmadı demek yerine ona olanları anlattığımda üzülmüştü. Bizim ona zaman vermemizi söylüyordu, yıllardır duymayı bekliyordu ve ameliyatı başarısız olmuştu. Onun açısından bakmamızı söylüyordu ama ben onun açısından bakamıyordum. Ona ulaşamadığım her anda öfkeleniyordum.

"Yasemin, hazır mısın?" diyen Elena'ya, "Hazırım," dedim. Kuzenimin nişanı olacaktı bugün. Gönlüm hiç gitmek istemese de ayıp olmasın diye gidiyordum. Topuklu ayakkabılarımı ve kabanımı giyip odadan çıktım. Babam bize bakıp, "Üç güzel hanımefendi bana eşlik eder mi acaba?" dediğinde kızlar gülümseyip yanına gittiler.

"Tabii ki," diyen Elena'yla Tuğba babamın sağ ve sol koluna girdiler. Onların haline buruk tebessüm edip çıkışa ilerledim. Evimizin avlusu kalabalıktı, ailemizde heyecan vardı. Bu heyecana ortak olamıyordum, içim on gündür olduğu gibi yanıyordu. Ateş biraz da olsa azalmamıştı.

Kimseyle konuşmadan babamın arabasına bindik. Ben ön tarafa otururken kızlar arkaya oturdu. Arabalar peş peşe kornaya basmaya başladığında kızlar heyecandan telefonlarına görüntüleri kaydediyordu. Günlerdir elimden düşürmediğim telefonumu iki gündür elime almak istemiyordum. Her ulaşamadığımda kalbim sıkıştığı için telefonu parçalamak istiyordum.

Nişanın olacağı mekâna yaklaştığımızda telefonumdan peş peşe mesaj sesi geldi. Babama çaktırmamaya çalışsam da ellerim titreyerek çantamdan telefonumu aldım. Mesajı açtığımda Umut'un telefonu açtığına dair mesajlar peş peşe telefonuma düştü. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Babam yanımda oturduğu için arayamıyordum. Mesaj yazacağım an yazıyor yazısını görünce gözlerimi sımsıkı yumdum.

Allah'ım.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp derin derin nefes alıp verdim. Sana çok kızgınım Umut, sana çok kızgınım.

Beni üzdüğün için, ağlattığın için çok kızgınım. Keşke yanımda olsan da bacağına tekme atsam.

-Can suyum, uzun zaman oldu sana yazmayalı, koskoca on gün geçti o güzel yüzünü görmeyeli. Bana kırgınsın biliyorum, belki yüzümü görmek istemiyorsun. Arayamadım seni, o güzel gözlerini göremedim. Sanma ki seni görmediğim zaman rahat, huzurlu yaşadım. İnan bir günüm bile huzurlu geçmedi. Her gün diğer günden daha çok özledim seni. Göremediğim günlerde saatlerce ağladım, tebessüm eden yüzüne hasret kaldım. Biliyorum beni affetmeyeceksin ama o güzel yüzünü bir kere de olsa görmek istiyorum. Seni çok özledim Yasemin, sensizliğe dayanamıyorum artık. Ne olursun bir kere yüzünü göreyim. Ara dediğin an seni arayacağım.

Başımı camdan dışarı çevirdiğimde babama hissettirmeden gözyaşlarımı sildim. Özlemeyi bir de bana sor. Çektiğim acıları kendin gör. Yokluğunla ikimizi de çok acı verdin Umut. Birbirini seven kalplerimizi üzdün.

Kız evinin önüne geldiğimiz de hep birlikte arabadan indik. Babam amcamla ve eniştemlerle eve doğru ilerlerken fısır fısır konuşan kızlara yaklaştım. Hemen kendilerini toparlayıp gülümsediler. Onların garip halini görmezden geldim.

"Umut mesaj attı, ben ileride onu görüntülü arayacağım babam gelirse bana haber verin."

"Tamam, hadi sen git."

Kaşlarımı çatıp davulun sesinden uzaklaşmaya başladım. Kızlar da ne garipti, insan Umut nasıl diye sorar.

Gürültüden biraz uzaklaştığımda derin nefes alıp Umut'u görüntülü aradım. On günün ardından onu görmek nasıl hissettirecekti bilmiyorum. Buz gibi havaya rağmen bedenim yanıyordu.

Ekranda zayıflamış halini görünce gözlerimi yumup başımı eğdim. Kızacaktım ona, bağıracaktım. Neden benden uzak durdun diye sitem edecektim ama hiçbir şey diyemedim. Yüzü nasıl çökmüştü. Dolgun duran yanakları zayıflamıştı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Ne zamandır ağlıyordu o?

Başımı kaldırıp elimi dudaklarımın üstüne getirdin. Sana ne olmuş Umut? On günde ne yaptın kendine?

"Y-y- Yasemin."

Gözlerimi kocaman açıp ekrana şok olmuş halde baka kaldım. Adımı mı söylemişti?

"Y-Ya-se-min."

Bütün bedenimi titreme almıştı. Konuşuyordu, şaka mı bu?

"A-ar-ka-na dön."

Gözlerimi açıp kapadım. Allah'ım beynimin oynadığı oyun mu bu? Kalbim yerinden çıkacaktı. Arkama döndüğümde Talha amcanın arabasını gördüm. Ön kapı açıldığında uzun bacaklarıyla aşağı inip bana doğru geldi. Öylesine şaşkındım ki beynim hiçbir şeyi algılamıyordu.

"B-ben gel-dim."

Dudaklarımın arasından kaçan hıçkırıkla dizlerimin üzerine düştüm. Beni tutacağı an elimi kaldırıp, "Yaklaşma!" dedim. Gözlerindeki hayal kırıklığını gördüğümde gözlerimi çekmedim. Baksın gözlerimin içine, nasıl acı çektiğimi görsün.

"Y- Ya-semin?"

"Ameliyat olumsuz oldu dediler," diye bağırdım. Bana yalan söylemişlerdi. Kolumu tutacağı an elini itip ayağa kalktım.

Onu baştan aşağı tekrar inceledim. Nasıl fark etmemiştim. İki kulağında işitme cihazı vardı. Beni kandırmıştı.

"Yasemin, beni dinle," dedi elleriyle. Kekeleyerek konuştuğu için kendini ifade edemiyordu. Benden böyle bir tepki beklemediği için içini korku sarmış gibi ellerini nereye koyacağını bilemiyordu.

"Lütfen dinle."

"Sakın benimle konuşma Umut. Bana yalan söyledin! Sen bana yalan söyledin."

"Sana sürpriz yapmak istedim. Adını söylemek istedim."

Ellerini o kadar hızlı hareket ettiriyordu ki korkudan ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

Gözyaşlarımı silip parmağımı ona uzattım.

"Gözlerime iyi bak Umut, orada sana kırgın olan bir kız var. On gün boyunca senden haber alamadığı için ölüp ölüp dirilen biri var. Bir de acı çektim diyorsun," sesli bir şekilde kahkaha atıp, "Yalancı," diye bağırdım. Başını iki yana sallayıp benim gibi hıçkırarak ağlamaya başladı. Yanaklarına bulaşan gözyaşları bugün canımı yakmıyordu. Kendi acım o kadar çoktu ki onunkini görmüyordum bile.

Bağırarak konuştuğum için Tuğba'yla Elena koşar adım yanımıza gelmişti. Talha amca ise arabanın yanında endişeyle bakıyordu. Hepsine kırgındım. Bana bu kötülüğü yaptıkları için hepsine kırgındım.

Kızlara dönüp, "Siz biliyor muydunuz?" diye bağırdım.

"Akşamüzeri öğrendik Yasemin. Yemin ederiz biz de bilmiyorduk."

Ellerimi iki yana bırakıp, "Size gerçekten inanamıyorum," dedim. "Ben on gün boyunca öldüm, halimi biliyorsunuz. Nasıl benden saklarsınız?"

"Yasemin bilsek sana söylerdik. Akşamüzeri Serkan'la Yasin söyledi. Umut sana sürpriz yapmak istemiş."

Ruhsuz bir şekilde kahkaha atıp çaresiz halde duran Umut'un gözlerine baktım.

"Biliyor musun, ben dürüst Umut'u sevdim. Bana yalan söylemeyeni, her zaman doğrularıyla gelen Umut'u sevdim. Sen beni bugün hayal kırıklığına uğrattın. Ve bizi bu akşam bitirdin."

"Y-ya-se-"

Saçlarını çekiştirip başını iki yana salladı. Konuşmakta oldukça zorluk çektiği için ellerini şakaklarına vurup bana yaklaştı. Geri çekilip, "Sakın yaklaşma," dedim.

Elleriyle, "lütfen yapma," dedi. "Yemin ederim sana sürpriz yapmak istedim. On gündür adını söylemek için çalışıyorum. Ne olursun benden uzaklaşma. Seni seviyorum Yasemin."

Başımı dik tutup: "Ben senin sevgine inanmıyorum," dedim. Gözlerini hayal kırıklığıyla yumup açtı.

"Ben senin temiz sevgini sevmiştim. Sen sevgimizi kirlettin yalanlarınla. On gün boyunca beni diri diri mezara koy-

dun Umut. Hiç düşünmedin yokluğunda neler çektiğimi. Her gün ağladım, her gün öldüm. Senden haber alamadıkça perişan oldum. Git Umut, bir daha karşıma çıkma."

Gideceğim an dizlerinin üzerine çöküp gitmeme engel oldu. Benim gibi o da bağıra bağıra ağlıyordu. Talha amca uzakta durmaya daha fazla dayanamamış olacak ki yanımıza gelip Umut'u yerden kaldırdı.

"Hadi gidelim oğlum. Yasemin kafasını toplasın seninle konuşur."

Hayal kırıklığıyla Talha amcanın yüzüne baktım. Mahcup bakışlarını gözlerimde tutamamış olacak ki bakışlarını gözlerimden çekti. Arkama dönüp yürüdüm. Nereye gittiğimi bilmeden yürüdüm. Umut, beyaz kâğıda yazılı olan sevgimizin üstüne siyah kalemle geçmişti bu akşam. Sevgimiz hiç kirlenmeyecek sanıyorken kalbimin ortasına kare kalem saplanmıştı. Yalan, oyun, sır girmişti sevdamızın içine. Benim temiz sevgim bu akşam kirlenmişti. Hayal kırıklığıyla gözlerimi kapatıp elimi kalbimin üzerine koydum.

Sesim olur musun dediğinde tüm kalbimle sesin olurum demiştim. Sen bu akşam sesimi kestin Umut. Artık istesem de konuşamam. Sesin olamam.

Gidiyorum işte, arkama bakmadan gidiyorum.

Ölüyorum aslında, bitkin bedenimi toprağın altına koysalar sesimi çıkaramam. Kalbim fazlasıyla can çekişiyor. Onu kurtarmam için bana yalvarıyor, mantığım yardım etmem için beynime baskı uyguluyor ama ben düşünemiyorum. Geride bıraktığım adam bu akşam buz gibi mezarın içine koymuştu beni. Hiç üşümeyeceğimi sanıyorken bu akşam donuyordum.

Hani beni üzmeyecektin, Umut?

Devam edecek...